

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

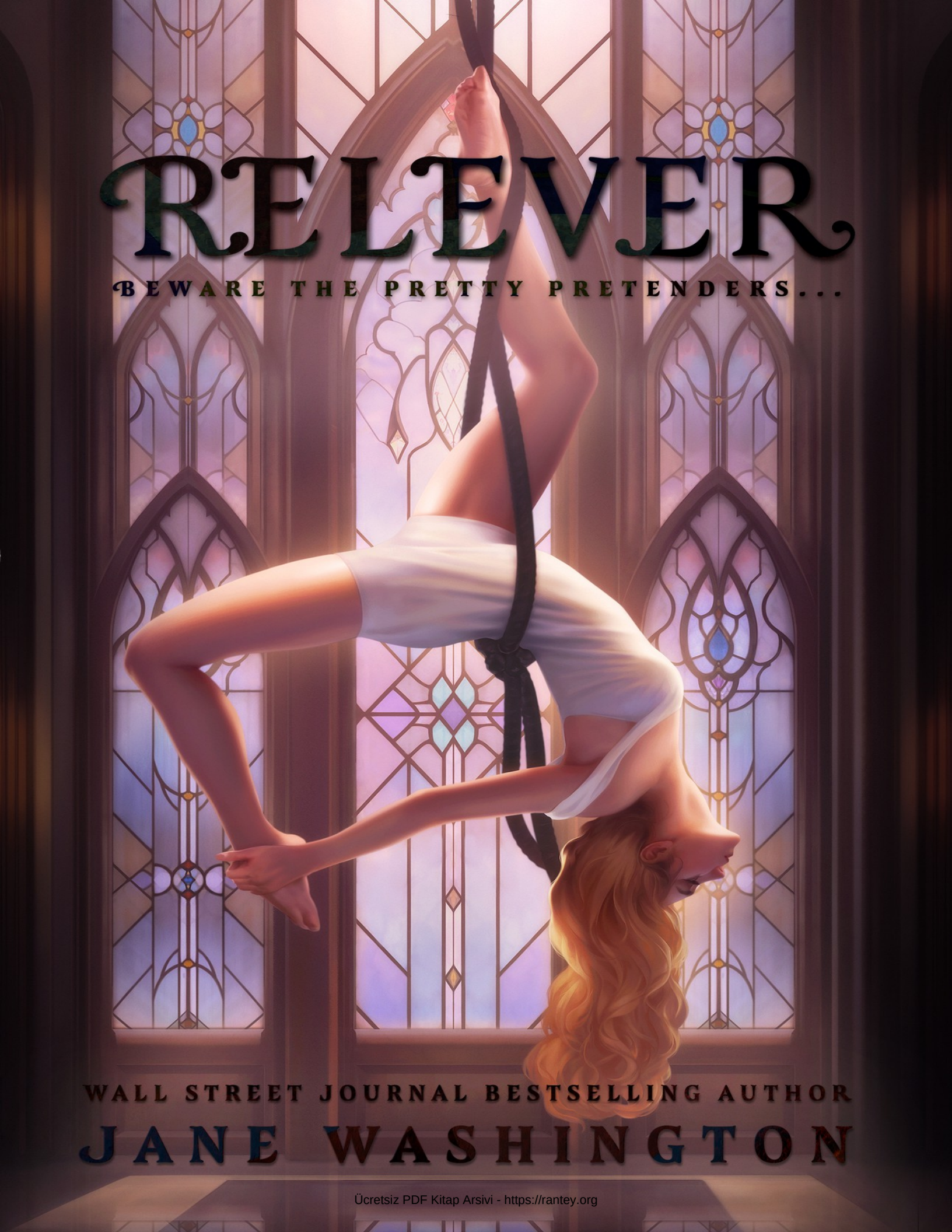
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RELEVER

BEWARE THE PRETTY PRETENDERS...

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR
JANE WASHINGTON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YENİDEN

IRONSDİE SERIES

DÖRDÜNCÜ KİTAP

JANE WASHINGTON

Telif Hakkı© 2024 Jane Washington

Yazar bu e-kitabı sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Yeniden satılamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getirilemez.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır.

Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Öne çıkan tüm ürünler veya telif hakkıyla korunan eserler yalnızca referans amacıyla kullanılmıştır ve ilgili sahiplerinin mülkiyetinde olduğu varsayılmaktadır.

Washington, Jane
Relever

www.janewashington.com

CONTENTS

[Tetikleyici](#)

[Uyarılar İçerik](#)

[Uyarısı](#)

[Feragatname](#)

[Ironsides Akademi Haritası](#)

[Ironsides Akademi Oynatma](#)

[Listesi Ironsides Akademi Hile](#)

[Sayfası](#)

1. [Bu Tür Boktan Gösteriler](#)
2. [Ayrıcalıkların Kaldırılması](#)
3. [Etkileyici Bir Canlılık Gösterisi](#)
4. [29.000 Metreküp Toprak](#)
5. [Bellamy Gerçekten Islak Bir Erişte](#)
6. [Stres Topları ve Jilet Bıçakları](#)
7. [Kalen Çok Büyük](#)
8. [Biri , Bir Sigma da Yapabilir](#)
9. [Küçük Sigma Çalışıyor](#)
10. [Bazı Yıldızlar Düşer, Bazıları Koparılır](#)
11. [Bazı Yıldızlar Yanar](#)
12. [Yeni Ironsides](#)
13. [Önemli İnsanları Tanıyan Kız](#)
14. [İyi kız mı değil mi?](#)
15. [Bazı Yıldızlar Uçabilir](#)
16. [Senden Gerçekten Nefret Ediyorum](#)
17. [Her Durum İçin Bir Yaka](#)
18. [Eş Bağları ve Büyük Asalar](#)
19. [Kısır Bir Geri Alım](#)
20. [Altın Bilet](#)
21. [Lanet olası Theodore Kane](#)
22. [Dorm A Daddies](#)

[Bonus Sahnesi](#)

[Umarım Relever'ı](#)

[beğenmişsinizdir! Jane](#)

[Washington ile Bağlantı Kurun](#)

ALSO BY JANE WASHINGTON

Ironside Akademi

Kitap 1: Pense

Kitap 2: Tourner

Kitap 3: Sauter

Kitap 4: Relever

Kitap 5: Glisser

Bir Gölge Fırtınası

Kitap 1: Gölgeler Fırtınası Kitap

2: Fısıltılar Şehri Kitap 3: Köz

Rüyası

Kitap 4: Külден Bir Kale

Kitap 5: Kayıp Kelimeler Dünyası

Bastan Hollow Tek Başına:

Büyüleyici Tek Başına:

İtaatsizlik

Bağımsız Kitaplar

Ben Griyim

Tanrıların Laneti

Kitap 1: Hile Kitap 2:

İkna

Kitap 3: Baştan Çıkarma

Kitap 4: Güç

Novellası: Tarafsız

Kitap 5: Acı

Seraph Black

Kitap 1: Karakalem

Gözyaşları Kitap 2:

Suluboya Gülümseme Kitap

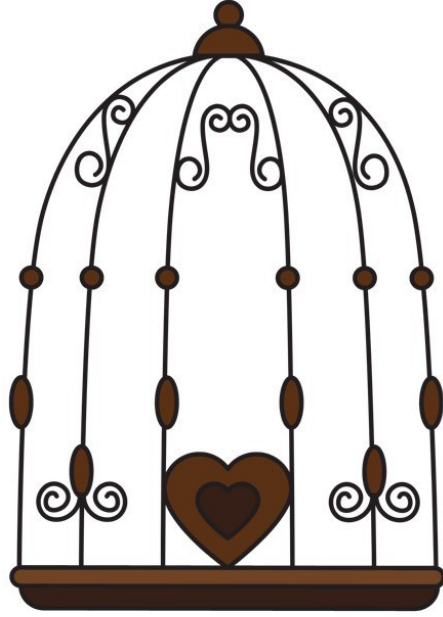
3: Kurşun Kalp

Kitap 4: Bir Acı Portresi

Beatrice Harrow

Kitap 1: Kalıtsal

Kitap 2: Soulstoy Mirası

Ah, bu kabus sahnesinin dehşeti, Kırık
kanatların büküldüğü ve iç içe geçtiği yer,
Bu küçük kuşlar akıntıya karşı uçarken şarkı
söylerler, Küçük adamlar çığlıklarını
şişelemek için beklerken.

TRIGGER WARNINGS

açık (kanlı olmayan) fiziksel ve duygusal işkence
ölümle sonuçlanan işkence (ana grup içinde değil)

Sizin veya tanıdığınız birinin desteğe ihtiyacı varsa, lütfen
lifeline.org.au adresini ziyaret edin.

CONTENT WARNING

Bu kitap, samimi, rızaya dayalı, yetişkin ilişkileri içindeki sınırların ve güç dinamiklerinin keşfedilmesini içeren yoğun ve açık sahneler içerecektir.

Bu kitapta yazılan tüm samimi sahnelerin karakterler tarafından rızaya dayalı olduğu düşünülse de, lütfen aşağıdakilerin olabileceğini unutmayın

rızanın açık bir şekilde sözlü olarak verilmediği sahneler.

Bu sahneler yetişkin okuyuculara yöneliktir ve bazı kişiler için tetikleyici veya rahatsız edici olabilir.

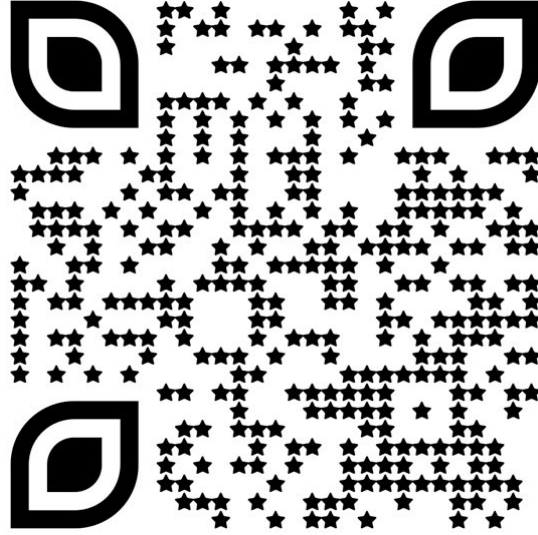
Okuyucunun sağduyusu tavsiye edilir.

DISCLAIMER

*Herhangi bir top işe
yaramaz. Bu daha sonra
anlamli olacak.*

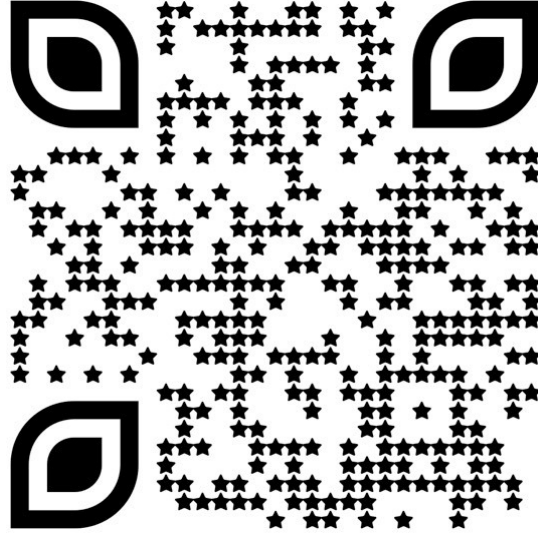
TRONSIDE ACADEMY MAP

Ironside haritasını görmek için lütfen aşağıdaki QR kodunu tarayın
veya [BURAYA](#) tıklayın.

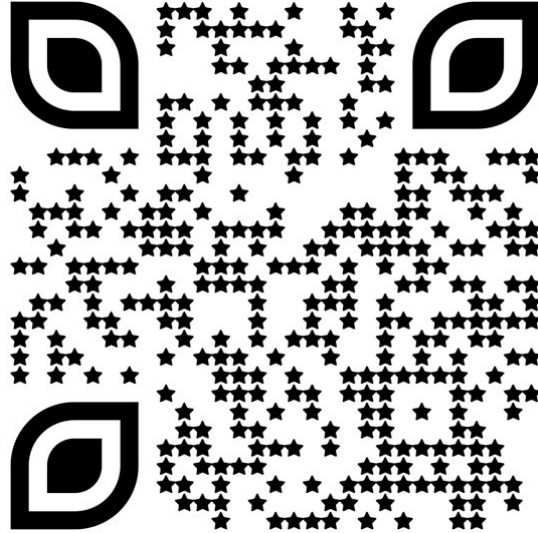
IRONSIDE ACADEMY PLAYLIST

Ironside dizisinin alma listesini dinlemek için lütfen aşağıdaki QR kodunu tarayın veya [BURAYA](#) tıklayın.

IRONSIDE ACADEMY CHEAT SHEET

Ironside dizisinin karakter hile sayfasını görüntülemek için lütfen aşağıdaki QR kodunu tarayın veya [BURAYA](#) tıklayın.

BU TÜR BİR BOK GÖSTERİSİ

"YUKARI!"

Komut ani bir ısırik sesiydi. Bir efendinin iyi eğitilmiş köpeğine verdiği bir emir. Isobel'in kafasına vuran ve onu sarsarak kendine getiren bir vuruş sesi de buna eşlik ediyordu.

Kalbi gırtlığına fırladı ve bacakları onu ağırlaştıran yorganın altından fırlayarak yerdeki battaniye örtüsünden kurtulmaya çalıştı.

Onun yerine, kendini gerçek bir yataktan *düşerken* buldu.

Yer hızla yüzüne çarptı ve acı dolu bir gümbürtüyle yere yığıldı; yanağını serin tahtaya dayayıp odanın diğer tarafına bakarken dudaklarından boğuk bir inilti döküldü

-Vurma sesi geliyordu.

Ne haltlar ?

Neredeydi o?

Zemin cilalı, desenli parkeydi. Dizinin dibinde tanıdık bir çukur vardı, ona babasının bir çuval inciri fırlattığı zamanı hatırlatıyordu. telefonu ona doğrulttu. Belki de kasıtlı olarak ıskalamış, onun yerine yüzeyi parçalamıştı.

"Çık , Isobel!" Kapının arkasındaki ses bir şok yaratmamalıydı - çocukluk odasının tanıdık zemininde değil

Ama yine de babasının sabırsız havlamasıyla irkildi, top gibi kıvrıldı, morarmış dizlerini kucakladı ve köşeye sıkışmış vahşi bir hayvanın ormanda dalgalanan çalılarının arasından saldırganı izlediği gibi kapıya baktı.

Köşeye sıkışmış bir hayvanın bakışını biliyordu. Bunu doğa belgesellerinden ve aynadaki yansımasından biliyordu. Daha önce milyonlarca kez aynı kapıya, aynı şekilde bakmıştı. Beyni hâlâ alışmaya çalışıyordu ama kasları tam olarak ne yapması gerektiğini hatırlıyordu. İzledi ve bekledi, zar zor nefes alıyordu, göğsü zar zor hareket ediyordu.

İçeri zorla girmedi. Henüz değil.

Şimdi ne yapmıştı? Onu

inkar mı etti?

Ona karşı

gelmek mi?

Onu hayal

kırıklığına

uğratmak mı?

Ağır, hantal adımları geri çekildi ve ancak o zaman odanın etrafına baktı.

Onun odası.

Babasının Nevada'daki çatı katındaki odası.

Elleri ceplerine gitti, titriyor ve yabancı malzemeyi karıştırıyordu. Aşağıya baktı. Giydiği ceket Mikel'e aitti. Onu bu ceketle birkaç kez görmüştü. Fermuarı aşağı çekmeye başladı.

Neden Mikel'in-

Dondu kaldı, gözleri kanlı elbisesine kaydı. Hayır. *Kana* bulanmış elbisesi.

Ve parmakları, artık aşırı uzun kollarından kurtulmuştu.

Çatlamış, kurumuş kanla kaplanmışlardı.

Titremesi şiddetlendi ve ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları çöktü, başı dönmeye başladı. Kapıya bir kez daha -daha kibarca- vuruldu.

"Carter? İçeri girebilir miyim?"

Bir an için zihni bomboş kaldı ve sonra tekrar vitese geçerek fazla mesai yapmaya başladı.

Bellamy mi?

Adam Bellamy?

"Bu da ne?" diye mırıldandı, düşünceleri hâlâ olan bitene yetişmeye çalışırken birbirinin üzerine takılıp düşüyordu.

Babası bir film anlaşması istiyordu.

Bellamy'nin babasıyla bir anlaşma yapmıştı.

Bellamy onun taşıyıcı annesi olacaktı.

Mikel araya girmişti.

Kendisi için ayağa kalkmıştı. *Babasına karşı*. Hayatında ilk kez.

Mikel şimdi neredeydi?

Mikel onu korumak için yanında olmasa bile, Braun Carter'ın önünde sinmeye geri dönebileceğinden emin değildi. Hayatı boyunca kendisini zorbalıkla geride bırakmaya çalıştığı çizgiyi aşmıştı ve bunun geri dönüşü yoktu.

Kapı çatırdayarak açıldı ve Bellamy içeri adımını attı, gözleri kıza dikilmişti; kızın kederli yüzünden dizlerini kavrayan kanlı parmaklarına bakıyordu.

Zaten sinmişti.

Zihni korkmayı reddediyordu ama bedeni henüz mesajı almamıştı.

"Ne oluyor lan?" Bellamy aceleyle iki adım attı ve Bellamy ellerini sertçe kaldırarak yatağının kenarına doğru geri çekildi. "Olduğun yerde kal!"

Durdu, yosunlu bakışları kızın elleri arasında geziniyordu. "Baban çatışmada yaralandığını söylemedi."

Vurulma.

Babasına karşı çıktıktan sonra olan buydu.

Çok mutlu olmuştu. Delicesine mutluydu, dans ettikten sonra Gabriel ve Elijah. Yıllardır, özellikle de annesinden ayrıldığından beri hissettiği en hafif duyguydu bu. Sanki bir yere aitmiş gibi hissetmişti. Sanki önemseydiği insanlar vardı ve karşılığında onlar da onu önemseyebilirdi. Ta ki *pat pat pat* sesleri kırılğan umudunu temelini sarsacak kadar sert bir şekilde yıkana kadar.

Ve sonra çığlıklar başladı ve temeli çatladı.

Sonra ona ulaşmak için mücadele eden Cian'ın gözlerindeki korku dolu bakış ve onu daha da uzağa iten kalabalığın ezici ağırlığı vardı.

Çatlak bir uçuruma dönüştü. Ve

sonra...

Ve sonra..

Birdenbire nefes almakta zorlandığını fark etti. Hava boğazının yarısına kadar sıkı bir yumak haline gelmiş, onu boğmakla tehdit ediyordu.

Bellamy topuklarının üzerinde dönmeden önce, yararlı bir şey bulacakmış gibi -onu sakinleştirecek bir araç ya da durumu anlamasını sağlayacak bir ipucu- endişeyle etrafına bakındı. "Ben babanı getireyim."

"Hayır!" diye tısladı, kanlı avuçlarıyla onu uzaklaştırmak yerine aniden ona uzandı.

Durakladı, sırtı ona dönüktü ve tekrar döndüğünde gözlerinde biraz ihtiyattan fazlası vardı. Eğer o ormanda bir avsa, o da başkasının arazisine izinsiz girdiğini yeni fark etmiş ve bir avcıyla karşılaşmış bir avcıydı.

başka birinin avı. Kollarını kendi etrafında sardı. "Carter, bana olduğunu anlatmak zorundasın," dedi,

Kapıyı kapatıyorum.

Bir an için, bir canavarı başka bir canavarla takas edip etmediğini merak etti.

Crowe, Ironside'a bir silah getirmişti. Crowe onu öldürmeye çalışmıştı.

Crowe, Bellamy'nin arkadaşıydı.

"Yaralı değilim," diye mırıldandı dikkati dağılmış bir şekilde, ona bakarak. Ama diğer insanlar yaralıydı.

İnsanlar öldürüldü.

Crowe öldürülmüştü.

Onun tarafından mı?

Etli yumruklar narin kafatasına vuruyor, sisli anılarını sarsıyor ve onları incelemeyi zorlaştırıyordu.

Bellamy mesafesini korudu, eli tedirgin bir şekilde ensesini ovuşturuyordu. "Kimin kanı bu?" diye sordu sonunda, elbisesine el sallayarak.

"Kimsenin değil." Mikel'in ceketinin fermuarını hızla kapattı. "Ne zamandan beri ..." Ağzı kurudu, sözcükler boğuk bir sesle sönüp gitti. Söyleyemedi.

"Vurulma mı? Dün mü?" Sonunda ondan birkaç adım ötede yere oturmaya karar verdi. "Yaralanmadığına emin misin?"

"Eminim. Arkadaşmışız gibi davranma." Mikel'in ceketinin ceplerini aradı. "Telefonum nerede?"

"Baban söyledi. Babamın çekilmeme izin vermediğini bildirmek için sana birkaç kez mesaj atmayı denedim. Belki de

Sana bir şey oldu, biliyorsun... ben de babamdan seninkini aramasını istedim."

"Daha çok çabalamalıydın," diye tükürdü.

"Senin başaramadığını ben mi başarmalıyım yani?" diye karşılık verdi, yanakları ince bir pembeyle kızarmıştı. "Bu biraz fazla oldu."

Adam haklıydı ve kadın bundan nefret ediyordu.

"Gerçekten bundan kurtulmaya çalıştın mı?" Ona baktı, duygularını tatmak için duvarlarını hafifçe indirdi.

Kafa karışıklığı. Endişe. Acıma.

"Yaptım," diye iç geçirdi. "Sana en azından bunu borçlu olduğumu düşündüm. Yemin ederim Crowe'un seni A Koğuşu'nun arkasına sürüklediğini bilmiyordum. Yani... Şüphelerim vardı. Odasında tüyler ürpertici resimler bulduğumdan beri bu konuda kavga ediyoruz. Ama *bilmiyordum*. Ben asla onun yaptığına benzer bir şeyi teşvik etmek."

"O-" Sesi çatladı ve onu temizlemek zorunda kaldı. "-Çok yaptı. Daha spesifik olman gerekecek."

Bellamy başını kaldırıp baktı, yüzünde hüznü vardı ve Bellamy'nin kederi yüzüne vurduğunda duvarlarının hâlâ çatlak olduğunu fark etti.

Ve onun suçluluğu.

"Silahı olduğunu bilmiyordum." Bellamy'nin sesi boğuk çıkıyordu. "Ama daha dikkatli olmalıydım. Ama daha fazla dikkat etmeliydim. Grup tüm durumu çözerdi ... ama her neyse, o artık öldü."

Gözleri onunkilere kaydı ve adam kaşlarını çatı. Yüz hatlarını sıcak, kanlı pençelerle kazıyan işkence. "Bilmiyor muydun?" Bellamy başını salladı. "Barikat kurdu sirenleri duyduğunda kendini şapelde bulmuş. Orası yandı. Hala tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz. Bazı insanlar bunu kasten yaptığını, bazıları da kaza olduğunu söylüyor. Görünüşe göre içeride başka birinin olduğuna dair bir kanıt yok. Yani ya biri onu öldürdü ve sonra izlerini çok iyi gizledi - ki her şey bu kadar hızlı gerçekleşmişken bu imkansız. Tabii geride kanıt kalmadığından emin olmak için orada bir ekip yoksa, ama burada Ironside'dan bahsediyoruz, bir casus filminden değil. Sanırım kendini yakarak öldürmek istedi. Belki de bunun öldürülmekten daha iyi olduğunu düşündü.

tarafından yakalan-" Kapıya baktı. "Yakalanmaktan iyidir."

Dikkatini katlanmış bacaklarına verdi, apartmanın başka bir yerinde bir kapı çarpınca sarsıldı, tüm vücudu kendi içine kıvrıldı.

Bellamy onu izliyordu, açık yeşil bakışları kızın sinmiş bedeninde geziniyor, gümüş Beta yüzüğü gözlerinin neredeyse buz gibi görünmesine neden oluyordu. "Baban bir toplantıya gitmesi gerektiğini söyledi."

Babası gitmişti. Başka hiç kimse evinden bu şekilde çıkmaya cesaret edemezdi.

Ayağa kalktı, baş dönmesi onu ele geçirince kendini yatağın kenarına tuttu. Bellamy de ayağa kalktı ama ona yardım etmek için uzanmak yerine ellerini ceplerine soktu.

Çok akıllıca.

"Telefonumu bulmam lazım," diye mırıldanarak kapıya doğru ilerledi. "Sanırım yardım edeceğim." Adam da onu takip etti ve kadın kapıyı açtığı anda durakladı.

Ona bakmak için dönmüştü, ağzı büzülmüş, kaşları içeri doğru kıvrılmıştı.

Zarif kaşlarını yukarı kaldırdı, havalı aksanı hakarete varan bir tonda derinleşti. "Ben de en az senin kadar burada sıkışıp kaldım, Carter. Bırak artık şunu."

"Peki," diye . "Ama bana dokunma." "Sana neden dokunayım ki?"

"Sadece bu taşıyıcı annelik meselesi hakkında yanlış bir fikre kapılmadığından emin olmak istedim." Kapıyı ardına kadar açarak onu da kendisiyle birlikte gelmeye davet etti ve koridorda ilerlemeye başladı.

"Ciddi misin?" Tembelce onu takip etti. "Bence sende bunlardan yeterince var ve en son biri sana dokunmaya çalıştığında, Altın Çocuk Kane

B Koşu'na daldı ve beş kemiğini kırarak hastanelik etti."

Crowe'u, hatta Theodore'u bile , bu yüzden boğazında yükselmeye çalışan safrayı yuttu ve gözlerini dikti koridordan ayrılan odalara girdi. Hepsi boştu ama kahvaltı salonunun olduğu yönden hafifçe konuşan bir erkek sesi duyabiliyordu. Parmağını dudaklarına götürüp Bellamy'ye baktı, o da şaşkın bir şekilde başını sallayarak onayladı ve sonra sessizce mutfığa doğru ilerledi.

Mutfaktan kahvaltı salonuna açılan narin, buzlu bir sürgülü kapı vardı. Yavaşça duvara yaslandı

kapının yanında, içeriye bakmak için kapıyı aralıyor.

Babasının onu anlaşmaya zorladığı menajer Cesar Cooper, mermer barda oturmuş, şehrin silüetine bakıyor, bir telefonla dikkati dağılmış, kulaklıklarını kulağına takmış, önünde duran telefonuna bakıyordu. Her iki elinde de birer kahve ve viski vardı ve hangisini içeceğine karar vermek için dikkatini ekranından ayırıp seçeneklerini değerlendiriyordu. Odada başka kimse yoktu. Geri çekildi, kapıyı tekrar kapattı ve ailesinin odasına geri döndü.

Hayır... *babasının* odası.

Kapıyı açtı ve içeri adım attı, tanıdık manzara boğazının kederle düğümlenmesine neden oldu.

Yine yanlış.

Hala ailesinin odasıydı.

Hala annesinin çarşaflar.

Hala el kremi ve dudak kremi komodinin üzerinde.

Muhtemelen hiçbir zaman bitirme şansı bulamadığı bu kitap hâlâ sabırla karıştırılmayı bekliyor.

Isobel nefesini içine çekerek yatağın kenarına yaklaştı. İpek terlikler oradaydı, *tam orada*, annesinin çarşaflardan sıyrılmasını ve ayaklarını pratik bir kolaylıkla içeri kaydırmasını bekliyordu.

"Annen nerede bu arada?" Bellamy kapı aralığından odayı inceleyerek sordu.

Isobel yutkundü. "Gitti." Crowe'a yaptıklarının dehşeti ve eşinden - Alf'inden- hayır, hiçbir şeyinden ayrı kalmanın *onu* boğma tehdidiyle karşı karşıya bırakan paniği bir kenara bırakarak, kederinin taze akışını süzdü.

Alfalar.

Ya da arkadaşları? Onun grubu mu?

Siktir .

Hepsini sıkıca kilitledi, etiketleri ve her şeyi.

Uzun süre dayanacakmış gibi gelmiyordu ama şimdilik idare ederdi.

Bellamy sessizce, "Özür dilerim," dedi.

Ona bakmadan başını salladı ve odayı aramaya başladı, da tereddütle bir çekmeceyi açarak ona fark etmedi bile. Her yeri aradıklarında, kaçırmış olma kendi odasına geri döndü, ancak kaçırmadığı kısa sürede anlaşıldı. Hayal kırıklığı onu tehdit ediyordu.

içinde patladı ve duraklamadan önce ellerini saçlarında gezdirdi, tenindeki kırmızı leke onu uçuruma sürükledi.

"Hasta olacağım... hasta olacağım." Banyoya doğru itti, tuvalete doğru yuvarlandı ve oturağı yukarı itti, midesi şiddetli bir şekilde kabardı.

"Lanet olsun." Bellamy yatak odasında durmuş, kusarken rahatsız bir şekilde kıpırdanıyordu. "Belki de bir taşıyıcı anneye ihtiyacın vardır."

Kendini kapıya doğru sürükledi ve tuvalete geri sürünmeden önce kapıyı adamın suratına tekmeleyerek kapattı, gözyaşları artık yanaklarından aşağıya önemsenmeden süzülüyordu.

"O.. Alfalardan biri miydi?" Bellamy'nin sesi Kapıya. "yakın olduğunu biliyorum. Bu yüzden mi kana bulandın?"

"Hayır-hayır!" Bu kelime neredeyse bir çığlıktı ve paniklemeye başladığında ter gözyaşlarına karışarak duvara yaslandı. "Hayır..." Bu sefer bir iniltiydi. "" *Lütfen iyi olsunlar.*

Dizlerini yukarı çekti, sağlıklı düşünmeye çalışırken başı dizlerinin arasında asılı kaldı.

"Oh. Tamam." Bellamy kapıya doğru kayd. "İstersen telefonumu ödünç alabilirsin?"

Başını kaldırdı ve kendini zorla ayağa kaldırdı, sifonu çekerken duygularını bir kez daha bastırdı. Hızla ağzını çalkaladı ve yalpalayarak kapıya geri dönüp kapıyı açtı. Bellamy çoktan telefonunu uzatmıştı ama kız kanlı parmaklarıyla telefona uzanmaya çalışınca kaşlarını çatı. Parmaklarını yumruk yaptı, Mikel'in ceketinin kollarını yukarı itti ve geri dönerek Lavaboda, farklı bir nedenden dolayı teni pembeleşene kadar kollarını ovuşturdu.

Ellerini kuruladı ve Bellamy onun için telefonunun kilidini açtı, ama sonra sadece elinde tutuyor ve ona bakıyordu.

Hiçbirinin numarasını ezberlememişti.

Bireysel sosyal medya hesapları bile yoktu, sadece Dorm A adında bir grup hesapları vardı. Artık Ironside oyununu grup olarak kazanma planlarını bildiğine göre anlamlıydı.

Bellamy'nin sosyal medya hesaplarından birini açıp Dorm A'yı aramadan önce kaşlarını çatı, dudağını çiğnedi. Bellamy omzunun üzerinden baktı ve ikisi de yüklenmesini beklediler.

Çok uzun sürüyordu.

Lanetler yağırdı ve başka bir tane açtı.

O da yüklenmedi.

Bellamy telefonunun üstünü işaret ederken kaşlarını çatarak, "Servis yok," dedi. Sonra doğruldu, gözleri büyüdü, boğazının gerisinden boğuk bir ses geldi. "O yapmaz."

"O kim?" Ona doğru döndü, panik derisini kaşındırıyordu. "Ne olmaz? Telefonun neden çalışmıyor?"

"Babam." Boğazı düğümlendi, pürüzsüz, soluk teninin altında bir yumru aşağı yukarı hareket etti. "Sanırım..." Telefonunu kızın elinden kaptı, inlemeden önce öfkeyle dokunmaya başladı, elleri çaresizce iki yanına düştü. "Hizmetimi iptal etti."

"Bunu neden yapsın ki?" Sesi tiz bir seviyeye yükselmişti.

"Carter'ın isteği üzerine." Ses onun kapı aralığından geliyordu. İkisi de açık çerçeveye yaslanmış, küçük kahverengi gözleri Bellamy'yle onun arasında gidip gelen Cooper'la yüzleşmek için kamçılandılar. "Sonunda uyandığını görmek güzel, Isobel."

"Adım Carter," diye ince bir düzeltme yaptı.

"Hayır." Kıkırdadı, alçak sesle ve yavaşça. Küçümseyici ve hoşgörülü.

Sanki onun çok küçük ve sevimli olduğunu düşünüyordu. "Bu sizin babanız olmalı, genç bayan. Korkarım onu az önce kaçırdınız. Daha fazla bekleyemedi."

"O kadar uzun süre beklemedi." Bellamy'nin kafası karışmış gibiydi, safir yüzlü, pırıl pırıl parlayan gümüş saatine bakarken hayal kırıklığını bir kenara bırakmıştı bile. Bu kasıtlı bir hatırlatma gibi görünüyordu. Bellamy bir yerleşim yeri çocuğu değildi, o bir Icon çocuğuydu, zenginliği ve her şeyiyle.

Cooper yeğenin cebini karıştırmadan önce ona düz ve etkilenmemiş bir bakış attı. Küçük bir hap şişesi çıkarıp Isobel'e doğru salladı, sanki Isobel bir köpekti ve onun için bazı anlaşmaları vardı.

"Bunları senin için bıraktı. Bu sefer fazladan taşıyıcı anne almayacaksın. Her gün bunlardan bir tane almalısın."

"Bir telefona ihtiyacım var." İlaç şişesini görmezden geldi ve dikkatini onun yüzünde sabit tuttu. "Acil bir durum var."

"Üzgünüm, tatlım." Dudaklarını birbirine vurdu. "O kasanın içinde. İhtiyacın olan her şey burada. İhtiyacın olan başka bir şey varsa." İnce kollarını iki yana açtı, ağzı son birkaç aydır uzatmaya başladığı bıyığının altından genişçe açıldı. "Hizmetinizdeyim."

Gözünün önünde siyah noktalar parladı ve tökezleyerek kendini karyolasının sağlam, ferforje demir ucuna tuttu.

"Carter?" Bellamy onun yanında belirdi, eli dirseğine uzandı ama ona dokunmadan durdu. "İyi misin? Yapma ve beni burada yalnız bırak lütfen." Cooper'a hızlıca bir bakış attı. "Alınma dostum."

Cooper neşeli bir kahkaha atarak elini salladı. "Oh, bunun için endişelenmenize gerek yok. Taşıyıcı hapın bu yeni versiyonu tüm o kötü yan etkilerin icabına bakıyor. Geldiğinde ona zaten serum yoluyla çift doz verdik."

Panik. Çok fazla panik. *Başı* dönüyordu. Tüm bunları vücudunun içinde tutmanın bir yolu yok gibiydi.

"Nasıl?" diye mırıldandı, hiçbir şeye odaklanamıyordu. Dehşeti bir girdaba dönüşmüş, kafasını beyaz bir gürültü ve bulanık, en kötü durum senaryolarıyla doldurmuştu.

Onlar olmadan ne kadar hayatta kalabilirdi? Haplar yeterli miydi?

"Bir hemşire uğradı." Cooper'ın ses tonundan bunu zaten tahmin etmiş olması gerektiği anlaşılıyordu. "Üstünüz başınız kan içindeydi. Carter yaralanmış olabileceğinden endişelendi."

"O zaman neden beni kendisi kontrol etmedi?" diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

Cooper onun sorusunu duymazdan gelerek yeleşinin başka bir cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana dokunmaya başladı.

Adamın elindeki cihaza baktı, acaba onu alt edebilir ve cihazı elinden alabilir miydi? Muhtemelen şu anki haliyle yapamazdı.

"Yeni taşıyıcı annenin yerleşmesine yardımcı olmak için günün geri kalanında vaktin var," dedi Cooper ona, kızın çaresizce telefonuna baktığını fark etmeden. "Ama yarın programımız dolu. Doğum kontrolünü tazelemelisin - maçı kazanmadan önce seni yalınayak ve hamile bırakamayız." Adam ona baktı, bıyıkları seğiriyordu. "Yapabilir miyiz?"

Sadece ona baktı.

Bellamy ağırlığını diğer ayağına kaydırды, yine rahatsız görünüyordu.

Sonunda Cooper dikkatini tekrar telefonuna verdi. "Ayrıca asistanların üçüncü yılınız için gardırobunuzu planlaması amacıyla yeni ölçüler almak için stilisti ziyaret etmemiz gerekiyor." Tekrar ona baktı, gözleri vücudunda geziniyordu. Derin bir nefes aldı, dudaklarını birbirine doladı ve minnettar bir ses çıkardı. "Evet, bu bir zorunluluk.

Sonra lazer bakım randevunuz var. Akşamın geri kalanında baban senden sosyal medya için video çekmeni bekliyor."

Bellamy sakince, "Bunun için bir telefona ihtiyacı olacak," dedi ve ilk kez ona minnettarlık duyduğunu hissetti, çünkü Cooper'ın söyledikleri hakkında yeterince net düşünememişti.

"Zaten kurulmuş bir kamera var. Asistanlarımdan biri kayıtlarla ilgilenecek ve bunları sizin için yayımlayacak. Bu hafta ayrıca saç kesimi, diş beyazlatma randevusu, ilk Botox enjeksiyonunuz ve bir plastik cerrahla ilk konsültasyonunuz için rezervasyon yaptırdım." Tekrar ona bakmadan önce telefonunda başka bir listeye göz atıyor gibiydi. "Bu çillere ne kadar bağlısın? Cilt beyazlatma da bir seçenek."

Bellamy nefesinin altında alçak sesle ıslık çaldı.

Isobel ne diyeceğini şaşırmıştı ama . Babasının nasıl çalıştığını biliyordu. O her zaman kazanırdı. Her zaman istediğini elde ederdi. Herkes onun etkisinin ağırlığı altında ezilene kadar zorbalık yapar ve kuralları çarpıttı.

Ne de olsa o bir ikonu.

Ona karşı koyduğu için başına gelen buydu. Carter ismini temsil etmeye hazır, kendi istediği gibi kesilmiş, parlatılmış, lazerle boyanmış, özel tasarım kıyafetler giydirilmiş bir kukladan başka bir şey olmayana kadar onu yontacağından emin olacaktı. Daha düşük Sigma rütbesine rağmen kızı olarak anılmaya layık biri.

"Doğru." Cooper burnunu çekti ve onun şok olmuş ifadesini içine çekti. "Bunu daha sonra düşünebilirsin. Sanırım ilk işimiz banyo yapmak-"

"Çık dışarı." Parmağı titreyerek onun arkasını, omzunun üzerinden işaret etti.

"Sen zayıfsın." Ağzı ince bir çizgi halinde gerildi. "Baban seni bana emanet etti ve hemşire çoktan gönderildi-"

"DIŞARI!" diye bağırdı, sesi sonunda kesildi, tüm vücudu titremeye başladı.

"Ben ona yardım ederim." Bellamy hızla onun önüne geçti ve sonra kapıya doğru yürüdü, Cooper'ı bir şekilde geriye doğru yönlendirdi, ancak bunu rahat bir şekilde yapmayı başardı. "Bir noktada taşıyıcı anneliğe başlamam gerekiyor," dedi neşeli bir tonla. "En iyisi bu işe girişmek." Sonra da Cooper'ın sinirli suratına kapıyı kapattı.

Arkasına yaslandı, başı yavaşça ileri geri sallanıyordu. Sanki nefesinin altında küfrediyor gibiydi. Döndü, kulağını kapıya dayadı ve sonra rahatlar gibi oldu, omuzları aşağı indi. İki elini dalgali çikolata rengi saçlarının arasından geçirdi, gözlerinin etrafındaki deri gergindi.

"O pislik beni nasıl bir bok çukurunun içine attı?" diye homurdandı. Babasından mı yoksa kendi babasından mı bahsettiğini bilmiyordu. "Burada kalamayız. Burada kalamam." Kadın dikkatini

Odanın içinde dolaşırken kol ve bacaklarındaki titreme bir nebze azaldı, bakışları genişledi ve kayboldu. Kendisiyle ne yapacağını bilmiyordu.

"Elbette yapabilirsin." Bellamy omuz silkti ama ağızının kenarları aşağı doğru çekilmişti. "Senin bir taşıyıcı annen var." Kendi göğsüne doğru el salladı. "Ve şu yan etkilerini durduran haplar var ya, onları neden daha önce duymadım bu arada? Cooper yeni olduklarını söylemişti sanırım?

Bunun tüm haberlerde olması gerekmez mi? Bu yüzden mi gizlilik anlaşması imzalamak zorunda kaldım? Ama her neyse, demek Cooper sürünge­nin teki ama seni onunla yalnız bırakmayacağım ve her şey yoluna girecek, değil mi?"

Tam bir çöküş yaşayacaktı.

"Tabii ki," diye başardı, her şeyi bir kenara itmeye çalışarak.

İtti, itti, itti ve her şey üzerine yuvarlanmaya devam etti, bir ayakkabı kutusundan fazla doldurulmuş bir dolap gibi kafasının üzerine yuvarlandı. Dağınlıklığı içeri itti ve o gömölene, yorulana ve kendi panik yığınlarında boğulana kadar dışarı doğru çöktü.

"Anlamıyorsun," diye . "İhtiyacım var..."

Ne söyleyebilir ki?

Teknik olarak *haklıydı*.

Tüm dünya onun bu kadar uzun süre taşıyıcı annelerle hayatta kaldığını düşünüyordu ve taşıyıcı annelerle hayatta kalmaya devam etmemesi için hiçbir neden yoktu.

Bir de haplar vardı.

"Bir Alfa olmadığımı biliyorum." İfadesi ie doğru kısıtırıldı. "Ama Beta'lar da güçlüdür."

Bana söylemediğin şey ne? Adamın sesi kadının kafasının içinde ipeksi bir fısıltı gibi yankılanarak gücünü göstermeye çalışıyordu.

Kadın irkilerek geri çekildi ve ona kaşlarını çattı. "Yok bir şey. Haklısın. Hayatta kalamayacağımı falan düşünmüyorum." *Yalan.*

"Bu, babamın beni dürtmesine, dürtmesine, kesmesine ve *ağartmasına* izin vermekle ilgili.

Ta ki 'ben' diye bir şey kalmayana kadar. Hayatım boyunca beni nasıl istismar ettiğiyle ilgili ve beni istismar etmediği zamanlarda da beni ihmal ediyor ve başka biri tarafından istismar edilmem için bana teslim ediyor." Suçlayıcı bir şekilde kapıyı işaret etti, duygu patlamasıyla görüşü açıldı. "Ve kafamdan uzak dur Bellamy."

"Tamam." Ellerini yalvarırcasına kaldırdı.

Vay be. Bu iyi hissettirdi.

"Artık bunu *yapmayacağım!*" Çığlık atmak istedi. Öfkelenmek. Biri onu *dinleyip* bu konuda bir şeyler *yapana* kadar odada bir şeyler fırlatmak istiyordu.

"Zorunda değilsin." Bellamy'nin dudakları, ona belli belirsiz bir gülümseme vermeyi düşünüyormuş gibi kıpırdadı; soğuk gözlerinde vardı bu gülümseme ama ağzına tam olarak gelmemişti. "Baban istediği kadar randevu alsın, hiçbir cerrah onu ameliyat etmeyecek. *Senin* iznin olmadan. Bunu atlatabiliriz, Carter. Söz veriyorum. Sadece yaz tatili için."

Arkasına yaslandı, yatağının kenarına oturup ona baktı. "Bana neden yardım edesin ki?" diye kesin bir dille sordu. "Benden nefret ediyorsun, unuttun mu?"

Gözlerini devirdi. "Büyü . Ben kesinlikle büyüdüm."

"Özür bile dilemeyecek misin?" diye . "Bana davranış şeklini olgunlaşmamış olmakla suçlayacak ve bunu unutmamı mı umacaksın?"

Yüz ifadesi sert ve alaycı bir hal aldı, sesi hafifçe kesildi. "Baban seni acımasız yapmaya çalışmadı mı? Bunu gerçekten *yapabileceğini* düşünseydi ne kadar uğraşırdı bir düşünsene. Yerleşim yerlerinde herkesle el ele tutuşup kamp şarkıları söyleyerek büyüdüm. Kendimi dünyanın en iyisi sanarak büyüdüm.

Dünyadaki en önemli çocuktum ve herkes benden aşağıdaydı. Öyle olmadığımı öğrenmem Ironside'da birkaç yılını aldı ama öğrendim."

Ağzının hafifçe yukarı doğru çekildiğini hissetti, ne kadar küçümseme perdesinin arkasına çekmek istese de gözlerinde alaycı bir mizah parladı. "Sanırım alabileceğim en iyi özür bu olacak."

"Özür dilerim, Carter." Kaşlarını çattı, iki elini tekrar saçlarında gezdirirken yüzünde bir burukluk belirdi. "Bu konuda iyi değilim.

Özür dilerim. Plan ve entrikalarda çok daha iyiyim, bu yüzden yardımı kabul edin."

"Ne karşılığında?" diye açıkça sordu.

"Lanet olsun." Kıkırdadı. "Ironsides sana da bir numara yapmış, Ha? Kazanan Icon olma şansım olmadığının farkındayım. Şu anki durumla olmaz. Sekiz Alfa ve sen, gizemli eşinle birlikte. Kendi eşimi keşfetmezsem ya da Alfalar çekilmeye karar vermezse, kaderime razı olabilirim.

"Şu anda bana verebileceğin hiçbir şey yok."

"Yani daha sonrası için bir iyilik mi istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Elbette. Neden olmasın?"

"Pekâlâ." Başını salladı. Bu şartlarla yaşayabilirdi. "Eğer bana gerçekten yardım etmek istiyorsan, o zaman bir telefon bulmama yardım et. Ben... haklısın. Bazı Alfalarla yakınlaştım ve vurulduktan sonra onlara ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. İyi olduklarından emin olmalıyım."

"Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi ve başını ona doğru eğerek ciddi bir bakış. "Ama seni kullanmadıklarından emin misin?" Onun öldürücü bakışları karşısında avuçlarını yalvarırcasına açtı. "Sadece söylüyorum, eğer tüm bu 'Sigma ve Alfalar' olayı bir reklam oyunuyorsa, ben

babanın bir şekilde ayarladığını öğrenirsem şaşırmam." "Madem babam ayarladı, o zaman *sen* neden buradasın?" diye homurdandı.

"Çifte kazık atıyor olabilir." Bellamy omuz silkti. "Ben her şeyi gördüm

klipleri izledim, internette ilgili tartışmaları okudum. Ben sadece... Ben buna inanmıyorum, hepsi bu. Ne ile? Üçü birden mi? Seninle ilgileniyormuş gibi davranıyorlar. Alfalar paylaşmaz. Bunu herkes bilir."

"Hangi üçü?" diye sordu.

Kaşlarını çatarak ona baktı ve sonra bir kahkaha patlattı.

"Ciddisin, değil mi?"

"Artık yorumları okumamaya çalışıyorum."

Gözlerini devirdi, görünüşe göre onun spot ışıklarının altında olmaktan duyduğu isteksizliği bıkkınlıkla karşılamıştı. "Kane, Sato ve Ashford'dan bahsediyorum."

Theodore, Oscar ve Cian?

"Ah." Tırnaklarını karıştırdı. "İlginç." "Öyle mi?" Adam ona sırtıttı.

"Pek sayılmaz."

"Sen biraz... duygusuzsun," diye not aldı, ona bakarken çenesini sıktı. "Sigmalar duygu emme olayını kendi kendilerine yapabilirler mi?"

"Hayır." İç çekerek yatağına uzandı. "Sadece senin gibi sık kafalılar."

"Birinci sınıftaki titrek, kekeme Carter'ı tercih ederim," dedi masasına otururken. "Onu geri getir, olur mu?"

"Yumruklanabilir olduğun zamanları tercih ettiğimi söyleyebilirim ama sanırım pek bir şey değişmemiş."

"Oh, espri anlayışı. Çok hoş. Bunu nerede saklıyordun?"

Başını salladı ama dudakları neredeyse kıpırdıyordu. "Kapa çeneni Bellamy."

"Hayır. Birlikte yaşayacağımıza göre birbirimizi tanıyalım - bu arada ben nerede uyuyacağım? Baban burada seninle kalacağımı söyledi ama sadece bir yatak var."

"Zemin," dedi hemen. "Koridor. Küvet, umurumda değil."

"Daha fazla mizah. Daha az keyifli." "Ben ciddiye dim."

"Anlamıyorum," dedi aniden, gülmek ister gibi bakarak. "Çekiciliği. Neden peşinde üç alfanın olduğunu anlamıyorum Carter. Bir kemik kadar kurusun."

"Etrafta değil-" Durakladı, yumruğunu ağzına bastırdı, gözlerini tavana dikti.

"Aman Tanrım." Bellamy'nin yatağının ucundaki şezlonga doğru uzanan ayakları yere düştü ve öne doğru eğildi. "Onların yanında olmaz demek üzereydin, değil mi?"

Yumruğunun arkasından boğulur gibi bir ses çıkardı. Paniğe rağmen. Baş dönmesine rağmen. Potansiyel olarak *vahim* duruma rağmen. *Gülmemeye* çalışıyordu.

Belki Bellamy o kadar da kötü değildi.

"Tamam," dedi ayaklarını tekrar yere vurarak. "Şimdi anlıyorum. Sen sadece ... bunu kibarca nasıl ifade edebilirim? Diğerleri gibi cinsel açıdan üretken bir Alfa hayranı mısın?"

"Alfalar için bir sürtük mü?" Kestirip attı. "Ciddi misin?"

"Senin sözlerin, benim değil." Ona sırtıttı.

Yastıklarından birini aldı ve adamın kafasına fırlattı.

AYRICALIKLARIN KALDIRILMASI

"AŞIRI ÖLÜM, DE ÖYLE DEĞİL Mİ?" BELLAMY SİYAH BİR MINİBÜSÜN binanın önüne yanaştı. Gözlerini Isobel'in babasının o gün için onları görevlendirdiği bir grup insanın üzerinde gezdiriyordu. "Baban hâlâ seni görmeye gelmedi ama üç stiliste, bir müdüre, bir müdür yardımcısına ve -sen nesen?" Soruyu Isobel'in tanımadığı bir adama yöneltti.

"Şoför," diye homurdandı adam minibüsün etrafında dönerken.

"Daha çok şartlı tahliye memuru gibi." Bellamy burnunu çekerek minibüsün kapısını açtı ve Isobel'e içeri girmesini işaret etti.

Bir gece önce, Bellamy pencerenin taşıdıkları uzun şezlongda uzanırken konuşmuşlardı, yataktan olabildiğince uzağa itmişler ve daha rahat olması için battaniyelerle doldurmuşlardı. Anlaşıldığı üzere Bellamy *oldukça* şımarık biriydi.

Küçük zengin çocuk yeni düzeninden durmadan şikâyet ediyordu ama yatağını almayı ve onu şezlonga yerleştirmeyi reddediyordu.

Karanlıkta birbirlerine fısıldarlarken, en iyi planın randevuları arasında koşturup yeni bir telefona sahip olmayı denemek olduğuna karar vermişlerdi.

Görünüşe göre söylemesi yapmasından daha kolay.

Cooper'ın ekibi onları şahin gibi izliyor, asla yalnız bırakmıyor ya da Bellamy'nin randevularıyla meşgulken kaçmasına izin vermiyordu. Hatta Cooper'ın asistanlarından biri lazer epilasyon seansı sırasında Isobel'le birlikte odanın içinde durdu.

Ertesi gün de aynısı oldu, Isobel randevudan randevuya, her ikisi de sürekli izlendi.

Günler haftaları kovalıyor, Isobel'in gücü endişe verici bir hızla azalıyordu. Neden aniden bu kadar güçsüzleştiğini, neden haplardan daha fazlasına, tek bir taşıyıcı anneden daha fazlasına, babasının aşırı olduğunu söyleyip durduğu kombinasyondan daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi göründüğünü açıklayamıyordu.

Neden hiçbirinin işe yaramadığını açıklayamıyordu ve eğer Teak babası aracılığıyla onunla iletişim kurmaya çalışıyorsa, bunu duymuyordu.

ISOBEL TABURESİNE YIĞILDI, BOĞAZI ASITLE KAPLANMIŞTI VE

O sabah çoktan kusmuş olmasına rağmen midesi bulanıyordu.

"Herkes her zaman eşinin ne kadar güçlü olması gerektiğinden bahsediyor." Bellamy kahvaltı barında kambur durmuş, kaşlarını çatarak telefonunu karıştırıyordu; her sabah hâlâ bağlı olmadığından emin olmak isterdi. "Bu şekilde hayatta kaldığını söylüyorlar. Vermont saldırısı ve bu yüzden bu kadar çok Alfa vekiline ihtiyacınız var. Bunun hep aptalca olduğunu düşünmüştüm. Onlara *ihtiyacın* olmadığını, sadece avantaj sağladığını düşünmüştüm ve onlar da öyleydi." Telefonunu tiksintiyle itti, arkasına yaslandı ve ona bir yan yan baktı. "Çok zekice bir gibi görünüyordu. Gerçek olamayacak kadar çılgınca. Televizyon altını."

Cooper'ın daireye sipariş ettiği kahvaltıya ikisi de dokunmamıştı.

"Yemek yemelisin," dedi Bellamy, kız ona cevap vermeyince. Sesi neredeyse nazikti ama kaşları hâlâ çatıktı ve dudaklarını büküyordu.

"Aç değilim." Isobel burnunu çekerek tabağına baktı, bu kısa sürede hapşırığa dönüştü, sonra bir tane daha, bir tane daha.

Bir mendil aldı -kutular dolusu mendil taşımayı alışkanlık haline getirmişti- ve şişmiş burnunu sümkürdü. Bu hareket boğazını gıdıkladı ve öksürük krizine neden oldu, bu da başının şiddetli bir şekilde çarpmasına yol açtı. Yemeğini iterek acı dolu bir iniltiyle kollarını kavuşturup öne doğru yığıldı.

Çok yorgundu.

ADAM BELLAMY NE YAPACAĞINI ŞAŞIRMIŞTI.

Sigma'nın durumu iyi değildi ve çatı katındaki dairede giderek daha da rahatsız olmaya başlamıştı. Babası onu duvara çarpmış ve neredeyse boğuyordu.

göğüs büyütme randevusuna gitmeyi reddetti. Ameliyat konusunda *sık sık* kavga ediyorlardı ve her seferinde Sigma'nın tuhaf gözlerinde cinayet parıltıları belirliyor, kocaman Alfa babasının gitmesine izin vermeyerek odasına kaçıyordu.

Onu dövüşten alıkoymak.

Çok zayıf, çok hasta görüldüğü ve içindeki ateşin söndüğü nadir durumlar dışında.

O geceler kalbini kırmıştı çünkü Ironside ona karşı koymayı öğretmeden önce onun için nasıl görebiliyordu. O

İlk yıllarında tanıştığı Sigma'yı, gözleriyle zar zor buluşabilen Sigma'yı düşündü ve göğsünün içinde mide bulandırıcı bir şey sıkıştı.

Kendini hiçbir zaman çok yumuşak ya da duygusal biri olarak görmemişti ama kızın yastığına doğru ağladığını, boğazının zaten şişmiş olması ve Braun'un onu çok sıkı tutarak durumu daha da kötüleştirilmesi nedeniyle nefes nefese kaldığını duymak zordu.

Bir de Sigma gücü vardı.

Adam ilk başta, Braun ona elini bile sürmeden tökezleyip inlediğinde neler olduğunu anlamadı. Braun, tartışmaları onu duygusal olarak çökme noktasına getirmiş gibi, ona dokunmadan onu bitkin ve yere yığılmış bir halde bırakıp gittikten sonra neden onu odasına kadar taşımak zorunda kaldığını anlamadı.

Kadının onu açmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamadı. ve neden bazen battaniyelerinin titrediğini görebilecek kadar çok titrediğini.

Ta ki bir gece, onun tüm şaşkınlığını ve endişesini emmeye başladığında, hala gözleri kamaşmış ve acı içinde inleyerek ona sarılana kadar

onu yatırırken kollarını göğsüne doladı. Ne yaptığının farkında bile görünmüyordu; o kadar kendinden geçmişti ki.

O gece nihayet anlamıştı.

Babası onu kendi olumsuz duygusal pisliğinde boğuyor, bir şekilde onu buna zorluyordu.

Adam Sigma'ların güçsüz ya da işe yaramaz olduklarını düşünmüştü çünkü hiç kimseye yardım etmiyor gibi görünüyorlardı. Bunun onları bu kadar kötü etkilediğini fark etmemişti. Muhtemelen fark etmeliydi.

"Kapa çeneni," diye homurdanarak elini arkasına götürdü. "Ne?"

Yutkundu, düşüncelerinden sıyrıldı. Şöyle bir baktı arkalarında boş yemek masasında. "Ben bir şey söylemedim." "*Sen değil*," diye mırıldandı, gözlerini kapatarak. "Büyükbabamla konuşuyordum.

Sadece biraz ... kestirmeye ihtiyacım var ..."

Adam taburesinde doğruldu, gözleri odayı düzgün bir şekilde taradı.

Büyükbab

a mı?

Kahretsin

Şimdi de aklını mı kaçırıyordu?

Sürgülü kapı hızla açıldı, Braun odaya girerken narin benekli cam çerçevesi içinde titriyordu.

Adam oturduğu yerden kalktı, bir kolunu Isobel'e doladı ve Braun'un ona dokunmaması için onu hızla kaldırdı. Bu Kızdan hoşlandığından falan değil, taşaklarının vücuduna bağlı olmasından hoşlanıyordu. Sadece dev Alfaların minik Sigmaları savurmasından pek hoşlanmıyordu.

Adam'ın babası pisliğin tekiydi ama Adam'ın babasını dövmedi. Sırf onların üç katı olduğu için küçük kardeşleriyle kavga ederdi. Babası adil dövüşlere inanırdı.

Adam da adil dövüşlere inanırdı. Bu yüzden onun kendini savunmayacağını ya da karşılık anladıktan sonra onu yalnız bırakmıştı. Onun diğer tek Icon çocuğu olması nedeniyle doğrudan kendisiyle rekabet edeceğini varsaymıştı.

Ama onu hiç umursamadı.

Braun kalın kollarını kavuşturmuş, kaşları sessiz bir soruyla yukarı kalkmış bir halde öylece dururken Adam, "O hasta," diye açıkladı. "Onu odasına geri götürecektim."

Isobel'in başı adamın omzunda sallanırken dudaklarından küçük bir ses döküldü. "Kapa çeneni," diye mırıldandı, muhtemelen hâlâ hayali büyükbabasına çenesini kapamasını söylemeye çalışıyordu.

Braun bir adım yana düştü, neredeyse Adam'a onu geçip kaçması için yer açıyordu... ama tam olarak değil.

"Baban içerik ekibinizin yayınlaması için ona daha fazla görüntü göndermemi istiyor." Braun'un sesi sinirli geliyordu. "Görünüşe göre günde birkaç saat yeterli değil. *Çeşitliliğe* ihtiyacı var."

"Telefon planımı devre dışı bırakmasını şart koşmamış olsaydın, sonsuz içerik yayınlatabilirdim," diye karşılık verdi Adam kuru bir sesle. "*Oldukça* çeşitli olurdu."

Braun eğlenmiş görünmüyordu, yüz ifadesi değişmemişti, kolları hâlâ sıkıca kavuşturulmuştu. Sonunda telefonuna uzandı ve tek kelime bile etmeden kayda başlamak için telefonu kaldırdı. Adam'ın duruşu sertleşti ama kaşlarını çatarak yüz hatlarını yumuşatmaya çalıştı ve ifadesini dikkatli, boş bir maskeye dönüştürdü.

Sigma'yı vücudundan biraz daha uzakta tutarak kameraya "Carter hasta," diye açıkladı. Hava kadar hafifti. Kilo kaybettiğinden oldukça emindi.

Hay sikeyim. Siktiğimin Alfaları muhtemelen bu videoyu izleyeceklerdi. Taşaklarının vücuduna bağlı olmasını *gerçekten* seviyordu.

Yükledikleri içerik genellikle Carter dans ederken Adam'ın şarkı söylemesinden ibaretti. Bazen ona dans figürlerini öğretmeye çalışıyor, bazen de onu kendisiyle birlikte şarkı söylemeye ikna ediyordu. Onlar iyi anlaşıyorlardı ve bu onu şaşırtmıştı, ama yine de ... kamera önünde etkileşime girmek zorunda kalmamak için bütün gece yemek odasında sıkı çalıştılar.

Cooper ve yardımcıları her beş dakikada bir onları kontrol ederken gülümsemeye ve iyi bir tavır takınmaya zorlamak çok zordu. Efor sarf etmekten nefes nefese kalmak, konsantrasyondan kaşlarını çatmak ya da fazla uzanmaktan yüzünü buruşturmak çok daha kolaydı.

Ama bu... bu farklıydı.

"O, ah, pek iyi değil," diye devam etti, yüz hatlarına çizilmiş bir ifade getirdi ve bitkin bir iç çekişle omuzlarını düşürdü. "Birden fazla taşıyıcı anneye alışkın. Ne kadar yorgun olduğunu sizden saklamaya çalışıyorduk ama..."

Lütfen o deli herifler bunu görsün.

Braun'un önünde çok fazla şey söyleyemezdi, yoksa dev Alfa arkasını döner ve tüm öfkesini Carter'dan çıkarırdı.

Braun parmağını havada daireler çizerek, kahverengi gözlerindeki kızgınlıkla Adam'a acıklı hikâyeyi bitirmesini ve başka bir konuya geçmesini söyledi.

"Her neyse." Adam yutkundu ve titrek bir gülümsemeye zorladı. "Bağlantı kurmakta bazı sorunlar yaşıyoruz-" Orada kasıtlı olarak durdu, Carter'ı kollarında ayarlıyormuş gibi yaptı. "- ile Çalıştığımız son şarkı. Bizim için olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen bundan kurtulmak için numara yapıyor. Gidip onu yatırmalıyım. Vitaminlerinin işe yaradığını sanmıyorum."

Lütfen izleyin. Lütfen satır aralarını okuyun.

Alfaların neden onun şekillenmemiş bağı için sihirli bir şekilde işe yaradığını bilmiyordu ama işe yaradıkları açıktı. Onlar işe yarıyordu, o ise yaramıyordu ama Braun yan etkilerin üstesinden gelebileceği bir şeymiş gibi davranıyordu Her gün, daha önce milyonlarca kez gördüğü bir şeydi bu ve hiç umurunda değildi.

Carter tatilin ilk gününden beri endişeliydi. Bunun olacağını biliyordu. Bunu saklamaya çalışmış, kendi garip davranışlarını geçiştirmeye ve kendi davranışlarını açıklamaya çalışmıştı. Açıklanamaz bir panikti ama onu görmüştü. Ve şimdi biliyordu ki haklı. Hapların yaramayacağını biliyordu. *Adam*'ın onun için çalışmayacağını biliyordu.

Bir şekilde Alfaların dikkatini çekebilirse, belki Carter normal haline geri dönebilirdi.

Braun, Adam'ın kamera için yaptığı açıklamaya gözlerini devirdi ama Adam Carter'ı yatağına yatırırken hassas bir an gibi görünen şeyi yakalamak için takip ederek yoldan çekildi. Kendini pek şefkatli hissetmiyordu ama yine de yorganı çenesine kadar çekti ve Braun'a kadar sahte bir dalgınlıkla ona bakarak orada durdu Sola.

CIAN TELEFONUNU YARIM SANİYE ÖNCE CEBİNDEN ÇIKARDI.

titreşti, oturma odasındaki televizyonu susturmak için kardeşinin omzuna dokunmaya başlamıştı bile.

Bildirimin ne olduğunu biliyordu.

Ne zaman o olduğunu hep bilirdi. Isobel. Ya da *o*. Bellamy. Adam Bellamy'yi takip etmek için bu kadar zihinsel enerji harcayacağını *hiç* düşünmemişti ama işte oradaydı, sosyal medyada

uyarılar kurdu ve vücudundaki her psişik kemik onların düşüncesine bağlandı.

Her gün, etrafındaki toprağı delen kılıçlardan oluşan bir halka ile diz çökmüş, gözleri bağlı bir kadını tasvir eden *Kılıç Sekizlisini* çekiyordu. Hangi desteyi kullanırsa kullansın, her zaman aynı kartı çekerdi ve bazen resim farklı olsa da, her zaman Kartların ipeksi yüzeyine dokunduğunda da aynı soğuk hissi duydu.

Logan Sessiz düğmesine basarak babalarını ve üvey annelerini ürküttü, ancak Cian yeni telefonu açtığında üçü de sessiz kaldı. bildirim. Elijah bir şekilde Bellamy ya da Isobel -ya da hesaplarını her kim kontrol ediyorsa- bir şey paylaştığında tüm telefonlarına uyarı göndermeyi başarmıştı. Hatta onlardan bahseden haber makaleleri için google uyarıları bile alıyorlardı.

"Ne oluyor lan?" Cian keskin bir hareketle koltuktan kalktı, iki eliyle telefonunu sıkıca kavrayarak yana çevirdi ve videoyu tüm ekranı kaplayacak şekilde büyüttü.

Beta oğlanının ölmek istediğı belliydi çünkü Isobel'e dokunuyordu. Birlikte dans ederken bile dokunmamaya çok dikkat ediyorlardı. Cian, Bellamy'nin "gerçek" bir taşıyıcı anne mi yoksa reklam amaçlı bir gösteri mi olduğunu soran videolarındaki tüm yorumları görmüştü, çünkü o Isobel'e pek yakın görünmüyordu.

Belki de babalarından biri dedikoduları bastırmak için bu küçük sahneyi onlara zorla yaşatmıştı.

"Carter hasta." Bellamy'nin lüks aksanı Cian'ın küçük aile oturma odasını dolduruyordu. Logan ayağı fırladı ve Cian'ın telefonuna baktı. Cian, anne ve babasının çevresine temkinli bir bakış attığını görebiliyordu.

Hepsi Isobel'i sormamaya dikkat ediyordu, özellikle de Cian'ın yerleşim yerine döndüğü ilk iki haftayı aşırı egzersiz yaparak, önüne çıkan her talihsizi tersleyerek ve çağrılarına cevap veren herkese "*bir şeyler yap*" diye hırlayarak geçirmesinden sonra. Bellamy'nin gözlerinin kamerayı tutan kişiye kaymasını ve aniden konu değiştirmesini izledi.

Beta Isobel'i kollarına alıp koridorda taşımaya başladığında Cian'ın dişleri birbirine kenetlendi. Isobel'i bir yatağı yatırdı ve Cian her ayrıntıyı en ince ayrıntısına kadar inceledi, çünkü ilk kez aynı odadan başka bir şey görüyordu. her gece yayınlanırdı.

Logan ondan kaçamak bir adım uzaklaşana kadar göğsünden alçak bir gümbürtü sesi geldiğini bile fark etmemişti.

Her gece olduğu gibi öfkesinin, hayal kırıklığının ve ıstırabının içinde dönüp durduğunu hissederek, "Egzersiz yapmam lazım," diye homurdandı.

"Cian." Hanale Ashford ona doğru yaklaşarak kolunu yakaladı.

Cian hızla yaşlı adamdan uzaklaşarak ikisini de şoke etti.

Babası kaba, altın tenli avuçlarını havaya kaldırdı, yüz ifadesi kısa bir süre için gözünün önünden geçen acıyı örtmek için seğiriyordu yakışıklı yüz hatları. "Sanırım bize neler olduğunu anlatmalısın," diye ısrar etti sessizce, Cian'ı küçükken hep sakinleştiren o aksanlı sesiyle. Derin, müzikal ve rahattı, bazı kelimeler daha uzun ve yumuşak telaffuz ediliyordu.

Hanale tekrar uzandı ve Cian bu kez babasının elinin omzunu kavramasına izin verdi. Cian aşağı bakarken küçük adam yukarı uzanmak zorunda kaldı, öfke kaslarını titretiyordu. evde olduğu bir ay içinde büyümüş ve sertleşmişti. Tek yaptığı yapmak, bir vahşi gibi davranmak ve buldukça yeni bir dövme yaptırmak için sıvışmak olduğu için bu pek de şaşırtıcı değildi.

Babasının parlak mavi gözlerinde hiçbir korku titreşimi yoktu, sadece endişe vardı. "Konuş benimle oğlum. Kalen West ya da Mikel Easton olmayabilirim ama hâlâ senin babanım. Senin için her şeyi yaparız."

Hanna Ashford koltuktan kalktı, uzun, beyaz sarı atkuyruğunu yeniden topladıktan sonra onun yanına kaydı ve ince kollarını beline doladı.

Biyolojik annesi değildi ama her şeyiydi. Onlar onun ailesiydi. Onun için *her şey* demekti.

Ama bunu onlara söyleyemezdi.

Hâlâ Ironside'in içinde iyi bir şeyler olduğunu düşünüyorlardı - yerleşim yerlerindeki insanlar için parlayan bir umut ışığı olduğunu düşünüyorlardı. Ama yapmadılar.

derinlere inen ve toplumlarının temelini zehirleyen, topraktaki besinleri emen, onu bir toz kabuğuna dönüştüren çürümüş kökleri filizlendiren çürümüş bir tohum olduğunu biliyorlardı. canlı yaprakları ve yaldızlı meyveleri vardı. Kameradaki tüm o ışıltılı küçük yıldızların, dilimlenmek, doğranmak ve güzelce paketlenmek üzere bir fabrikaya sürülen ışıltılı küçük kuzular olduğunu bilmiyorlardı.

Ironside, hepsine inandırılmaya çalışıldığı gibi yoksulluğun karanlığında yol gösterici bir ışık değildi.

Bu onların tek çöküşüydü.

Ailesi onu oraya, çocuk kaçakçılığı çetesi için nadir Alfaları avlayan kötü niyetli yetkililerden uzaklaştırmak için göndermişti. Onlara, kendisini yetişkin kaçakçılığı çetesine enjekte etmek için nadir Alfaları avlayan kötü niyetli yetkililere teslim söylemeyecekti.

Taş Dahlia'nın bundan daha fazlası olduğunu düşünse de, belki de bu onun lehine bir nokta değildi.

"Ben Iso-Carter," , hâlâ babasının gözlerinin içine bakıyordu.

Haklarını yemeyelim, tepki vermediler. Tünemiş olan Logan bile Sersemlemiş bir kuş gibi safır gözlerini kırıştırarak kanepeye uzandı.

Belli ki bunun Isobel'le ilgili olduğunu biliyorlardı.

Ne zaman Ironside'in bir tekrarı yayınlansa ve Isobel ekranda görünse Cian donup kalıyordu. Onları susturdu, sesi açtı, kritik anlarda duraklayarak diğer Alfalara Ironside'in Isobel'le ilgili bir hikâyeyi nasıl çarpıttığına dair öfkeyle mesaj attı.

Ironside'in yaptığı tam da bu olduğu için, onun orada, yakalama mesafesinde olmasını o kadar da önemsememişti. Şimdi ise bu konuda mantıksızca öfkeleniyordu. Ayrıca, telefonuyla meşgul olduğu belliyken kanalı değiştirmeye çalışan herkese mantıksızca havladı.

Eski aile dizüstü bilgisayarına tamamen el koymuş ve her dedikodu sitesinde onun bir yerden bir yere giderken görülüp görülmediğini araştırmıştı.

Randevulara gidiyor, üst düzey moda butiklerine giriyor ya da elinde yaklaşık kafası büyüklüğünde, yeniden kullanılabilir, paket kahve fincanlarından biriyle sokakta hızlı adımlarla yürüyordu. Cooper ve asistanlardan oluşan bir ekip genellikle onun arkasında koşturur, Bellamy biraz kenarda yürürdü

Sanki yoldan geçen bir arabanın içine ya da önüne atlamayı düşünüyordu.

Pek mutlu bir çift görüntüsü vermiyorlardı ama Bellamy'nin ayakta dururken çekilmiş birkaç sinsi videosu vardı.

Ona yaklaşp onu rahatlatırken, kadın onunla alçak sesle ve hızlı bir şekilde konuşuyordu, eli kolunu sıkacakmış gibi yarı yukarı kalkıktı. Bu videolarda ona güveniyormuş gibi bakıyordu, sanki ona gerçekten *katlanabilirmiş* gibi.

Cian'ın Beta'nın bağırsaklarını çıkarıp *ona bak ve pislik içinde öl diye* heceleme için kullanma isteği uyandırdı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu babası, biraz telaşlanmış görünüyordu.

Görünüşe göre onun devam etmesini bekliyorlardı ama o bunun yerine Bellamy hakkında içsel bir atıp tutmaya başlamıştı.

Bu da sık sık oluyordu.

"Neredeyse ölüyordu." Cian onlara gerçeğin bir kısmını anlatmaya karar verdi. "Tetikçi onu köşeye sıkıştırmıştı."

Anne ve babası hızlı ve ağır bir bakış attılar. Bunda hiç şaşkınlık yoktu. Sadece korku vardı.

"Tetikçiyle bir alakanız var mıydı..." Soruyu sorma cesaretini gösteren Logan'dı ama iki kez denemesi gerekti. "Tetikçi öldüğünde orada mıydın?"

Artık kimse Crowe'un adını söylemiyordu. Artık *tetikçi oydu*.

"Tam olarak değil." Cian telefonunun cebinde titrediğini hissedebiliyordu. Alfalardan biri muhtemelen Bellamy'nin son gönderisini tartışmak için arıyordu.

Söyleyecek bir şey aradı.

delice kişilik değişimi. "Yakınlaştık," diye karar verdi. "O iyi bir arkadaş. O pislik ona zarar verecekti ve gitmiş olması onun suçu değil, ama bu şekilde çarpıtılmasından endişeleniyorum."

"*Senin* için endişeleniyoruz," dedi Hanna nazıkçe, ondan uzaklaşıp kollarını iki yanına indirerek. "Bununla bir ilgin var mı Cian? Bize güvenebilirsin. Seni korumak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Her zaman yaptığım gibi," diye ekledi babası, Cian'ın omzunu sıkarak ve kaşlarını indirerek, ona ...

Hanale onu *her* zaman korumuştı - en azından bildiği kadarıyla.

Şimdi onları koruma sırası Cian'daydı.

"Crowe'u ben öldürmedim," diye iç çekerek onları rahatlattı. "Söz veriyorum. Bu onunla ilgili değil, Isobel'le ilgili. Sadece onunla birlikte olmam, onu korumam gerektiğini hissediyorum. Vekiller böyle yapar, arkadaşlar böyle yapar."

Logan babalarıyla üvey annelerinin arasına girerek Cian'ı sert bir şekilde kucakladı. "*Aşık* olmuş," diye mırıldandı aptal, Cian'ı aydınlatarak

Cian küçük kardeşini kanepeye geri itmeden önce kucaklaşma kısa bir itiş kakışa dönüşürken Cian'dan bir homurtu yükseldi.

"Sen bir aptalsın," diye mırıldandı Cian ve dikkatini tekrar anne babasına çevirdi. "Her şey yolunda. Söz veriyorum. Ben de iyiyim. Yine de gidip çalışmam gerekiyor. Birkaç saat içinde döneceğim."

HANALE ASHFORD AĞIR BİR NEFES ÇEKTİ VE BU NEFES göğsüne bastırdı, ellerini ceplerine soktu ve evin kapısı kapanır kapanmaz topuğunun üzerinde döndü. Kaşlarını kaldırarak dikkatini küçük oğluna yöneltti.

"Eee?" diye sordu. "Bir şey var mı?"

"Sadece bunlar," diye mırıldandı Logan, başını öne eğdi, kirli sarı saçları gözlerine değerken küçük lens kutusunu parmaklarının arasında çevirdi. "Bunlar neden Cian'ın cebindeydi?"

Hanna tökezledi ve kendini Logan'ın sandalyesinin kenarına yasladı. Çantayı Logan'ın aldı, kuru bir şekilde yutkundu ve sonra tekrar yutkundu.

Hanale şoktan uyuşmuştu. Hiçbir yolu yoktu.

İmkansız.

"Peki başka her yeri aradığınıza emin misiniz?" Hanale bastırdı, dikkati Logan'ın şaşkın gözlerindeydi.

"Elbette eminim." Logan omuz silkti ve bakıştı. "Aynı odayı paylaşıyoruz, saklayabileceği çok şey var. Bu kadar büyük Anlaştık mı? Alfaların bile bazen gözlüğe ihtiyacı olur."

"Çünkü gözlüğe ihtiyacı yok," diye fısıldadı Hanna. "Senin bildiğin kadarıyla," diye takıldı Logan.

Hanale başını salladı, bir koltuğa çöktü, şok ağır bir sonlulukla kemiklerine yerleşmeye başlamıştı. Oğlunun bir eşi vardı.

Oğlu bir eş *saklıyordu*.

Burada başka bir şeyler oluyordu ve bu iyi şey değildi. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

"Nasıl oluyor da hâlâ hayatta?" diye , iri gözleri Sigma'nın kendisini görmeyi umarak sessiz televizyona kayd. Belki eski bir bölümde, belki de Cian'la birlikte. "Ondan bu kadar uzakta mı?"

"Bu , değil mi?" Hanna'nın dikkati onunkini izledi ve daha önce izledikleri filmi oynatmaya devam eden ekrana . "Birdenbire... saplantı haline geldi. Agresifleşti. Onunla ilgili her şey üzerinde kontrolünü kaybediyor."

Hanale başını salladı ama sonra kaşlarını çatarak dikkatini kucağındaki kontak kutusuna çevirdi. "Gözleri uyuşmuyor."

"Cian'ın çiftleştiğini düşünüyorsun-" Logan bir şeyler gevelemeye başladı ama Hanna hemen elini ağzına götürerek onu susturdu.

Bu kadar kesin terimlerle konuşmak için güvenli bir konu gibi gelmedi.

Yüksek sesle değil.

"Lens takıyor olabilir mi?" Hanna fısıldayarak Logan'ı göğsüne doğru çekip hızlı ve güven verici bir şekilde sarıldı. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz başını sallamaya başladı. "Hayır, hatırlıyorum, onu test etmişlerdi."

Hanale çantayı cebine koyarken, "Bu aramızda kalmalı," diye karar verdi. Logan'la konuşuyordu, o da derin bir nefes alıp başını sallamadan önce bir an düşündü.

"Tamam."

ELIJAH HÂLÂ CİAN'IN LANET TELEFONU AÇMASINI BEKLIYORDU. O DA arkasına yaslandı ve boynunu uzatmak için bakışlarını bir anlığına ekrandan kaldırdı. Diğer Alfaların hepsi sessizdi ve aramayı bekliyordlardı.

Muhtemelen sessizce
kaynıyor. Ya da
bazıları, o kadar da
sessizce değil.

Oscar'ın nefesi kesik kesik gidip geliyor, sessiz gümbürtüler Elijah'ın dizüstü bilgisayarının hoparlörlerinde yankılanıyordu. Yerleşim yerinde saldırganlığını yönlendirecek başka bir yol bulamayan Mikel ona bir kum torbası göndermişti.

Sonra bir tane
daha. Sonra bir
tane daha.

Theodore ve Moses da havayı biraz fazla ağır çekiyorlardı, her nefes alıp veriş çok derin ve ölçülüydü, sanki bir yerde koşarken nefes egzersizleri yapıyorlardı - muhtemelen biraz mahremiyet bulabildikleri bir yerde ya da sadece babalarının dikkatli gözleri.

"Cian geri arıyor." Elijah'ın dikkati Cian'ın telefon titredi. Aramayı dizüstü bilgisayarına yönlendirdi ve Cian'ı gruba ekledi.

"Herkes burada mı?" Cian hemen sordu. Sesi de nefes nefese çıkmıştı.

"Herkes burada," diye yanıtladı Kalen. "Özel bir yerde misin, Cian?"

"Olabilirdiğin özel," diye mırıldandı Cian. "Sıranın sonunda terk edilmiş bir ev var. Lanet olası çatı çökmüş."

"Güzel," dedi Kalen. "Devam et, Elijah."

"Herkes kulaklığını taksın ya da hoparlörü açsın. Ekranımı paylaşacağım." Elijah sert parmaklarını uzattı, görüşü

Bir an için bulanıklaşan videoyu ilk ilgi çekici noktaya kadar gözden geçirdi. "Sanırım bilmemiz gereken ilk şey Bellamy'nin kaydedilmeyi beklemediği."

Elijah, Bellamy'nin gözlerindeki kısa, şaşkın genişlemenin, Isobel'i vücudundan biraz daha uzakta tutarken duruşundaki ince değişimin etrafında imlecini dolaştırdı. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti.

"Babası Bellamy'nin gördüğü ilgiden memnun .

-Ya da bu işten bir şey elde edemeyecek." Alfalardan hiçbiri konuşmadı.

Elijah bile konuşurken boğazının arkasındaki hafif titreşimi hissedebiliyordu. İlyas'ın görüntüsü karşısında vücuduna yayılan ateş Isobel'in üzerinde başka birinin elleri var.

Tüm bunları bastırdı ve bağıın uygunsuz bir yan etkisi olarak görmezden geldi.

Sonra videoyu birkaç saniye geri sararak Bellamy'nin Isobel'le birlikte yeniden düzene girmesinden önceki kısa görüntüde duraklattı.

Oscar derin, takırtılı bir ses çıkardı ve Theodore bir küfür savurdu.

"Koruyucu," dedi Gabriel, sesi sanki bu kelime söylenemeyecek kadar acıymış gibi kırılmıştı.

"Evet," dedi Elijah.

Bellamy Isobel'i göğsünde tutuyordu, duruşu gergin ve ihtiyatlıydı.

Onu koruyordu-

"Braun Carter'ın bir hesabı var," diye alçak sesle konuştu Mikel, son derece sakın ve endişesiz olan bu sözler, savurduğu tehdidi daha da uğursuz hale getiriyordu.

Elijah tam videonun bir sonraki bölümüne geçmek üzereyken, Theodore hâlâ ağır ağır nefes alarak, "Dur," diye tersledi. "Boynunda bir çürük mü var?"

"Gölge olabilir." Musa'nın sesi bile kendine inanıyormuş gibi çıkmıyordu.

"Kanıt olarak kullanmak için yeterli değil," dedi Elijah, videoda ileriye doğru göz gezdirerek. "Teak istismara dair *reddedilemez* kanıtlara ihtiyacımız olduğunu söyledi.

Bu olmadan, diğer yetkililer onun müdahale etmesini engelliyor. Şimdi ... burada." Videoyu oynat tuşuna bastı.

"Her neyse..." Bellamy kayıt sırasında gözle görülür bir şekilde yutkundu ve dudaklarına titrek bir gülümseme yerleşti. "*Bazı sorunlar yaşıyoruz*

bağlanıyor-" Bellamy Isobel'i ayarlamak için durakladı ve Elijah videoyu tekrar durdurmak için bir tuşa bastı.

"Bu bizim içindi," dedi. "Bundan eminim. Kimse Isobel ya da Bellamy'den cevap alamıyor ve belli ki birileri onların sosyal medyasını kontrol ediyor. Randevularına giderken kaç kişinin onu takip ettiğini gördünüz. Sadece onun kimseyle iletişimini kesmediler. Onunla da irtibatını kestiler."

Kalen onaylar gibi bir ses çıkardı. "Bu kadarı çok açık. Neden bundan bahsetme zahmetine giriyorsun, hem de bu kadar ince bir şekilde?"

"Bir sonraki bölüm yüzünden." Elijah video işaretçisini ileri kaydirdi ve tekrar Oynat düğmesine bastı.

"*Gidip onu yatırmalıyım,*" diyordu Bellamy. "*Vitaminlerinin işe yaradığını sanmıyorum.*"

"Kameraya nasıl baktığını görüyor musun?" Elijah sordu.

"Ve 'vitaminler' üzerindeki garip vurguyu," diye ekledi

Gabriel. "Herhangi bir vurgu duymadım," dedi Kilian.

"Bunu söylerken kameraya çok sert baktı." Aramasının arka yumuşak sürtünme sesi bir şey ifade ediyorsa, Niko volta atıyor gibi görünüyordu.

"Sence daha fazla taşıyıcı anneye ihtiyacı olduğunu mu söylemeye çalışıyor?" Kilian sordu.

"Hayır." Kalen'in sesi telaşla gürledi. "Taşıyıcı haplar." "Ben de öyle düşünüyorum," diye doğruladı Elijah. "Bence Braun,

Bellamy'nin taşıyıcı anneliğini sürdürmesi için onu haplarla besliyordu ve ben

Bellamy'nin çalışmadıklarını söylemeye çalıştığını düşünüyorum."

"Yani sadece *uyumuyor*. Hasta değil ve babasının yaptığı bir şey yüzünden baygın bile değil." Oscar'ın sesi birdenbire çok durgunlaştı.

"Çünkü bizden uzakta." Theodore'un ses tonu sertti. "Teak'i tekrar deneyeceğim," diye söz verdi Elijah.

"Hayır, yapacağım," diye homurdandı Gabriel. "Bir ara oradan çıkıp yemek yemen gerek. Ya da uyumalısın. Ya da duş almalısın."

"Yapamam," diye mırıldandı Elijah, telefonda Gabriel'in simgesine bakarak. "Neredeyse geldim."

Ekran paylaşımını çoktan kapatmış, videodan çıkmış ve önceki görevine geri dönmüştü. Herkes hatta kalmıştı ve telefonu kendileri kapatana kadar da öyle kalacaklardı. Şu anda meşguldü.

Gabriel, "Bunu üç gündür söylüyorsun," diye .

"Bu bok her *zaman* olmaz!" Elijah duruşunu düzeltti, ekranlarından birine yaklaşırken alnında boncuk boncuk terler oluştu. Ironside'dan çaldığı kadar ekipman çalmıştı
Bavuluna sığdırabildiği - hepsine yer açmak için eşyalarının çoğunu geride bırakmayı tercih ederek.

İnsan şoför Elijah'ın bavulunu otobüsün depolama alanından kaldırmaya çalışmış ama Elijah'ın bavulu yerden bir santim bile sürükleyememişti. Alfa bavulu bir hiçmiş gibi kaldırıp kaldırıma yığarken Elijah'a pis pis bakmış, dikişler patlayıp çözülmekle tehdit etmişti.

"Var mısın?" Kalen sertçe sordu.

"Açılışımı yaptım," dedi Elijah, vücuduna dolan adrenalin onu dibe çekmekle tehdit eden yorgunluğu bastırıyordu. Piney Woods Yerleşkesi'ne döndüklerinden beri masasından neredeyse hiç kalkmamıştı.

İlk haftasını, evinin ikinci odasında özel bir hacker süiti kurmak için çaldığı tüm donanımı parçalayarak geçirdi.
Gabriel'in küçücük evi. İkisi de Elijah'ın yatağını Gabriel'in odasına taşımışlardı ama Elijah yatağı neredeyse hiç kullanmıyordu ve üçüncü haftadan itibaren masasının yanında yerde kısa uykular uyuyabilmek için yatağı tamamen ihmal etmeye başlamıştı.

"Zayıf nokta neresiydi?" Oscar, çakıllı sesi net bir şekilde duyulana kadar telefona yaklaşarak sordu.

"İlki Cooper'dı," diye mırıldandı Elijah dikkati dağılmış bir halde.
"E-postalarını hacklemek ve hangi binada olduklarını bulmak kolaydı. Bu noktadan sonra, binanın site yöneticisini ve dosyalarında bulunan site dışı güvenliği daralttım. Güvenlik şirketinin bilgilerini kullanarak bir kimlik avı saldırısında müdürü hedef aldım. Sonra da onun kimlik bilgilerini kullanarak binanın güvenlik sistemine erişim sağlamıştır."

"Yani CCTV'lerini izleyebiliyor musun?" Oscar sordu. "Bunun ne yardımı olacak?"

"O geçen haftaydı," diye söze karışırken Gabriel'in sesi yorgun geliyordu.

Elijah gözlerini devirmek istedi ama direndi. Bu enerji kaybı olurdu.

"Peki o zamandan beri?" Mikel endişeli bir ses tonuyla sordu.

"O zamandan beri" yaptıkları tam da Elijah'ın onları bilgilendirmemesinin nedeniydi. Yaptığı her şey yasa dışıydı.

... ama gerekliydi. Isobel artık grubun bir parçasıydı ve birbirlerini koruyorlardı. Bu her zaman böyle olmuştu.

"O zamandan bu yana, sistemde ilerlemeye devam ediyorum. ana güvenlik şirketi." Elijah tartışmak için duraklamayı reddederek kararlı bir şekilde konuştu. "Güvenlik açıklarından faydalanıyordum ve daha fazla kontrol kazanmak için ayrıcalıklar. Ama bunu yavaş yavaş yapmak ve arkamı toplamak zorunda kaldım. Artık yerleşik bir arka kapım var ve hiçbir şey fark etmediler. Tam erişim elde ettim. Bununla ne yapmak istiyorsun?"

"Teak'in çürütülemez kanıtı elde etmek istiyorum," dedi Kalen, başka kimse yanıt vermeden önce. "Tüm güvenlik kameralarına erişim ve kayıt özelliği olan tüm cihazları kontrol edin. Her yerde gözünüz olsun."

"Bitti ve bitti."

ETKİLEYİCİ BİR CANLILIK GÖSTERİSİ

YANGIN ALARMI ANIDEN ÇALMAYA BAŞLADI VE BRAUN'UN KONUŞMASINI YARIDA KESTİ.

Öfke.

Isobel'i göğüs büyütme ameliyatını yapmayı reddettikten sonra - yine- duvara fırlatmıştı. Kollarını kaburgalarına sarmış, dikkatinin dağılmasından memnun bir şekilde oraya yığılmıştı. Gövdesinde keskin bir ağrı vardı ve nefes almasını zorlaştırıyordu.

Bellamy gömleğini yüzünün alt yarısına kadar çekmiş, kırık burnundan akan kanı tutuyordu. Isobel'in, babasının Bellamy'ye attığı sert dirseği kasten mi attığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bellamy müdahale etmeye çalıştığında Beta'nın yüzü, ya da bir kaza olsaydı.

"O randevuyu tekrar alacağım," diye tehdit eden Braun, yumuşak evrak çantasını kapıp anahtarlarını, iki telefonunu ve cüzdanını içine doldurduktan sonra kapıya doğru yürüdü.

"İstedğin kadar yap," diye hırıldayarak onun gidişini izledi. "Asla izin vermeyeceğim."

Braun gözden kaybolur kaybolmaz Bellamy onun yanındaydı, Cooper ve asistanları apartmandan çıkarken onun ayağa kalkmasına yardım etti. Asistanlardan biri Isobel'e yardım etmek için durakladı, ama babası koridordan diğerlerinin acele etmesi için bağırды ve asistan arkasına bakmadan dışarı fırladı.

Bellamy onu kapıya kadar geçirmeye çalıştığında Isobel, "Bekle," diye mırıldandı. "Cooper'ın çalıştığı yere geri dön. Sanırım dizüstü bilgisayarlarını bırakmışlar."

Duraklamadı bile, yön değiştirerek kahvaltı salonuna girmesine yardım etti, orada masanın ve barın üzerine yayılmış bir dizi dizüstü bilgisayar ve tablet buldular. Bellamy onu nazıkçe bir yemek sandalyesine oturttu ve o da kaburgalarındaki ağrıyı görmezden gelmek için elinden geleni yaparak tabletlerden birini masanın üzerine çekti. İlk tableti açtı sosyal medya uygulamasına girip kendi hesabında oturum açmış ve A Yurdu'nu aramış.

Hiçbir sonuç çıkmadı.

"Geçen gün o muhabir size Yurt A'nın hesabını neden sildiğini sormadı mı?" Bellamy sordu. "Hatırlıyor musun, Ironside'in gelecek sezon için büyük bir şey üzerinde çalıştığı söylentileriyle bir ilgisi olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı. Cooper onlara bir şey soramadan geri çekilmelerini söyledi."

Isobel, son birkaç gündür zihnine yerleşmiş olan kalıcı, baş döndürücü bulanıklığın içinden odaklanmaya çalışarak yemin etti. Her birinin adını tek tek yazdı ama yine de sadece hayran hesaplarını buldu.

Bellamy tablete uzandı. "Belki ben-"

Elini tokatlayarak uzaklaştırdı ve bir isim daha saydı.

Lily Sato.

Sadece yüz kadar seçenek vardı ama hesap isimlerinden biri gözüne çarptı.

LilySquirt.

Profile tıkladı ve hayranların hazırladığı düzinelerce video gördü.

...

Kendisi.

Bellamy homurdandı. "bir hayranın var mı?"

Isobel onu susturdu ve yanıt vermesini isteyen düğmeyi gördü *LilySquirt*'ün arkadaşlık isteği. Onayla'ya tıkladı ve hemen ardından tableti kendi yüzüne tutarak hesabı görüntülü aramaya çalıştı.

"Ohmygod *Oskie!*" Lily'nin sesi çatlak ve boğuk olsa da, heyecanlı çığlık neredeyse yangın alarmıyla yarışacak kadar yüksekti. "C-Car-C-Carter, merhaba benim, Lily." Ekrandaki görüntü Kamera siyahtan bir renk bulanıklığına geçti ve sonra tekrar siyaha döndü, buna bir gümbürtü ve bulanık görüntü biraz savrulurken tırnakların çıkardığı sıyrıklar eşlik etti. "*Onu düşürdüm!*" Lily sonunda feryat etti

tabletini kurtarıyor ve iki eliyle yüzünün önünde tutuyor.

Görüntü titriyordu.

Lily'nin koyu renk gözleri kocaman ve pırıl pırıldı ama teninin sıcak maun rengi allığı grimsi bir solgunlukla hastalıklı bir hal almıştı. Nefesi kısa, küçük soluklarla geliyordu. "Merhaba."

"Merhaba Lily." Isobel gülümsedi, tüm acısını sesinden uzak tutmaya çalışıyordu. Konuşmak çok zordu. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim." Lily birden fısıldamaya başladı. "Yangın mı var?"

"Hayır, sadece bir tatbikat. Ben ... sayfanızı beğendim. Bütün bunları sen mi yaptın?"

Videoları kendin mi çekiyorsun?"

"Ciddi misin?" Bellamy onun yanındaki koltuğa oturdu. "*Bu* senin tek acil durum çağrın mı?"

"Yaptım!" Lily ciyakladı, yanaklarında renk yükseliyordu. Hayalet gibi solgunluktan çok hızlı bir şekilde ateşlenmişti. "Gönderdiğin her şeyi paylaşıyorum! Sen çok iyi bir dansçısın. Gerçekten dansçı olmak istiyorum.

çok-"

"Kiminle konuşuyorsun sen?" diye homurdandı derin bir ses ve Lily'nin arkasındaki oda aniden ışıkla doldu.

"Bu C-Carter!" Lily tabletini sallayarak ekrandaki görüntüsünün bulanıklaştığını söyledi.

"Sana bütün gece o videoları izlememeni söylemiştim." Oscar'ın sesi yorgun geliyordu. Lily'nin yanındaki tek kişilik yatağa uzandı ve tablete uzandı. "Bu sefer ne yayınlamışlar?"

Dondu kaldı, gözleri Isobel'inkilerle birleşti.

"Hayır, bu gerçekten o." Lily tableti Lily'nin elinden almaya çalıştı ama Lily tableti ondan uzak tuttu. "*Beni* o aradı!"

"Bir dakika, Squirt. Carter'la konuşabilir miyim?"

Isobel, sesi boğazında düğümlenerek Oscar'a baktı. Bellamy aniden doğruldu, gözleri onunla ekran arasında gidip geliyordu.

"Oskie." Lily'nin sesi ağılıyormuş gibi geliyordu.

"Sadece birkaç dakika," diye söz verdi Oscar. "Bana sadece birkaç dakika ver."

Lily huysuzca, "*Beni* aradı," diye tekrarladı ve bir kapı aniden çarpıldı.

"Bu yangın alarmı mı?" Oscar dikkatini tekrar Isobel'e vermeden önce Bellamy'ye çevirerek sordu. Aynı anda, elindeki telefonunu çıkardı ve ekrana dokunmaya başladı.

"Evet," diye onayladı Bellamy, kadının ağzından çıkan tek ses kısa, harap olmuş bir nefes oldu.

Oscar'la ilişkisinin ne bile emin değildi. Yakınlaşmışlardı ama yine de aralarında hiçbir *yakınlık* yoktu.

Onun ruhuna bağlı olması gibi küçük bir ayrıntı dışında.

Tam oradaydı. *Tam oradaydı*. Ve çok uzakta. Ve ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Birdenbire her şey umutsuzlaştı.

Çok yorgundu. Şu anda bile göz kapakları düşüyordu. Babasıyla yaptığı kavganın ve ardından gelen alarmin adrenalini azalıyordu.

"Braun seni yine incitti," dedi Oscar, sesi sert ama sakindi. Korkutucu bir şekilde.

"Ye-" diye başladı Bellamy ama Oscar onun sözünü kesti.

"Soru değildi. Kayıt Teak'e gönderiliyor. Beklediğimiz şey buydu - gerçi seni odanın öbür ucuna fırlatmasını beklemiyorduk. Babanın isteklerine karşı gelmek için istismara dair sağlam bir kanıta ihtiyacı vardı. Telefonu kapatmanı istiyorum.

bu aramayı ve kullandığınız cihazdaki geçmişi silin. Teak oraya varmadan önce Braun'u uçurumun kenarına gönderecek bir şey istemiyoruz, tamam mı?"

Isobel aptalca başını salladı.

"Bir şey söyle," dedi Oscar.

"Tamam," diye mırıldandı.

Sert dudakları irkildi, boğazında guruldayan bir ses yükselirken birbirine sıkıca bastırdı. Koyu renk gözleri keskin ve.. *deliceydi*. Sonsuz, kanlı bir şiddet vaat ediyor gibiydiler.

"Tamam," diye yineledi, kelime çakıl taşlarını andırıyordu. "Bizimle iletişim kurmanın bir yolunu bulmanı beklemiyorduk. Bulduğunuza sevindim." Telefonuna baktı ve sözleri kesildi. "Yangın alarmı birkaç dakika içinde kapanacak. Oradan çıkmanız gerekiyor."

"Hadi seni yatağına geri götürelim," diye iç geçirdi Bellamy, ayağa kalkıp Isobel'e yaklaşırken.

Oscar hırlayarak agresif bir uyarı sesi çıkardı. "Çek o lanet ellerini onun üzerinden, Beta."

"Kendi başına yürüyemiyor." Bellamy tabletle göz teması kurmaktan kaçındı.

Oscar kamerayı aşağı çevirdi ve bir an için gergin sessizliği dinlediler, sonra tekrar yukarı kaldırdı, düzensiz bir

Çenesindeki kaslar titriyordu. Gözleri sıcaklıkla titriyordu - yakın bir patlamayı ima eden tehlikeli bir sıcaklık.

"Acele et," diye sonunda. "Yakında görüşeceğiz, Isobel. Teak oraya gelene kadar babanın yolundan uzak dur. Gerekirse baygın numarası yap."

"Teşekkür ," diye başardı. "İşe yaramasa bile, denediğin için teşekkür ederim."

"İşe yarayacak. istiyorum."

Başını salladı, aramayı sonlandırmak için düğmeye bastığında parmağı titriyordu, adamın yüzünü hatırlamaya çalışıyordu, öfkenin derin çizgileriyle kazınmıştı, gözlerinin altındaki gölgeler morluklara dönüşüyordu, gözleri hala o tanıdık, tüyler ürpertici şekilde yanıyordu.

"Ciddi misin? O mu?" Bellamy tableti elinden kaptı ve ayağa kalkmasına yardım etmeden önce geçmiş hızla sildi. "Bu adamda bir sorun var."

" halde iyi bir eşiz gibi görünüyoruz." Isobel burnunu çekti ve sonunda kaburgalarındaki acıya boyun eğerek uzuvları titremeye başladı,

Sanki şoka girmiş gibiydi.

"Öyle ?" Bellamy bastırdı. "Eşleştiniz mi? Bir ... çift mi? Ben sadece o söylentilerin doğru olduğunu düşünmemiştim. En azından onun tipi olmayacağını ya da eşine sadık kalacağını düşündüm."

"Onun tipinin ne olduğunu düşünüyorsun?" Sorunun ardında bir alaycılığın yükseldiğini hissetti ama ısırdı. Zar zor.

"Bilmiyorum." Öfkelenildi. "Daha yaşlı biri. Çılgın biri. Dövmelerle kaplı, belki. Birkaç piercing. Muhtemelen bir yerleşim mühendisi. Ironside Akademisi'nin şımarık küçük prensesi değil."

"Sen bir pislisin," diye Isobel.

"Ben seni her gece yatağa taşıyan sikim." "Aletlerin gittiği yere kadar iyisin."

"Büyük övgü."

"Bir değil."

Onu yatağının kenarına yatırdı ve baş dönmesi göğüs kafesindeki keskin, zonklayıcı ağrıyla savaşıırken inleyerek yavaşça geriye düştü. Bu kombinasyon görüşünü kararttı.

Alarm kapandı ve Bellamy bir sandalye çekerek öne doğru eğilip başını ellerinin arasına aldı. Isobel bir kolunu uzatarak yatağının yanındaki kağıt mendil kutusunu aldı ve ona uzattı.

Bir mendilin ucunu yaladı ve ne kadar kanadığını fark etmeden önce yüzündeki kanı temizlemeye başladı. Bir hışımla sandalyesinden fırladı ve o geri dönmeden önce banyo musluğunun sesini dinledi, burun deliklerinin her birine sıkışmış mendil parçalarıyla koltuğuna geri gömüldü.

"Sanırım onları duyabiliyorum." Başını eğerek kapıya döndü. "Uyuyormuş gibi yap. Baban her zaman suçlu davranır, bilirsin. ... Sanırım bizi bırakacak."

Dönen odayı engellemek için gözlerini kapattı. "Biraz dinleneceğim..."

"BU SABAH EŞGÜDÜMLÜ PAYLAŞIMLARLA *BİR* BOMBA PATLATILDI tüm Ironside sosyal medya hesaplarında paylaşarak interneti hızla etkisi altına alan bir şok dalgası yarattı. Paylaşımlarda, Resmi Üstün Yetenekliler Yönetim Kurulu ve Ironside Yönetim Kurulu'nun ortak kararıyla dizinin ve Akademi'nin ikiye bölündüğü ortaya çıktı! Olayların şaşırtıcı bir şekilde gelişmesiyle, Yetenekliler'in gelecek sezonunun Ironside Show iki lokasyon arasında bölünecek. Uzun yıllardır gizlice üzerinde çalışılan stratejik bir hamle.

"Birinci ve ikinci sınıf öğrencileri orijinal yerlerinde kalacak ve yeni, sadece çevrimiçi bir bölüm oluşturacaklar: Ironside: Yükselen Yıldızlar. Bu yeni bölüm, daha fazla içerikle eksiksiz bir dijital deneyim vaat ediyor. hayran etkileşimi için her zamankinden daha fazla fırsat sunuyor."

Yayıncının sesi kafatasında keskin bir şekilde yankılanırken Isobel gözlerini zorla açmaya çalıştı. Gözlerini kırıştırtarak kolundaki seruma ve asılı duran sıvı torbasının yavaşça damlayan damlalarına baktı yatağının yanında.

Metal yatak korkuluğuna uzandı, boş hastane odasını ararken boğazının arkasında kısık bir inilti . Yalnızdı -tek ses televizyondan geliyordu- ama yatağın başucundaki masada yarım kalmış bir kahve vardı, yanına da bir sandalye çekilmişti.

Ayrıca pencerenin yanında sarı lalelerden oluşan bir vazo ve sandalyenin yanında deri bir spor çantası vardı.

Dikkatini tekrar televizyona verdi ve ekranın alt kısmında kayan manşete gözlerini kısarak baktı.

Yeni Ironside Akademisi için çok gizli konum açıklandı - İkon yarışı yeniden başlıyor!

"Üçüncü, dördüncü ve beşinci sınıf öğrencileri yeni Ironside konumu ..." Haber spikeri, doğrulmaya çalışan Isobel'in dikkatini çekti. "Yetiştirilmekte olan yıldızlardan oluşan bu seçkin grup artık Ironside Show'un tek odak noktası olacak ve her bölümün riskini artıracak-"

Kapı açıldı, Bellamy ağzında yarısı sarkan bir kruvasanla içeri girdi. "Wor wake," diye mırıldandı, dişleriyle yırtmadan ve hızla yutmadan önce. Yatağın yanındaki sandalyeye çöktü, kruvasanı masanın üzerine, yarım kalmış kahvenin yanına koydu ve televizyonu işaret etti.

"Haberleri duydun mu?"

Kuru bir sesle yutkundu ve bir öncekinin yerini yeni bir başlığın aldığı ekrana baktı.

Prömiyer için geri sayım: Yeni Ironside mekanına ilk bakış ne kadar sürer?

Yayıncı kuruluş, "Sahne hazır" dedi ve ekledi: "Yetenekliler, reality televizyonun sınırlarını bir kez daha yeniden tanımlamaya hazırlanıyor ve Ironside ekibinin eğlence yaratma konusunda gerçekten rakipsiz olduğunu kanıtlıyor."

"Biz-" Boğuk boğazını temizledi, tekrar denedi. "Yeni bir yere mi taşınıyoruz? Nereye gidiyoruz?"

"Fransa, sanırım." Bellamy omuz silkti, fark ettiği spor çantasını çekiştirerek açtı ve iki zarf çıkardı. "En azından Paris'e biletlerimiz var. Teak'ın babana bu sefer kampüse girmesine izin verilmeyeceğini söylediğini duydum. Artık aile günleri olmayacak. Yerleşim yerindeki insanların Avrupa'ya seyahat etmesine izin vermeyecekler, Sadece Ironside insanları. Baban bir yerleşim insanı olduğundan değil, ama evet, aile günleri artık sadece görüntülü sohbet yoluyla gerçekleşiyor."

Adamın kucağına bıraktığı mühürlü zarfla oynadı, gözleri adamın omzunun üzerinden geçti. "Teak?"

"Uh, evet. Sen ... hastanedesin. Teak bizi buraya getirdi."

"Hastanede olduğumu biliyorum," dedi kuru bir sesle.

"Tamam ama neden burada olduğunu bile ." Kruvasanını tekrar eline aldı. "Bu konuda çok rahatsın."

"Sanırım buna alıştım." Yüzünü buruşturarak yavaşça uzuvlarını uzattı. "En azından bu sefer kanla kaplı değilim ya da-" Yaralı kollarına hızlı bir bakış attı. "-Dikişler. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Carter, ama durum daha da kötü. Ironside'a yeniden katılamayacak kadar hasta olduğunu düşünüyorlar."

Dondu kaldı, keskin bir şekilde nefes aldı ve bu da gözlerinden yaşların akmasına neden olacak kadar şiddetli bir öksürük krizini tetikledi.

"Ben... fin-" Yüzüne doğru kaldırdığı elinin tersine baktı.

Kan lekesi vardı.

Ne oluyor lan?

"İyi değil," diye düzeltti Bellamy, o da eline bakıyordu. "Zatürre olmuşsun."

"Ne zamandır buradayım?" diye sordu sesi . "Birkaç gündür," diye ilan etti neşeli bir ses, Teak'in yüzü kapıdan içeri girdi. "Sesini duyduğuma çok sevindim! Nasıl hissediyorsun?"

Kafam karıştı.

Babasıyla kavga ettiğini ve yangın alarminin hatırlıyordu. Oscar'la konuştuğunu ve Bellamy'nin onu yatağına taşıdığını hatırlıyordu. Ondan sonra sadece boşluk vardı.

Bellamy yatağının yanındaki masanın üzerindeki kutudan bir mendil aldı, Isobel'e arkasını döndü ve mendili gizlice yere bıraktı Bacağının yanında.

Adam vücuduyla onu Teak'ten korurken, kadın ona baktı. Midesi keskin bir şekilde burkuldu ve hızla mendili alıp elinin arkasındaki kan lekelerini temizledi.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum!" Ses tonuna bir doz enerji katmaya zorladı - gerçi biraz manik gibi geldi ama - ve mendili Bellamy'nin arkasından rahatça açık tuttuğu eline geri itti.

"İnanılmaz!" Bellamy uzaklaşırken Teak Isobel'in yatağının kenarına tünedi, kahve fincanını ve kruvasanını silip süpürdü ve her şeyi çöp kutusuna attı.

"Yürüyüşe çıkıyorum, sizi biraz yalnız bırakayım," dedi ve dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Teak Isobel'in elini tuttu, yumuşak kahverengi gözleri sempatiyle parlıyordu. "Seni oradan daha erken çıkaramadığım için çok üzgünüm. Bellamy'nin seni yatağına taşıdığı videoyu gördüm, hastalık o zaman mı başladı?"

"Ah, sanırım?" Teak şaşırtıcı derecede ağrıyan parmaklarını sıkarken Isobel güven verici bir gülümsemeye çalıştı. "Grip olmuşum ve antrenmandan sonra uyuyakalmışım. Kötü falan değildi. Sanırım stres daha da kötüleştirdi."

"Şey.." Teak boş boş güldü, yüz hatlarında kısa süreli bir hayal kırıklığı belirdi. "Sadece stres yüzünden olduğunu sanmıyorum. Görünüşe göre yeni taşıyıcı hap önceki versiyon kadar etkili değilmiş - bu versiyonun denemesi sizmişsiniz. Deneyimleriniz hakkında bazı soruları yanıtlamanızı istiyorlar" -çenesi büküldü
- " zaman istersen."

Isobel irkildi, bu hareket sert boynundan aşağıya ve omurgasına doğru bir acı gönderdi. Başını yukarıda tutmak için harcadığı çaba çok büyüktü. Sadece *uykuya* geri dönmek istiyordu. "Kendimi iyi hissediyorum," diye yalan söyledi.

Teak nefesini üfleyip bazı evrakları çıkarmadan önce onu inceledi. Kalemnin ucunu sayfaya yerleştirmeden önce parmağını yalayarak ilk sayfayı geçti.

Sorular saldırgan ve kapsamlıydı.

Taşıyıcı hapın eşinizle ilgili düşüncelere karşı belirli duygusal tepkileri azalttığı birkaç örneği detaylandırın.

Taşıyıcı hapları kullanırken yaşadığınız alışılmadık derecede canlı kâbusları anlatın. Lütfen ayrıntılara girin.

Taşıyıcı hapları kullanırken gördüğünüz cinsel rüyaları anlatın. Lütfen ayrıntılara girin.

Taşıyıcı hapları alırken yaşadığınız herhangi bir canlı halüsinasyonu tarif.

Sosyal etkileşimlerde bulunma beceriniz önemli ölçüde azaldı mı?

Yoğun bir yalnızlık hissi veya intihar düşüncesine doğru güçlü bir çekim hissettiniz mi?

Taşıyıcı haplarla geçirdiğiniz zaman benlik duygunuzu mi veya kişisel değerlerinizi yeniden değerlendirmeye zorladı mı?

Taşıyıcı haplar ani karıncalanma, öfori veya şiddet patlamaları gibi açıklanamayan fiziksel hisleri tetikledi mi?

Teak soruların ilk sayfasını bitirdiğinde Bellamy geri dönmüştü ve Isobel konuşmakta zorlanıyordu. Isobel ona çaresiz bir bakış fırlattı ve Bellamy yatağın diğer tarafına tüneyerek Isobel daha fırsat bulamadan soruların yarısına cevap verdi. *Hayır, henüz oluşmamış bağıni uzatmanın herhangi bir yan etkisini yaşamamıştı. Evet, buna ısınlanma da dahildi. Evet, buna rüyalar da dahildi. Evet, buna haleler, kırmızı ipler, çiçek taçları ve altın zincirler de dahildi.*

Bu soru üzerine çenesi yukarı , Bellamy'nin cevaplarını tek tek not eden Teak'i incelerken zihninde şüphe dolanmaya başlamıştı.

İpten haberleri var mıydı?

"Peki şimdi ne olacak?" diye mırıldandı Teak soruların son sayfasını da tamamlayıp sayfaları içine tıktırmaya başladığında. belge davası. "Ironsides'a geri dönebilir miyim?"

Teak leylak rengi dudaklarını büzerek tereddütlü bir ses çıkardı. "Sanırım semptomlarınızın iyileşmeye devam ettiğinden emin olmak için sizi biraz daha tutmamız gerekecek." Bellamy'nin onu korumaya   alı  t  nı çok iyi biliyormuş gibi Isobel ve Bellamy'nin arasına baktı. "Bilincin gidip geliyordu.

Seni buraya getirdiğimizde oldukça uyu  turulmu  tun, bu yüzden hatırlamıyor olabilirsin ama doktor muhtemelen zatürree olduğunu söyledi. Serum yoluyla antibiyotik alıyordun ama tekrar uyanmadı  ında endişelerimiz giderek artıyordu."

"Muhtemelen sadece uykuya ihtiya  ım vardı." Isobel   aka yapmaya çalıştı. "Bellamy horluyor."

Beta'ya hızlı bir bakış attı; adam yine yataktan uzaklaşmıştı ve şu anda telefonuyla meşguldü ama a  zının kenarında hafif bir g  l  msemi vardı.

Teak ikna olmuş gibi görünmüyordu ama konuyu zorlamadı. "Seni şimdilik taşıyıcı haplardan çıkarmayı kabul ettiler ama Arizona'ya ı  ınlanırsan göz açıp kapayınca kadar haplara geri dönersin. Seni sürekli Amerika ve Fransa arasında uçurarak kaynaklarını bo  a harcamak istemiyorlar."

Isobel anladığını başıyla onayladı ve Teak yarı   saat daha kalarak Avrupa   st  n Yetenek yasalarının Amerikan   st  n Yetenek yasalarından daha kısıtlayıcı olduğunu ve Isobel'in bavullarının çoğunun her ihtimale kar  şı Ironsides'ın yeni yerine gönderildiğini açıkladı. Teak gitmek için ayağa kalktığında, cebinden bir zarf daha çıkararak tereddüt eder gibi oldu.

"Buraya getirildiğinden beri baban seni ziyarete gelmedi ama yardımcılarının biri bunu bıraktı." Ba   uzmanı kararsız görünüyor, zarfı sıktığı parmaklarının arasında evirip çeviriyordu. "Benden-"

Isobel elini uzattı. "değil. Okuyacağım. Muhtemelen   z  r diliyordur. Bazen böyle yapar."

Teak notu uzattı ve kapıya doğru ilerledi ama kapıyı a  arken tekrar durakladı, eli   er  veveyi kavradı, bakışları Isobel ve Bellamy arasında gidip geldi. "  ok uzakta olmayacağım," diye söz verdi.

sessizce. "Ve... eğer Ironside'a dönmene izin vermezlerse, ben burada kalacağım." Isobel tartışmak için ağzını açtığı anda kapıyı kapattı.

Bellamy düşünceli bir ifadeyle kapalı kapıya bakarak, "Şu bağ uzmanı Üstün Yetenekli," dedi. "Ve ateşli. Eşini gördün mü?"

"Daha yeni mi fark ettin?" Isobel dikkatinin tekrar kucağındaki zarfa yöneldiğini hissetti.

"Hayır." Bellamy tekrar yatağının yanındaki sandalyeye çöktü ve gözlerini zarfa dikti. "Bana neden bir Üstün Yetenekliler yetkilisi olduğunu açıklamayı istiyordum çünkü başka kimse bunu açıklayabilecek gibi görünmüyor."

"Yetkililer asla deneyimleyemeyecekleri bir konuda nasıl uzman olduklarını iddia edebilirler?" Zarfı dikkatle yırtarak açtı, içinden çıkan notu açmayı düşünürken derin, boğuk nefesler aldı.

Bellamy, "Onları daha önce hiç durdurmamıştım," diye homurdandı. "Peki arkadaş? Yumrukluyor mu yoksa ne yapıyor?"

"Yumruk atmıyor. İyi eşleştiler." "Sence orada benim için yer var mı?"

Başını ne kadar ağrıtmış olsa da gözlerini devirmesine engel olamadı. Notu düzleştirdi, kelimeleri odak noktasına getirmeye çalışırken parmakları şiddetle titriyordu.

Kızıma,

Nereden bilmiyorsun. Tam olarak değil.

Evim acımasız, sade ve acı doluydu. Yöntemlerimin acımasız görüldüğünü biliyorum ama sahip olmadığım her şeyi size vermeye çalıştım. Tırmandım, çalıştım ve bu dünyanın zirvesine çıkmak için savaştım, tıpkı benim içerde yaptığım gibi

Ironside, senin ve annen için.

Benim sayemde hiçbir şey istemedin ama sana verdiğim tüm hediyeler arasında en önemlisi benim sert akıl hocalığımı sayabilirsin.

Oradan kurtulmak için tıpkı benim yaptığım gibi tırmanmanız, çalışmanız ve zirveye ulaşmak için savaşmanız gerekecek.

Nereden geldiğini unutma Isobel ve benim nereden geldiğimi de asla unutma.

Oradan çıkış biletimizi kanımla, terimle ve ruhumla ödedim. Soyumu oraya geri götürmene izin vermeyeceğim. Benim hayatım boyunca olmaz.

Saygılarımla

, baban.

"Yani?" Bellamy sabırsızlanarak sordu. "Ne söylemesi gerekiyor?"

"Her zamanki gibi." Kâğıdı Ironside'ın yeni yeriyle ilgili bilgi paketiyle birlikte yatağının başucundaki komodinin üzerine bıraktı ve bitkin bir iniltiyle arkasına yaslandı. "Bu benim iyiliğim için. Kendimi toparlamam gerek yoksa diğer tüm Üstün Yetenekliler gibi fakir ve zavallı olacağım."

Bellamy homurdandı. "Sanki babalarımız gösterişçi zorbalar olma konusunda aynı ustalık dersini almış gibi."

Kaşlarını çatarak ona bir bakış attı ya da en azından denedi. Gerçekte, neredeyse hiç kıpırdamadığından şüpheleniyordu. Bellamy bu konu hakkında konuşmazdı. babasına çok benziyordu. Onun meraklı bakışlarına meydan okuyan bir bakışla karşılık verdi, daha fazlasını sorması için cesaretlendirdi. Kadın sormadı.

"Yani..." Bellamy sandalyesinde arkasına yaslandı, bacaklarını açtı ve ağır bir esnemeyle kollarını başının üzerine uzattı. "Neden Senin iyileşmek için Ironside'a geri dönmene ve koca götlü Alfa enerjisiyle çevrelenmene ihtiyacın olduğunu biliyorum ama bağ uzmanı bunu yapmıyor mu?"

"Çünkü yaz tatilinin ilk gününden beri hasta olduğumu ona söylemediğini tahmin ediyorum," diye karşılık verdi Isobel.

"Ben mi?" Adam gözlerini kırıştırarak ona baktı ve kolları tekrar kucağına düştü. "Sigma, bana *sormadılar* bile." Başını sallayarak güldü. "Teak'le birlikte gelen başka bir yetkili vardı, babanla özel bir görüşme yaptı, sonra dışarı çıktı ve Teak'e ambulans çağırması için izin verdi." Ayağa kalktı ve yatağın ucuna uzanarak bir spor çantası aldı. "Baban bunu senin için hazırladı bu arada."

Kucağına bıraktı.

Muhtemelen içinde tasarım bir kıyafet olduğu için yatağın dışına itmek istedi - ki bu kıyafet yerine gözlerini oymayı tercih ederdi. ve kamera ekibinin hastaneye gizlice girmeyi başarması ihtimaline karşı bir makyaj seti. Tam da bunu yapmak için elini uzattı ama onun yerine kendini fermuarı ararken buldu, açmak için güçsüzce el yordamıyla ilerliyordu.

"Bu ikna edici bir canlılık gösterisi değildi, Carter." Bellamy içini çekti, eğildi ve çantayı onun için açtı. Daha dik oturması için ona yardım etti ve sırtındaki yastıkları toplayarak onu destekledi. İçindekileri karıştırıp, tahmin edilen kıyafet katlarını ve kanvas makyaj çantasını çıkarırken dikkati dağılmış bir şekilde ona teşekkür etti.

"Ne ?" Çenesini kaldırdı ve çantanın içine baktı.

"Bilmiyorum..." Ne ? Kıpırdamadan durdu.
Parmakları daha küçük, çapraz bir el çantasının askısına dolandı.
Zorlukla yutkunarak çantayı çıkardı.

Vurulduğu gün bunu giyiyordu.

Yırtarak açtı ve battaniyeye sarılı kucağına boşalttı, kalbi
boğazına fırladı. Telefonu, bir tüp dudak kremi ve kırmızı bir ip
yumağıyla birlikte .

Telefonu açmaya çalıştı ama .

"İşte." Bellamy cihazı aldı. "Şarj aletim var." Televizyonun
altındaki duvarın dibinde diz çöktü ve yere sarkan bir kabloyu
kaldırdı. "Benimkini kullanman gerekiyor mu?" Ona doğru yürürken
cebinden telefonunu çıkardı. "Tekrar çevrimiçi oldum.
ve Dorm A hesabı da geri döndü. Birisi seni kontrol etmek için bana
oradan mesaj atıyor." Durakladı, sarı kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı.
"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama... sanırım koridordaki
kameralara erişimleri var. Geçen gün odadan çıktım ve A Koğuşu
hesabı hemen geri dönmem için mesaj attı çünkü odada seninle birlikte
başka biri vardı. Sadece doktorun vardı, Tanrı aşkına."

Yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Öyle mi?" Adamın kaşları , başı aşağı eğilerek delici bir bakışla
onu süzdü. "Ne demek *evet*, Carter?"

"Evet, muhtemelen birileri koridordaki kameraları izliyordur."

Alfaların koridorun kontrolünü ele geçirdiğini düşünürsek
Ironsides kameraları, babasının dairesindeki kameralar ve apartmandaki
yangın alarmı sayesinde hastanenin içini de görebileceklerine inanmak
onun için hiç de zor değildi. Bellamy'nin kendisine uzattığı telefonu
görmezden gelerek dikkatini tekrar parmaklarının arasına dolanan ipe
verdi.

Onlardan birini aramak istedi. Theodore'un pürüzsüz, derin sesini ya
da Kilian'ın ipeksi tonlarını duymak için. Ya da Gabriel'in sakin,
istikrarlı güvencelerini.

Cian'ı görüntülü aramak için adam öldürebilirdi. Onun niyetini
görmek için
akuamarin gözleri, dövmelellerinin saçlarını yüzünden fırçalamasını
izlemek için.

Ya da Kalen-

Ama hayır, Bellamy odadayken olmaz. Başını yastıktan birkaç
santimden fazla kaldıramıyormuş gibi hissettiğinde değil. Sadece
uyumaya ihtiyacı vardı, biraz daha ...

"Oha, Carter." Bellamy yana doğru düşmeye başlayan Carter'ı yakaladı ve yastıkları tekrar düzleştirerek onu yere yatırdı.

Çantanın ağırlığı kucağından kalkarken ve battaniye yüzüne doğru çekilirken gözleri dalgalandı, tatlı karanlık görüşünü kararttı.

"Kimse beni uyandır," diye mırıldandı, yan dönmüştü, elleri çenesinin altında kıvrılmıştı, ipler toplanmıştı sıkıca kavradı.

29.000 KÜP YARDA ÇİM

TEKRAR UYANDIĞINDA İLK FARK ETTİĞİ ŞEY ŞUYDU

Avuçlarının arasına sıkıştırılmış yumuşak ip demeti gitmiş, yerine avucunun dibindeki sızı bir şey ifade ediyorsa, derisini kesecek kadar keskin bir tür taş gelmişti.

Bellamy'nin omzunu sarsan elini ve arkasından açılan kapıyı, elinde pano olan bir doktorun önderliğinde telaşlı hemşirelerden oluşan bir ekibin içeri doluştuğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kendini oturmaya zorladı, Bellamy'nin gözlerinin içine baktı ve başını döndürmeye çalışan yoğun sersemlik nöbetiyle sallanmamak için

onu yatağın kenarından devirdi. Hızla onun yanına yatağa düştü, kolunu omuzlarına doladı, onu kavradı Sıkı.

Hemşirelerden ondan hareket etmesini isteyecekmiş gibi görüldüğünde, "Bu bir vekil olayı," diye açıkladı.

Isobel ellerini uyluklarının altına sokarak hâlâ tenine batan taşı gizledi.

"Uyandığınızı görüyorum Bayan Carter." Hemşirelerden biri kan basıncını kontrol etmeye başlarken doktor kendini tanıttı. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Öksürme isteğini bastırarak ciğerlerinin derinliklerine indi. "Çok daha iyi hissediyorum, teşekkür."

Doktor bir şeyler mırıldandı ve dosyasını kontrol etti. "Göğüs ağrısı var mı?"

Lanet olsun, evet.

"Hayır."

"Boğaz ağrısı mı?"

Tıraş bıçağı öksürmek gibi.

"Pek sayılmaz." Boğazını temizledi, öksürmemek için gösterdiği çaba yüzünden yüzü neredeyse kızarmıştı. "Yine de biraz susadım."

Bellamy ona biraz su doldurup eline tutuşturdu ve doktor dosyasını bitirip ikisine de başıyla selam verirken ona bir dakika daha kazandırdı.

"Seni biraz tutacağız, ancak iyileşmeye devam edersen, serbest bırakılmaman için bir neden göremiyorum. Biz gerçekten Üstün Yeteneklilerin sorunlarıyla ilgilenmek için nitelikli." Yanıt beklemeden odadan çıktı, ekibi de arkasından onu takip etti.

Bellamy sandalyesine geri döndü, duruşu biraz çöktü, içinde bulundukları durumun stresi yüzüne yansımaya başladı.

"Teşekkürler," dedi yüzünü buruşturarak ve yumruğunu kalçasının altından parmaklarını uzattı.

Ne... lanet olsun?

Avucunda büyük, kan kırmızısı bir mücevher vardı ve görünüşe göre onu çok sıkı kavrayıp derisine batırdığı için sivri ucu kana batmıştı.

"Um." Bellamy mücevhere baktı. "Ne... lanet olsun?"

"Evet," diye mırıldandı.

"Öyle mi?" Adamın bakışları kızın yüzüne kaydı. "Yine 'evet' deme Carter. *Aslında* ne oluyor lan?"

Mücevheri bir diğerine yuvarlayarak çevirdi ve farklı açılardan parıldayan hafif altın ışığını yakaladı.

"Sanırım... bu bir eser," dedi ve onu kucağına bırakıp battaniyesini üzerinden attı.

"Ne eseri? Ne ?"

"Kırmızı ip," dedi ve gerçekten de kaybolduğunu fark etti. Ya da ... bir mücevhere mi dönüşmüştü?

"Ne?" Bellamy dedi ki. "Yine çılgınca bir şey yapıyorsun."

"Ben çılgınca bir şey yapmıyorum."

"Bunu hayali büyükbabana anlat," diye karşılık verdi.

"Büyükbaba mı?" diye sordu kız, kaşları çatılmıştı.

"Evet?" diye bir ses cevap verdi. Bellamy'ye ait *olmayan* bir ses. Aslında büyükbabasının sesi idi.

"Aman Tanrım," diye inledi ve dikkatini yatağının ucunda duran ve yüzünde alaycı bir ifadeyle ona bakan adama çevirdi.

"Eee?" Buddy Carter sordu. "Büyükbaba burada, peki onunla ne yapacaksın evlat?"

Yutkundu ve kafası daha da karışmış görünen Bellamy'ye baktı. Kızın dönüp baktığı noktaya bir an göz kırptı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Bana şu anda onu göremediğini söyle," diye yalvardı.

"Halüsinasyonlarla başa çıkacak donanıma sahip değilim."

"Saçmalama," diye azarladı vücudu kilitlenmeden önce. Gözleri kapıya kayd.

Büyükbabası son iki kez babasının yanında ortaya çıkmıştı. Göğsü sıkışarak bekledi ama Braun Carter odaya girmedi.

"Başka birini mi bekliyordun?" Buddy Carter dudak büktü. "Eğer anneni istiyorsan, onun yerine onu istemeliydin."

"Yer kontrolden Binbaşı Carter'a." Bellamy öne doğru eğildi ve mücevheri elinden aldı, sonra tıslayarak tekrar yere bıraktı, sanki derisinin eriyip gitmesini bekliyormuş gibi dehşet içinde parmaklarına baktı.

"Kahrolası *ah*?" Adam suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı.

"Özür dilerim." Tekrar eline aldı. "Sana eser olduğunu söylemiştim."

"Bu beni nasıl *yaktığını* nasıl açıklıyor?" diye yakınd.

Yüksek sesle.

"Bu bir *ruh* eseri." Gözlerinin önünde nazikçe çevirdi, pencereden süzülen ışıktaki parıldamasının tadını çıkardı. Pencere. "Göğsümdekini kaçırmış olamazsın, yani bir tane olduğunu zaten biliyorsun."

"Evet, merhaba, ben Adam Bellamy," diye alaycı bir şekilde konuştu. "Yerleşim yerlerinde büyümemiş *simge* çocuk. *Ruh* eserinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, seni kaçık."

Sözlerindeki hayal kırıklığı tonu karşısında ağzının biraz seğirdiğini hissetti. "Özür dilerim." Hastane önlüğünün üst kısmını, zincirinin ilk birkaç halkasını ortaya çıkaracak kadar aşağı çekti.

"Bunu bir noktada gördün, değil mi?"

Başını salladı.

"Önce bir zincir olarak ortaya çıktı, sonra bir gün buna dönüştü." Mücevheri tutarak elbiseyi serbest bıraktı. "Tıpkı bunun dönüşmeden önce kırmızı bir ip olarak görünmesi gibi."

"Neden zincir derine yapıştı da bu yapışmadı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Omuz silkti, elini uzatmadan önce gözlerini Taşın neden olduğu küçük bir yara. "Yine de ikisi de kan çekti."

Buddy Carter, "Diğerlerinde böyle bir şey yok," dedi. daha yakın.

Onun ve saçma sapan konuşmalarının diledi.

"Benim bundan neden haberim yok?" Bellamy sessizce sordu. "Elbette göğsünüze kaynaşan büyümlü bir zinciri kamerada göstereceklerdi. Piercing'i gördüğümü ve bununla ilgili bir makale okuduğumu hatırlıyorum ama orada bunun herhangi bir tür büyümlü bağ eşıyası. Makale, bu tür piercinge ne dendiği ve bunun yapılacak yeni ve havalı bir şey olup olmadığı hakkındaydı."

"Niko Hart önümde duruyordu, olay olduğunda kameraları engelliyordu ve sonra bir tuvalete girdik. Yetkililer bunun bir eser olduğunu bilmiyorlar."

"Bundan emin misin?" Çenesini ovuşturdu, yosunlu bakışlarında düşünceli bir vardı. "Seni ilk getirdiklerinde Teak iyice baktı. O zaman ona bu kadar uzun süre bakmasının biraz tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Isobel yutkundu ve sonra omuz silkti. Garip bir şekilde, aslında biraz daha iyi hissetmeye başlamış gibiydi. En azından oturabiliyordu ve göz kapakları inanılmaz derecede aşağıya çekiliyormuş gibi hissetmiyordu. İşemek için de çaresizdi. Bacaklarını koltuğun üzerinden ve Bellamy'ye doğru döndü.

Büyükbabası yine ortadan kaybolmuş gibiydi.

"Sadakat karşısı değilim ama kendimi bilimsel bir deney gibi hissetmiyorum," dedi açıkça. "Yani bu kalabilir mi?"

Sigma yeteneğini onun üzerinde kullanmaya cesaret edemedi, o kadar zayıftı ki, Sigma olmadan ayakta durabileceğinden bile emin değildi.

Yardım.

Bellamy bir an için onu düşündü. "Biliyor musun, bu yaz tatili hayatımın en kötü dönemiydi. Başladığında, Crowe ile işlerin çok ileri gitmesine izin verdiğim için sana borçluymuşum gibi hissettim. Şimdi ise kendimi oldukça borçluyum."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi kayıtsızca.

Sırıttı. "Sen duygusal olarak pahalı bir arkadaşsın. Borcumuzu birkaç hafta içinde ödedin."

"O zaman tekrar düzensiz yap," diye talep etti. "Bu sefer sana borçlu kalacağım."

"Kendine bir anlaşma yaptın, kaçık." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Yardım ister misin?"

DÜNYANIN EN UZUN VE EN ZORLU MÜCADELESİNİ VERDİKTEN SONRA
Zahmetli düşün ardından Isobel kendini bir haftadır olmadığı kadar güçlü hissetti ama bu yine de acınası bir güç gösterisiydi. Kan kusmuyor ve uzuvlarını hareket ettirmek için mücadele etmiyordu ama yine de zayıf ve bitkin durumdaydı. Güçten düşen kollarını yıkamak için verdiği molalarla saçlarını yıkaması neredeyse yarım saatini almıştı.

Yine de bunlar kolayca yalan belirtilerdi.

Yeni bir kontak taktıktan sonra yatağına yerleşti ve nihayet telefonunu tekrar açtığına iç geçirdi. Yaz tatilinin başlangıcında Bellamy ile aynı odayı paylaşmaya başladığından beri, lens çantasını cebine koyarak dolaşmaya alışmıştı, bu yüzden hastaneye getirildiği kıyafetlerin içinde hala oradaydılar. Ayrıca babasının spor çantasına attığı tuvalet çantasında da birkaç set vardı.

Akşam yemeğinden sonra Bellamy koşuya çıkmak için ortadan kaybolmuş, elindeki telefon titremeye başladığında ona çok ihtiyaç duyduğu boşluğu vermişti. Orada oturup bildirimlerin durmasını bekledi ama ekran açıldıktan sonra bildirimler bir dakika boyunca devam etti. Telefonu izledi mesajlar ve cevapsız aramalar birikiyor, midesinin çukurunda endişe çalkalanırken dudağını endişelendiriyordu. Tufan durur durmaz Alfalarla grup sohbetine yöneldi.

Isobel: Merhaba -

Parmakları titreyerek geri geri gitti.

Isobel: Üzgünüm -

Başını salladı ve kelimeleri sildi.

Isobel: Telefonumu geri aldım -

"Yok ," diye homurdandı, geri geri giderek.

Hey, köpekçik.

Telefonunu düşürdü, yanaklarına sıcaklık doldu. Gabriel onu yazarken ve silerken görmüştü.

Musa: Ne?

Theodore: ??

Cian: Bir şey mi söyledi?

Gabriel: Ona doğru ilerliyordu. Kilian: Illy?

Isobel: Hey

Niko: Hey

Theodore: AMAN TANRIM.

Theodore: İYİ MISIN?

Elijah: Dosyasına göre, o iyi. Isobel: Odamın içinde kameralarınız var mı? Elijah: Maalesef yok. Ayrıca, hey.

Hey.

Moses: İsa le birlikte.

Mikel (yönetici): Bir resim gönder lütfen, Isobel.

Isobel: Neyin?

Moses: Evet, Mikki, neyin?

Mikel (yönetici): Yüzünün. Kapa çeneni, Moses.

Isobel: Neden?

Mikel (yönetici): Nasıl olduğunuzu sorduğumda dürüstçe cevap vereceğinize güvenmiyorum.

Mikel (admin): Resim.

Kalen (yönetici): Şimdi demek istiyor.

Kaşlarını çattı, telefonu kaldırdı ve yüzünün hızlı bir fotoğrafını çekip Gönder düğmesine bastı.

Kilian: Aman Tanrım, küçük surat.

Theodore: Kibarca sorsaydınız keşke.

Kalen (yönetici): Bu boktan durum çözüldüğünde ve grup tekrar bir araya geldiğinde iyi olacağız.

Mikel (yönetici): Teşekkür ederim. En son ne zaman yemek yedin? Duş almışsın gibi görünüyor. Yardım aldın mı?

Oscar: Belki de bu soruya şu anda cevap vermeyin.

Isobel: Hayır.

Yani evet.

Oscar: Dikkatli ol.

Yani evet, duş aldım. Hayır, yardım almadım. Ve daha bir saat önce yemek yedim. Ayrıca, bana sahip değilsin, Oscar. İstersem yardım alabilirim.

yardım almak için.

Oscar: Sahibiniz olarak aksini söylüyorum.

Şaka yapıyor. Aldırma ona.

Gerçekten .

Theodore: Gerçekten öylesin.

Oscar: Mesajlaşmak için

parmaklara ihtiyacın var.

Mikel (yönetici): Tehdit eden bir sonraki kişinin sesi kapatılıyor.

Hey, Illy. Hey, Cian.

Cian: O sevimli ifadesini özlemişim.

Parmakları hareketsiz kaldı, duyguları boğazına tırmandı.

Ben de seni özledim. Isobel:

Bir şey oldu. Oscar: Ne

oldu?

Elijah: Ne zaman?

Gabriel: Şimdi mi?

Isobel: Kırmızı ipi çantamda buldum ve onu tutarken uyuyakaldım. Sonra

... Sanırım dönüştü? Zincirin dönüşmesi gibi.

Gözünün önünden ayırmadığı kırmızı mücevherin fotoğrafını çekti.

Dušta bile onu mümkün olduğunca yakınında tutmuştu.

Elijah: Kanadın mı?

Ekranına göz kırptı.

Evet. Avucumu kesti. Nasıl ?

Elijah: Biraz araştırma yapıyordum ve anonim bir e-posta adresi bana ruh eserleriyle ilgili bazı eski dini metinler gönderdi. Tanrıların bağlanan çiftlere ruh eserleri hediye ettiğini iddia ediyorlardı ancak gerçek hediye ancak bir kurbanla, genellikle de kanlı bir kurbanla ortaya çıkabiliyordu. İnsanları bağ kurmaya zorlayamamaları gerekiyordu, bu yüzden bu onların insanları kendilerine zarar vermeye ve muhtemelen kalıcı olarak işaretlemeye teşvik etme yoluydu.

ve yeteneklerine erişmeye çalışma sürecinde kazara bir bağ oluşturlar.

Isobel arkasına yaslandı ve mücevheri incelerken bilgiyi sindirmeye çalıştı. Gerçek hediye bunun değeri miydi? Tanrılar babasının kim olduğunu bilmiyor muydu? Mücevherlere pek de ihtiyacı yoktu.

Sonunda cevap verdi.

Isobel: İsimsiz bir e-posta mı?

Elijah: Anonim kalmaya çalıştı. Maya Rosales'ti, Guardian'dan.

Isobel: Neden bana değil de sana gönderdi? Taşıyıcı annem olarak kayıtlı bile değilsin.

Elijah: Teneffüsten önce şapele uğradım ve bazı dini metinlerini görmek istedim.

Niko: Taş bir şey yapıyor mu?

Isobel: Sanırım beni biraz daha güçlendirdi, ama belki de sadece yanımda olduğu için daha . Bilemiyorum. Zincir beni kestikten hemen sonra derimi iyileştirdi, belki bu da hastalığımı biraz iyileştirmiştir?

Kilian: Yakında burada olacaksın ve bunu birlikte çözebiliriz.

Zaten Ironside'da mısın?

Theodore: Yarımız öyle. Farklı yerleşim birimlerini farklı günlerde yerleştiriyorlar. Avrupalı yetkililer, insan nüfusunu "rahatsız etmemize" izin vermeme konusunda çok tutucu.

Kalen (yönetici): Gabriel, Elijah, Oscar, Niko ve seni bekliyoruz.

Isobel: Neden yer değişti? Şov neden bölündü?

Mikel (yönetici): Arizona'daki Stone Dahlia'yı aşmışlar.

Daha büyük ve daha iyi bir şeye ihtiyaçları vardı. Araziyi gizlice satın alıp geliştirdikleri için kimsenin bundan haberi yoktu.

Gabriel: Muhtemelen kimse neden küçük bir kasabayı yeraltından çıkarıp neoklasik şatoları sanki hiç yerinden oynatmamışlar gibi titizlikle yeniden inşa ettiklerini sorgulamasın diye.

Isobel: bir şey?

Soruyu yazar yazmaz televizyonu açtı ve Ironside ile ilgili bir haber bulana kadar kanallar arasında gezindi. Yeni akademinin üzerinde bir drone uçarken neredeyse telefonunu düşürüyordu. Güzel, kayalık dağlar ve canlı çiçekler gitmişti.

Kırmızı toprağa karşı çöl çiçekleri. Yeni yer düz ve genişti. Her bir mükemmel kare çimenlik, bozulmamış çit sırası ve simetrik beyaz bina cephesi dünyanın en büyük -ya da en temiz- mimarları tarafından kalemle çizilmiş gibi titizlikle düzenlenmişti.

Theodore: Bu ... daha fazla.

Kilian: Çok daha fazlası.

"Şaka yapıyorum," diye alay etti, drone büyük dikdörtgen bir gölün ortasından uçarken gözleri TV ekranında genişledi. Bu bir iki taş döşeli patika arasında yer alıyordu ve patikaların diğer taraflarını mükemmel uzunluktaki köknar ağaçları kaplıyordu. Koyu yeşil yapraklar dikkat çekiciydi ve

Yemyeşil, her bir ağaç güzelce simetrik görünecek şekilde şekillendirilmiş ve kesilmişti. Gölün merkezinde, tepesinde karmaşık bir süslemenin yer aldığı beyaz mermerden yüksek bir dikilitaş bulunuyordu, tepesinde pirinç bir ekvator güneş saati vardı. Göl, arazinin ön tarafına doğru bir anlığına gördüğü çok katlı yapıların daha küçük bir kopyası olan sütunlu beyaz bir binayla son buluyordu.

Büyüleyiciydi. Ve kesinlikle tertemizdi.

Şu televizyonda izliyorum. Isobel: Gabriel oraya bayılacak.

Kötü köpek yavrusu.

Isobel boğazının arkasından kısık bir kahkahanın yükselmeye çalıştığını hissetti. Telefonunu tekrar kaldırdı ve başını okşarken bir fotoğrafını çekti.

Isobel: İyi köpek yavrusu.

Kilian: Sevimlilikten ölür.

Cian: Gah.

İyi yavrular.

Elijah: yerinde.

Telefonumu geri aldığım için mutluyum.

Theodore: Bizimle tekrar konuştuğunuz için mutlusunuz, itiraf . Etmeyeceğim.

Yapacaksın.

Theodore: Yakında da. Şimdi olduğu gibi.

Bu ihtimal her geçen saniye azalıyor.

Mikel (yönetici): Onları , Isobel. Zaten yeterince acı çekiyorlar.

Isobel: İyi, seni özledim.. hepsini mi?

Kilian: Soru işareti mi?

Moses: RIP

Musa: Siz susamış sürtükler burada yatıyorsunuz. Yani

Cian. Cian: Siktir git, yani Moses.

Kilian: Kimden kadar emin değilsin, Illy?

Isobel: Kaçırılmak istemeyen herkes sanırım. O zaman Niko ve Moses.

Niko: Hey.

Isobel: Sanırım?

Niko: Hey!

Isobel: Hayır mı?

Niko: Hayır demek doğru olur.

Isobel: Aww, seni de özledim Niko!

Esnedi, Alfalarla tekrar konuşmanın verdiği adrenalin sonunda vücudundan sızmaya başlamıştı. Yatakta daha da kıpırdanarak telefonu hâlâ görebileceği bir yere koydu ve Değerli taşı, giydiği gömleğin içinde, teninde hissetmeyi tercih etti.

Bellamy odaya döndü, telefonda biriyle konuşuyordu. Küçük bir fincan dondurmayı komodinin üzerine bıraktı ve sandalyesine çöküp bir dondurma almadan önce ona doğru itti. dizüstü bilgisayarını çantasından çıkardı. Tekerlekli yüksek bir masayı kenara çekti, dizüstü bilgisayarını kurdu ve klavyeyi tıklarken onu görmezden gelmeye devam etti, hala aramasının diğer tarafındaki kişiyle sohbet ediyordu.

Çoğunlukla yeni akademi hakkında dedikodu yapıyor gibiydiler. Bir süre dinledi, yeni Beta ve Delta yatakhanelerinin yarısının yeraltında olduğunu öğrendi, ancak konuşmayı takip etmeye çalıştıkça dikkati dağıldı ve sonunda göz kapaklarının tekrar ağırlaştığını hissetti. Bellamy, yiyemeyecek kadar yorgun olduğu dondurmayı istedi ve diğer tarafa dönerek, omuzlarındaki korkunun bir kısmı nihayet kalkarken telefonunu yakınında tuttu.

ISOBEL RUH OBJESİNİN YAKININDA OLMASININ YARDIMCI OLDUĞUNDAN EMİNDİ, Ama aradaki fark çok azdı ve Alfalardan uzakta geçirdiği fazladan bir hafta da işe . Yine de hastaneden taburcu edilmişti ve geriye kalan tek şey gerçekten dışarı çıkmaktı. Ve uçağa yürümek - ve sonra uçağa bindiğinde yapması gereken tüm o yürüyüşler. uçak indi. Bellamy yola çıkmadan bir gün önce ikisine de kapüşonlu sweatshirt, şapka ve yüz maskesi almak için dışarı çıkmıştı. Hastaneden çıkarken ve sonra uçağa binerken kolunu onun koluna sıkıca dolamıştı. Onu görevlilerin ayarladığı birinci sınıf koltuğa bıraktığında, neredeyse tüm ağırlığını almıştı. Birkaç dakika içinde uykuya daldı, ancak Bellamy onu bir şeyler yemeye zorlamaya karar verdiğinde uyandı.

Akademiye giden servis otobüsünde adamın omzunda tekrar uyuyakaldı ve adam onu ayağa kaldırmaya çalıştığında onu itti.

"Buradayız, Carter." Carter'ın omzunu tekrar sıktı ve Carter gözlerini kırpıştırarak açmaya ve pencereyi daraltmaya zorladı. Her şey bulanıktı.

"M'kay." Yalpalayarak ayağa kalktı ve adam onun otobüsten inmesine yardım etti, çantalarını omuzlamaya çalışırken ikisi de birkaç adım tökezledi.

Daha birkaç adım atmışlardı ki diğer koluna bir el dokundu ve başının üzerinden geçen alçak bir uyarı sesi duyuldu. Bellamy ondan uzaklaşırken o tanıdık, çakıllı sese doğru sallandı.

İki farklı yönden gelen duygular kısa süreliğine üzerine çöktü, ardından dalga geri çekildi ve garip bir şekilde sessizleşti.

"Buradan sonrasını biz hallederiz." Theodore'un güzel sesi kulaklarına müzik gibi geliyordu. "Teşekkürler Bellamy."

"Evet, sorun değil." Bellamy'nin sesi rahatsız gibiydi. "Um, İyileşecek, değil mi? Tüm o yürüyüşler onu gerçekten yordu. Ve hala kayıt işlemlerini tamamlaması gerekiyor. Ayrıca burası çok büyük-"

"Bulduk," diye tekrarladı Theodore, biraz daha keskin bir sesle, sonra da dengesiz bir nefes almış gibi bir ses çıkardı. "Onun bağ hastalığıyla daha önce de başa çıktık. Sorun yok. İstersen seni bilgilendirmek için daha sonra mesaj atarım."

"Evet, yani, sanırım sorun yok. İyi misin, Carter?"

Isobel göz kapaklarını araladı ve Bellamy'yi gözlerinin önüne getirdi. Çantasını Theodore'a teslim etmişti ve ayak ayak üstüne atarak, büyük, kapılı bir girişe açılan kavisli araba yoluna doğru bakıyordu.

"Evet." Onu savmaya çalıştı. "Ben iyi olacağım. Sana sonra mesaj atarım."

Omuzlarını geriye atarak başını salladı. "Peki o zaman, sonra görüşürüz."

Adam uzaklaştı ve Kilian aniden onun önüne geçerek yanaklarını avuçladı, gözleri onunkileri delip geçti. Etrafını sıcak bir şekilde saran bergamot ve amber kokusu ona sadece o ve Theodore olduğunu söylüyordu. Derin bir nefes aldı ve Kilian'ın yüzünü kavrayışı yumuşadı, alnı onunkine indi, onu sıkıca kollarının arasına çekmeden ve ayaklarını yerden kesmeden önce tenleri kısa bir dokunuşla temas etti.

"Hey," diye mırıldandı boynuna karşı. "Sonunda burada olduğun için çok rahatladım."

Kısa kollu, soluk mavi keten bir gömlek ve açık gri, haki renkte bir şort giymişti ve ona sarılana kadar havanın ne kadar *sıcak* fark etmemişti. Sıcaklığı ellerinin arkasında hissedebiliyordu ama kapüşonlu tişörtünün ve taytının içinde hâlâ üşüyordu, kemikleri çözölmeyi reddediyordu.

Theodore onu Kilian'ın kollarından çekip çıkardı ve ayaklarını yerden kesen başka bir sarılmanın içine çekti. Aynı zamanda chino şort giyiyordu, keten gömleğinin yakası açıktı ve birkaç düğmesini koparmıştı. Kilian ona sarılırken yanağını oraya bastırdı ve onun sıcak tenini içine çekerek nefes aldı.

"Kayıt yaptırmayı başarabileceğini düşünüyor musun?" diye gürledi ve onu çok hızlı bir şekilde tekrar yere bıraktı.

Omuz silkti ve hemen ardından boynundaki ağrılı kas spazmı yüzünden yüzünü buruşturdu. "Fazla seçeneğim yok."

"Sadece on dakika sürecek," diye söz verdi Kilian, elini tuttu, güçlü parmakları ellerinin arasına girdi. Elleri ağrıyordu - çünkü *her şey* onu ağrıtıyordu - ama buna değerdı. "Sonra da golf arabalarından birine otostop çekeriz - burası çok büyük. artık arabalarımız var."

Theodore, "Oraya adımınızı attığınız anda kameralar üzerinizde olacak," diye uyardı. "Muhtemelen şu anda sizi içeriden filme alıyorlar. Sizin gelmenizi bekliyorlardı."

Isobel alay etti. "Ironsides'a ilk geldiğimde her kameramanın yoluna çıkıyordum. Şimdi beni *bekliyorlar*."

"Benim tavsiyem mi?" Kilian çenesinin altına sıkıştırdığı yüz maskesini yukarı çekerek yüz hatlarını tekrar örtecek şekilde düzenledi. "Cimri ol. Onlara çok fazla şey vermeyin. Artık yayın süresi için savaşmak zorunda değilsiniz. Bunun için biraz uğraşmalarını sağla." Şapkasını daha da aşağıya çekti ve ardından kapüşonunu iyice yukarı çekti, yemyeşil dudakları güzel bir gülümsemeye dönüştü ama bu gülümseme hemen dağıldı. "Başka bir şey daha var. Daha yeni öğrendik.

Ama artık resmi görevli olduğun için kameradan uzak durması ve yayınınızı kesmemesi gerekiyor."

"O mu? Ne?" Theodore ile Kilian'ın arasına baktı. "Hangi memur?"

"Cooper." Kilian yüzünü buruşturdu. "O yeni A Koğuşu müdürü. Kalen bütün mola boyunca onu parçaladı.

Sizinle olan sözleşmesinden ne için vazgeçeceğini. Görünüşe göre, o da buymuş." "Siktir," diye homurdandı. "Ciddi misin?"

"Kalen size gerisini anlatacaktır; son seçeneğimiz kalmıştı. Tatil sırasında çektiğimiz görüntülerle babana şantaj yaptık ama senin üzerinde kontrol sahibi olmak için itibarını riske atmaya hazırdı ve Cooper da bu kontrolün ta kendisi."

Yüzünü buruşturdu. "Babam gibi konuştun. Yani Kalen artık benim menajerim mi?"

"Bunun üzerinden daha sonra geçmemiz gerekebilir," diye araya girdi Kilian. "Eğer burada oyalanırsak, bir ekip gönderirler ve senin kamera karşısında bayılmanı istemeyiz. Yatağında güvende olana ve sadece kestirmeye ihtiyacın olduğunu düşünene kadar olmaz."

Başını salladı, kapıya doğru yürümekten şimdiden korkuyordu.

"Cooper için endişelenme," dedi Theodore. "Moses ve Oscar onu ilk kimin bıraktıracağına dair iddiaya girdiler. Uzun süre dayanacağını sanmıyorum."

"Onu hafife alıyorsun." İçini çekti. "Her gün babamla birlikte çalışıyor. Her şeyi sineye ve adımlarında küçük bir baharla geri döner."

Kilian, "Eğer bir meydan okuma değilse hiç eğlenceli değil," diye hafifçe takıldıktan sonra, "Korkarım bana tutunmak zorunda kalacaksın," diye ekledi.

"Sanırım Wallis'le işler hâlâ iyi gidiyor?" Isobel cebinden güneş gözlüklerini çıkarıp burnuna takarken Theodore'a baktı.

Ellerini ceplerine sokarken kollarındaki altın rengi kaslar seğirdi ve ona alaycı olmayan bir bakış fırlattı. Gri gözlerindeki fırtına bastırılmıştı ama yüz hatlarında bir gerginlik vardı.

"Öyle görünüyor," dedi, gözleri tekrar yukarı çıkmadan önce kızın ayakkabılarına kaydılar. "Ateşli değil misin?"

Yalan söylemek için çaba sarf etmedi. "Hayır. Daha da mı büyüdü?" Adam ona sırtıttı, dişleri bembeyaz parlıyordu.

"Muhtemelen.

Küçüldün mü?"

"Muhtemelen," diye homurdandı ama gözlerini ondan alamıyordu. Adam kesinlikle büyümüştü.

Saçları biraz daha uzundu, öne doğru dalgalandıkça gözlerini örtmekle tehdit ediyordu, yanları sevdiği şekilde kısa kesilmişti. Saçlarını dikkatsizce geriye doğru taradı ve saçları rahat bir tutam haline geldi, birkaç tutam tekrar aşağı düşerek koyu renkli, kanatlı kaşlarını okşadı.

"Park alanları ve helikopter pisti arka ," diye arkalarını işaret etti Theodore ve Kilian'ın önünde ilerlemeden önce. "Ve buralar yasak, resmi alanlar." Kollarını iki yana açarak kapıların hemen önünde, çoğunlukla çitlerin ve köknar ağaçlarının arkasına gizlenmiş olan sağlam soltu binaları işaret etti.

İşaret ettiği her şeyi görmezden geldi, onun yerine sırtının geniş, güçlü hatlarını izlemeyi seçti ve birlikte geçirdikleri son geceyi hatırlayınca zorlukla yutkundu. O gece kırmızı ip ortaya çıktı. Kalbi aniden göğsünde gümbür gümbür atmaya başladı, gözleri büyüdü, midesindeki kelebekler yüzünden adımları biraz daha hızlandı.

Ona karşı bir şeyler hissettiğini söylemişti -bir bakıma- *ve o zamandan* beri bu konu hakkında konuşmamışlardı. Vurulma olayı, babasıyla geçirdiği baygınlık dönemi ve hastanede geçirdiği zaman arasında çok fazla zaman yoktu.

Bilinçsizce.

Kilian onun kokusundaki gergin dönüşü hissetmiş olmalı ki, onu güven verici bir şekilde sıktı ve sadece elini içine sokmak için serbest bıraktı.

Ironside'ın yeni girişine yaklaşırlarken kolunun kıvrımıyla ona yaslanmasına izin verdi. Theodore onları büyük, ferforje kapılardan geçirip güzel bir avluya soktu; asfalt yol daralarak ortasından devam ediyor, sonra da uzayıp gidiyordu, görebildiği kadarıyla.

Theodore, "Tüm bu alan kısıtlı olacak," diye açıkladı. "Ama bütün hafta kayıt için hazır tuttular." Onları geçmişe götürdü Çitlerle ve yeşilliklerle gizlenmiş binalar ve yolun birkaç yöne doğru uzandığı bölünmüş bahçenin sonuna kadar. Kapısının üzerinde bir Kayıt tabelası asılı olan bir binaya adım attılar. Klimanın serin esintisi kapüşonunun altında kıpırdanıyordu.

onu Ironside'daki ilk gününe ve mahremiyetin geçmişte kalacağını bilerek o devasa binaya girmenin nasıl bir olduğuna geri götürdü.

Bu kez, tabletli kadın onun adını sormadı.

"Bayan Carter, hoş geldiniz." Görevli antika masasının arkasından kalktı ve tabletini de yanında getirdi. "Umarım rahat bir yolculuk geçirmiştir?"

Isobel kendini kaskatı hissederek, "Harikaydı," dedi.

Ironside'daki ilk yaz tatilinde akademide kalmış ve annesinin neden hiçbir sorusuna cevap vermediğini merak etmişti.

Mesajlar. Son birkaç ay, yıllardır Ironside'dan uzak kaldığı en uzun süre olmuştu. Kameralardan uzak kaldığı en uzun süre.

Birden gergin ve garip hissetti, nasıl davranacağından emin değildi. Çünkü geçen seferkinden farklı olarak, şimdi her kelimesi önemliydi.

Bu kez amacı yalnız kalmak ve radarın altında kalmak değildi. Popüler olmak istiyordu, hayır, buna ihtiyacı *vardı*. Sevilmek. Desteklenmek.

Ya yıldızlığa ya da tam bir felakete giden tek yönlü bir yoldaydılar ve planları çılgınca ve imkânsız olsa da o bunu seçmişti çünkü arkadaşlarıyla birlikte başarısız olmak, tek başına kazanmaya tercih edilebilir görünüyordu. Ya da tek başına başarısız olmak, eğer taşıyıcı hapların yeni versiyonu bir şey ifade ediyorsa.

"A Koğuşu' yeni özel hayırlı olsun," diye haykırdı kadın, gözleri parlıyor, hafif aksanı derinleşiyordu. Isobel'e gülümsedi. "Önyargılıyım tabii ki." Bir elini göğsüne , kırmızı tırnaklarının ucu ok şeklinde sivrilmişti. "Ama bence buradaki A Koğuşu... *muhteşem*." Dramatik bir şekilde içini çekti ve tabletini tekrar açıp birkaç yere dokunmadan önce Ekranda birkaç kez. "Geldiğinizi kaydetmek için burayı imzalayın. Yeni arazide özel bir tur düzenlememi ister misiniz?"

Isobel'in ilk tepkisi hayır demek oldu ama bunun iyi bir teşhir fırsatı olup olmayacağını merak ederek duraksadı. Yeni Ironside'ı ilk kez "resmi" olarak, kılık değiştirmeden, kendi şartlarıyla .

"Şimdi saat kaç?" diye sordu Kilian'a bakarak. "Yedi civarı," dedi Kilian. "Önümüzde hâlâ koca bir gün var."

Tekrar kadına döndü. "Öğleden sonra nasıl? Beş civarı mı?" Babasının asistanlarından biri gün batımının dışarıda çekim yapmak için en iyi zaman olduğunu söylemişti... ve bu da beyninde yer kaplıyor, şimdi.

"Mükemmel!" diye haykırdı kadın, tabletine öfkeyle vurarak. "Bir altın saat turu! Misafir getirecek misiniz? Şampanya ve makaron ayarlayacağız." Uzun, koyu renk kirpiklerinin altından Theodore'a bakmadan önce hayranlık dolu ifadesini Kilian'a yöneltti.

"Ah, evet," dedi Isobel, tableti kadının elinden kapmak ve cüret ettiği için suratına bir tokat atmak için kullanma dürtüsüyle savaşıyor-

Ne için?

Alfaları fark etmek için mi?

"Golf arabalarının arkasına üç kişi sığabiliyor," dedi kadın göz kırparak.

"O zaman iki misafir getireceğim." Isobel'in ayakları yeniden titremeye başlamıştı ama ofisten hızlıca kaçmanın bir yolunu bulmasına gerek yoktu.

Theodore kızın çantasını omzunda karıştırdı. "Artık gitmeliyiz, Illy. Bütün eşyaların geldi ve... çok fazla. Bütün gün bavulları boşaltmakla uğraşacaksınız."

"İç tasarım hizmetlerimizden ya da gardırop düzenleyicilerimizden yararlanmak isterseniz bana haber verin." Isobel'in rütbe yüzüğü olmadığı için ya bir memur ya da insan kiralayan biri olduğunu düşündüğü kadın

-Kilian onu kapıya doğru yönlendirirken arkalarından seslendi. "Tüm hizmetler popülerlik puanlarına mal oluyor, ama zaten bunlardan birkaçını biriktirmişsiniz."

Theodore kadına teşekkür etti ve güneşe geri döndüler. Isobel, omzunun üzerinden öfkeyle bir şeyler bağırان bir yapımcının başında olduğu bir kamera ekibinin oraya doğru ilerlediğini fark ettiğinde güneş gözlükleri için minnettardı.

Theodore, "Bu kaçıışı çabuk yapalım," diye mırıldanarak onları ofisin dışına park edilmiş, anahtarları içeride bekleyen golf arabalarından birine götürdü.

Isobel mürettebat hızla yanlarından geçerken onları fark etmemiş gibi yaptı, Kilian'la konuşmak için başını çevirdi ve telaşlı gruba arkasını döndü.

"Kameraları tespit etmek çok zor," diye fısıldadı.

Kilian öne eğildi, dudakları kızın kulağının dibindeydi. "Onlar da buradalar. Ön camın üst köşelerinde. Banyolar ve soyunma odaları dışında *her yerde* kamera buldum."

"Her yerde mi?" Geri çekildi, kaşları havaya kalktı.

Başını salladı, dolgun dudaklarını birbirine bastırdı, ifadesinin sessiz bir uyarı işlevi görmesine izin verdi ve sonra asfalt yolda ilerlerken çeşitli yerleri işaret etmeye başladı, yayılan bahçeler ve çarpıcı binaların yanından geçtiler, hepsi aynı beyaz renkteydi, neoklasik Fransız tarzı mimari. Bunların hiçbirine dikkat ve sonunda başı adamın omzuna düştü, gözleri dalgalanarak kapandı.

"!" İki Alfa golf arabasından inerken Kilian yüksek sesle anons ederek onu uyandırdı

Görünüşe göre akademinin geri kalanından daha yüksekteydiler. Akademi duvarlarının ötesindeki kasabayı görebileceği kadar yüksekti. Arazi her yönden dümdüz olduğu için tepenin insan yapımı olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Bir Alfa Tepesi daha mı?" diye sordu, arabadan çıkmaya çalışırken tökezleyerek. *Bunun için ne kadar toprak taşımışlardı?*

Theodore onun önüne , dirseğinden yakaladı ve kolunun altına alıp sıkıca tuttu.

"Tahmin ettiniz," dedi. "Tüm popüler simge yapıları yeniden yaratmışlar - Jasmine Field artık Jasmine Court olsa da. Ve Alfa Gölü yerine Alfa Terasımız var." Kolunu tepenin kenarına inşa edilmiş bahçelerin üzerinde gezdirdi altlarında. Sevimli, dolambaçlı taş yürüyüş yolları, uzun, kireçtaşı bir havuzun bulunduğu yemyeşil bir vahaya iniyordu. Havuzun ortasından özenle yapılmış, katmanlı bir fiskiye yükseliyor, dans eden su desenleri kısa bir şelale halinde kireçtaşı havuzdan dökülüyordu.

Yemyeşil çimenlikte herkes için yeterli alan vardı. partilere ve etkinliklere ev sahipliği yapmasıyla tanınırdı. Bir tarafta sarmaşıklarla kaplanmış, doğal taştan bir istinat duvarı vardı. Bahçenin bir tarafını çevreleyen ve terasın yukarısındaki A Koğuşu'nun duvarlarıyla kusursuz bir şekilde birleşen büyük bir mazgalın kalıntısı. Terasın diğer tarafı, geniş çimenliği çevreleyen ferforje bir korkulukla sarılmış ve muhteşem bir akademiye ve çevresindeki banliyölere bakıyordu. Bir tarafta akademiye çevreleyen geniş nehrin, diğer tarafta ise akademiye çevreleyen derin park alanının bir ipucunu gösteriyordu.

Isobel hala huşu içindeydi ve garip bir duyguya kapılmıştı. *yanlışlık*. Ironside ona her zaman çok yalnız hissettirmişti. İnsanlardan, toplumdan ve dış dünyadan ayrılmıştı. Artık onları *görebiliyordu*. Dışarı bakabiliyordu ve onu izlediklerini biliyordu. TV ekranlarında.

Rahatsız edici bir duyguydu, ancak tamamen İstenmeyen bir şey. Bu onları insanlaştırmaya yardımcı olabilir ve eninde sonunda insanların onları *yerleşim yerlerindeki yaratıklardan* daha fazla *insan* olarak görmelerine ihtiyaç duyacakları bir noktaya geleceklerdir.

Şimdi gerçekten dikkat ettiği için kameraları görebiliyordu. Yeşilliklerin arasına gizlenmiş. Direklerin üzerinde ya da binaların kenarlarına yapıştırılmış. Çitlerin arasında kamufle edilmiş ve taş istinat duvarından göz kırıyor.

Her yerdeydiler.

Panikten nefesi kesildi ama Theodore ve Kilian'ı yurdun önüne kadar takip ederek bu hissi bastırdı. Alpha Terrace'a inen patikalara yakın bir yere park etmişlerdi ve şimdi tepenin üstündeki başka bir çeşmenin etrafından dolanan asfalt yol boyunca geri yürüyorlardı.

Yatakhane'nin kendisi üç katlıydı ve cilalı kireçtaşı cephesi ince, ebruli altın vurgulara sahipti. Kapılar ve ferforje korkuluklar dışında yapının her parçası aynı muhteşem beyaz taştan inşa edilmiş gibiydi. Büyük, geniş bir

Ayrıntılı Korint sütunlarına sahip giriş, kısa kireçtaşı merdivenlerden çift genişlikteki kapılara çıkılıyordu. Girişin üzerindeki alınlıkta, bazı detayları altınla damgalanmış, yontulmuş bir takımyıldızı bulunuyordu. Binanın kenarları boyunca uzanan, yüksek, kare camlı pencerelerle çerçevelenmiş küçük, ferforje balkonları fark etti.

"Artık tüm yurtların resmi bir yöneticisi var," dedi Theodore, Kilian elini tekrar kolunun arasından geçirirken kapıyı tutmak için bir adım öne çıkarak. "Bizimki siz uçarken tamamlandı, ama siz onu tanıyorsunuz."

Tamam. Cooper.

Theodore ve Kilian'ın kokularının aniden ekşimesiyle kaşlarını çattı. Kilian'ın boşdaki eli onunkinin üzerine geldi ve hafifçe sıktı. Neredeyse bir uyarı gibi hissetti.

"Hazır mısın?" Theodore pirinç kapı kolunu çevirerek sordu.

Hayır, değildi.

Sesini heyecanlı çıkmaya zorlayarak, "Olabileceğim kadar ," dedi.

BELLAMY GERÇEKTEN ISLAK BİR MAKARNA.

THEODORE KAPILARI İTEREK AÇTI VE FUAYEYE ADIM ATTI.

Dikkatle takip etti ve iki kat yukarıya uzanan tavana baktı. Yukarıdaki asma katın her iki yanında dallanan büyük bir taş merdiven, odanın kenarlarını saran bir balkon ve sahnenin ortasında asılı duran ferforje ve kristal bir avize dikkat çekiyordu.

Devasa avizenin altında durdular ve kız boynunu daha da bükerek her şeyi kavramaya çalıştı. Kat kat kristal damlalar, birkaç kat yukarıdaki büyük dairesel tavan penceresinden gelen güneş ışığını yansıtıyor, narin demir zincirler ve bükülmüş demir telkari arasında süzüyor, bu kırık ışınları odanın her tarafına gönderiyor ve cilalı kireçtaşındaki altın vurgularda parıltıyordu.

Bu manzara karşısında nefesi kesildi.

"Isobel!"

Ayrılmış dudaklarını kapattı, dikkati odanın sol tarafındaki kemerlerden birine yöneldi, orada bir adam belirmişti.

"Cooper," dedi, sesi uyuşmuş gibiydi ama kendini *hasta* hissediyordu.

"E-postalarını kontrol edecek vaktin olduğunu sanmıyorum, o yüzden... sürpriz!" Neşeli ses tonu kadının onu yumruklamak istemesine neden oldu. "Lütfen anlaşmamızı sona erdirdiğim için üzülme, ama bu sadece benim

ve seninle çalışmaya devam *edeceğim* için çok heyecanlıyım aşkım." Cooper ona ulaşmıştı ve ona *doğru* uzanıyordu. Theodore usulca onun önüne geçti ve Cooper'ın omzuna, adamın irkilmesine ve gözlerini üzerinde beliren Alfa'ya dikmesine neden olacak kadar sert bir tokat attı.

"Senin kamera dışında kalman gerekmiyor mu?" Theodore iyi huylu bir ses tonuyla sordu. Alaycı. "Bu yeni süslü yurt müdürü kuralları konusunda kafam çok karışık."

"Evet, pekâlâ." Cooper, Theodore'un elini silkti ve düğmeli gömleğini düzelterek uzaklaştı. "Sanırım daha sonra odana girebilirim-" Gözlerini tekrar Isobel'e dikti ve onun onunla konuştuğunu biliyordu... *onun* içine girmekten bahsediyordu oda. "-Sen eşyalarını yerleştirirken, o zaman sana bilgi veririm." "Şimdi iyi." Güneş gözlüklerini çıkardı, gözlüğünün içine soktu. kapüşonunun cebinde. "Zaten bu şekilde görünmemi istemeyeceklerdir." Şapkasını ve yüz maskesini gösterdi. "Ne... tam olarak neler oluyor?"

"Müdürlüğünüzden istifa ettim," diye açıkladı Cooper, bıyığı sırtıtmamak için kendini zor tutuyormuş gibi seğiriyordu. "A Yurdu için yurt müdürlüğü teklifi aldım. Üç yıllık bir sözleşme, yani bir anlamda sizi hâlâ yönetiyor olacağım diyebilirsiniz."

"Anlamıyorum." Zorla gülümsedi. "Neden bir yurt müdürüne ihtiyacımız var?"

"Artık tüm yurtlarda var." Küçümseyici bir el salladı.

"Etkinlikleri koordine ediyoruz ve temizlik, yemek ve bakım ekipleriyle irtibat kuruyoruz. Şu andan itibaren tüm A Koğuşu partilerini ve canlı etkinliklerini ben düzenleyeceğim ve size söz veriyorum

bazı heyecan verici şeyler planladık."

"Şimdiden mi?" diye sordu, yaşadığı şok beyninin durmasına ve söyleyecek başka bir şey bulamamasına neden olmuştu. "Bir hafta önce hâlâ babam için mi çalışıyordun?"

"Yetkililer önceden planlama yapıyorlardı," dedi, sanki çok açık olmalıymış gibi. "Ironsides Row'da sizin için yer ayırtmaktan ve Market Street'te kullanmak üzere popülerlik puanlarınızı banka kartlarına dağıtmaktan ben sorumlu olacağım, bu yüzden iyi tarafımda kaldığınızdan emin olun." işaret etti, gülümsemesi sonunda serbest kaldı, bıyığı yukarı kıvrıldı, boncuk gözleri yarıklara daraldı.

"Seni gördüğüme sevindim." Sözcüklerin tadı dilinde asit gibi kaldı ve omzunun üzerinden iki adamı dolduran iki adama baktı

dört kemerli geçitten.

"Profesörler," diye selam verdi, dili .

Kalen ve Mikel yerlerinden kıpırdayacak gibi görünmüyorlardı ama ikisi de ona sessizce başlarını salladılar. Bakışları temkinliydi, vücutları ona hiç de rahat olmadıklarını düşündürtecek kadar gevşemişti.

Mikel gerginliğini daha belirgin bir şekilde taşıyordu - yüzünün sert düzlemlerini kaplıyor gibiydi ve vücudundan imkansız bir aura halinde yayılıyordu. Kalen bunu saklamakta çok daha iyiydi. Onun Kusursuz lacivert takım elbisesi, sert ifadesi ve endişesiz havasıyla, Ironside'ın yönetmeniyle bir toplantıya gidiyor olabilirdi ya da azalan Sigma'ya bakıyor olabilirdi.

sadece onun yarı bağlı arkadaşı oldu. Hiçbir şey ele vermedi. Cooper telefonunu kontrol ederken "Herkes burada mı?" diye sordu, Kaşlarını çattı ve merdivenin arka tarafındaki duvara gömülü bir kapıdan aceleyle çıktı. Bir tuş takımı ile korunuyordu ve Cooper ortadan kaybolduktan sonra kapı duvar boyunca sorunsuzca yerine kayarak neredeyse görünmez oldu.

"Herkes burada," diye onayladı Mikel, hafif uyumsuz gözleri onun yüzüne sabitlenmişti. "Az önce yatakhane tabletinden onlara mesaj attım, birazdan aşağıda olurlar. Yeni süslü yatakhane için oldukça heyecanlılar, bu yüzden coşkulu bir karşılama alabilirsiniz. Kendinizi hazırlayın."

"Illy!" Merdivenlerin tepesinden gelen bu feryat, Cian'ın dövme desenli teni ve altın sarısı saçları bağlı olduğu topuzdan ipeksi bir akışla çözülerek ona doğru hızla ilerlemesinden önceki tek uyarısıydı.

Önüne indi ve onu sıkıca kucakladı, burnu boynuna bastırdı, boğazından küçük, neredeyse algılanamaz bir ses çıktı. Kolları onu o kadar sarmıştı ki parmakları karnına batıyordu. Ona kendini *küçücük* hissettirdi.

"Hepiniz büyüdünüz mü?" diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı, adam onu yere bırakır bırakmaz, parmakları omuzlarına dolanarak, kollarının hizasında sırtını tuttu.

Boynuna kadar tırmanan çok karmaşık ve karmaşık bir desen örgüsü de dahil olmak üzere birkaç yeni dövmesi vardı. Ayrıca artık sol kaşında ince siyah bir piercing ve kancalı siyah bir yüzük vardı Alt dudağının yan tarafına.

"Muhtemelen." Omuz silkti, sırtı utangaçtı. "Berbat görünüyorsun, bebeğim."

"Teşekkürler." Kadın adama dirsek atmaya çalıştı ama adam yolundan çekildi ve arkasına geçerek onu tekrar yakaladı ve kollarını iki yanına yapıştırdı.

"Kardeşlik enerjisi veriyor," dedi Moses kuru bir sesle, merdivenlerden inerken ifadesi donuktu, fırtınalı gözleri kuşkuyla kararmış bir halde Cian ve Isobel'e bakıyordu.

"Sen kapa çeneni," diye tersledi Cian diğer Alfa'ya, ama sesi hafifti. "Kardeşinin resmi vekili olamazsın."

"Bellamy'nin onun *resmi* vekili olduğuna eminim, değil mi Carter?" Moses merdivenin dibine ulaştı ve tırabzanın ucundaki mermer direğe yaslanarak kollarını kavuşturdu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Moses'ın onu rahat ve alaycı bir şekilde karşılamasıyla içine yayılan garip rahatlama duygusuyla sırtmasına engel olamadı. Bu tam da *ona göreymişti*. Ve.. sanırım onu özlemişti.

Dudakları onun titrek gülümsemesine karşılık olarak seğirdi. Direği itti ve ona doğru yürüdü. Cian onu serbest bıraktı ve Theodore'a bir şeyler fısıldamak için harekete geçti.

Moses onu hızlıca, neredeyse hırçın bir şekilde kucakladı ve geri çekilip kapüşonunu açtı. "Ah," dedi kasketinin faturasını çekiştirerek. "Başka bir katman."

Kadın adamın elini itti ve adam Theodore ile Cian'ın sohbetine katılmak üzere hareket ederek kadını, arkasından merdivenlerden inmekte olan üç adamla yüzleşmek zorunda bıraktı.

Elijah ve Gabriel her adımı birlikte atıyordu, Niko da onların bir adım . Hepsinin üzerinde egzersiz şortları ve aktif tişörtler vardı, ayaklarında spor ayakkabılar. Yüz hatlarının yavaşça kızardığını hissetti ve tepkisinin gizlendiğinden emin olmak için gergin bir şekilde yüz maskesini çekiştirdi. Elijah ve Gabriel genellikle eşofman ve büyük gömlek gibi bol kıyafetlerle dans severlerdi, bu yüzden farklı türde bir fiziksel aktiviteye hazırlanıyor olmalıydılar. Bu kadar çok kas ortadayken herhangi birinin yüzüne bakmakta zorlanıyordu ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarken bu kasların çoğu seğiriyor ve toplanıyordu. Egzersiz pantolonları, mükemmel şekilde şekillendirilmiş kalçaları gösterecek kadar dardı ve Niko'nun gömleği son iki basamağı atlarken zıpladı ve ona birkaç santimlik lezzetli karın kası yığınının gösterdi.

Yutkundu ve bakışlarını gezdirdi.

"Yavru köpek." Gabriel onun yüz maskesini çekerek çenesinin altına sıkıştırdı. "Günaydın."

"Günaydın," diye . Alfalarla arkadaş olduğundan beri kendine güveni o kadar artmıştı ki, onlardan bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra birdenbire ilk yılındaki çekingen Sigma'ya dönüşmüştü.

Antrenman kıyafetlerini suçladı. Bellamy babasının binasındaki spor salonuna gittiğinde sık sık onları giyiyordu ama hiç *böyle* görünmüyordu. Bellamy sadece normal bir adam gibi görünüyordu, normal adamları her gece ağlatarak uyutan türden bir adam gibi değil.

"Uçuşun nasıldı?" Niko, Gabriel'in yanına geldi; yeşilimsi kahverengi gözlerinin güzel birleşimi, Gabriel'e sırtırken dikkat çekiciydi

Onu. "Eşyalarını yerleştirirken yardıma ihtiyacın var mı? Bu ikisi onlarla birlikte çalışmamdan nefret ediyor zaten. Kendilerini çok aşağılık hissediyorlar."

"Gerçek bir vekil ile zamana ihtiyacı var," dedi Elijah sakince, buz gibi gözleri kızın yüz hatlarını kategorize ederken soğuk derinliklerinde neredeyse hesapçı bir parıltı yanıp söndü ve parmakları kızın çenesinin altından geçerek yüzünü incelemesi için daha da yukarı kaldırdı. "Bellamy ile geçirdiğin onca zamandan sonra acı çekiyor olmalısın," diye mırıldandı. "Bizim enerjimizle çevrili olmaya alışkınsın. Yaz tatilinde resmen kafeinsiz kalmışsın."

Ürperdi. "Asla yapamam."

Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve eli tekrar yanına düştü. "Hayır... bu yüzden bavulunu boşaltmadan önce vekillerinden biriyle biraz zaman geçirmeyi ayarlamalısın."

Ona bir şey söylemiyordu; ihtiyacı olanı yapması için ona bir fırsat veriyor ve aynı zamanda bunu kameralar için açıklıyordu. Küçümsemek. .

Bu kez merdivenlerden değil, arkasından gelen çakıllı bir ses, "Çoktan aldı," dedi.

Dönmeye başladı. "Hey-"

Oscar, o daha tam olarak dönmeyi bile başaramadan ona ulaşmıştı ve o daha yüzüne iyice bakamadan üzerine çullanıp onu omzunun üzerinden fırlattı.

"Hey!" Sırtına vurdu ama o kadar zayıftı ki muhtemelen hissetmedi bile.

"Hey sen de, tavşan." Adımları ikişer ikişer atıyor, başının dönmesine neden oluyordu. Yolun yarısına geldiğinde döndü.

basamakların iki yana ayrıldığı yere indi ve diğerleriyle yüzleşmek için döndü. "Sigma vekilliği görevindeyim."

"Eh, bu da halloldu." Elijah'ın kuru cevabında en ufak bir mizah ve rahatlama ifadesi vardı -sadece rol yaptığını anlamasına yetecek kadar çünkü doğal bir şekilde cevap verseydi, hiçbir ifade kullanmayacaktı.

"Kısa sen mi çektin?" diye alay etti, sesini yükseltmeden Sanki akademideki en korkunç Alfa'ya yarı bağlanmış ve onu gördüğü için hayatında hiç olmadığı kadar rahatlamış olmak yerine onunla *arkadaşmış* gibi hafif ve rahattı. Oscar asma kattan geçip balkonu çevreleyen odalardan birine girerken kendini desteklemeye çalışıyor ama başaramıyordu.

"Tahmin ettin," dedi, odanın kapısını arkasından tekmeleyerek kapatmasına rağmen onun kadar hafif ve rahat bir sesle.

Burada da kameralar var o zaman.

Onu vücudundan aşağı kaydırды ama ayağa kaldırmadı, onun yerine dönerek bir şifonyerin yüzeyine oturttu. Kız bunun şokuyla sarsıldı ve ellerini cilalı ahşaba doğru uzattı.

Adam dizlerinden birkaç santim uzakta sallanırken kendini sabitlemek için yüzeye çıktı, parmakları kalçalarını örten ince kumaşın üzerinde gezindi, dizlerine ulaştığında , elleri ceplerine sokmadan önce kenetlendi.

"Uyumadan önce duş almak ister misin?" Ondan yarım adım uzaklaştı, gözlerinin karanlık havuzları kızın üzerinde gezinirken ısınıyordu, sonra arkasını döndü.

Gergin görünüyordu. Kaçamak, neredeyse.

Artan gözetim seviyesi onu rahatsız ediyor olmalı.

"Evet," diye mırıldandı, boğazını temizleyerek. "Vay canına... bu oda güzelmiş." Tek fark ettiği bir süpürge dolabında oturuyor olabileceğiydi.

Çok garip.

Tekrar denedi, gözlerini etrafta gezdirdi ve *hiçbir* ayrıntıya dikkat etmedi. "Nasıl... um... molanız nasıldı?"

"Seninkinden çok daha ilginçti," diye karşılık verdi, yüz ifadesi .

"Bellamy gerçekten de ıslak bir makarna, değil mi?"

Oscar döndü ve o cevap veremedi odanın öbür ucuna yürüdü, ağır bir kapıyı iterek açtı ve bir an için mermer-

kaplamalı banyo, kutularla yığılmış. "Bu bavulları açana kadar duş alamazsın."

Adam ona doğru geri döndü ve kadın onun gözlerindeki niyeti görünce hemen elini uzattı. "Beni her yere taşımak zorunda değilsin. Jetlag oldum ve biraz kestirmem lazım. *Ölmeyeceğim*."

Yanlış ifadeyi hafif bir kahkahayla bitirdi, ama sonunda nefesi kesildi ve başı zar zor sallandı. Sadece bir santim iki yana.

"Taşıyıcı annelerin... insanların şımartması gerekir," dedi huysuzca, onu kollarının arasına alarak. "Islak erişteyle nasıl hayatta kaldığın konusunda endişeliyim. Bizden biri, bir Sigma-Alfa olman gerekiyor, bu yüzden *güçlü* olmalısın."

Onu banyoya taşıdı, mermer tezgâhın üzerine koydu, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve aniden bacaklarını ayırıp vücuduna doğru çekmeye başladı.

Burada kamera yok o zaman.

"Eşyalarımızı yerleştirirken biraz müzik çalalım," dedi ve telefonunu cebinden çıkarıp başparmağını ekrana birkaç kez vurduktan sonra kapının yanındaki kutulardan birinin üzerine attı.

Ve sonra tekrar ona sıkıca bastırarak yüz maskesini çıkardı. Kapüşonunun boynunu kavradı ve parçaladı, gücü omurgasından aşağı bir korku dalgası gönderdi ve bu da midesinin arzuyla yanmasına neden oldu. Güneş gözlüğü cebinden yuvarlandı ve adamın hoyratça kullanmasıyla lavaboya düştü.

Bu, Oscar'ın onu aynı anda hem korkutmak hem de tahrik etmek konusunda özellikle yetenekli görüldüğü bir şeydi.

"Özür dilerim," diye homurdandı, kapüşonlu tişörtünü sonuna yırtıp yere attı. Elleri onun bol gömleğinin altından geçerek çıplak beline yerleşti, parmakları içine gömüldü ve alnı onunkine indi.

Gözleri kapalıydı, vücudu gerginlikle titreşiyordu.

"İyi misin-" diye sormaya başladı ama adamın gözleri aniden açıldı ve ağzı kadınıninkine yapıştı.

Neredeyse anında geri çekildi, dudaklarını yaladı ve kızın ağzına baktı. "Sormam gerekirdi." Kelimeleri en düşük hırıltıdaydı.

"Sormaman için sana izin veriyorum," diyerek onu rahatlattı.

Başını eğdi, koyu renk bir bukle gözlerine düştü, gözbebekleri dışarı fırladı. "Sana karşı nazik olmamı istemiyor musun? Hasta değil ? Zayıf mısın?"

"Çaresiz," diye karşılık verdi, yanaklarına sıcaklık dolmuştu. Utangaç hissetme lüksüne sahip değildi. Çaresizdi. Tüm vücudu ona doğru eğildi, boğazında bir hıçkırık yükseldi. Adamın ne kadar yakın olduğunu, kokusunun gözeneklerine ne kadar işlediğini ve ona ne kadar dokunmadığını.

Göğsü guruldadı, başı tekrar alçalarak ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. "Çaresiz kızlar yalvarır."

Şehvet onu aptallaştırıyor, içindeki karanlığın ihtiyacı olan her şey olduğuna ikna ediyordu.

"İyi Alfalar beni yapar." Kelimeler neredeyse bir sızlanmaydı, elleri gömleğine dolanmıştı. Ne istediğini biliyordu ama gerçekten *bilmiyordu*. Sadece onu zorlamak, daha fazlasını elde etmek istiyordu.

ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu. Kalçalarının arasındaki adamı bir Alfa olarak tanıyan ve içgüdüsel bir düzeyde sadece onun Alfa saldırganlığının kanında fokurdayan ihtiyacı yatıştıracağını hisseden inanılmaz derecede berbat bir parçası vardı.

Bu kez kesin bir hırıltı bedeninde yankılandı. Sert bir nefes verdi, dudakları kızın kulağına doğru hareket etti. "Bunu seni parçalamadan yapabileceğime dair onlara yemin ettim."

"Hayır," diye inledi, ona karşı hareket etmeye çalışıyordu. "İçimi parçala."

"*Carter*." Adı keskin bir uyarıydı, eli boynuna gitti, onu vücudundan sıyırdı ve aynaya bastırdı. "Ben uçurumun kenarına bu kadar yaklaşmışken böyle konuşmamamı istiyorum."

Elini çekmeye çalıştı ama adamın gözleri karardı, tutuşu sıkılaştı. Karnı alçaldı, kalçaları adamın kalçalarına bastırdı. Adamın burun delikleri, sanki kadının ne kadar nemli olduğunun kokusunu alıyormuş gibi alevlendi.

"Lanet şakaklarını ovuyor ve sana bu yerin aldığımız her nefesi nasıl kaydettiğini anlatıyor olmam gerekiyordu."

"Ben aptal değilim," diye . "Fark ettim."

"Cooper'la aranızın iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu."

hemen adamın bileğini bıraktı ama adam geri çekilmek yerine bakışlarını daha da yoğunlaştırdı ve çenesi büküldü.

"Boş ver onu," diye . "Bunu düşünmek zorunda değilsin
"Ellerim senin üzerindeyken ceset olursun." Avuç içi kızın boynunun arkasına kaydı ve ağzını tekrar kendi ağzına doğru çekti.

Öpücüğü aç, sabırsız ve öfkeliydi. Ona dokunmadı. Sanki yitip gidiyormuş ve parmak uçlarından gelecek en ufak bir baskıda parçalanacakmış gibi. Ona bir kil siluetiymiş gibi dokundu, sıkıca bastırmasına, yoğurmasına ve şekillendirmesine dayanacak kadar sertti. Dili kızın ağzına acımasızca giriyordu, her ikisi de Elleri başını kavriyor, onu istediği açığa zorluyordu.

Cezalandırıcı öpücüğü onu tekrar kıvrandırır kıvrandırmaz geri çekildi, nefes nefese kalmıştı. Bir koluyla onu tezgâhtan çekti, boştaki eliyle taytını ve külotunu bacaklarından aşağı yırttı ve sonra onu tezgâha geri koydu, eteklerini topladı.

ve karnını ortaya çıkarmak için yukarı itiyor.

"Her şeyden önce," sesi alçak, gıcırtılı bir sestti, "bazı Dolaplar, banyolar, Kalen'in ofisi ve odası ve Mikel'in ofisi ve odası hariç her yerde kamera var. Kamera derken, kamera ve mikrofonlardan bahsediyorum. Her açığı, her konuşmayı kaydediyorlar." Adam fermuarını çekiştirdi ve birdenbire kadın onun sikine bakmaya başladı. Koyu karamel renginde, pürüzsüz ve uzun, geniş bir mantar başı vardı. Yumrukladı ve zonkladı, damarlar kalınlaştı. "Islak olması lazım bebeğim."

Konuların aniden değişmesi başını döndürmüştü.

Parmakları çenesindeydi, onu öne doğru çekerek ikna ediyordu. transa geçti. *Aylarca* kendini boş ve kopuk hissetmiş, renkten ve hayattan mahrum kalmıştı ve bunun bir kısmı tamamlanmamış bağlarından ayrılmanın bir yan etkisiydi, ama bir kısmı da sadece... *onlar* ve onlarla birlikteyken olduğu kişiydi.

Oscar'la pervasız olabilirdi. Onu keşfedebilirdi Sınırlar ve daha mantıklı anlarında düşünmeye bile cesaret edemediği karanlık bir şekilde fokurdayan arzuyla oynamak. Alfalar arasında her zaman güvenilebileceği biri varmış gibi görünüyordu, Onu destekleyen, onu koruyan, onun iyiliğini düşünen ve onu daha iyisini yapmaya ve kendisinin daha iyi bir versiyonu olmaya zorlayan biri. Etrafında, kendisini ve etrafındaki dünyayı daha önce hiç olmadığı bir şekilde keşfetmesine olanak tanıyan bir güvenlik ağı oluşturdular.

Onlardan uzakta olduğu için değişmemiş ya da o utangaç, ürkek, korkmuş haline geri dönmemişti ama içi boşalmış, duygu ve hislerden yoksun kalmıştı.

Belki de bu, arkadaşları etrafta olmadığına duyularını körelten bağ büyüydü ya da belki de basit bir Alfa manyetizmasıydı. Belki de sadece onlardı. Ya da belki de onunla kaynaşma şekilleriydi.

neyse, tekrar sahip olmak başını döndürüyor, başını döndürüyor, tenini karıncalandırıyordu. Oscar parmak uçlarıyla çenesini bile zar zor okşuyordu ama başını bir mıknaş gibi aşağı çekerken dokunuşunun telkinini takip etti, ta ki belinden bükülene ve aleti titrek nefesleriyle meshedilene kadar. Adam başparmaklarıyla dudaklarını okşadı ve kadın dudaklarını açarak adamın içeri girmesine izin verdi; ereksiyonun kalın başı ağzını geriyordu.

Eğer büyümeye devam ederlerse... Lanet olsun.

Bakire olarak ölecekti ya da kaybetme sürecinde ölecekti.

Oscar usulca inledi ve kendini daha da içeri itti. "Islatabildiğin kadar ıslat Sigma."

Dilini, alt tarafı boyunca düzleşene kadar oynattı. Boğazını ona açmanın zorluğundan kirpiklerinin kenarlarında gözyaşları toplanırken, gözlerini kırıştırmak için gözlerini yukarı çevirdi.

Başparmakları gözlerinin kenarlarını okşayarak gözyaşlarını yakaladı ve ağzının içinde zonkladı, gözleri inanılmaz derecede karardı, onu *Ironsides Show*'un gölgeleri arasında sinsice dolaşan, sadece varlığıyla bile insanları dehşete düşüren o sert, soğuk, öfkeli görüntüye dönüştürdü.

Başparmağını ağzına götürdü, yakaladığı gözyaşını yaladı ve aniden boğazının arkasına itti, ona sakince bakarken boğulmasına neden oldu.

Kız gözyaşlarını serbest bıraktı ve adam kendini daha derine zorlamaya çalıştı, garip bir şekilde yanaklarından aşağı akan tuzlu damlacıklara takıldı ve sonra aniden çekildi, onu kaldırdı ve göğsünde bir eliyle aynaya bastırdı. Bacaklarını yukarı çekti, kalçalarını birbirine kenetledi ve bir eliyle onları kilitli tuttu, tutuşunun genişliği bacaklarını dizlerinin hemen üzerinde bir araya getirmeyi başardı.

"Bir daha benimle dalga geçmeye kalkma, ben de bu banyodan üzerimde senin iddianla çıkacağımdan emin ol. Benim için başını sallama bebeğim."

Başını aşağı yukarı salladı, hala bunalmış duygularına kilitlenmişti, bir hisler okyanusu tarafından boğulmuştu. O

Havadaki enerji çatırtısını hissedebiliyordu, kollarındaki tüyleri diken diken etmeye yetecek kadar. Onun *kokusunu* alabiliyordu. Tahrik olmuş kokusu çok tatlıydı, ince bir zehir. Havada bir nektar bulutu gibi asılı duruyor, ona hanımeline ve dilinde eriyen ılık şekeri hatırlatıyordu. Onu sersemletmekle, yere yatırıp gözlerini kapatmakla ve rüya görürken ona kötü şeyler yapmakla tehdit ediyordu.

Bu konuda rahatlatıcı hiçbir şey yoktu.

"Sana platonik bir şekilde koruduğumuz ve sevdiğimiz küçük bir yurt kız kardeşi gibi davranmamız gerekiyor," diye hırladı Oscar. siki, kızın sıkıca bastırılmış kalçalarının arasında, tam da kızın nemli olduğu, zonkladığı ve doldurulmayı arzuladığı yerdeydi - ama sadece itti

Ona karşı, kayganlaşmış etinin kaymasının tadını çıkarıyordu. "Sen daha iyi olana kadar beklemek ve yeterince uzun süre uyanık kalabilirsin.

Her şeyi tartışırız ama gözetimin artmasıyla-" diye homurdandı ve kızın kalçasını sıktı. "Dikkatini veriyor musun, Carter?"

Uyluklarının arasından geçip karnının yumuşak derisine bastıran sikinin başına bakıyordu. Geri yuvarlandı ve karnına bir damla yapışkanlık bırakarak tekrar tenine girdi.

"Uh," diye başardı. "Ye-" Sözcük, çenesini sıkmasına neden olan bir sızlanmayla boğuldu. Tekrar denedi, Moses'ın daha önceki şakasını hatırladı ve şimdi bunun ne kadar kasıtlı olduğunu fark etti. "Kardeş enerjisi mi?"

"Evet, gibi bir şey." Oscar'ın dikkati dağılmış gibiydi, bir eli hâlâ bacaklarını dizinin üstünde birbirine kenetliyor, diğer eliyle de kalçasını öyle sıkı kavırıyordu ki morluklar oluşturduğundan emindi.

"Bunun gibi mi?" diye sordu, boğazından küçük bir kıkırdama döküldü.

"Bu şekilde değil." Kızın kalçasının yan tarafına hafifçe vurdu. "Kahretsin... eğer bağı bu şekilde çözdüğümü öğrenirlerse kavga çıkar."

"Seviyorsun... dövüşmeyi." Orgazma yaklaşırken daha fazla sürtünme arayışıyla kalçaları yukarı yuvarlandı.

"Hayal kırıklığına uğramış gibi mi görünüyorum?" Gömleğine uzandı ve onu aynanın üzerinden çekmek için kullandı.

Kadın kendini tezgâha yasladı ve adam gömleği başından çekti, gözleri sutyenindeydi. Kendine güvenmek ve kendinden emin olmak, gömleği çıkarıp onun kontrolünü kaybetmesini izlemek istiyordu ama emin değildi. Sadece bağı yatıştırıyordu, değil mi? Bu iki aşkın tutkulu çarpışması değildi.

Aylarca ayrı kaldıktan sonra, birbirlerini tekrar tatmak ve hissetmek için çaresizce bir araya geldiler.

Bu... bir tür hak talebiydi. Bu normal değildi.

"Fazla düşünmeyi bırak." Bir parmağını sutyenine soktu ve çenesini kavrayıp yüzünü kendine kaldırmadan önce onu kendine çekti. Yeni aç, sikiinin başını en çok ihtiyaç duyduğu yere dayadığında titrek nefesinin tadını aldı.

Onu tatlı tatlı öptü, orada sabit tuttu, sert eti gıcırdadı, gıcırdadı, ta ki başı dönene ve vücudu spiral çizene kadar, boğazının arkasında bir hıçkırık oluşturan titreyen bir serbest bırakmaya bağlandı.

Adamın kadının bacağındaki tutuşu sarsıldı ve kadının kalçaları adamın kalçalarına dolanarak birbirinden ayrıldı. Adam ereksiyonunu tutup okşarken kadın geri çekildi ve gözleri adamın eline kaydı.

"Beni koruyorsun," sesi boğuktu ve kontrol noktasında sallanıyordu. "Bu yeterli mi?"

Dudağını ısırdı ve adamın esmer teninin onun parıldayan özüyle kaplanmasını izledi. İçindeki bir şey bu manzaradan memnun bir şekilde mırıldandı, ciğerleri genişledi ve onların birleşik parfümünü kasıtlı olarak derin derin içti; bu, sadece kendi kokusu onlardan biriyle ya da birkaçıyla yakından karıştığında deneyimleyebileceği bir şeydi.

Başını salladı, gözleri irileşti, kanı şakımaya başladı. *Evet*, bu kadarı yeterliydi. Görmek istediği şey buydu.

Alt dudağını yaladı, kendini başlamadan önce gözlerinde kısa bir süre için belirgin bir erkek memnuniyeti yandı. Buna rağmen Adamın boğazından çıkan memnuniyet dolu gümbürtünün yanı sıra, göğsünde, etiketleyemeyeceği kadar hafif bir duygu yükseldiğini de hissedebiliyordu.

Onun bileğini yakaladı. "Bu senin için yeterli mi?" Hiçbirine ayrılığın onları nasıl etkilediğini sormamıştı - umursamadığı için değil, Kilian ve Theodore'un etrafını sardığını hissettiği ana kadar, vücudundaki her molekül tereddütsüz bir şekilde sadece *iyi* olmaya ve onlara geri dönmeye odaklandığı için.

"Bu benimle ilgili değil," dedi Oscar, yavaşça onun üzerindeki tutuşunu kaldırdı ve kendini tekrar pantolonunun içine sabitledi.

"Bu bağ hepimizle ilgili," diye karşı çıktı ve tezgâhın kenarına doğru kayd, vücuduna güç doldu ve onu aydınlattı

görüş. Ona uzanmak istedi ama adamın beden dili aniden kapandı, yüz ifadesine bir suskunluk çöktü, çenesi öyle sıkıydı ki irkildi.

"Yapamam..." Onu düşündü, gözlerinin gölgesinde karanlık bir duygu sarmalı kıvrılıyordu. "Seni incitmek istemiyorum. Hele ki bağdan dolayı bu kadar , daha sonra pişman olup olmayacağını bilemem."

Dudağını çiğneyerek başını salladı. "Tamam." *Şimdi* devam etmeyi tercih ederdi, arkadaşlarından biri tarafından ilgi odağı olmanın baş döndürücü hissi her zamanki hassasiyetlerini ve takıntıları odadan kaçtı, ama bu onu rahatsız etmediyse.

Dudakları ona sırtıtaçmış gibi seğirdi. "Pekâlâ. Şu eşyaların bir kısmını çıkaralım ve seni duşa sokalım. Kalen, sen yeterince güçlenir güçlenmez bir grup toplantısı yapmak istiyor."

Tezgâhtan sallanan bacaklarının üzerinde zıpladı, kendini sabitlemek için bir elini uzattı. Oscar başını salladı, kadının kalçalarını kavradı ve onu tekrar yukarı kaldırarak tam kenarına oturttu.

"Bana sadece eşyaları nereye koyacağımı söyle," diye emretti, tekrar nasıl uzaklaşacağını bilmiyormuş gibi oyalanarak.

Kaşlarını çattı. "Özür dilerim, daha iyi hissettiğimi sanmıştım. Sadece başım döndü."

"En son bağı yoksun bıraktığında ve ardından aşırı sevgi yüklediğinde . Seni yatağa yatırmamız gerekiyor. Birazdan kendini daha iyi hissedersin."

"Oscar?"

"Mm?" diye , parmak uçlarını çıplak kalçalarından kaldırdı, her seferinde bir tane, sanki her birini zorla çıkarıyormuş gibi.

"Şey, kıyafetlerimi geri almam lazım."

"İçgüdülerim hayır dememi söylüyor." Geri çekilen parmak uçlarını tekrar aşağı bastırdı ve inatla içeri soktu. "Ben bu iş için biçilmiş kaftan değilim.

Bu hassas saçmalık." Başını eğdi, keskin dişleri kadının alt dudağını ısırdı. "Beni test ediyorlar."

"Geçtin mi?" diye fısıldadı.

Adam homurdanarak onu geri itti. "Şimdilik," diye tükürdü, dönüp kıyafetlerini yerden aldı. Onları kadının kucağına itti ve sonra duvara yaslandı, pantolonunun üzerinden kendini kavradı, ona bakarken yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Acele et." Kelimeyi bir uyarı gibi söyledi. "Yardıma ihtiyacın var mı? Tanrı aşkına, sadece hayır de."

Ona hiç cevap vermedi, bunun yerine hızla giyinmek için tekrar tezgâhtan kaydı. Kapüşonu mahvolmuştu ama cebinden mücevheri çıkardı, yumruğunu mücevherin etrafında koruyucu bir şekilde kıvırdı ve koluna yaydığı sıcaklıkla hafifçe titredi.

Oscar yine tezgâhı göstererek, "Otur," diye emretti.

Tekrar üzerine kaydı, mücevherine baktı ve donakaldı, parmaklarını koruyucu tokalarından açtı. Artık kırmızı değil, soluk, gül tonlarında bir altındı.

"Değişti," diye mırıldandı Oscar tekrar yaklaştığında, elinde ne tuttuğunu fark etti.

Sıcak, pürüzsüz yüzeye dokundu, küt parmak uçları yüzlü kenarlarda gezindi. "Ne zaman değişti?"

"Bilmiyorum... Paris'e indikten bir süre sonra sanırım?" "Bir fotoğrafını çekip diğerlerine göndersen iyi olur."

Taytının cebinden telefonunu çıkardı ve avucundaki kızaran mücevherin fotoğrafını grup sohbetine gönderdi.

Rengi değişti. Sanırım biraz daha sıcak oldu.

Başını eğip Oscar'ın bir kutuyu yırtarak açmasını ve eşyaları lavabonun altındaki dolaba yığmaya başlamasını izledi. Az önce yaptıklarından sonra devam etmek garipti -özellikle de pantolonundaki kalınlık hâlâ belirginken, ürünleri alt rafa dizmek için diz çökerken yüzünü buruşturmasına neden oluyordu.

"Bu ne biçim şampuan böyle?" diye . "Lanet kavanozlar küçücük ve onlardan yüz tane var. Şampuan koymaya ne oldu? şişelerde şampuan?" Gözlerini kısarak etiketlerden birine baktı. "Rus kehribarı mı?" Kara kaşlarından biri yukarı kalktı ve ona bir bakış fırlattı.

Ellerini yalvarırcasına kaldırdı ve başparmağıyla mücevheri avucuna sabitledi. "Bu eşyaların hiçbirini ben almadım. Bunu ben seçmedim."

Bakışları tekrar alçalmadan önce kadının içine gömüldü. Kavanozu ters çevirdi, diğer kaşı alttaki fiyat etiketine doğru seğirdi. "Yüz altmış mı?" Kavanozu başparmağı ile işaret parmağı arasında tuttu ve küçücük görünmesi için sıkıştırdı. Fırlattı ve sonra ikinci sıra kavanozlara başladım. Bunlar altındı.

"İmparatorluk altın maskesi mi?" diye sordu. "Bu hala saçın için mi?"

Kucağındaki mücevherle oynadı, dudağını ne kadar sert ısırda da bir kahkaha oluşmakla tehdit ediyordu.

Oscar *saçmalıyordu*.

"Oh, bunun içinde gerçek altın tozu var," dedi, şimdi ortaya çıkardığı yeni ürün grubuna açıkça kaşlarını çatarak. "İksir *Zenginlik*," diye alaycı bir şekilde konuştu. "Parlak elmas infüzyon yüz maskesi. Kaktüs özlü ve toz elmaslı." Homurdandı.

"Tam da şeyi gördüğümü sandığım anda. Sırada ne var? Kristal bir dildo mu?"

Kutudan başını kaldırıp ona baktı, yüz ifadesi rahatsız edici derecede boştu, bunun bir alay olup olmadığına dair hiçbir ipucu yoktu. Kadın onun gittiğinden emindi.

bir yıl önce çantasını karıştırmış ve Cian ile Moses'ın kullandığı kristali görmüştü - daha doğrusu koklamıştı... onunla mı? Onun üzerinde mi? *İçinde* mi?

"Bu... saçma," dedi, adam ona devam edip bir yanıt beklediğinde.

Gözlerini kısmıştı. "Tamam." Dönerek banyonun kapısını açtı ve boşaltılmış kutulardan birkaçını diğer odaya fırlatarak kameralara kısa bir an için etrafını saran kutularını aldı ve kapıyı tekrar çarpmadan önce banyo dolabının önünde çömeldi.

"Bağın herhangi bir yan etkisi oldu mu?" diye sordu, makyaj ve cilt bakım ürünleriyle dolu bir kutuyu açtığında ellerini uzatarak.

Küçük kutuyu onun eline tutuşturdu. "Aşırı huzursuzluk, saldırganlık ve agresif davranışlarda artış ve genel huysuzluk." Tüm bunları robotik bir ses tonuyla söyledi ve karanlık kafasını dolaptan çıkarıp ona sıkılmış bir bakış attı.

"En azından Elijah ve Gabriel'in raporlarında yazdıkları bu."

"Rapor mu yazmışlar?" Bir kıkırdamaya daha karşı koydu ama sonunda başarısız oldu ve eğlence sesi serbest kaldı. "Kesinlikle yaptılar ve senin için de bir tane yazacaklar.

detayları öğrenir öğrenmez yaz boyunca deneyim kazanacaksın," diye homurdanan Oscar, ürünleri bitirdiğinde dolaptan geri çekildi.

Küçük bir seçkiyi duşa yığmaya başladı ve Isobel banyoya girdiğinden beri ilk kez gözlerinin gezinmesine izin verdi. Zemin, banyonun geri kalanıyla aynı cilalı kireçtaşıydı. ama birkaç tane kalın, beyaz yuvarlak halı vardı.

pamuk telkari, taş üzerinde güzel desenler yaratıyordu. Lavabo narin bir porselen çanak, musluk ise porselen bir kase şeklinde kıvrılmıştı. kuğu boynu, altınla fırçalanmış, musluklar camdan yapılmıştı. Aynanın her iki yanında duvara yerleştirilmiş küçük porselen vazolar narin kristal çiçekler.

Bir pencerenin altında ayaklı bir porselen küvet duruyordu; neyse ki camı kazınmıştı, içinden alacalı renkten başka bir şey görmek imkânsızdı. Bunu gerçekten daha önce, tercihen Oscar onu soymaya başlamadan önce kontrol etmeliydi.

Büyük bir duş odası varmış gibi görünüyordu ama içini tam olarak göremiyordu, çünkü çoğunlukla mermer duvarların arkasına gizlenmişti, sadece girişi görünüyordu ve burada sıra sıra kabarık, pişmiş toprak renkli banyo çarşaflarının bulunduğu raflar vardı.

"Her şey hazır," diye duyurdu Oscar, kapıya doğru yürüdü ve telefonunu eline aldı. "Bunu grup toplantısında tartışacağız ama ... aynı kamu vekillerini tutmanızın en iyisi olduğunu düşünüyoruz. Ben, Cian ve Kilian. Şimdilik."

"Ya sonra?" diye sordu, ses tonundaki tonlamayı merak ederek.

"Programlarımızın o kadar yoğun olduğunu iddia edeceğiz ki Mevcut vekiller üzerindeki baskıyı hafifletmek için karışıma daha fazla vekil ekleyin."

"Neden bu şekilde yapıyorsun?"

Oscar değilmiş gibi omuz silkti. "Halkın onayı. Herkesin sizi sevmesine ihtiyacımız var, saçınızı başınızı istemesine değil."

Ya da ışığı söndü.

"Doğru. Bu mantıklı."

"Yani..." Yumruğu kristal kapı kolunda sıkılaştı. "Cian mı Kilian mı?"

"Ha?" diye göz kırptı ona.

"Duş aldıktan sonra. Seninle kestirecek birine ihtiyacın var. Kamera karşısında."

"Oh." Ateşin boynundan yukarı ve yanaklarına doğru alevlendiğini hissetti. "Ah

..."

Sanki gözle görülür bir şekilde şiddetli bir duygudan kurtuluyormuş gibi küçük bir ürperti vücudunu dolaştı - tuhaf, çünkü ondan hiçbir şey hissetmemişti. "Sorduğumu unut." Dişlerini gösterdi. Belki de gülümsemeye çalışıyordu. "Bunun için kavga etmelerine izin vereceğim. Ben şimdi gidiyorum."

Kapı kolunu kristal tozuna çevirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Bir sarsıntı daha onu sarmış gibiydi.

"Vedalaşır vedalaşmaz," diye ekledi, gözlerinde aniden bir talep çiçek açmıştı.

Tereddütle ona yaklaştı, gömleğine uzanırken parmakları titriyordu. Adam kımıldamayınca ya da en ufak bir kıpırdanma bile göstermeyince, avucunu adamın sert karnına dayadı ve kendini sabitlemek için adamın vücudunu kullandı.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı, yanağını onun göğsüne bastırdı, zakkum kokusu o kadar güçlüydü ki Rahat bir nefes aldı, gözleri çırpınarak kapandı. Parmakları saçlarında dolaşüyor, başının arkasına doğru esniyordu.

"Hoş geldin," diye , tek heceli geri dönmüştü. "Duş, tavşan." Ondan uzaklaştı ve müziği kapattı. ve banyodan kaçıyor.

STRES TOPLARI VE RAZOR BIÇAKLARI

DUŞ KABININE GIRENE KADAR KAFASI

Teninin üzerinde yağmur suyu gibi süzülen hafif akıntıya doğru döndüğünde, az önce yaptığı şeyle yüzleşti.

En son Theodore'la cinsel ilişkiye girmiş, ona karşı bir *şeyler hissettiğini* itiraf etmişti ve burada *arkadaşının* kalçalarını sikmesine izin veriyordu. Theodore'a olan hislerini itiraf etmesinin diğer taşıyıcı annelere ne anlama geleceğini düşünmemişti bile. Onlara izin vermeye devam ederse yanlış mı yapacaktı? onun bağını da aynı şekilde hafifletti mi? Theodore'u kandırıp sonra da ona ihanet mi ediyordu?

Duş duvarlarından birine oyulmuş banka doğru tökezledi; duş, spa deneyimi için tasarlanmış gibiydi.

Duvarlara yerleştirilmiş masaj jetleri ve buhar oyuğu boğarken dinlenmek için küçük bir bank. Koltuğun taşı ametist mücevherlerle kaplıydı, üzerindeki kancalardan sarkan kuru çiçek dalları, iğrenç parfümleri onu rahatlatıcı bir kucaklamayla sarıyordu.

Ama rahatlayamadı.

Aynı anda birden fazla erkekle birlikte oluyordu ve hiçbir kimin kime ait olduğunu "kaderin" belirleyebileceği fikrine katılmıyordu. Sırf yarı yarıya olduğu için Alfa grubundan birini seçmesini kabul edemezlerdi.

hepsine bağılıydı - bağ onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu ve onun için de hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu sadece bir grup olarak üstesinden gelmeye karar , sorumluluğunu paylaşmaya karar verdikleri bir *sorundu*. Kişisel ve cinsel ilişkilerine karar vermek için büyük, büyülü bir güce sahip değildi.

Onlar için ilişkiler.

Yine de kendileri karar vermek zorundaydılar.

Ve aklı başında hangi Alfa ilgilendiği kadını en yakın dokuz arkadaşıyla paylaşmaya karar verir?

Oscar hem kendisi hem de onun için sadece bağı yatıştırıyor olabilir ama düzgün düşünemediği zamanlarda onu incitmekten korktuğu için daha fazla zorlamayı reddetmesi onu huzursuz etmişti. İlişkiler ya da birine karşı hisler beslemek konusunda deneyimli değildi ama şimdi birdenbire bağ arkadaşlarından birden fazlasına duygusal olarak bağlandığını hissetti. Kesinlikle Theodore'a.

Oscar, şaşırtıcı bir şekilde. Kilian, çünkü kim *istemez* ki?

Ve Cian... onu diğerlerinden bile daha fazla endişelendiriyordu.

Cian'ın küçük parmağında çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar karizma vardı ve şakacı, rahat kişiliğinden nadiren sapardı. Bu da onu tamamen ulaşılmaz kılıyordu ve

Bu onu korkutuyordu. Bu durum ona nasıl yaklaşacağından ya da onunla nasıl konuşacağından emin olamamasına neden oldu.

Çoğunlukla onun kendisine gelmesini bekliyordu ama

O, Oscar ve Kilian kameralar için onun vekilleri olarak hareket ediyorsa, bunu yapmaya devam edemezdi. Ona ihtiyaç duyduğunda bunu rahatça söyleyebilmeliydi yoksa aralarındaki bağı görmezden gelmesinin sonuçlarına hepsi katlanacaktı.

Havlu girintisinde telefonu yanınca ayağa kalktı ve mücevherli eserle birlikte onu da aldı. Bankta arkasına yaslandı ve derin nefesler alarak ciğerlerini kurutulmuş çiçeklerin aromasıyla doldurdu.

Buhar kokularını harekete geçiriyor gibiydi.

Mücevheri kalçasına dayadı ve uykulu bir şekilde mesajlarına dokundu.

Theodore: Rengi değiştiğinde ne yapıyordun? Oscar: Ben değildim.

Ne biçim bir şaka bu?

Oscar: Şaka değil, bir ifade olan türden. Isobel?

Dušta. Elijah: Ve sen...?

Oscar: Aptal değil. Bana şakaklarını ovmamı, sakinleştirici bir ses kullanmamı ve şüpheli bir görüntü vermememi söylemiştin.

Elijah: Ve sen...?

Ovdum ama şakakları ıskaladım. Sesimi kullandım ama yatıştırıcı değildi. Şüpheli bir görüntü vermedim.

Oscar: Benim için altın yıldız.

Musa: Sıradan aziz, buraya.

Niko: Bu çok garip. Cian: O nasıl?

Oscar: Başı dönüyor, biraz kafası karışık. Refleksleri yavaş ve çok kilo . Ancak 10.000 dolar değerindeki güzellik ürünleri, babasının verebileceği tüm kaktüs suyu ve elmas talaşı sayesinde kısa sürede yepyeni bir insan olacağını söylüyor.

Theodore: Ne?

Cian: Zengin kız saçmalığı.

Sırada kim var?

Mikel (yönetici): Kilian, sen içeri gir. Sen ve onun yatakta birlikte olmanız muhtemelen bir isyana neden olmaz.

Elijah: Muhtemelen.

Mikel (yönetici): Cian, saat 4'te ona biraz yemek ve kahve getir.

Cian: Yapacağım.

Kalen (yönetici): Herkes saat 4:30'da ofisimde yapılacak grup toplantısına hazır olsun. Yarın dersler başlamadan ve bu yepyeni şov gerçekten başlamadan önce tartışmamız gereken çok şey var.

Diğer herkes Kalen'in mesajına başparmaklarıyla onay vererek karşılık verdiğinden, o da aynısını yaptı ve ardından arkasındaki duvara yaslayarak bir dakikalığına gözlerini kapatmaya karar verdi

...

Tap tap tap.

"İlly? Orada iyi misin?"

Gözlerini kırıştırarak açtı, yönünü bulmaya çalışırken etrafındaki dünya baş döndürücü bir şekilde yüzüyordu.

"İlly?" Kilian kapının diğer tarafından seslendi.

"E-evet," diye mırıldandı, sonra sesini titrek bir bağırış taklidiyle yükseltti. "Evet! Hemen çıkıyorum!"

Çok hızlı ayağa kalktı, neredeyse taş duvara ama son anda bir kolunu savurdu ve kendini yakaladı. Dengesinin yerine gelmesini bekledikten sonra duşu kapattı ve rekor bir sürede kurulandı.

Duş bölmesinin sağında bir kapı vardı, soyunma odası olduğunu düşündü ama Kilian onun sözünü kesti
Odanın kamerasız olup olmadığını görmek için odaya göz atıp atmamayı düşündü.

"Senin için birkaç kıyafetim var," dedi kapıdan.

Kadın kameraların önünde durarak kapıyı açtı ve adam paketi kadının eline tutuşturdu. Katların arasına sıkıştırılmış küçük lens kutusu da çantasından çıkarılmış olmalıydı. Lensini değiştirdi ve hızla giyindi, saçlarını taradı, dişlerini fırçaladı ve taşı erkek şortunun kemerine soktu.

Kapıyı amadan önce durakladı ve gömleğin Kilian'a ait olduğunu fark etti - çantasından değil, *ondan* bir tane. Gömleğin yakasını burnuna kadar çekip derin derin içine çekerken boğazından rahat bir nefes kaçtı, minnettarlık hissi neredeyse onu boğacaktı.

Odaya girdi ve ne kadar karanlık olduğunu görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Karartma perdeleri," diye açıkladı Kilian, bir tableti ona doğru sallayarak -sanki bu bir şeyi aıklıyormuş gibi- sonra da tabletlerden birine bırakarak Başucu masaları.

Banyo kapısını kapatmadan önce, gözlerini Hâlâ görebileceği ışık varken odaya girdi, güzel ve özenle dekore edilmiş mekn kalbi sıkıştı. Ironside yetkilileri hakkında pek iyi düşüncelere sahip değildi, ama nasıl dekore edeceklerini bildikleri kesindi.

İnsanlar kendilerini yepyeni bir dünyaya taşınmış gibi hissediyorlardı.

Pırıl pırıl mermer zemin, geometrik desenler ve iek motifleriyle süslü, soluk yeşil ve krem rengi ipek halılarla bölümlere ayrılmıştı. Odanın ortasına kral boy bir yatak yerleştirilmişti; zengin ceviz erevesi, soluk leylak rengi ve tereyağlı altın yatak takımıyla derin bir tezat oluşturuyordu. Yatağa gözlerini kırpıştırdı ve kilimlerdeki desenleri yansıtan kıvrımlı sarmaşıklar ve iek motiflerinin ayakucuna, yanlara ve başlığa oyulduğunu fark etti. Yatağın üzerinde bir gölgelik vardı, krem rengi ipektten yumuşak bir örtü başlığın ve ayaklığın iki yanına bağlanmıştı.

Yatağın arkasındaki oturma alanına kısa bir bakış attı, şu anda gölgeyle örtülmüştü, ancak kadife koltukları ve pencerenin altındaki bir şezlongu seçebiliyordu.

oturma alanının karşısında süslü şömine.

Yetkililer yeni evini lükse boğmuşlardı; ayaklarının altındaki ve üstündeki zenginliğin genişliği ona kendini küçücük, hava kadar hafif hissettiriyordu, sanki altın damarlı mermer üzerinde süzülebilir ve yüksek yatağının havadar ipek örtüsüyle sorunsuz bir şekilde dolaşabilirdi. Bu ona, yerde bir battaniye ve kapısında güneşin gücüne karşı cam kadar etkili bir kilit olan bir dolaba tıkılmışken kendini ne kadar büyük, ağır ve hantal hissettiğini hatırlattı.

İnsanların farkı hissetmelerini gerçekten istiyorlardı. Yoksulluklarının omuzlarından kalktığını hissetmek, onları neredeyse yüzebilecekleri kadar yüzdürmek.

Yaldızlı kafeslerin en güzeliydi.

Ama bu bir kafesti ve som altın parmaklıklara çarpmadan önce sadece bir yere kadar yüzebilirlerdi.

Kilian odaya girdiğinde pelüş yorganı geri çekmişti ve şimdi yastıklara yaslanmış oturuyordu.

Tekrar tablet.

"Soğuk seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

Adamın odanın sıcaklığını ayarladığını fark etmesi bir anını aldı.

"Ah, evet."

Banyo kapısını kapatıp yatağa doğru ilerledi, başı çarpmaya başlamıştı; tüm vücudu duşta uyandırıldığını protesto ediyordu. Kilian'ın yanındaki yatağa girdi ve telefonunu üzerine koymak için yan yattı.

Çok karanlıktı, ama karartma perdelerinin arkasından yayılan ve odasının kapısının altından görünen gündüz ışığının en zayıf ipucu vardı. Yine de, kendini yatağa geri bıraktığında, söyleyebileceği her şey için kolayca gece olabilirdi.

"Perdeleri Kalen taktı," diye açıkladı Kilian, yataktan kalkıp tenteyi çözerken. "Buraya erken geldi ve tüm odaların perdeye ihtiyacı karar verdi. Bu yıl çılgınca programlarımız olacak, o yüzden mümkün olduğunca uyumamızı istiyor." Gölgeyi yatağın etrafından sonuna kadar çekti ve kız, adamın gölgeli formunun dalgalanan ipekten geriye doğru eğilip tekrar yanına yerleşmesini izledi.

"Beyaz gürültü mü?" diye sordu tableti tekrar eline alarak. Bir düğmeye bastı ve şömine aniden canlanarak ikisinin de sıçramasına neden oldu. "Oops, o değil." Tablete dokundu ve Alevler hemen söndü, anlaşılan sadece estetik bir şömineydi. İklim düşünüldüğünde bu mantıklı.

"İşte böyle," diye mırıldandı Kilian tavandan aniden yumuşak bir ses dalgası yayılırken. "Bu oda sistemine alışmak bir dakika alıyor."

Yorgani üzerine çekerek ona yaklaştı.

Yorgun olduğu kadar ve sinirliydi de. Kameraların ya da mikrofonların *nerede* olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ironside'in önceki konumu hakkında neredeyse her şeyi biliyordu, dizinin umabileceğinden çok daha fazla bölümünü izlemişti. ama hastanede uyanık kalmak için mücadele ederken, bilinci gidip gelirken birkaç haber makalesi dışında, şu anda nerede olduklarına dair hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu.

"Bu bir haftadır uyanık kaldığım en uzun süre," diye fısıldadı, ancak bir nefesten daha yüksek bir sesle.

Kilian muhtemelen onu daha iyi duyabilmek için yaklaştı. " dön," mırıldandı, yine bir fısıltı kadar sessizdi. Eli örtünün altından kalçasını kavradı ve onu diğer yöne bakması için hafifçe itti.

Kaslı kollarından birini başının altından geçirerek onu tekrar vücuduna çekti, ağzını saçlarına dayadı. Öyle derin bir nefes aldı ki göğsü sırtına doğru genişledi ve bir ürperti vücudunu dolaştı. Eli gömleğinin içine girdi ve karnına yaslandı. Oraya bastırarak vücutları arasında kalmış olabilecek boşluğu ortadan kaldırdı.

Başka bir şey söylemedi ve birkaç dakika sonra yorgunluğu vücudundaki diğer tüm hislere galip gelerek zihninde huzursuzca dolaşan düşünceleri susturdu. Onun tatlı bergamot kokusuyla ve kendisini çevreleyen sert kaslarının sıcaklığıyla, hatta karnını sahiplenici bir şekilde kavramasıyla, elinin belinin bir yanından diğerine uzanmasıyla yatışarak gözlerini kapadı. Bu Daha az yorgun olsaydı sinirden uyuyamayabilirdi, ama koruyucu, neredeyse hükmedici dokunuş onu sakinleştirdi ve ona doğru eriyerek uykuya daldı.

KILIAN DÜNYANIN EN RAHAT CEHENNEMİNDEYDİ.

Alfa içgüdüleri Sigma'yı döndürmek, solgun kalçalarını ayırmak ve ağırlığını kaldırmaya zorlamak için onu öfkeliendiriyordu. Gözlerini zorla açtırmak ve göz kapakları tekrar ağırlaşıp tatmin olana dek onu yormak istiyordu.

Ama aralarındaki ilişki öyle değildi ve Oscar'ın kokusunu alabiliyordu. Onu yeterince iyi yıkamamıştı. Onu teninden silmek, sonra da daha derine inip aklından silmek için duyduğu acı verici ihtiyaç kanını kaynatıyordu.

Kız kollarında uyurken kendi kendine konuşmaya çalıştı. Onunla uyuyormuş gibi yaparken. Elini onun karnında tutarken. Herhangi bir yöne doğru bir santim bile kıpırdatmayı reddederken. Kendi kendine onun arkadaşı olduğunu ve her halükarda üzerindeki diğer insanların kokularına alışması gerektiğini söylemeye çalıştı, çünkü o hiçbir zaman *onun* olmamıştı, bir dakikalığına bile.

Sadece... işe yaramıyordu.

Ne zaman isyan eden düşüncelerine bir anlam verdiğini düşünse, kız onun pazusuna doğru sıkıntılı bir hava üfledi ve kalçaları onun yumuşak etine karşı en ufak bir sarsıntı geçirdi. Agresif bir şekilde sertleşmişti, sürtünme için yanıp tutuşuyordu ama mahremiyetlerinin olmamasından duyduğu hayal kırıklığı diğer duygularının önüne geçmişti çünkü her şeyden önce sadece şunu istiyordu onunla konuşmak için.

Onun gözlerinin kocaman ve parlak olmasını, kahkahalarını tutmaya çalışırken yanaklarının şişmesini istiyordu. Onun sağlıklı olmasını istiyordu, otobüsten tökezleyerek inen bu solgun Sigma'yı değil. Güzel sesi, babasını bir tür yüksek yakalı mali suçla suçlamaları ve ömür boyu hapse attırmaları için gereken tüm nedenleri anlatırken onun kucağını ısıtmasını istiyordu.

Başının geriye doğru eğilmesini, uyumsuz gözlerinin kendi gözlerine takılmasını, elinin boynuna doğru uzanmasını, çenesinin altından yakalamasını ve onu yukarı, ağzına doğru çekmesini istiyordu...

Ona karşı zonkladı ve yüzünü saçlarının derinliklerine gömdü. Çok iyiydi, belki de konuşmaktan daha fazlasını yapmak istiyordu.

Kapı çatırdayarak açıldı, oda kısa bir süre ışıkla parladıktan sonra kapı tıklandı ve tekrar karanlığa gömüldü.

"Zaman doldu mu?" Sesi çatallaştı.

"Evet," diye cevap verdi Cian. Elinde tepsiye benzeyen bir şeyle ipek örtüyü itti. Yatağın yanına çömelmeden önce onu komodinin üzerine koydu, yüzü Isobel'in kinin önündeydi. "Uyan Sigma." Burnuna hafifçe vurdu.

Kilian ondan uzaklaştı, sırt üstü uzandı ve gözlerini kapattı, ısrarcı ereksiyonunun siktir olup gitmesini ve ona bir mola vermesini diledi.

"Illy." Cian elini yorganın altına sokarak tekrar denedi.

Isobel seğırdi ve sonra bir böcekten kurtuluyormuş gibi ileri geri yuvarlandı, sonra tekrar sakinleşti. Yüzünün yarısı Kilian'a dönüktü ve Kilian, Cian'ın elinin battaniyenin altından yukarı çıkmasını izledi; dövmeli parmaklarının sadece uçları görünüyordu ve köprücük kemiği boyunca uzanıyordu. Eğilip ağzını kızın kulağının dibine yerleştirdi ve söylediği her neyse kızın gözlerini açıp hemen Kilian'ın kollarıyla birleştirdi.

Yemyeşil dudakları sessiz bir sesle aralandı, dili dudaklarının arasından süzülerek alt dudağını ıslattı ve boğazının gerisinde hafif bir sızlanma duyuldu. Kilian'ın tüm planlarının uçurumdan atlamak olduğuna karar vermesine saniyeler kalmıştı çünkü öptü, tadına baktı, kavradı, dilini ayırık dudaklarının arasından geçirdi- ama sonra Cian ellerini kollarının altına soktu ve onu kaldırdı, yataktaki yerine düştü ve onu kollarının arasına aldı.

Pislik.

Kilian kaşlarını çatarak ona baktı ve ayağa kalktı. "Onu bana ver. Sen yemeği getirebilirsin."

Cian ona kısık gözlerle baktı. "Çok mu huysuz uyandın? Sana çikolata bile getirdim."

Kilian'ın gözleri kıpkırmızı kesildi, dudaklarından bir hırıltı koptu. "*Şimdi.*" Alfa sesi.

Cian karşı koymaya çalıştı, Isobel'in irileşen gözleri telaşla gidip geliyordu ama Kilian kazandı.

Nüfuzunu kullanmamış , nüfuzunun olmadığı anlamına gelmiyordu.

Ondan üstün olan tek kişiler Oscar, Mikel ve Kalen'di. Cian kendi tepkisini zorlukla bastırdıktan sonra yüzüne dişleri ve öfkesi olan bir gülümseme yerleştirdi. Isobel'i nazıkçe Kilian'ın kollarına bıraktıktan sonra bir düğmeye bastı yatağın yanındaki duvarda, tavanın kornişlerine yerleştirilmiş yumuşak ışık halesini açtı.

Isobel küçük bir elini Kilian'ın göğsüne koydu, ileri geri ovuşturdu, çok inceydi. Yüzüne alaycı, boş bir sırıtış yerleştirmeden önce, biraz sakinleşerek tıkrıklı bir nefes verdi. "İyi uyuyamam. Her zaman huysuz uyanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Cian gözlerini devirerek tepsiyi kucağına çekti. Isobel, Kilian'ın kollarından sıyrıldı ve Cian ona bir şey ikram edemedi tepside buharlı bir fincan kahve kaptı. Muhtemelen onu haşlayacak olan birkaç lokmayı emerek yuttu.

Alnındaki sızıdan oluyordu ama umurunda değil gibiydi. Doğrudan adamın sikine giden derin bir inilti çıkardı, ardından kafein vücuduna vurmuş gibi görüldüğü için tüm vücudu titredi. Sanki titremeye çalışıyormuş gibi bir tür kıpırdanma yaptı. vücuduna biraz hareket gelmiş ya da *o kadar* mutluymuş gibi kahve hakkında. Kızın kalçasını çimdikleyerek uyarıcı bir nefes verdi.

Dondu kaldı ve bastığını fark etmesi bir anını aldı. Aleti tam kıkına dayanmış, sertliğini vücudunu saran yumuşak pamuk tabakasına yerleştirmişti ki, yüzünde yumuşak, pembe bir kızarıklık belirdi; yüz hatlarını sevimli bir şaşkınlık ifadesi kapladı. Yüzünü kupasının arkasına sakladı ve onu tekrar indirmeyi reddetti, gizliliğini korumak için küçük, ölçülü yudumlar aldı.

ISOBEL UTANMIŞTI, AMA O UTANANA KADAR KIPIRDAYACAK KADAR DEĞİL. kahvesini bitirmişti. Özellikle de Kilian kalçalarına güçlü bir kol doladığından beri - gerçi bir yere gitmesine engel oluyordu Bunu bilinçli olarak yapıp emin değildi.

"Uykunuz nasıldı?" Cian ona arkasına yaslanıp kollarını başının üzerinde kavuşturarak sordu, pamuklu gömleğinin kolları altın kaslarının nefis kabarıklığını gösterdi.

"Güzel," diye cevap verdi.

Adamın büyüleyici akuamarin gözlerinde bilmiş bir bakış vardı, bu yüzden bir bacağını açtı ve kalçasına tekme attı. Cian onun bacağını yakaladı, kucağının üzerine rahatça sarkıttı ve tepsiyi kalçasından daha aşağıya itti, böylece orada dengede duran diğer kahveyi devirmeyecekti. Cian fincanı alıp Kilian'a uzattı, o da biraz zoraki bir teşekkür homurdandı.

"Ne kadar uyudun?" Gözlerini kısarak perdelere baktı, dışarıda havanın ne kadar aydınlık olduğunu anlayamıyordu. Kilian arkasına yaslandı, kahvesini tabletle değiştirdi ve çenesini omzuna dayayarak kucağında tuttu.

"Yaklaşık yedi saat," dedi. "Hiç ."

"Neye şaşmamalı?" diye sordu, adamın bir masaya dokunuşunu izlerken.

ev simgesi ve ardından siyah bir perde simgesi ve ardından *açık* sözcüğü.

Perdeler yavaşça aralanarak odayı yumuşak öğleden sonra ışıısıyla doldurdu.

Kilian ona cevap vermedi, onun yerine tableti çoğunlukla sessiz bir şekilde gezdirmeye karar verdi, yemek salonundan nasıl yemek sipariş edileceğini gösterdi - sadece genel yemek saatleri dışında kullanılabilir - nasıl

Estetik şömineyi, ışıkları, hoparlörleri ve oturma alanının karşısındaki tavandan aşağıya inen projeksiyon ekranını kontrol ediyordu. Ne kadar popülerlik puanı biriktirdiğini gösteren bir popülerlik bankası uygulaması ve Market Street'ten bir şeyler sipariş etmek için bir ödül programı vardı.

"Market Street ve Ironside Row'u yeniden mi inşa ettiler?" diye sordu Cian'ın uzattığı meyve ve yoğurt kâsesini dalgın dalgın yerken.

"Daha büyük ve daha iyi," diye onayladı Cian, Kilian bir Akademinin interaktif haritası, *Ironside Row* olarak etiketlenmiş arazinin büyük bir bölümünü yakınlaştırıyor. "Yine de onları ayırdılar. Ironside Row için daha fazla alana ihtiyaçları vardı. Her Cuma gecesi orada maçlar düzenleyecekler ve biz de rekabet etmek zorunda kalacağız."

"Ne için?"

"Özel ayrıcalıklar mı?" Cian tahmin etti. "Popülerlik puanları mı? Aslında bilmiyoruz. Sanırım öğreneceğiz."

Yemeğini ve kahvesini bitirdi ve Cian diğerleriyle buluşma vaktinin geldiğini söylediğinde hepsi yataktan yuvarlandı. Onlar odadan çıkarken peşlerinden gitti ve eserin hâlâ orada olduğundan emin olmak için gizlice şortunun kemerini yokladı.

Cian ve Kilian onu alt kata götürdüler ve orada Oscar, Elijah ve Gabriel'le karşılaştılar - hepsi de neredeyse kablolar ve dizüstü bilgisayarlarla dolup taşan ağır kitap çantaları taşıyordu. Gabriel ve Elijah egzersiz kıyafetlerini çıkarmış, keten şortlar ve bol gömlekler giymişlerdi.

"Uykunuz nasıldı?" Elijah, Cian ve Kilian'ın zaten ilerlemekte oldukları kemerlere doğru hafifçe başını sallayarak o tarafa gitmeleri gerektiğini işaret etti.

Onları takip etmek için hareket etti, o da öyle yaptı. Oscar ve Gabriel sessizce onları takip ediyordu, o kadar yakınlardı ki vücutlarının sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Kendimi harika hissediyorum," diye cevap verdi Elijah'a küçük, emin olmayan bir gülümsemeyle.

Başını salladı, soğuk gözlerinde bir rahatlama parıltısı vardı. Bir tarafında mutfak, diğer tarafında salon bulunan bir geçide girmişlerdi, mobilyalar ve demirbaşlar beklediği kadar lükstü. Her iki yanında tek bir kapı ve her birinin üzerinde birer plaket olan kapalı bir koridora geçtiler. Cian parmaklarını ağır ceviz kapıya vurdu, bronz levhada *Profesör Kalen West* yazıyordu

üstünde. Kimse kapıyı çalmasına cevap veremeden kapıyı açtı ve diğerleri de peşinden içeri doluştu.

Ofis yatak odasına çok benziyordu; yüksek, kare camlı pencereleri, pelüş, kadife kaplı mobilyaları, etrafa serpiştirilmiş zengin, ballı ceviz desenleriyle açık ve genişti. Pencerelerin dışındaki manzarayı gölgeleyen şeffaf ipek perdeler vardı ve Kalen ağır ahşap bir masaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sarı-kehribar rengi gözlerini onun yüzüne dikmişti. Kalen'in tereddütsüz ona bakışı, odada kamera olmadığını anlaması için yeterliydi.

"Isobel," diye homurdandı, sert ses tonu ona mikrofon da olmadığını anlatmaya yetiyordu. Oscar ona daha önce söylemişti... ama onun dikkati biraz dağılmıştı.

Anında rahatladı, omuzları hafifçe çöktü. "Özel ofisler için şükürler olsun."

Cian sırtarak barın önünde durdu ve eğilerek altındaki küçük buzdolabından bir şeyler aldı. "Buzlu kahve isteyen var mı?"

"Evet," diye cevap verdi, bir . "Lütfen."

Gabriel onun bu hızlı eklentisine sırttı ve kadife koltuğa gömülmeden önce Elijah'a başıyla selam verdi.

Çalışma odasının kapısı tekrar açıldı ve diğer Alfalar içeri girdi, Mikel en son göründü.

Isobel kendini Theodore'a doğru sürüklenirken hissetti -ne için, emin değildi- ama Kalen boğazını temizleyerek onu kısa sürede kendine çekti.

"Beni memnun edecek misin?" diye sordu büyük bir el uzatarak. *Ne?*

Adamın eline baktı ve sonra ne istediğini anlamaya çalışarak yüzüne baktı.

Taş mı? Gömleğinin paçasını kıvrıp şortundan çıkardı; odadaki ani durgunluk dikkatinden kaçmamıştı ama Kalen'in gözlerindeki daralma dikkatini .

"Hayır," diye homurdandı, gözleri tekrar onunkilere dikilmeden önce objeye hızlıca bir göz kırptı. "Sen, Carter."

Oh.

Oh.

Bağın iki tarafı vardır, göt herif, diye kendi kendini uyardı.

Oscar'ın baskın iddiası ve Kilian'ın kokusuyla pişmiş ve kollarına sıkıca sarılmış yedi saatlik uyku *onun* için işleri yoluna koymuş olsa da, görünüşe diğerleri için işler böyle yürümüyordu.

Hafif adımlarla Kalen'e doğru yürüdü ve elini onun elinin içine koydu. Kalen'in sert parmakları onunkileri sararak elini cüceleştirdi ve onu bir adım daha yaklaştırdıktan sonra bacaklarının arasında, odanın geri kalanına bakacak şekilde çevirdi. Ama tek yaptığı buydu. Onun elini tuttu ve orada öylece durmasını sağladı, çok yakınlardı ama elleri dışında birbirlerine dokunmuyorlardı.

Elijah ona soğuk bir kutu uzattı, soğukkanlı dikkati kısa bir soruyla Kalen'e yöneldi ve kanepeye geçip Gabriel'in yanına çökmeden önce ona bir kutu daha uzattı.

Moses ve Theodore koltukları ağır ahşap sehpadan uzaklaştırarak Kalen ve Isobel'in etrafında bir yarım daire oluşturdular. Mikel pencerenin yanındaki duvara yaslanmış, Kalen'in elinin Isobel'in elini sarışını bir an için gözleriyle sonra yüzüne kayıtsızlık maskesi düşmüştü.

"Şey," diye başladı Mikel, dudakları incelmış, sesi . "Ne yaz ama."

Diğerleri gözlerini devirirken Isobel isteksiz bir kahkaha attı.

"Sanırım bunu söylemeye gerek yok... ama bu bir daha asla olamaz." Elijah iç çekti. "Benim açımdan ciddi bir yanlış hesaplamaydı - beni affetmen gerekecek." Ağır bakışlarını Isobel'e çevirdi. "Sen gelmeden önce -ve dürüst olmak gerekirse sen geldikten sonra- tüm planlarım Theo ve Moses'ı korumak ve onların vahşiliğini gizlemek üzerine kuruluydu. Sen o şapelde durmuş panik atak geçiriyordun ve ben de oradan bir an önce çıkman gerektiğini biliyordum.

Crowe'un cesedini yakarken bizi izleyebilirdi ama seninle gelmesi için kimseyi ayıramazdım çünkü Theo ve Moses aynı anda vahşileştiğinde hayatlarımız için savaşırız ve sekizimizin de görevde olması gerekir."

Isobel gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve herkesin Elijah'a karşı takındığı suratsız ifadeye şaşırdı.

"Seni suçlamıyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Bana yan kapıya gitmemi söyledin. On beş metreden bahsediyoruz. Doğruca oraya, Sophia'nın ve ailesinin yanına gitmemi söyledin - ki onlar daha yeni hayatımı kurtarmışlardı, tabii ki mantıklı olan buydu. Her şeyi berbat eden bendim. Telefona asla cevap vermemeliydim. Babam benim üzerimde Alfa sesini kullandı."

"Anlamıştık." Gabriel'in elleri saçlarına gömüldü, vücudu dil gergin. Daha sonra saçını düzeltmedi, bu da

ve onları biraz daha dikkatlice inceledi.

Hâlâ anlamadığı gizemli Alfa büyüme döngüsünün sonuna gelmiş olmaları gereken Mikel ve Kalen dışında hepsi büyümüş görünüyordu. Ama bu bariz canlılık belirtisi dışında, neredeyse bitkin görünüyorlardı. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Elijah'ın sivri, aerodinamik yüz hatları, sanki beslenmemiş gibi daha belirgindi,

Şişen cüssesine rağmen. Gabriel'in saçları, ellerinin bakımıyla dağılmaktan çok daha fazlasıydı; kesimini aşmıştı, saç telleri boynuna ve kulaklarına değerken düzensizdi. Cian'ın yanaklarında sert gamzeler vardı, kaşları düşüncelerinin ağırlığıyla aşağıya doğru çekilmişti. Theodore ve Moses seğiriyor, kıpır kıpırdı; ikisinin de gözleri kararmış, rol yaptıkları ikizlere daha çok benzemeye başlamışlardı.

Oscar gibi görünen parmak eklemlerini ovuşturuyordu. Kilian hayalet görmüş gibi görünüyordu.

Niko'nun elinde gerçek bir *stres topu* vardı, parmakları refleks olarak onun etrafında esniyordu. Kavırıyor, bırakıyor, kavırıyor... *pop*.

Avucundaki sönmüş şeye bakarak kaşlarını çattı. Stres topu değil, tenis topu.

İçini çekti, bulanık yeşil kalıntıyı sehpa fırlattı, sonra kollarını kavuşturup Mikel'e dik bir şekilde duvara yaslandı - neredeyse diğer adamın duruşuna uyuyordu. O sabah o kadar kendinde değildi ki, yazın onları ne kadar etkilediğini fark etmediği için utanıyordu.

Kadının sözlerini bir süre düşünen Elijah sonunda başını iki yana salladı. "Hayır, bu benim suçum. Panikten aklını kaçırmıştın, tamamen travma geçirmiştin ve grup, herkesin aklını kaybettiği durumlarda bir plan yapmam için bana güveniyor. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Özür dilerim."

"Bu yüzden mi uyumuyorsun lan?" Gabriel tersleyerek herkesi şaşırttı; Elijah hariç, o sadece çenesini sıkıca kapatıp diğer Alfa'yı görmezden geldi.

"Ne?" Mikel bakışlarını Gabriel'in üzerinde sabitleyerek sordu. "Isobel'i o daireden çıkardıktan sonra sakinleştiğini söylemiştin."

Gabriel, Elijah'a dönmeden önce, "Yalan söyledim," dedi. Buzlu kahvesinin geri kalanını içti, kutuyu sehpanın üzerine koydu, parmakları hafifçe titriyordu. "Çalışmaya devam etti, tam

ayrıldığıımız güne kadar. Hiçbiriniz fark etmediyseniz diye , her gece kütüphanede çalışmak için gizlice dışarı çıkıyor."

"Zamanın yarısında benimlesin," diye karşılık verdi Elijah, solgun gözleri tehlikeli bir uyarıyla parlayarak.

Kalen onu bırakmadan önce elini sıktı... ve o daha düşünmeden harekete geçti, Gabriel ve Elijah'ın oturduğu kanepeye doğru ilerledi, onların arasına yerleşti ve içkisini sehpanın üzerine koydu. İkisi de yer değiştirdi

Başının üzerinden birbirlerine bakarken daha da yaklaştı - hareket her şeyden çok bir refleksti. Nasıl ilerleyeceğinden emin olamayınca ellerini kalçalarının üzerine koydu, serçe parmakları sinirli bir şekilde uzanarak

Zaten onunkine doğru bastıran sert bacaklarına karşı.

Elijah korkutucu ve soğuk biriydi ve en iyi günlerinde bile ona nasıl yaklaşacağını bilemiyordu, hele de gergin olduğu ve herkesin gözünün içine baktığı bir günde. Hijyen ve kişisel alan konusunda çok titiz olan Gabriel için de durum hiç kolay değildi. O da Ellerini tereddütle kendi bacaklarından onlarınkine götürürken neredeyse sinirden titriyordu.

Garip ve beceriksizceydi ama en azından birbirlerini terslemeyi bırakmışlardı. Elijah onun elini tuttu, kucağına çekti ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

"Akıllı kız," diye mırıldandı, koltuğun arkasına yaslandı, duruşu bir anda değişip gerginlikten bitkinliğe dönüşürken kızın dikkatini çekti.

Soğuk bakışları sakın, buz gibi bir okyanusa dönüştü, göz kapakları yarıya indi.

Gabriel'in kalçası onunkini dürttü ve Gabriel dikkatini sehpaye çevirerek onun elini tutmasını bekledi. Tutmadı ama onu başından da savmadı.

Kalen, "Gabriel, Elijah ve Oscar'ın üzerinde çalıştığı şeyle ilgili olarak," dedi, "uygulamayı Isobel'e kim açıklamak ister?"

"Ironsides ağına sızdık ve birkaç önlem aldık," dedi Gabriel, Isobel'e bakarak. "Telefonun yanında mı?"

"İşte burada." Cian cebinden Isobel'in telefonunu çıkardı ve Gabriel'e uzattı.

Gabriel telefonuna dokunmaya başladı ve birkaç dakika sonra "Gece yatağa girer girmez, şu anda kullandığım Eleven uygulamasındaki uyku simgesine basmanız gerekiyor.

yükleniyor" dedi. "Tam otuz saniye sonra kayda başlayacak ve gece boyunca gerçekleşen faaliyetlerin bir döngüsünü hazırlayacak. Kalen'in karartma perdelerini taktırmasının nedeni de bu; böylece görevliler canlı yayını izlemediklerini fark etmeyecek. Herhangi bir kaza durumunda ışınlanmalar veya vahşet patlamaları, bu bizi korumalı. Bir kişi uyku simgesine basar basmaz, tüm yatakhane döngüye girecek, son üç dakikalık görüntüyü silecek ve değiştirecek. Aniden bir şey olursa bu yeterli bir tampon olacaktır, ancak oyalanmayın - işler kötüye gitmeye başlar başlamaz o düğmeye basın. Sadece son üç dakikalık görüntüyü değiştirebiliriz. Tüm kameralar sabah dörtte, güneş doğmadan önce sıfırlanacak. Eğer bir şey

gün içinde olursa, kameraları karıştırmak için başka bir düğme var. Zaten bir yerde bu kadar çok Alfa olmasının ağlarını bozduğunu düşünüyorlar ama biz bu seçeneği idareli kullanmak istiyoruz.

"Programa, farklı pozisyonlarda uyuduğunuz kareleri bir araya getirebilen bir yapay zeka destekçisi ekledik. Döngünün sonuna geçiş görüntüleri ekleyecek, böylece kameralar sıfırlandığında kesintisiz görünecek. Önümüzdeki birkaç gece boyunca olabildiğince çok dönmeye çalışın. Yatağınızı hareket ettirin. Algoritmaya birkaç seçenek sunun. Bunu gündüz kullanımı için uygulamak için çok fazla hata alanı var, bu nedenle tüm grup toplantılarının gece yapılması gerekecek. Yapay zekayı filmlerden karede iki kişinin olduğu sahnelerde test ettik ve cehennem gibi hatalıydı, bu yüzden bunu riske atmayacağız."

"Bu da kameralar yatak paylaşımı yok demek," diye açıkladı Niko, onun yüzündeki şaşkın ifadeyi yakalayarak. "Bağı çözmeniz gerektiğinde, kameraları döngüye sokacağız ve herkesin saat dörtten önce yataklarına dönmesi gerekecek."

"Tamam," diye mırıldandı, Elijah, Gabriel ve Oscar'ın yarattığı şeyin kapsamı karşısında hâlâ şaşkına dönmüştü.

Elijah'ın durmadan çalışmasına şaşmamalı.

"Ayrıca bir canlı kayıt sensörü de var," diye konuştu Theodore, parmaklarını tedirgin bir şekilde dizine vurarak, fırtınalı bakışları her iki yanındaki Alfalara kayarken, dikkatini tekrar kızın yüzüne çevirdi ve hissettiği duyguyu maskeleydi. "Böylece etrafınızdaki kameraların kayıta olup olmadığını veya kapalı olup olmadığını öğrenmek için istediğiniz zaman uygulamayı kontrol edebilirsiniz. Eğitim ve özel ders seanslarımızdan bazılarının kamera dışında olması gerekiyor ki şov için spoiler vermeden projeler geliştirmek. ile

Gözetimi artırdıkları için bizi, özellikle de sizi gözetlemeye çalışmayacaklarından emin değildik."

"Hepimizde uygulama yüklü saatler var." Mikel duvarı iterek onun önünde durdu ve düz, dişli beyaz kordonlu bir akıllı saat uzattı.

"Etrafta kameralar olduğunda titreşecek

tekrar açıyorsunuz - hem Dorm A döngüsünde hem de özel bir seans yapıyorsanız başka herhangi bir yerde."

Saati aldı ve hemen bileğine taktı, neredeyse dudaklarına dökülecek olan soru karşısında dilini ısırdı - on bir akıllı saati nasıl alabildiler?

Hepsi de aynı basit beyaz kordona sahip bir saat takıyor gibiydi.

Şaşkınlıkla başını salladı. "Bu inanılmaz. Teşekkür ederim."

Mikel başını salladı ve tekrar duvara doğru kayd. "Cooper'a gelince, yaşadığımız tatsız şok için özür dileriz. Theodore size bilgi verdiklerini söyledi."

Yüzünü buruşturdu. "Yolumuza çıkmaması gerekiyordu, değil mi?"

Mikel başını salladı, burnu kısa bir süreliğine seğirirken sert yüz hatlarını kısa süreliğine ele geçiren ifadeyi çabucak bastırdı. "Bu hem iyi hem de kötü bir şey, çünkü bu seni

sizi kameraların olduğu bir yerde aramaktan daha fazlasını yapıyor. Onunla hiçbir koşulda yalnız görüşmeyeceksin."

Gözlerini kırıştırdı, gergin ve öfkeli bir diğerine baktı. "Nevada'da bizi ne kadar zamandır izliyordun?" diye sordu. "Yeterince uzun," diye homurdandı Moses.

"Doğru." Burnunu çekti, aniden rahatsız olmuştu ama neden utanması gerektiğinden emin değildi. Tek yaptığı uyumak, antrenman yapmak ve randevulara ayaklarını sürüyerek gitmekti. "Peki ya etrafta benimle gelecek kimse yoksa? Ya beni yalnız yakalarsa? Kendimi tutamayacağımı söylemiyorum. Burada sadece beklentileri yönetmeye çalışıyorum. Sizden biri... biri... olma konusunda yeniyim" Yüzü alev alev yanarken Mikel'den başka tarafa bakarak sözünü kesti. "Geçen yıl daha çok kendi işimi yaptım. Burada bir hiyerarşi ve uyulması gereken emirler olduğu çok açık."

"Evet, benim," dedi Mikel sakince. "Bazen Kalen'in ve Elijah'ın."

"Sadece siz üçünüz mü?" diye sordu, odaya girdiği andaki gibi heybetli ve kayıtsız duran Kalen'e bakarak. "Sadece açık olmak istiyorum."

"Hepimizin bir rolü var." Niko herkesten önce konuşarak onu şaşırttı. "Doğal olarak, bir grup Alfa olarak kendi aramızda bir hiyerarşi oluşturduk.

Dalgalanmayla birlikte büyük bir grup olarak bir arada yaşıyorduk. Hiyerarşimiz doğal olarak yaş sırasına göre Musa'dan başlayarak Theodore, Elijah, Gabriel, ben, Cian, Kilian, Oscar, Mikel ve son olarak da Kalen'den oluşuyordu. Dolayısıyla, daha yüksek rütbeli biri daha düşük rütbeli biri üzerinde Alfa sesini kullandığında, o kişi genellikle itaat etmek zorunda kalır. Ama siz

fark etmiş olacaksınız, herkes egemenliğini göstermiyor ve kimin kimi dinleyeceğine rütbenin karar vermesine izin vermiyoruz."

Oscar dişlerini göstererek, "İşte bu yüzden herkes Elijah ve Gabriel'i dinliyor ve bu sik kafalılarından hiçbir beni dinlemiyor," dedi.

Hırıltı olabilecek bir gülümseme, kara kaşlarından biri neredeyse meydan okurcasına yukarı kalktı. "Ama grubun bebeği olarak hepimize hesap vermek zorundasın."

Başını yana eğdi, alaycı bir gülümseme dudaklarında kıvrılma tehdidi yarattı. "Sigma olduğum için değil mi?" Kimsenin cevap vermesine fırsat vermeden devam etti. "Lafı açılmışken... hepiniz duygularınızı maskeliyor musunuz? Ben hiçbir şey hissedemiyorum."

"Sana aşırı yüklenmek istemiyoruz," diye cevap verdi Kilian. "Cehennemi yaşadınız ve iyileşmek için sadece *saatleriniz* vardı."

Başını iki yana salladı. " etmeyin, sadece kendinizi yorarsınız. başa çıkabilirim."

"Yapabilir misin?" Musa hemen karşılık verdi ama sesi kavgacı değildi.

"Bugüne kadar tüm hayatım boyunca yaşadığım gibi yaşamaya devam edebilir miyim?" diye sordu kuru bir sesle. "Sanırım öyle."

Ellerini kaldırdı ve avuç içlerini yalvarırcasına gösterdi. "Bunu sen istedin Sigma."

Gözlerini devirmek istedi ama aniden çarpılmıştı. Endişe, hayal kırıklığı ve *ihtiyaçla* boğulmuştu. Bildiği kadarıyla, "ihtiyaç" olumsuz bir duygu değildi ama keskin ve acımasız bir şekilde her açıdan tenine saplanıyordu. Biraz daha sessiz olduğunu, tenine o kadar ısrarla saplanmadığını hissedebileceği bir yere doğru döndü ve Elijah'ı hâlâ kanepeye yığılmış halde buldu, ancak bu kez gözleri kapalıydı ve göğsü yumuşak bir ritimle inip kalkıyordu.

Gabriel'in eli kızın kalçasında gezindi, parmakları kızın dikkatini tekrar kendisine çekerek onu sıkıca kavradı. "Yani evet, açık olmak gerekirse

Her şeyden önce Mikki'den emir alırız, hepimizin yaptığı gibi. Bizi yönetmek onun . Elijah'ın bizi yönlendirme ya da yönlendirme yetkisi vardır.

Kalen'in sözü herkesten üstündür. Eğer başka bir Sigma olsaydınız, en genç olarak rütbeniz görülene kadar üzerinizde hakimiyet kurar, sonra da bize meydan okumadığınız sürece geri çekilirdik. Bizim ..." Sözcüğü söyleyemeden yutkundu.

"Dostum," dedi Niko, onu yine şaşırtarak -ama bu sefer herkesi de şaşırtmış görünüyordu.

Gabriel'in eli kızın kalçasında kıpırdandı, çenesi sıkıştı, rahatsızlığı suçluluk duygusuyla birlikte dalga dalga kızın üzerine yayıldı.

"Bu hakimiyet yeniden yönlendirilebilir," diye devam etti.

hiç de tökezlememişti. "Bunun yerine birbirimize meydan okuyabilir, sizin üzerinizde hak iddia etmeye çalışabiliriz. Lütfen bunu kişisel algılamamaya çalışın. Saldırganlığımızı kontrol etmek için elimizden geleni yapacağız."

"Dalgalanmak vahşileşmek gibi bir şey mi?" sorusunu düşünmeden ağzından kaçırıldı.

Yabancıllık hakkında açıkça konuştukları nadirdi, bu yüzden fırsat varken bu sohbetten yararlanacaktı.

"Birazcık." Theodore onu düşündü. "Bedenini kontrol edememe hissi de benzer bir şey. Sanırım şimdi bunu deneyimledin, değil mi?"

İçinden bir ürperti geçti ve başını kısa bir selamla salladı. "Korkunçtu."

Theodore ve Moses'ın ikisi de gözlerini indirdi, duyguları ona karşı dalgalı olan sabit dalgadan hemen kesildi. Muhtemelen onları aşağılamış olduğunu fark ederek kaşlarını çattı.

Elini Elijah'ın elinden dikkatlice çekti ve ayağa kalkmaya başladı. Gabriel onu hareket etmesine izin vermeyecekmiş gibi kavradı ama sonra bacağını serbest bıraktı, parmakları şortunun eteklerinde geziniyor, midesinin çukurunda sıcaklığın kıvrılmasına neden oluyordu - bastırmaya çalıştığı bir his.

Sehpanın etrafından dolaştı ve yan yana koltuklarda oturan kardeşlere yaklaştı. Theodore onun kimi seçeceği ya da onlara nasıl yaklaşacağı konusunda bir an bile kararsızlık yaşamasına izin vermedi. Ayağa kalktı, onu kollarının arasına aldı ve bacakları sandalyenin kadife koluna asılı bir şekilde kucağına oturttu. Eliyle kalçasını sıkıca kavradı, diğer koluyla da onu sıkıca sardı.

sırtına dolayarak onu rahat bir pozisyonda destekledi. Elini adamın karnına dayadı, kasların kasıldığını hissetti ve dokunuşunun altında zıpladı. Başını onun boynunun kıvrımına doğru eğdi ve derin bir nefes aldı, boğazından sert bir ses çıktı.

Kalen boğazını temizledi. "Bu yıl için bir planımız var. Korumamız gereken hassas bir denge var. Seyircinin On Bir'e *adanmış* olmasına ihtiyacımız var."

Gözlerini kapattığını fark etmediği için şaşırarak gözlerini açtı ve bir önceki akademi yılında bulduğu grup isminin sesiyle başını çevirdi. Gabriel bunu daha önce söylemişti ama o, oluşturdukları uygulamayı düşünmekten gruba bu ismi verdiklerini fark edememişti.

Kalen doğrudan ona hitap ederek, "Şu anda hayranlar seni farklı Alfalarla eşleştirmeyi seviyor," diye devam etti. Bu konuların çoğunu birbirleriyle zaten tartışmış olduklarından şüpheleniyordu. "Ama bunun tek nedeni, onlardan herhangi biriyle çıktığın doğrulanmadığı ve hayranları bir yöne ya da diğerine yönlendirecek herhangi bir zarar verici görüntü olmadığı için. Bu konuyu tatlı bir noktada tutmamız gerekiyor.

"Tüm kanıtların sizin korunan kişi olduğunuzu göstermesini istiyoruz.

Ironside'ın prensesi, babanızın ekibinin halihazırda yaptığı tüm halkla ilişkiler çalışmalarını önemli bir farkla geliştiriyor. Biz istemiyoruz eşinize odaklanmalısınız. Çeşitli nedenlerden dolayı." Kalen, Kalen'in bıraktığı yerden devam eden Mikel'e başıyla onay verdi.

"Öncelikle, içimizden birinin senin arkadaşın olduğu ortaya çıkarsa bu hepimizin başını yakar. Bu yüzden bu konuya hiç değinmeyeceğiz. Bu şekilde, büyük bir hasar kontrolü yapmamış ve böyle bir şey olması halinde kamuoyu önünde söylediğimiz yalanları geri almaya çalışmamış oluruz. İnsanlar sorduğunda Eşiniz hakkında konuşmak istemiyorsanız, konuyu saptırın ya da bu konu hakkında konuşmak istemediğinizi söyleyin."

Isobel başını salladı. "Bu rol yapmaktan daha kolay."

"Diğer neden ise tamamen güvenlik meselesi." Kalen kımıldadı, deri ayakkabılarından birini diğerinin üzerine geçirdi, arkasındaki masanın kenarını kavramak için kollarını açtı. "Güvenlik" gibi görünüyordu

onun endişe alanı olabilirken, Mikel daha çok işin halkla ilişkiler tarafına odaklanmıştı. "Eşinizi aradığınızı ne kadar çok duyurursanız, olduklarını kanıtlamaya çalışan sapıklara ve takipçilere kendinizi o kadar çok açarsınız. Dizinin anlatılarını nasıl çarpıtacağını kontrol edemeyiz ama eğer onlara

Hiçbir şey yapmazlarsa iki şeyden birini yaparlar: Yeterince iyiyse bir sonraki en iyi hikayeye yapışır ya da istedikleri hikayeyi sizden zorla alırlar."

"Yani onlara kayıp eşimden daha iyi odaklanacakları bir şey mi vermeliyiz?" diye sordu.

Mikel'in sert dudakları seğirdi. "Kesinlikle. Onbir'i onlara vereceğiz. Bir grup olarak. Siz ve sekiz Alfa: Hepsi sizin favoriniz olmak için savaşıyor ama hiçbiri başarılı olamıyor. Çocuklar için eğlenceli bir oyun.

kumar , dedikodu yapacak ve kavga edecek taraftarlar. Yetkililer için istedikleri gibi çarpıtabilecekleri ve suçlayabilecekleri sonsuz malzeme... Ancak hiçbirini favoriniz olarak göstermeyi başaramayacaklar çünkü Eleven sosyal medya hesapları *gerçek* sahte hikayeyi anlatacak."

Nasıl olduğunu sormak için ağzını açtı ama Gabriel bunu önceden tahmin etmişti.

ve parmaklarıyla saymaya başlamıştı bile. "Hayatlar, makaralar, fotoğraflar, sahne arkası videoları, gizli çekimler ve gönderiler. Sosyal medyayla ben ilgileneceğim, bu yüzden hepinizin çekebildiğiniz kadarını çekip bana göndermeniz gerekiyor. Ironside sözleşmelerimizi ihlal etmediğinden emin olacağım."

Oscar sandalyesinde öne doğru eğilerek, "Bulmacanın bir parçası daha var," dedi. Kadının teninde tedirginlik kırıntıları gezindi -kendi tedirginliği değil, onların tedirginliği. "Sahte bir erkek arkadaş edinmen gerekecek."

Ona baktı, sahiplenici öfkenin aniden bastırmasıyla Theodore'un kucağında rahatsız bir şekilde kaymaya başlamıştı bile. Yine de hepsinin yüzü etkileyici bir şekilde boş kalmıştı. Bu konuda oldukça tecrübeli oldukları belliydi.

"Ne?" diye boğuldu. "Ama ben düşündüm ki... Yani Kalen ve Mikel dedi ki..." Yutkundu ve sonra sorusunu ifade etmenin en az kırıcı yolunu bulmaya çalışmaktan vazgeçti. "Bunu hepiniz halledebilir misiniz?

Benden *hoşlandığından* değil, bunu biliyorum. Demek istediğim, aramızdaki bağ, dalgalanma ve diğer şeyler."

"Başka seçeneğimiz yok." Oscar'ın sesi makul bir tonda çıkmaya çalışır gibiydi ama kelimeler hırıltılı bir nefesle birbirine karıştı. Boğazını temizlemeye çalıştı ama hırıltıyla son buldu ve sonra öfkesini maskeleyemeden tamamen vazgeçerek öne doğru eğildi ve karanlık bir bakışla onu sabitleyerek. "Sadece sana dokunmasına, sana bakmasına ya da yanına yaklaşmasına izin verme."

"Lanet olsun." Gabriel içini çekti, başı geriye düştü. Burnunu sıktı. "Beta'nın konuşması ve yanında durması gerekecek,

Oscar."

"Beta mı?" Gabriel'le yüzleşmek için döndü. "Şimdiden birini mi seçtin?"

"Üçüncü sınıftan biri," diye cevapladı Niko, cebinden bir tenis topu daha çıkarıp esnemeye devam ederek. "Oscar'ın kirli çamaşırları olan biri.

Mateus Silva, Wallis'in arkadaşlarından biri. Onu tanıyorsunuz. Sizin için kabul edilebilir biri mi?"

"Sanırım." Niko'nun tedirginliği yüzünden Theodore'un kucağından kaymak için teşvik edilen dudağını çiğnedi. Theodore başını kızın boynundan ve kız kollarından kayarken şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırdı; az kalsın o da mı uyuyakalacaktı? Kendini toplar gibi oldu, ellerini ceplerine soktu, Moses'ın sandalyesinin yanında duraksarken kararan gözleri onu takip ediyordu.

"Eee?" Hırçın Alfa kalçalarını öne doğru kaydırды, görünüşe göre daha rahattı. "Kalen'e yaptıklarından sonra beni atlayamazsın. Şimdi herkes masada."

"Sen en kötüsüsün," dedi ona bakarak.

"Onunla alay etmeyi bırak," diye emretti

Mikel.

Moses ona işaret etti -kesinlikle hâlâ onunla alay ediyordu.

"Kardeşimmişim gibi davran."

"Kes şunu," diye tersledi Theodore. Üzerinden yayılan gerginliğe bakılırsa, kız ona pek yardımcı olmamıştı.

Cesaretini toplayıp Moses'ın sandalyesinin koluna tünedi ve ellerini kucağında sıkarak nereye gideceğine karar vermeye çalıştı. koydu. Gözlerini devirerek onu kucağına çekti ve odanın geri kalanına bakacak şekilde çevirdi, kollarını beline doladı. Dalga geçmesine rağmen ona sıkıca sarıldı, burnu başının arkasına değiyordu.

"Lanet olsun," diye inledi, derin derin içine çekerek. "Hep böyle güzel mi kokardın?"

"Müdahaleci düşüncelerinizi hep yüksek sesle mi dile getirdiniz?" Theodore sordu.

Moses Isobel'i sıkarak, "Hemen , evet," dedi.

KALEN ÇOK ZOR

"BELKI DE KABUL ETMEDEN ÖNCE *NEDEN* SILVA DIYE SORMALISINIZ."

THEODORE'UN

Sesi sertti ama ona kızgın görünmüyordu.

Gergin ve sinirli olmaktan başka bir şeye benzemiyordu.

"Tamam. Neden Silva'yı seçtiniz?" sordu, pek de umurunda değildi. Eğer Theodore Wallis'e bu kadar uzun süre katlanabildiyse, o zaman önceki lirik bale sınıfındaki en popüler erkek dansçıya katlanabilirdi.

"Sana bir paket gönderdi." Kilian sakince konuşuyordu ama sesinde öyle karanlık bir ton vardı ki başını çevirip ona baktı. "Belli ki geç geleceğini bilmiyordu, çünkü uyuduğunu ve odana teslim edeceğimi söylediğimde bana verdi."

"Paket neydi?" Yüzlerindeki ifadeden duyduğu tedirginlik omurgasından aşağı süzüldü.

"Bir dua kartı, iki oyuncak bebek ve ambalajın içine sıkıştırılmış bir sürü tıraş bıçağı," diye homurdandı Kilian.

"Ne?" Ayağa fırladı ve Moses'ın kurtuldu. "Sen iyi misin?"

"Masanın üzerine bıraktım," diye onu rahatlattı Kilian. "Elimi oraya sokmadım."

Mücadele vücudundan çekildi ve yerini hızla kafa karışıklığına .
"Bir dakika, dua kartı mı? Oyuncak bebekler mi?"

"Aptalca bir yerleşme batıl inancı," diye açıkladı Cian.
"Bebeklerden birine ve dua kartına çoktan kanını akıtmıştı. Yerleşim yerlerindeki bazı insanlar voodoo bebeklerine kan akıtılabileceğinize ve onları bir dua kartıyla birlikte gömdüğünüzde tanrıların bebeklerin ruhlarını birbirine bağlayacağına inanıyor. bebekler birlikte."

"Beni *bağlamaya* mı çalışıyordu?" diye çığlık attı, yüzündeki kan çekiliyordu. "Ve onun benim sahte erkek arkadaşım olmasını mı istiyorsun?"

"Onun hayatı bizim ellerimizde." Oscar kendi sözleri ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi konuştu. "Yetkililerin bağ büyüsüyle uğraşan ve bağları zorlamaya çalışan insanlar konusunda ne kadar ciddi olduğunu biliyorsun. Bu akademide şu anda onun kadar tamamen kontrol edebileceğimiz kimse yok. Ve seninle uğraşması konusunda çoktan uyarıldı. Eğer onu bir daha vudu büyüsü yaparken yakalarsak, öleceğini söyledim."

"Nasıl ölü?" diye sordu Oscar'a şüpheli bir bakış atarak.

"Bir ceset gibi ölü." Tereddüt bile etmedi.

Yüzünü buruşturdu.

"Oscar." "Isobel."

İçini çekti ve birilerinin devreye girmesini umarak odaya göz gezdirdi. Sadece ona kayıtsızca bakıyorlardı.

"Etrafta dolaşıp insanları *öldürmekle* tehdit edemezsin," diye tısladı. "Tehditler, yerine getirmeye niyeti olmayan insanlar içindir," diye tısladı.

hırladı.

Niko'nun ikinci stres topu patladı ve onu zıplattı. İç çekerek topu sehpaya fırlattı. Ona temkinli bir şekilde yaklaştı ve elini uzattı. "Ben bir tenis topu değilim," diye uyardı onu. bağlarını onun esnek kavrayışına .

Homurdandı, kızın uzatmadığı diğer elini tuttu ve kızın sırtını yanındaki duvara doğru döndürdü, böylece onu kolunun altına sıkıştırabildi, birbirine bağlı elleri göğsünde asılı kaldı.

"Açık olmak gerekirse," konuştu Mikel, "Silva'nın sizinle gözetimsiz olarak yalnız kalmasına izin verilmeyecek ve vekil olarak eklenmeyecek. Vekilleriniz o gelmeden önce belirlendiği için ve hiçbirisiyle kamera önünde yatmayacaksınız - ve özellikle de Bellamy ile yaz boyunca platonik bir görüntü sergilediğin için - insanların bir erkek arkadaşın olmasının ve bunu sürdürmenin ahlakını sorgulamayacağından eminiz.

taşıyıcı annenizin yanında. Biri size soru sorarsa, bu bağı romantik hayatınızdan ayrı tutmak istediğinizi söyleyebilirsiniz. Bu, bağı daha da azaltmaya yardımcı olacaktır."

"İnsanlar eşime sadakatsizlik ettiğim için kızmayacaklar mı?" diye sordu.

"Dünyanın dört bir yanını turlamana rağmen Onları bulmak ve tuhaf göz renginizi tüm dünyaya duyurmak için yerleşim yerleri mi?" Gabriel ona mükemmel bir kaş kaldırdı.

"Sanmıyorum, artık değil."

Omuz silkti. "Sanırım bu adil bir nokta."

Başını salladı ve ayak bileğini dizinin üzerinden geçirdi.

"Yeterince bekledin. Onları bulmak için elinden geleni yaptın. Artık hayatına devam etmen senin için kabul edilebilir olmalı."

"Gündemdeki bir sonraki madde." Kalen saatini kontrol etti.

"Grubun kendisi. Cooper aradan çıktığına göre, beni ve Mikel'i eş yöneticileriniz olarak atayan bir sözleşme imzalayabilirsiniz. Diğerleri çoktan imzaladı. Süre on yıl ve bize tam yetki veriyor. Eleven tarafından üretilen her şarkının hakları."

"İsrar ettik," açıkladı Kilian, o daha sorgulamadan. "Bu durum Kalen ve Mikel'i vazgeçilmez kılıyor. Yasalara göre Ironside yerleşim yasalarından farklıdır. Burada herkes bir menajer ya da halkla ilişkiler ekibiyle istediği süre için sözleşme imzalayabilir. Şartlara göre, eğer bu kişiler kazanamazsa, sözleşmeler geçersiz . Yani grup olarak kazanırsak, sözleşmelerimiz geçerli olacak. Görünüşe göre bir insan ekibi yerine *Üstün Yetenekli* temsilciliğini işe almak isteyenlerin saçma fikrini hesaba katmamışlar."

"Pist Ekibi mücadele edecektir," diye izin verdi Kalen. "Icon pistini ve geçmişten bugüne tüm Icon'ları kontrol ediyorlar, bunu biliyoruz. Ama hamlelerimizi doğru zamanlamayla yaparsak, Eleven'in benimle ve Mikel'le anlaştığını kamuoyuna ve biraz koruma için popülerliğe yaslanabiliriz."

"Çünkü gerçekten büyük bir iş yaparsak bizi ortadan kaldıramazlar," diye tahmin yürüten Isobel, bilinçsizce Niko'ya yaklaştı ve onun sert vücudunun sıcaklığını ararken baş döndürücü viski kokusunu yudumladı.

"Mikel, "Şu andan itibaren yaptığımız her şeyi Eleven için yapıyoruz. Her damla ter, antrenman odalarındaki her saat, aldığınız her ders, yüklediğiniz her resim. Gabriel sosyal medyanın tüm kontrolünü elinde tutuyor, o yüzden size bir şey söylediğinde yaparsınız." Mikel herkese aynı anda ders veriyor gibi görünüyordu, her birine

Yavaş, dikkatli, hesapçı bir bakış. "Elijah sana değişmeni söylediğinde soru sormazsın. Her şeyi değiştiriyorsun. Sana daha sıkı çalışmanı söylediğimde, kanayacak kadar sıkı çalışıyorsun.

Kalen size fazladan ders almanızı söylediğinde, bir an bile ihtiyacınız olmadığını düşünmeyin. Yarından itibaren bu gösteri bizim. Biz yöneteceğiz. Gitmesini istediğimiz yere götüreceğiz. Ve grubumuzun oluşum yolculuğuna devam ediyor."

"Tüm bunların gerçekleşmesi için bir yol var." Elijah'ın boğuk sesi hepsinin dönüp ona bakmasını sağladı.

Dizlerinin üzerine çökmüştü, bitkin görünüyordu, sanki kısa uyku onu sadece hasta etmişti. Bu duyguyu biliyordu - duşta da aynen böyle hissetmişti. Neredeyse Niko'dan ayrılıp ona dönecekti ama Mikel başını salladı ve Niko'nun yüzünde bir şey yakaladı.

Herkes Elijah'a odaklanmışken ona ", " diye seslendi.

"Sosyal medyada *#eleven* hashtagini yaymaya başladık bile, ne anlama gelebileceğini açıklamadan herkesin ilgisini çekmeye çalıştık," diye açıklamaya devam etti Elijah, sanki tartışmalarının yarısında uyumamış gibi davranarak. "Ve her hafta grup oturumlarımızdan biriyle canlı yayına geçeceğiz, burada grubu halka açık bir şekilde oluşturmaya başlayacağız, gruptaki belirli rollere kimin atanacağını seçerken ve birbirimizin becerilerini test ederken herkesin merak etmesini ve yatırım yapmasını sağlayacağız. Kalen ve Mikel bu seansları yönetecekler, böylece onlar da kamera karşısına geçmiş olacaklar. Biz yapmayacağız

Böylece yetkililer bir grup projesi hazırladığımızı düşünecek ve reytingler için buna izin vereceklerdir. Bunun kalıcı olmasını istediğimizi anladıklarında çok geç kalmış olacaklar. Taraftarların bizi tamamen desteklemesine ihtiyacımız var. Grubun dağılması fikrine karşı ayaklanma tehdidinde bulunmalarına ihtiyacımız var. İzin verin eseri gör." Bu son söz öyle aniden söylenmişti ki, Isobel'in Elijah'nın kendisiyle konuştuğunu anlaması bir an sürdü.

Elini uzatmıştı.

Niko'nun elinden kurtuldu, şortunun kemerine sarıldı ve tam Elijah'ın avucuna bırakmak üzereydi ki renk dikkatini çekti. "Yine değişmiş," dedi şok olmuş bir halde.

Rengi hâlâ pembeydi ama daha kalın altın rengi dalları vardı ve bu da damarlı görünmesine neden oluyordu.

"Evet, biliyorum," dedi Elijah, dikkatini Theodore'a çevirmeden ve aniden konuyu tekrar değiştirmeden önce elinden aldı. "Wallis'le ne zaman seks yapacaksın?"

Theodore ona sabit bir şekilde baktı, koyu renkli, kanatlı kaşlarından biri soru sorar gibi kalktı.

Isobel'in midesi alçaldı, asit boğazının arkasına doğru hücum etti.

Bu planın bir parçası mıydı?

Ne oluyor lan?

Elijah zaferle mırıldanarak mücevheri gözlerinin önünde çevirdi. Mücevher yeniden değişiyor, altından çok kırmızıya boyanıyordu.

"Bu da bunu doğruluyor," dedi.

"Ne?" Isobel niyetlendiğinden daha sert bir şekilde tersledi.

Elijah hâlâ mücevhere bakarken, "Bu bağın sağlığını izliyor," diye açıkladı. "Kırmızı kötüdür. Altın ise iyi." Gözlerini mücevherden kaldırdı, yüzündeki dalgın ifadeyi bir anlayış parıltısı kovalamadan önce kızın kısılmış ifadesini hızla kategorize etti. "Theo aslında Wallis'le yatmayacak. Bunun için üzgünüm."

"Bekle," diye Theodore. "İlly, buna *inandın* mı?"

"Bilmiyorum!" Kollarını havaya kaldırdı. "Daha önce hiç *yarı bağlanmış* olmamıştım."

"Şu itibaren seks söz konusu değil." Mikel bunu sanki öğleden sonraki programlarını okurmuş gibi açıkladı, yüzü hiç irkilmedi.

"Hepimiz için."

"Ne?" Yutkundu, suçluluk duygusu göğsüne doğru yükseliyordu.

Neredeyse birkaç kez seks yapmıştı. Yapabilirdi de. Moses'la depoda. Theodore'la yatakta. Belki o sabah Oscar'la banyoda bile. Hiç tereddüt etmeden yapardı ama Alfaların her biri bunu farklı bir yöne çekmişti.

"Bunu hissettim," dedi Elijah, yüz hatlarındaki tüm yorgunluk silinmişti. Elini göğsünün üzerinde tuttu.

"Hissettim-"

"Suçluluk duygusu," diye cevap verdi o daha sorusunu soramadan.

"Sanırım bunu hepimiz hissettik," dedi Mikel, kara kaşları birbirine yaklaşarak odayı inceledi ve tekrar Isobel'e döndü. "Ben... grup içinden bahsetmiyordum. Bağın dışındaki insanlarla seks yapmanın artık mümkün olmadığını kastetmiştim."

"Neden?" Tekrar yutkundu, duygularını hissetmelerinin sadece bir kerelik rastlantısal bir durum olması için dua etti.

Yanlışlıkla Kalen'in ona öğrettiği şekilde bağ aracılığıyla onlara doğru itti. "Bir noktada mümkün müydü?"

"az çok yabancıyken mi?" Kalen omuz silkti. "Aramızdaki bağa en az zarar vererek ya da hiç zarar vermeden bunu başarabilirdik. Ama şimdi? Hiç sanmıyorum. Yan etkilerin çoğunu sen üstlendiğin için, bu riske atacağımız bir şey değil."

"O zaman..." Odaya şöyle bir baktı ve hepsinin ortasında durduğunu, henüz bir sonraki kişiye geçmediğini fark etti. "Ne... Kim..." Yutkundu, on tane tamamen vurdumduymaz ifadeyle karşı karşıya kalmıştı. Bağ büyüğü batıl inançlar ve paranoyalarla dolu, gizemli ve tabu bir konuydu. O da en az insanlar kadar biliyordu - Ironside'ı izlediğinden beri. Anne ve babasının ilişkileri ya da bağları hakkında gerçekten konuştuğu tek an, babasının Caran' onun eşi bile olmadığını, ölen kardeşinin Tether'ı olduğunu açıkladığı andı.

İlişkilerini soğuk, duygusuz bir alışveriş gibi gösteriyordu... ama *o kadar* duygusuz ya da soğuk olamazdı. Isobel varsa olamazdı.

Yine de bunların hiçbirini onu, on agresif ve enerjik Alfanın yaşadığı sürece bir daha asla seks yapamamasının sebebinin kendisi olduğunun farkına varmaya hazırlayamazdı.

Tabii onunla seks yapmamışlarsa.

Tekrar yutkundu, nefes alışları hızlandı, göğsü hızla inip kalkmaya başladı.

Ondan bunu beklerler miydi?

Theodore mu?

Kilian mı?

Oscar mı?

Cian... *Tanrım, Cian asla hayatta*

kalamayacak. Elijah? Gabriel? Niko?

Mik-

Aman Tanrım.

Kalen çok büyüktü.

Onu yok edecekti.

"Bu iyi bir zaman olmayabilir..." Kilian , sesinde bir çekingenlik vardı. "Ama şu anda hissettiklerinizi hissetmekten fazlasını yapabiliriz."

"Ne demek istiyorsun?" Elleri dizlerinin üzerinde kamburlaşmış, panik atak geçirmek üzereydi.

"Düşüncelerini duyabiliyoruz, Illy." Theodore onun yanındaydı, bir eli sırtındaydı ve güçlü parmaklarıyla hafifçe ileri geri sürtünüyordu.

Sikeyi

m.

SIKTIR

Ne düşünmüştü? Kalen'in ilgili bir şey, kesinlikle.
... ve şimdi bunu düşünüyordu, *bunu düşünüyordu*. Çünkü *onu* görmüştü. Önünde asılı duran bir kadın varken aklına girdiğinde.

"Isobel," diye gürledi Kalen. "Sadece sakinleş. Birkaç derin nefes al. I-"

"Aman Tanrım, şu anda beni sakinleştirmeye çalışan kişi *sen* olamazsın," diye feryat etti, avuçlarının topuklarını gözlerine bastırarak.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," gürledi, sesi öncekinden daha yakındı. Elleri kızın kollarındaydı ve ellerini yüzünden uzaklaştırıyordu. "Buraya gel," diye mırıldandı, geriye doğru yürüyor ve onu da yanına çekiyordu.

İtaat etti çünkü onu tam olarak böyle yapması için eğitmişti. Tırmanma salonunda geçirdikleri saatler -nadiren etkileşim Bunun dışında - onu sesini dinlemeye ve sanki kırk metrelik bir düşüşe bağlıymış gibi ona itaat etmeye şartlandırmıştı.

Onu küçük adımlarla masasına doğru çekerken gözlerini yakaladı, dönmeden önce esir aldı, kaldırdı ve kenara oturttu, yerleşir yerleşmez elleri belinden ayrıldı. Bir adım uzaklaştı, hâlâ yakındı ama onu sıkıştırmıyordu.

"Kimse senden onlarla seks yapmanı istemiyor ve kimse de bunu beklemiyor," diye gürledi.

Kız ona öylece baktığında, hala hissettiğini *bildikleri* paniği bastırmaya çalışırken, göğsünden gümbür gümbür bir ses çıktı.

"Anlaşıldı, Sigma."

"Kabul edildi," diye .

"Bedeniniz size aittir ve onunla ne yapacağınıza her zaman siz karar verirsiniz - bu gücü başkalarına vermeyi seçtiğiniz zamanlar da dahil olmak üzere

Başka biri. Aranızdaki bağı hafifletmek için birkaç şey denediğinizi biliyorum, ancak güvenli sözlerinizi *asla* unutmayın. Onlar senin için. şimdi ve her zaman."

"Peki ya diğerleri?" Aklına gelen ilk soruyu dile getirdi, hala olanları sindiremeyecek kadar bunalmıştı.

durum.

"Sizin aşına olduğunuz kelimeleri kullanacaklar prenses." Kalen, Alfaların bağı yatıştırmaya çalışırken kullandıkları o alçak, yatıştırıcı tınıyı kullanıyordu.

Ama bu işe yaramayacaktı, çünkü düşünceleri sonunda onu yakalamaya başlamıştı. Şüphesiz, kız arkadaşlarıyla seks yapamadıklarında ona kızmaya başlayacaklardı.

İlişkilerini nasıl sürdürecekle?

Kendini daha da zorladıkça, duygularını genellikle arkasında kilitli tuttuğu duvara olan hakimiyetini kaybediyor gibiydi ve tıpkı vurulduktan sonra babasının dairesinde uyandığında olduğu gibi duyguları üzerine dökülmeye başladı.

Panik, kıskançlık, rahatsızlık ve suçluluk vardı. Midesi sıkıştı, ağzında tükürük birikti.

Hasta olacaktı.

"İhtiyacım var-" Mikel duvarı iterken acı çekiyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Hepsi senin," diye araya girdi Kalen, sesi gergindi.

Geri çekildi ve Mikel onun yerini aldı, benekli mavi-siyah gözleri onunkilere bir santim yaklaşıp kadar çenesini yukarı kaldırdı.

"Bu bana fiziksel acı veriyor," dedi, muhtemelen İçindeki Sigma'ya hitap etmek akıllıcaydı, çünkü neredeyse anında işe yaramıştı ve Sigma sarmalını durdurmaya çalıştı, böylece etkilenmez.

Henüz ona gitme, bağı çözme şansı olmamıştı ve şimdi bir gemi dolusu paniği onun üzerine boca ediyordu.

"Dur," diye homurdandı, elleri yüzünün yanlarını kavradı, alnı onunkine düştü. "Bunu bize sen yapmadın, Isobel. Bu senin başına geldi. Sadece nefes al, tatlım." Kaba başparmakları elmacık kemikleri boyunca okşadı ve kanının köpürerek farkına varmasına neden oldu çünkü *Mikel Easton* ona dokunuyordu.

Ona çok dokunuyordu.

"Evet, öyleyim." Neredeyse kahkaha hırçın bir ses çıkardı. "Buna odaklan ve nefes almaya odaklan."

Adamın kararlı, yıpratıcı tavrına tutunması kolay oldu, sert sesi kolayca dikkatini çekti, uyumsuz gözleri rahatsız edici ve tutuklayıcıydı, nefeslerini kendi nefesleriyle eşleştirene kadar tüm odağını çekti. Adam sert dudaklarından havayı çekti ve kız da onu taklit etti, her ikisinin de göğsü genişledi,

Neden daha fazlasını bulduğunu hiç düşünmeye çalışmamıştı. Mikel ve Oscar'ın vahşi güzelliği ona çekici geliyordu ama daha fazla analiz etmek de . Onlar *düşüncelerini dinlerken olmazdı*.

"Yani daha kötüsü de olabilirdi," diye akıl yürüttü Kalen, o yumuşak, ikna edici ses tonuyla onu çekiştirerek. "En azından çekici bulduğun insanlarla takılıyorsun. Moses, Theo, Gabriel, Cian, Kilian ve Oscar ihtiyaç duyduğun her şekilde bağını kolaylaştırmayı teklif ettiler ve bunun neleri gerektirebileceğinin de farkındaydılar. Eğer altısıyla da düzenli seks yapmaya başlarsanız, bu sizinle onlar arasında kalır ve herhangi biriniz herhangi bir noktada, herhangi bir nedenle bu anlaşmadan cayabilir. Bağın varlığı rızayı ortadan kaldırmaz."

"Peki ya geri kalanınız?" diye mırıldandı, hâlâ kucağına bakıyordu.

"Sana dokunmayacağım," diye açıkladı Kalen, başını sarsmaya zorlayarak Yukarı.

Bir duvarı *her neyse* onun üzerine yıkacak kadar sakinleşmişti. Bu ifade karşısında duyguları kabarma tehlikesi geçirdi. Mikel, "Ben de size yardımcı olmayacağım," dedi.

KALEN BUNU ONUN YÜZÜNDE GÖREBİLİYORDU.

Sigma *hakarete* uğramıştı. Onun bu şımarık küçük zengin kız yanını seviyordu ama bunun tek nedeni, o küçük surattan gözyaşları akana kadar onu cezalandırmak için ellerinin kaşınmasıydı.

"Sizin üzerinizde bir otorite konumundayız," diye açıkladı. "Oldukça da yoğun bir otorite. Sana Alfalarımızdan biri gibi davranacağız, bu da sana ne yiyeceğini, ne zaman egzersiz yapacağını, kendini ne kadar zorlayacağını ve aşağı yukarı diğer her şeyi söylemek anlamına geliyor. Bu durumu zorlaştıramayız."

"Peki ya *hayatlarınız*?" diye ısrar etti, yanaklarındaki kızarıklık daha da artmıştı. "Kız arkadaşın." Bunu neredeyse suçlayıcı bir şekilde söyledi, uyumsuz gözleri onun yüzünü arıyordu. "Ve senin seks hayatın," diye Mikel'e takıldı.

Kalen'in kız arkadaşı gerçekten bir sorun olmaya başlamıştı. Önceki yılın büyük bölümünde, övünme haklarından ve Kalen'in yerleşim yerine yaptığı birkaç ziyaretten memnundu. Ama yaz boyunca işler çatırdamaya başlamıştı. Onu beceremiyordu ve yıllardır ona söylediği hayranlık dolu sözlerde tökezliyordu.

Josette onun gizliliğiydi ve bu kolay kolay bir şey değildi. Josette onun yerleşim yerindeki fabrikasıydı. Sadık fısıldayıcı O yokken ve Ironside'da istediği her şeyi yaparken, neden olduğu tüm kırıksıklıkları düzleştiren. Hiç beklemiyordu.

Tek eşlilik - en başından beri bunun bir seçenek olmadığını açıkça belirtmişti - ama mükemmel küçük dünyasının devam etmesini bekliyordu.

İnsanların burunlarının dibinde sallamayı sevdiği portrelerinde yanlış fırça darbeleri olmadan koşmak.

İnsanlara Ironside Akademisi'nden Profesör West'le çıktığını söylemek istiyordu; Profesör West'in nerede olduğuna ve kendisini unutup unutmadığına dair sorularla uğraşmak değil.

Tatil için eve geldikten sonra bile neden hiç onunla birlikte olmamıştı?

Neden hala birlikte yaşamıyorlardı?

Neden hiç onun evinde uyumadı?

Diğer profesörlerin hepsi eşleri için eve pahalı hediyeler getirdi.

-Pahalı hediyeleri neredeydi?

Sorulara daha fazla tahammül edemeyecekti. Bu anlaşmalarının bir parçası değildi. Bu konuda henüz bir şey yapmamıştı - onu daha fazlası için zorlamak ve dürtmek dışında. Ama bu uzun sürmez.

Mikel kollarını kavuşturarak, "Benim seks hayatım seni ilgilendirmez," dedi.

Cevap vermesi çok uzun sürmüştü ama sesi sertti ve tartışmaya yer vermiyordu.

Isobel dudağını çiğneyerek ona başını salladı.

Kalen bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmıştı.

Sigma onun *çok* seksi bir yönünü görmek üzereydi. Stone Dahlia'daki ilk geceleri yaklaşıyordu ve onu odasında yaptıklarından korumak mümkün olmayacaktı.

Ona dokunamazdı.

Başka kimseye dokunamazdı.

Kız arkadaşından ayrılamazdı. Hele ki onun öfkesi, yerleşim yerindeki gidişatı onun lehine çevirebilecekken.

"Mojave Yerleşimi'nde ve diğer yerleşimlerin çoğunda bana güvenen insanlar var," dedi sözlerini dikkatle düşünerek. "Tıpkı bu adamların hepsinin bir noktada bana ya da büyükanneme güvendiği gibi." Başını eğdi, odanın geri kalanına kısa bir süre başını salladı, ancak bakışlarını ondan ayırmadı. "Josette ile ilişkim

asla romantizmle ilgili değildi. O bana yerleşim yerinde ihtiyacım olan nüfuzu sundu, ben de ona yetkililerle ilişki kurması için gereken statüyü sundum -çünkü benimle ilişki kurmadan önce ona gözlerini bile kırpmazlardı, ama ben onu önemli insanlar. O çok sadık biri ve onsuz hareketlerim daha az sadık görünmeye başlayabilir. Onu bir süre daha gemide tutmanın bir yolunu bulmalıyım."

Isobel alt dudağını çiğniyor, parmaklarını birbirine doluyordu. Bu her zamanki gergin haliydi. Artık düşüncelerini ya da duygularını yansıtmıyor gibiydi ve Isobel hemen zihnine geri dönmek ve geleceği -*tüm* geleceklerini- düzgün bir zaman çizelgesine yerleştirene kadar *etrafta* karıştırmak istedi.

Çünkü bu işi nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Hiçbiri bu işi nasıl yapacağını bilmiyordu. *On* kişi vardılar ve bir kişi de o.

Theodore ve Moses'ın onun için kavga etme olasılığı en yüksek iki kişi olduğunu ve kavga etmeyi ya da öfkelerini kaybetmeyi gerçekten göze alamayacaklarını söylemeye gerek yok.

Gerçekten hayatının geri kalanını seks yapmadan geçirebileceğini mi düşünüyordu?

Bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Ya da , ama bunu kendine itiraf etmek istemiyordu, çünkü ne zaman bunu düşünmeye çalışsa, soru, *o* yanındayken seks yapmadan yaşayabileceğini gerçekten düşünüp düşünmediğine dönüşüyordu.

Kafasında bu düşüncelerin olmasını istemiyordu.

"I ..." Isobel bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama söylemekte zorlanmış olmalıydı çünkü alnı kırışmış ve dişleri dudağının derinliklerine gömülmüştü.

Bir an için donup kaldı, içgüdüleri ona daha derinden ısırmasını emretmesi için bağırıyordu... ta ki kan akana ve tadına bakmasını teklif edene kadar. Ama kız onun oynayabileceği küçük, güzel bir oyuncak değildi. Onun eşiydi ve çok önemli bir dengede duruyorlardı. kırılga çıkıntı.

"Bu yaz çok fazlaydı," dedi sonunda. "Bu şekilde yaşayamam. Eve bana ne yaptı? Eğer bir bağ ihlali böyle hissettiriyorsa, bununla da yaşayamam." Çarpıcı gözlerini kaldırdı, diğer herkesi görmezden gelerek Kalene baktı çünkü ona zarar verme olasılığı en yüksek kişi olarak tanımladığı oydu. "Onunla yatamazsın."

Bana ne yapacağımı söyleme, küçük kız. İçindeki Dom kükreyerek yüzeye çıktı ve yüzünü buruşturarak onu bastırdı. Bunun için yalvartma onu. Bu onun hakkı.

"Olmayacağım," diye söz verdi. "Ya da başka biri."

"Olmayacağım, Carter."

Kararsız bir nefes aldı ve kimseye bakmadan odadakilere hitap etti.

"Kimse bağı bu şekilde kirletemez. Eğer biri bunu yapmayı planlıyorsa, ben gruptan çıkarım."

Kollarını ovuşturuyor, tüylerini diken diken etmeye çalışıyordu. Onlardan bu tür taleplerde bulunması çok ağırına gidiyordu ve hissetmeye hakkı olmayan bir gurur kabarması hissetti. Onu bu hale o getirmemişti.

İnanılmaz derecede uyumluydu.

Şaşırtıcı bir şekilde, özgürlük dışında her şeyi eline bir kız için öyleydi. Bu açıdan bir Icon çocuğuna hiç benzemiyordu.

"Seni duyuyoruz," dedi Theodore. "Yüksek sesle ve net."

Diğerlerinden hiçbiri cevap vermedi ve Kalen bunun nedenini biliyordu. Mola sırasında bu konuyu zaten tartışmışlardı ve herkes ruh ihlali ile sonuçlanan herhangi bir şeyin kabul edilemez olduğu konusunda hemfikir, ancak

Isobel sadece erkeklerden oluşan bir odaya, Alfalardan oluşan bir odaya ya hatta kendi arkadaşlarından oluşan bir odaya hitap etmiyordu.

Arkadaşlarına sesleniyordu.

Onları en ufak bir ilgi duymadıkları cinsel tatmin yollarından mahrum bırakmak ve bir tanesine bile değinmemek ya da en azından ilgilendiği bir yol.

Muhtemelen çoğu.

Elijah bunu itiraf etmeyecekti ama uzun, koyu kahverengi kirpiklerinin her bir titreşimi hayatında gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi ona baktı -ki bu onun için tehlikeli bir şeydi, ama o bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Gabriel ona değerli defterlerinden biriymiş gibi bakıyor ve onu ait olduğu yere, masasına yığma, etrafına on metrelik bir duvar örerek başka kimsenin onu kirletmesine izin vermeme dürtüsünü güçlkle kontrol ediyordu.

Kilian'ın eski sevgilisinden başka kimseye ilgi gösterdiğini bilmiyordu ama Isobel parmağında oynatıyordu. O da

Ona tüm akademiği yakmasını söyleyin, tereddüt bile etmezdi.

Cian'ı okumak daha zordu. Onu becermek istiyordu, bu çok açıktı. Kalen genç Alfa'nın Isobeli takıntı haline getirdiğinden şüpheleniyordu ama buna dair gerçek bir işaret bulamamıştı. Cian maske takmakta çok iyiydi.

Theodore ve Oscar'ın hiç takmadıkları ve Sigma hayatlarına girdiğinden beri de takmadıkları bir maske. ikisi de kendi gruplarının üyeleri de dahil olmak üzere Isobel'e göz kırpan herkesi parçalara ayırırdı.

Niko neyse ki Isobel'in varlığında diğerlerine göre çok daha fazla özdenetim gösteriyordu ama bu, birine karşı ilgisiz olduğunda davranacağı gibi davranmadığı gerçeğini değıştirmiyordu.

Niko' dış görünüşü sıcaktı, ama en yakınındakiler hariç herkese karşı soğuktu. Isobel'le ilgilenmiyorsa şu anda odanın içinde duruyor bile olmazdı. Kesinlikle orada sessiz bir şekilde durmazdı.

grup dışından herhangi biriyle cinsel faaliyette bulunmak.

Herkesin dilini tutmasıyla aynı sebepten dolayı o da dilini tutuyordu.

Çünkü ona kendisinin de yasak olup olmadığını sorma dürtüsü çok güçlüydü.

HERKES YAPABİLİRSE, BİR SİGMA DA YAPABİLİR

ISOBEL CILDININ HER YERİNDE KURDEŞEN PATLAMIŞ GIBI HİSSEDİYORDU AMA En azından artık düşüncelerini duymadıklarına ya da duygularını hissedemediklerine ikna olmuştu çünkü Elijah'ın bakışları tekrar değerlendirmeye dönmüştü ve dışarıdaki herhangi bir seçeneğin yerine kendini sunup sunmayacağını merak ederken hiçbiri irkilmemişti.

Bunu söylemek delice bir şey olurdu.

Elijah, "Bariz olana değinmemiz gerekiyor," diye içini . "Peki ya Isobel aynı anda birkaçımızla cinsel ilişki mi geliştirmek istiyor?"

Tamam, belki o kadar da çılgınca değildi.

"Bağı yatıştırmak için mi?" diye sordu açık olmak için.

Elijah ona düz bir bakış attı. "Hayır."

"Hayır mı?" Dondu kaldı, kelime neredeyse boğazına takılıyordu.

"Çünkü becerilmek istiyorsun, Isobel." Elijah'ın sakın, neredeyse kesici ses tonuyla söylediği bu sözler Isobel'in içinde garip ve kafa karıştırıcı şeyler yapıyordu. "Bu yüzden birini beceriyorsun."

"Ah." Biraz rahatladı, rengi yeniden yükseldi. "Evet, özür dilerim. Tüm bunların nasıl işlediğini gerçekten bilmiyorum."

"Kimse seni annene benzetmek için zorla evlendirmeye çalışmıyor-" Musa sözünü kesti ama artık çok .

"Zaten seninle evlenmezdim," diye hırladı ona.

"Ama beni becerirsin," diye karşılık verdi, sandalyesinden kalkarak. "Hiçbir şey ifade etmek zorunda olmadığı sürece."

"Başka ne anlama gelebilir ki!" Sözleri tizdi ve Mikel onu ve Musa'yı sakinleştirici bir bakışla keserek büzüşmek istemesine neden oldu.

"Bu, sana dokunmanın beni yakacağı anlamına gelir," diye homurdandı Moses, gözleri simsiyah parlayarak ona doğru ilerlerken. "Bu, senin içine girmek için kendi derimden sürünerek çıkacağım anlamına gelir. Varsayımsal olarak," diye devam etti, adımlarını durdurdu ve ellerini kaldırarak Theodore'un sandalyesinden sıçradığını hissettiği yere doğru kısmen döndü. "Sadece bir örnek olarak. Her neyse, bu toplantıyı bitirdik, değil mi? Yapacak işlerim var."

"Henüz değil." Kalen'in ifadesi yeniden boş ve bir hal almıştı. "Hâlâ ışınlama yan etkisi meselesi var. Eğer Isobel birimize ışınlanırsa, onu ateş yoluna gizlice sokma şansımız kalmaz. Tamamen açığa çıkacağız."

Elijah mücevheri odadakilere göstererek, "Birimiz her zaman ona yapışık olmalı ve aramızdaki bağın tatmin edici olması sağlanmalı," dedi. "İlk önceliğimiz bu parlayan saf altını korumak olmalı."

Mikel, "Ver onu bana," diyerek koltuğa doğru yürüdü. Elijah objeyi uzattı ve Mikel de onu cebine koydu. "Ona göz kulak olacağım ve bir sorun olursa herkesi yukarı çekeceğim. Isobel'in gün boyunca yanında birimizin olması -tercihen ona bir şekilde dokunması- kesinlikle çok önemli. Yapay zeka sisteminin bizi kaydetmesine izin verdiğimiz birkaç günden sonra, yalnız kalmaya ihtiyacı olmadığı sürece yatağında her zaman biri olmalı. Eğer herkes için uygunsa?"

Alfalar başlarını salladı ve Isobel de onlarla birlikte başını salladı ama sonra gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Aslında... Maya'yla konuşmanın iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyordum."

"Muhafız mı?" Gabriel sordu.

"Bu riskli." Elijah iç çekti. "Ama bağ da öyle. Bizi her an açığa çıkarabilir. Bence Gardiyan'a güvenilebilir. O test etti İlk ruh eseri - test sonuçlarını gizli tutmak için konumunu ve güvenliğini riske atarak - ve yetkililere şapelde gerçekte ne olduğunu anlatmadı. O da oldukça kapsamlı bir şekilde sorgulandı."

Isobel'in şaşkın bakışları karşısında, sözlerine devam etti: "Kulübelerine bir kamera sakladım."

"Tabii ki yaptın," diye mırıldandı. "Ee? Onunla konuşabilir miyim?" Mikel ve Kalen kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar.

"Niko' da yanına al," dedi Kalen sonunda. "Gardiyan'ın herhangi bir konuda yalan söyleyip söylemediğini anlayabilecektir. Ona tüm hikâyeyi anlatma,

Ama ona birden fazla kişiye bağlı olduğunu ve o kişilerin burada seninle birlikte olduğunu söyleyebilirsin. Bizden birileri olduğunu varsayacaktır ama ona isim verme."

Isobel, "Anlaşıldı," dedi.

", o zaman işimiz bitti," diye cevap verdi Kalen. "Isobel, Moses ve Theo, geri çekilin."

Cian Isobel'e doğru bir hamle yaptı ve onu masadan çekip kucakladı. Çok hızlıydı ama Cian'ın güneşte kavrulmuş okyanus kokusuyla kısa bir süre ıslanınca başı döndü ve nefesi kesildi.

"Sonra konuşuruz," diye söz verdi ve hemen göğsü sıkışmaya başladı.

Bunu istemekten daha fazlasını yaptı. Buna ihtiyacı vardı. "Tamam," diye mırıldandı adam odadan çıkarken.

"Siz ikiniz Isobel'le birlikte bu tura çıkmalısınız," dedi Mikel, Kalen'in Moses'a neden böyle bir şey sorduğunu bir şekilde biliyordu.

Theodore'a geride durmasını söyledi. "Şu anda en tedirgin olan sensin. Bu zamanı ona yakın durmak ve sakinleşmeye çalışmak için kullan. kamerada kendini kaybet."

"Lanet olası derim yırtılacakmış gibi hissediyorum." Theodore kabaca konuştu. "Bütün bir tur boyunca bu şekilde oynayabilir miyim bilmiyorum."

Mikel sakince, "Bunu başaracaksınız," diye karşılık verdi. "Ve birbirinizin boğazına sarılmayacaksınız. Bu durumda iyi oynamayı öğrenin ve çabuk öğrenin. Kane kardeşleri Ironside Prensesi'nin üzerine titrerken görmek istiyoruz. Nüfusun yarısının Isobel'in yerinde olmayı hayal etmesini, diğer yarısının da Alfalardan biri. Hayalini sat ve iyi sat."

Isobel omuzlarını dikleştirdi. "Bunu yapabilirim."

"Üzerine titrenebilir, değil mi zengin kız?" Moses çizdi.

Theodore seğirdi, ama sonra göz açıp kapayıncaya kadar telaşını üzerinden attı ve çarpıcı yüz hatlarına yerleşmiş huzurlu, etkilenmemiş bir ifadeyle dağınık siyah saçlarını geriye doğru taradı.

Korku sınırındaydı.

Isobel Moses'a doğru bir adım attı, Theodore'un yaptığı gibi heyecanını bastırmak için elinden geleni yapıyordu ama onun kadar iyi olmadığından emindi. Moses'ın önünü çekiştirdi

Gömlek, tüm kabadayılığına rağmen, vücudunu onun erişebileceği bir yere koyduğunda her zaman bir şekilde onu kavradığını biliyordu.

"Olabilirim," dedi gözlerini kırıştırtarak. "Üzerime titremek istemiyor musun?"

Koyu renk gözleri yarıklara dönüştü, elleri onu tutacakmış gibi kalktı, sonra gözlerini kırıştırtıp geri çekildi, gözleri kızın yüzünde genişledi. "Bu konuda biraz fazla iyisin. Theo sana bulaşmış."

"İşte benim kızım." Theodore onu kolunun altına alarak kapıya doğru yönlendirdi. "Tur için hazır mısın?" Maskesini takar takmaz karakterine geri dönmüş, daha kameraların karşısına geçmeden performansını sergilemeye hazır hale gelmiş gibiydi. Belki de kendini bir arada tutabilmesinin tek yolu buydu.

TUR ÇOK . İKİ YETKİLİ, ELLERİNDE BİR

Kameralar zaten onları her açıdan çekmesine rağmen, ayrı bir golf arabasıyla onları takip eden tüm film ekibi. İlk golf arabasının arkasında Moses ve Theodore'un arasına sıkıştırılmıştı.

Bir elinde kristal bir şampanya kadehi, diğerinde çikolatalı bir makaron tutuyordu, midesi her ikisini de tüketemeyecek kadar keleklerle doluydu. Moses önce kendi kadehini sonra da onunkini içti ve kızın makaronu yemeyeceğini anlayınca onu da aldı.

Theodore daha fazla içecek teklifini elinin tersiyle itti ve yatakhanedeki tabletlerden birinden Ironside'in haritasını çıkarıp Isobel'in kucağında.

"Önce nereye?" diye sordu.

Dudağını çiğnedi, yolları ve patikaları izledi, tüm etiketleri okudu ve hızlı bir şekilde yerleşim planına uyum sağladı. "Burada bitirebilir miyiz?" diye sordu, üzerinde *Şapel* yazan küçük bir binayı işaret ederek. "Orayı ziyaret etmek ve sonra oradan eve yürümek güzel olurdu."

Yetkililerden biri "Kesinlikle," diye cevap verdi. "Ironside Row'dan başlayıp oradan devam edeceğiz."

Ironside Row'daki binalardan hiçbirine girmediler - çünkü dönem resmi olarak başlayana kadar hala kapalıydılar.

sütunlu, büyük cephelerin önünden geçerek, her bir girişin üzerindeki cilalı pirinç levhaları okudu.

The Den.

Pixel Play.

Av.

Teller.

Trend ya da

Ölüm.

İtibar Yarışı.

"Bütün bu işaretler ne anlama geliyor?" Isobel, Theodore'un üzerine eğilip pencerelerden içeri bakmaya çalışarak sordu.

Theodore hafifçe arkasına yaslandı, eli omurganın dibine düştü, sıcak ve ağırdı, midesini kıvrandırdı.

Yolcu koltuğundaki yetkili neşeyle, "Bekleyip gerekecek!" diye haykırdı.

Isobel, Theodore'la bakıştı ve yolun sonuna kadar yuvarlanırken dostça bir sessizliğe büründüler.

Ironside Row ve sonra dönerek ana göle doğru ilerledi. Sola döndüler ve uzun çitlerin arasından geçtiler.

"Delta Labirenti," dedi yetkililerden biri. "D Yatakhane bir labirentle çevrili, yatakhanein çoğu yer altında ve sadece ortak alanlar yer üstünde. Bu bölgede yükseklik kısıtlamaları vardı, bu yüzden yüksek bina inşa edemiyorduk. Ve burası hâlâ Yasemin Mahallesi'nin bir parçası." Yetkili sağ tarafı işaret etti, burada bir özenle hazırlanmış bahçe ana gölden uzanıyordu. Jasmin Mahallesi'ni dolanarak diğer tarafa geçtiler, yemekhaneyi geçtiler ve Market Caddesi, akademinin girişindeki kısıtlı alanlar ve ardından Yasemin Mahallesi'nin diğer tarafını kucakladıktan sonra sola doğru dallandılar ve birbirine bağlı binalar ve açık alanlardan oluşan etkileyici bir mesafeye yayılan fitness kompleksine varana kadar bir süre daha ilerlediler.

Yetkili, "Kapsamlı spa ve dinlenme tesislerimiz var," diye övündü. "Özel tırmanma odaları, özel antrenman stüdyoları, dalga binicili sahte bir plaj, paraşütle atlama için dikey bir rüzgar tüneli, doğal kaya oluşumları olan bir kaya tırmanışı kanyonu, biyometrik uyku kapsülleri, VR macera odaları ve çemberler, direkler ve ipekler içeren dikey bir dans stüdyosu."

"Yerçekimsiz oda yok mu?" Moses şaka yaptı.

Görevliler güldü, şoför "Oldukça etkileyici, değil mi?" dedi.

Jasmine Quarter'a dönerken bir labirentten daha geçerek bir tur daha attılar. "Beta Labirenti," diye açıkladı görevliler, B ve D Yurtlarının çoğunu yeraltına inşa etmek için gerçekleştirilen mühendislik harikalarından bahsederek. Kampüsün doğu ucuna doğru ilerlediler, labirentin içinde olmayan O Yurdu'nu ve sık bir ormanla çevrili, dört katlı, geniş bir bina olan kütüphaneyi geçtiler.

"Ve böylece turumuzun sonuna geldik!" diye anons etti görevli, ağaçlarla çevrili bir yoldan geçip kütüphaneden çok da uzak olmayan şapele vardıktan sonra.

Şapel, gördükleri diğer tüm yapılara benzemeyen basit bir binaydı. Sade, beyaz badanalı kumtaşı duvarları ve yıpranmış kiremitlerden oluşan hafif eğimli bir çatısı vardı. Beyaz boyalı sade giriş kapısı büyük vitray pencerelerle çevriliydi, görmek imkansızdı. Dar bir taş patika, Arnavut kaldırımlı yoldan ön kapıya kadar uzanıyor, oradan da dolambaçlı bir şekilde Şirin, bakımlı bahçeden şapelin yan tarafına bitişik ikinci bir binaya geçtiler. Bahçeler ve beyaz taş tırmanan sarmaşıklar, Isobel'in gergin omuzlarının hafifçe aşağı inmesine neden olan sakinleştirici, huzurlu bir hava yarattı.

Film ekibi onları kiliseye bıraktıktan sonra Isobel'i şaşırtarak ayrıldı. Maya ya da Sophia ile özel olarak konuşmanın bir yolunu bulmaya çalışırken herkesin onları içeride takip etmesini bekliyordu. Isobel kapıya doğru adım atmadan önce Moses onun bileğini yakaladı ve Theodore'un önden gitmesine izin verdi. Moses onun arkasından yaklaştı ve rahat mekâna girerlerken onu kardeşiyle arasına sıkıştırdı. Güneş ışığı vitraylardan süzülerek odanın kenarlarındaki küçük, yarı özel dua nişlerini aydınlatırken, havada ahşap cilasası ve balmumu kokusu güçlüydü.

Her iki tarafta da beşer tane vardı, her bir alanda küçük bir sunak, üzerinde bir mum ve yanında kibrit vardı. Her küçük standın üzerinde Isobel'in sadece Üstün Yetenekli tanrılardan biri olduğunu tahmin edebildiği şeyi tasvir eden uzun bir afiş vardı.

"Carter," diye seslendi Maya'nın sesi ve kadın bir dolap kapağının arkasından belirdi. "Oh. Tanrım. Seni görmek ne güzel." Dolabı bir çırpıda kapattı ve duraklayıp bir parmağını kaldırmadan önce aceleyle yanına geldi. "Sophia seni görmek isteyecektir. Yan kapıya gelirsin, değil mi?"

Isobel şaşkınlıkla başını salladı. *Kilisede hiç kamera yok muydu?* Hiç göremedi.

Maya gülümsedi, yolun geri kalanını aceleyle katederek Isobel'in ellerini yakaladı. Onları sıktı ve sonra birini , diğer eliyle Isobel'i şapelin arka tarafındaki kapıya doğru çekti.

Omzunun üzerinden, "İkinize de merhaba, elbette," diye seslendi, Görünüşe göre Theodore ve Moses ile konuşuyor.

Musa yarı eğlence yarı şaşkınlıkla sessizce alay etti. Theodore, Maya ve Isobel daha birkaç adım atamadan aralarına girerek her ikisinin de kolunu tuttu ve Maya'nın bileğini Isobel'in bileğinden nazikçe ayırdı. Maya'nın kolunu hemen bıraktı.

"Özür dilerim," dedi açıkça, bir taş kadar özür dilemiş görünüyordu.

"Ah." Maya ona el salladı. "Sorun değil. Özür dilerim. Gel bakalım devam et."

Onları küçük ve dağınık olan, kutuları kitap ve diğer nesnelerle dolup taşan bitişikteki konuta götürdü.

"Dağınıklık için özür dilerim." Omzunun üzerinden konuştu.

"Daha bugün geldik. Neredeyse beni değiştiriyorlardı. Profesör West'in beni burada tutmak için bazı torpiller yaptığını duydum. Ona daha sonra teşekkür etmem gerekecek."

Theodore hâlâ o duygusuz sesiyle, "tercih ederdi," dedi.

"Pekâlâ." Maya önce ona, sonra da Musa'ya baktı. "Mesajı iletirsin, değil mi?"

," diye homurdandı Moses.

"Isobel!" Sophia onlar mutfağa girerken küçük yemek masasının üzerine bir kutu bıraktı. Odanın öbür ucuna koştu ve Isobel'i, Theodore ve Moses'in dişlerini sıkarak dayandıkları bir kucaklamanın içine çekti. "Bir şeyin yok! Çok endişelendik! Bütün yaz sana mesaj atamadım çünkü yetkililer cihazlarımızı aldılar. Sorgudan ve her şeyden aklandıktan sonra buraya postalayacaklarını söylediler ama şu ana kadar hiçbir şey-"

Maya kızını geri çekip Sophia'nın başının üzerinden Musa ve Theodore'u izlerken maun rengi gözleri yorgun görünüyordu. "Çaydanlığı koy." Sophia'yı mutfağa doğru itti.

Sophia Alfaların yüzündeki ifadeye bakarak gözlerini devirirken Isobel, "Sizi görmek güzel," dedi. "Ben de sizin iyi olmanıza sevindim."

"Size de merhaba çocuklar," dedi Sophia, Theodore ve Moses'in yanından hızla geçerken. Gözleri çoktan Maya'ya dönmüştü

-Muhtemelen Isobel'e en yakın duran o olduğu için. "İkinizi de daha iyi hissettirmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

rahat mısınız?" Maya, yüzlerindeki sert ifadeyi ve gergin vücutlarını fark ederek onlara sordu.

"Evet, durdurun onu." Theodore kapıyı işaret , Luis'in ortaya çıktığı, bir kutu bıraktığı ve Isobel'e doğru fırladığı yeri.

Maya ustalıkla araya girerek onu kaldırdı ve kollarının arasına aldı. Isobel ve Alfalar arasında gidip gelen kocaman gözleriyle Maya'ya sıkıca sarıldı.

"Carter," diye , gözlükleri küçük burnunun ucundan üzereydi. Hâlâ gözlüklerine alışamamıştı. "Ziyarete geldin. Onlara bugün ziyarete geleceğini söyledim."

"Evet, yaptın, *mi Cielito*." Maya onun çenesini sıktı. "Çok zekisin." Luis'in yüzü güldü. "Ben de korkunç iblisler dedim-"

Maya bir eliyle Luis'in ağzını kapattı ve gözünü bile onu yemek sandalyelerinden birine oturttu.

"Az önce..." diye mırıldandı Moses, sözünü keserek.

"Kesinlikle öyle, şeytan çocuk." Isobel, gözlerini ona diken Moses'a göz kırptı ve Maya ve Luis'le masaya oturmak için ondan uzaklaşmadan önce kolundan yakaladı. "Kamera yok mu?" Soruyu başının üzerinden Maya'ya yöneltti.

"Hayır, burada ya da şapelde değil. Onları bunun Üstün Yetenekliler dinine aykırı olduğuna ikna ettim."

"Elijah senin akıllı olduğunu söyledi." Moses Isobel'i masaya doğru çekti, onun için bir sandalye çekti ve yere çöktüğünde kollarını Isobel'in omuzlarına koydu.

Theodore onunkinin yanına bir sandalye çekti, yakınına oturdu ve büyük, sahiplenici bir elini onun kalçasına koydu. Isobel'in anladığı kadarıyla tam da vekillerin yapması gerektiği gibi davranıyorlardı ama Maya her şeyi keskin bir gözle izliyordu.

"Çay, millet?" Sophia omzunun üzerinden seslendi.

"Carter kahve sever," diye cıvıladı Luis, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Benim gibi Ironside izleseydin bunu bilirdin."

"Ya siz ikiniz?" Sophie küçük kardeşini görmezden gelerek soruyu Moses ve Theodore'a . Yine de sonradan aklına gelmiş gibi, "Ben önemli anları izliyorum," diye ekledi.

Theodore, Sophia'ya kameralara hazır süperstar gülümsemelerinden birini göstererek, "Bize kahve," cevap verdi. Bazı puanlar kazanmış olmalı

Isobel'in kilisede hayatını kurtardığı için.

Ona göz kırptı, bir an için sersemlemiş gibi göründü, sonra başını salladı ve içeceklerini hazırlamak için gerekenleri topladı.

" halde sadede gelelim." Maya kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Buraya sadece bizi kontrol etmeye gelmediniz."

"Sana bunu düşündüren ne?" Musa meydan okudu.

Maya arkasına yaslandı ve manikürlü parmağıyla pazusuna dokundu.

Üçünü de sessizce düşündü ve tam da

Tam bir şey söyleyecekken mutfaktan açılan kapı çalındı. Sophia kapıyı açmak için hareket ettiğinde, küçük, düzenli bir sundurma ve çok uzun bir Alfa ile karşılaştı.

"Merhaba," dedi Niko. "Carter için geldim."

Maya'nın dudakları kıvrıldı. "Elbette ." Ayağa kalkarak boş bir sandalyeyi işaret etti ve Niko artık kalabalık olan odaya doğru ilerleyerek

Isobel'in diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. İri kalçasını hemen onunkine dayadı, bilinçsizce salladı, kolu sandalyenin arkasına doğru uzandı. Moses onun kolunu itti ve elinin Isobel'in kalçasına düşmesine izin verdi.

Isobel ona endişeli bir bakış attı.

Niko'nun ona dokunmak için ısrar etmesi hoş değildi ve bu Maya için bir taşıyıcı annelik gösterisi değildi, çünkü Niko'nun vekillerinden biriydi ve Maya'nın onun elinin masanın altında nerede durduğunu görebildiğinden bile şüpheliydi. Isobel elini onunkini örtmek için kucağından usulca kaydırды ve o da hemen avucunu çevirerek parmaklarını sıkıca birbirine doladı. O kadar sıkıydı ki neredeyse acı veriyordu.

"Artık herkes bu kadar mı?" Maya gülümsemesini çay fincanının arkasına saklayarak sordu. Sophia her önüne birer fincan kahve koydu, gergin bir şekilde kardeşinin sandalyesinin arkasında dururken ve dikkatini muhtemelen Isobel'in başının üzerinden bakan Moses ile vücudunu sağında çok gergin hisseden Theodore ve sandalyesinde kıpırdanıp duran Niko arasında paylaştırırken içindeki canlı enerjinin bir kısmı düştü.

"beklemiyorsanız tabii," diye Musa.

Sesi çok hırçındı, bu yüzden Isobel öne doğru eğilerek boğazını temizledi. "Haklısınız. Ziyaret için başka bir nedenimiz vardı ama ben yine de ziyaret edecektim. Bu yaz... tehlikedeydim. Telefonuma erişimim yoktu ve sonra çok hastaydım-"

"Bond hastası mı?" Maya telaşla sırtını dikleştirerek araya girdi. Isobel cevap vermek yerine nefesini içine çekti. "Sana güvenebileceğimizi düşünüyoruz." Sophia'ya baktı. "Güvenebilir miyiz?"

Maya, hafifçe başını sallayan kıızıyla yüklü bir bakış alışverişinde bulundu. Gardiyan sakinleştirici bir nefes alarak çayını bıraktı. "İlk adımı ben atayım. Benim Alfa yeteneğim auraları görmek. Yetkililer bunun saçma sapan bir şey olduğunu düşünüyor ama bundan çok daha fazlası. İnsanların birbirlerine ne zaman bağlı olduklarını görebiliyorum; sen ve Sophia gibi ya da Kane ve Hart gibi." Theodore ve Niko arasında bir işaret yaptı. "Ama aynı zamanda insanların birbirine ne zaman bağlı olduğunu da görebiliyorum, dördünüz gibi." İfadesinin ağırlığını iyice kavradıklarından emin olmak için durakladı ve ekledi: "Ve bu bağlar eksik olduğunda, şu anda olduğu gibi."

Isobel, Maya'nın az önce *her şeyi zaten bildiğini* soğukkanlı, sakin ve ağırbaşlı bir şekilde ortaya koyması karşısında, "Tanrım," diye söylendi.

"Kimseye söylemedim," diye güvence verdi Maya. "Bağ uzmanına bile söylemedim - gerçi merak ediyorsanız o kadının saf niyetleri var. Size ayrıntı veremem -bu bir zihin okuma yeteneği değil- ama ruhu saf ve iyi niyetli."

"Bize tam olarak ne bildiğinizi düşündüğünüzü söyleyin." Niko'nun talebi yumuşak ve kibardı ama yine de bir talepti.

Maya, "Carter'ın siz üçünüze yarı yarıya bağlı olduğunu biliyorum," diye açıkladı. "Artı Kalen West ve Elijah Reed. Oscar Sato, Kilian Grey ve Cian Ashforddan da şüpheleniyorum - gördüğüm için değil, ama Ironside söylentilerinden *bazılarını* bildiğim için ve arkadaşlarınız ona ne kadar yakın olduklarından bu bağa dahil olmasalardı ölmüş olurlardı. Alfalar diğer rütbelerden daha fazla insanlar arkadaşlarına dokunuyor."

"Neden kimseye söylemedin?" Isobel sordu. "Hayatın, kariyerin, Ironside'daki pozisyonun, böyle bir şeyi onlardan sakladığını öğrenirlerse hepsi sona erer. Sadakat karşılığı davranışların yüzünden hapse atılabilir ya da daha kötüsü olabilirdi."

"Çünkü ben bir Gardiyanım," diye sakince karşılık verdi Maya. Isobel sabit bir ifadeyle. "Yarı bağlılar ve tam bağlılar dinimizin en gözde, en korunan insanlarıdır. Onlar tanrılar tarafından seçilirler."

"Ne için seçilmiş?" Theodore'un sesi kuşkuluydu.

"Tanrılar ne şekilde karar verirse o şekilde tanrılara hizmet etmek." Maya omuz silkti. "Bunu bilmek bize düşmez. Ve bu bizim bilebileceğimiz bir şey değil."

bir seçeneğimiz var. Ancak bağlanmış insanlara zarar vermeye çalışanların tanrıların gazabına uğrayacağına inanılır ve tanrılar oldukça öfkeli olabilirler."

"Madem bu kadar öfkeli, neden insanları yerleşim yerlerine dolduruyorlar?" Moses rahatça sordu, parmakları Isobel'in köprücük kemiklerine tedirgin bir şekilde vuruyordu.

"Tanrılar bize hizmet etmek için var değiller." Maya bir parça bıkkınlıkla dördünü . "Antik çağlardan bahsediyoruz, Antik çağlardan beri görülmemiş ya da duyulmamış bilgili varlıklar ve antik çağlarda bile amaçları asla bize *yardım etmek* değildi. Elimizde sadece heykeller, oymalar, resimler ve tercüme edilmiş metinler var ve asıl amacımız onları kızdırmamak. Bağlananların her zaman onların seçilmişleri olduğu düşünülürdü, ama *dürüst* fikrimi soracak olursanız? Carter'ın bu kadar çok Alfa'ya bağlanmasına kim karar verdiyse bizimle taşak geçiyormuş, kusura bakmayın."

"İşte şimdi arkasında durabileceğim bir teori." Theodore'un sesi eğlenmiş gibiydi.

Isobel kaşlarını çattı. "Tüm Üstün Yetenekli insanlarla mı uğraşıyorsun?" "Böyle şeyler yapıyorlar." Maya elini salladı.

"Her zaman yaptılar.

Kendilerine yeterince tapınılmadığında, bizi korkutarak itaat ettirmeyi umarak kaos yaratıyorlar. Eskiden onların gözdesiydik, *bağlı insanlardık*-"

"Biz mi?" Isobel kaşlarını çatarak araya girdi. "Bağlandın mı? Ama gözlerin..."

Isobel sözlerini bitirirken Maya nazıkçe gülümsedi. "Tüm Üstün Yetenekliler birbirine bağlı insanlardır, Carter. Tanrılar bir gün insan nüfusunun bir bölümünü kutsamaya, onlara yetenekler ve ruh eşleri vermeye ve ruh eşlerini bulduklarında onları hediyelerle kutsamaya karar verdiler. Bağlananların onların tapınak hizmetkârları olması gerekiyordu, ama ..." Omuzlarını narin bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "İnsanlar her zaman açgözlü, tembel ve her şeyden çok kıskanç olmuştur. Bağlanmışları 16. yüzyılda avlamaya başladılar ve bu da onun sonucu." Elini masaya doğru salladı, aslında bir şey belirtmiyordu.

özellikle bir şey. "Bu yüzden şimdi bağların her şeyden çok cezalandırma olduğundan şüpheleniyorum, ancak öyle ya da böyle söylemek imkansız. Aphelina'nın bir çifti bir bağla kutsayıp aşkın filizlendiğini görmesi ne kadar olasıysa, Moros'un da çiftin birlikte olamadığını görmesi o kadar olasıdır.

Tether'ın ölüm anını. Emin olduğum tek şey, seçilmiş insanlarına saygısızlık etmenin onları daha da kızdıracığıdır."

Sophia aniden, "Tanrılar zalim ve acımasız," diye araya girdi. "Orada yeni olan ne? Bu boktan bağa geri dönebilir miyiz? Daha fazlası var mı? Spade de bu işin içinde mi?"

Isobel yalan söylemenin bir anlamı olmadığını düşünerek, "Her iki profesör de dâhil olmak üzere A Koğuşı'ndaki tüm Alfalar," diye bilgi verdi. Maya'nın tek yapması gereken Mikel ya da Gabriel'in yanında durduğunu görmektir.

ve aralarında kurdukları bu kırılğan güven kırılacaktı.

Luis parmaklarıyla yavaş yavaş sayıyordu, kaşları derin bir şaşkınlıkla çatılmıştı. Sophia'nın zarif kaşları kalkarak saçlarını okşamaya başladı. Maya şaşırmış görünmüyordu ama kafası karışmış gibiydi.

"Bu işin nasıl anlamıyorum," dedi Maya açık yüreklilikle. "On Alfa ile olmaz. Dürüst olmak gerekirse, on Omega ile bile işe yarayacağını sanmıyorum, ama *özellikle* Alfalarla. Diğer rütbelerden daha agresif olduğumuz biliniyor ve birkaç Alfadan fazlası gruplar halinde birlikte yaşamaya başladığında neler olduğuna dair bazı şeyler duydum."

"Şey.." Niko kıpırdandı, parmakları Isobel'in avuçlarında esnedi. "Bu çok talihsiz bir durum çünkü gerçekten yardımınıza ihtiyacımız var. Isobel ışınlanırsa

Bu akademide bizden biri, lanet olası *çalılıklarda* kameralarla, hepimiz bittik."

Maya iç geçirdi ve anlayışla başını salladı. "Evet, bu bağın yan etkisi senin çöküşün olabilir. Bağı tamamlamayı düşündün mü?"

"Kiminle?" Theodore sıktı.

"Herhangi biri." Maya'nın gözleri ona çakmak çakmak baktı. Muhtemelen çocuklarının iyiliği için mutfağında çok agresifleşti. "Belki sadece biriniz?"

"Bu işe yarar mı ki?" Isobel sordu.

"Aslında bir dava vardı..." Maya aniden masadan kalktı, duvara yığılmış kutuları karıştırmaya başladığında dikkati dağılmıştı.

"Günlüğünü mü arıyorsun?" Sophia mutfak tezgâhının üzerindeki kutuyu işaret ederek tahmin yürüttü.

Maya kutuya doğru ilerledi ve yeşil bir not defteri çıkarıp sayfalarını çevirdi. "Bu yüzden biraz araştırma yaptım, bir Bağ'ın birkaç Çapa'ya bağlanmış olabileceği örnekleri bulmaya çalıştım ve Ironside arşivlerinde bu eski gazete makalesini buldum

kütüphane. Evet, burada." Defterindeki bir sayfaya dokundu, tekrar parmağı kendi el yazısının üzerinde geziniyordu.

"1930'larda bir adam vardı - ona John diyorlardı - çocukluk arkadaşlarından birine - ona Jane diyorlardı - başka bir yerleşim yerinden mektuplaştığı bir adama gizlice aşık olduğu için bağ kurmaya direnmenin ciddi yan etkilerini yaşıyordu. Tahmin edebileceğiniz gibi her şey oldukça skandaldı." O

Günlüğünün üstünden onlara kısa bir süre baktı. "Sonunda John, her ikisi için de yan etkileri hafifletmeyi umarak Jane'i bağladı. Onları yaralamak için küçük, cerrahi kesikler yapmak üzere bir doktorun çağrıldığı bir kesme töreni yaptılar. O zamanlar çok modaydı. Yeni karısına sadık kalmak için gerçekten aşık olduğu adamdan (makalede Dave diye bahsediyorlardı) gelen tüm mektupları görmezden geldi ama bağlanma işe yaramadı. Yan etkiler daha da kötüleşti. İnsanlar bunun karısına sadakatsizlik ettiği için olduğunu düşündüler.

bir çeşit ruh ihlali yaptığını düşündüm. Ama, görüyorsunuz, ne oldu ..." Notlarına devam etti. "Altı ay önce John ve Jane başka bir yerleşim yerindeki bir aile üyesini ziyarete gitmişlerdi. John ve Dave o ziyarette tanışmışlar.

"Son gecelerinde, Jane'in kıl payı kurtulduğu bir tür olay yaşandı ve kısa bir süre sonra Dave kalp krizi geçirerek Ölüm Evresine girdi ve kendisini John ve Jane'e bağladı. Hepsinin gözleri değişti, ancak Jane'in olayı ve John ve Dave'in birbirlerine çok aşık olmaları nedeniyle, birbirlerine yarı-bağlı durumlarını direndiler. Hiçbiri aralarındaki bağda üçüncü bir kişi olduğunu fark etmemişti. Ve Dave Bağlayıcı olduğu için, ne yazık ki bu anlaşılamadan vefat etti."

"Birbirimiz yerine Isobel'i işaretlememiz gerektiğini mi söylüyorsunuz?" Moses kuru bir sesle sordu. "Çünkü bu talimatların zaten açık olduğuna inanıyorum."

Maya günlüğünü kapatıp masanın üzerine koydu. "Bağ ile bir şey yaptıklarında yan etkilerinin büyük ölçüde değiştiğini söylüyorum. Isobel'in de bağını biriyle tamamlarsa yan etkilerinin değişme ihtimali yüksek. Azalabilirler."

"Tek önerin bu mu?" Niko sordu, hayal kırıklığı yüzünden belli oluyordu ama ses tonundan Muhafız'dan çok duruma sinirlendiği anlaşılıyordu.

Maya ayını tekrar eline aldı ve özenle yudumladı. "Korkarım yle. Bağlama büyüsü inanılmaz derecede karmaşıktır ama bazı açılardan da çok basittir. Eğer geri çekilmesini istiyorsanız, ona istediğini vermeniz gerekir."

"zr dilerim ama-" Sophia dudaklarını birbirine yapıştırdı, anlaşılan ağzından çıkan kelimelerden utanmıştı, sonra daha ll bir ses tonuyla devam etti. "Bu kadar ne var?"

Sadece herkesle aranızdaki bağı tamamlayın. Artık hiçbiriniz çekip gitmekte ve hayatınızı istediğiniz gibi yaşamakta zgr değilsiniz. Ve eğer bağı tamamlarsanız ve iinizden biri *Ironside Show'u* kazanırsa, o kişinin eşinin ev halkının bir uzantısı olarak kabul edilmesi gibi bir kural yok mu?"

"Birlikte kalmak için ruhlarımızı geri dönülmez bir şekilde birbirine bağlamamızı içermeyen başka planlarımız var," diye karşılık verdi Moses sakince.

"Ve nk Carter'dan bir tane, bizden on tane var," diye ekledi Theodore. "Bu matematiği tanrılar bile yapamaz."

"Tanrılar mı?" Sophia dilini şaklattı. "Hayır. Ama Sigmalar? On agresif adamın ihtiyaçlarını öngörebilecek ve bunlara karşı koyabilecek biri varsa o da Sigma'dır."

Isobel homurdandı ve Sophia parlak siyah saçlarını savurarak ona göz kırptı. "Bana kalırsa, bir Sigma kesinlikle on Alfaya eşittir."

Odaya girdiğinden beri ilk kez, Moses'ın Isobel'in omuzları gevşedi ve Theodore'un kalçasındaki tutuşu hafifledi, her ikisi de tek bir nefesle sner gibi oldu. Niko bile parmaklarını esneterek onunkilere kısa bir mola verdi.

Sophia kendinden fazlasıyla memnun bir şekilde, "Gördüğüm kadarıyla herhangi bir tartışmamız yok," dedi.

Luis ona sırttı, sanki onun gurur duymasından gurur duyuyordu ama az önce hangi savaşı kazandığını tam olarak anlamamıştı.

"Böyle bir şeye kalkışmadan önce daha popüler olmamız gerektiğini biliyorsun." Theodore başını salladı. "şu anda, yetkililerin bizi sonuçsuz bir şekilde ortadan kaldırması çok kolay olurdu.

bu bağ fenomeni üzerinde deney yaparken."

Bundan sonra söyleyecekleri pek bir şey yoktu. Seçeneklerini düşünmeleri ve bir grup olarak tartışmaları gerekiyordu, bu yüzden Maya'ya teşekkür ettiler ve şapele döndüler. Sophia telefonunu geri alır almaz Isobel'e mesaj atacağına söz verdi ve dördü birlikte ağaçların arasından geri yürümeye başladılar. Niko, Isobel'e mesaj atarken hepsi telefonlarını çıkardı.

grup sohbetine mesaj yağmuru göndermeye başladı ve herkesi neler olduğu konusunda bilgilendirdi.

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdükten sonra nihayet bir cevap geldi.

Kalen (yönetici): Öncelikle, bu senin düşünebileceğin bir şey mi Isobel?

Kalbi hemen yerinden fırladı, içindeki her şey ona hayır demesi için haykırıyordu ama babasıyla yaşadığı travmanın yetişkinlikle ilgili tüm kararlarını etkilemesine izin veremezdi, bunun yerine kendini mantıklı düşünmeye zorladı. Sık ormandan çıkıp dağınık öğrenci gruplarını ağırlayan yemekhaneye doğru ilerlediklerinde Isobel sonunda cevap verdi.

Isobel: Yetkililer tarafından sorgulanmaktansa tam bir kefalete sahip olmayı tercih ederim, ancak sadece bağlı olduğum kişi istekliyse ve bunun için bana kızmazsa.

Kalen (yönetici): Bu başka birinin düşünebileceği bir şey mi?

Theodore çoktan ekrana dokunmaya başlamıştı.

Theodore: Bununla bir sorunum yok.

Kilian: Benim için sorun yok.

Cian: Ben de bağlanmış olmayı alternatifine tercih ederim.

Aynen.

Moses:

Aynısı.

Aynı.

Reddetmeyeceğim.

Elijah: Ben de reddetmeyeceğim.

Isobel neredeyse kendi ayağına ama şokunu kontrol altında tutmayı başardı ve bir grup öğrencinin yanından geçerken telefonunu karnına bastırdı. Ana göle yaklaştıklarında telefonunu tekrar açtı.

Isobel: Bunu bir grup olarak ele almayı kabul ettiğimizi biliyorum... ama sonunda bunun ne anlama geldiğini anlamaya başlıyorum. Minnettarım. Teşekkür ederim.

Mikel (yönetici): Bu işin kolay kısmıydı, Carter.

Mikel (yönetici): Şimdi favori Alfa'nızı seçmeyeceğinizi varsayarak seçenekleri .

Isobel: Kendimi buradaki binlerce sütun ya da demir kapıdan birine kazığa oturtmayı tercih ederim.

Kilian: Neden şapkadan bir isim falan çekmiyoruz?

Cian: Evet, dostça bir oyun bunu çözecektir. Alfalar arasında küçük bir rekabet nedir ki?

Moses: Çok komik.

Moses: Aslında ...

Cian: Şimdi onun için yarışmak , değil mi? Elijah:

Alfalar tahmin edilebilir değilse hiçbir şeydir.

Kalen (yönetici): Şiddet yok.

Gabriel: Bunu düşünüp düşünmeyeceğinize dair kendi sorunuza hiç cevap vermediniz, Mikel de öyle.

Kalen (yönetici): Herkes farkında. Gabriel:

Şimdi hepimiz ÇOK farkındayız. Mikel

(yönetici): Evet, bunun için teşekkür ederim.

Sorun değil, anlıyorum. Ben de yarışabilir miyim?

Theodore: Sana sürtünüyoruz.

Kilian: En azından biri öyle. Moses:

Yine mi geldin?

Kilian: Eminim yapacaktır.

Ha?

Oscar: Kıskanma, Kiljoy. Av henüz başlamadı bile. Mikel (yönetici):

Av kulağa son derece kötü bir fikir gibi geliyor. Oscar: Kim avlanmak ister?

Kilian: Sadece kazanacağını düşündüğün için avlanmak istiyorsun. Oscar: ... Sorum hala geçerli.

Kilian: Olabilir.

Theodore: Ugh. Evet. Bu benim hakkımda ne diyor?

Niko: Bilmek istemezsin. Bir avın içindeyim. Üzgünüm, Isobel.

Isobel: Neler oluyor? Ne tür bir av?

Elijah: Çok gerçekçi bir tane. Bir yere saklanırsın ve seni ilk bulan kazanır.

Isobel: Geçen yıl kimse bono istemiyordu, şimdi ödül mü oldu?

Elijah: Bunu daha önce bir yarışma haline getirseydiniz, daha önce bir ödül olurdu.

Pek olası değil.

Gabriel: Ama tamamen gerçek dışı değil. Siz delisiniz.

Cian: Artık oynamak istemiyor musun?

Ben öyle bir şey demedim. Kazanırsam ne

alacağım? Niko: Hiçbirimiz seni bulamazsa mı?

Böyle bir şey olmayacak. Olabilir.

"Olmayacak." Niko cevabı yüksek sesle söylemişti, bakışları onu izlerken tam olarak okuyamadığı bir duyguyla bulutlanmıştı. "Hiç şansı yok."

KÜÇÜK SİGMA OYNUYOR

YATAKHANEYE GERİ DÖNDÜKLERİNDE DİĞERLERİ

Mermer fuayede toplanmış, koşuya çıkacakmış gibi koyu renk egzersiz kıyafetleri giymiş ve ardından

Market Sokağı dükkanları. Kalen ve Mikel hâlâ takım elbiselerinin içindeydi, belli ki kurdukları şeye katılmayacaklardı. Bağlanmanın *ne zaman* gerçekleşeceğini yazılı olarak tartışmamışlardı ama eğer hepsi sırlarını korumak için bu adımı atmaya istekliyse, o zaman bir ışınlanma olayını riske atmak yerine bunu mümkün olan en kısa sürede yapmanın mantıklı olduğunu düşündü.

Özellikle de aralarındaki bağıın gerginliği hâlâ herkesi gözle görülür biçimde rahatsız ederken.

"Burada neler oluyor?" Niko, toplanan Alfaların ciddi ifadelerine bakarken sordu.

Elijah ve Gabriel geriniyorlardı. Oscar ayaklarının üzerinde hafifçe zıplıyordu. Kilian merdivenin son birkaç basamağında oturmuş, çenesini avucuna dayamıştı. Cian sırtını merdivenlerden birine yaslamıştı.

Merdivenin sonundaki sütunlarda, bir deste kâğıtla dalgın dalgın oynuyordu.

"Bir oyun oynayacağız," diye duyurdu Mikel. "Buna bir grup kaynaşma aktivitesi diyelim, çünkü burada hep birlikte ilk gecemiz ve

Yarın dersler başlamadan önceki son gece. değiştirmek isteyebilirsiniz. Koşmak zorunda kalacaksınız."

Isobel'baktı, kaşlarını kaldırdı, benekli gözlerinde ince bir uyarı vardı.

Avlanma da olacak.

Bu durumdan duyduğu endişe göğsüne saplanıyordu ve kadın ona hafifçe başını sallayarak her ne haltsa buna rıza gösterdiğini belli etti. Adam başını salladı, nefesini bıraktı ve onu geçerken kolundan yakaladı.

"Siyah giyin. Kendinizi olabildiğince örtün."

Merdivenleri takip etti, üstlerini değiştirmek için odalarına koşturan diğerlerinin sahip olduğu huzursuz enerjiye sahip değildi.

Babası onu akademiden kaçırdığından beri ilk kez kendini durulmuş hissediyordu ve bu ona *hiçbir şey* hissettirmiyordu. Sanki tepesinde asılı duran, üzerine yağan ve onu yere seren bir duygu yığını yokmuş gibi. Sanki yemek borusunu tıkayan ve dudaklarından tüküren fokurdayan bir öfke çukuru yokmuş gibi.

Tamamen yorgundu ve dolabına gitmek için yatağın yanından geçerken yatağa baktı ama kıyafetlerini karıştırmaya başlar başlamaz garip bir değişim onu ele geçirdi. Belki rekabetçilik, belki inatçılık, belki de Alfaların yanında hissettiği o çılgınca *sahiplenilme* dürtüsüydü ama sakinliği, sisteminden geçip giden yavaş bir çılgın enerji damlası tarafından istila edildi. Geçtiğimiz aylarda çektiği çileyi unuttu. Unuttu Diğer odadaki günah kadar yumuşak yatağa geri dönme ihtiyacını, klimayı sonuna kadar açıp Kilian'ın birkaç gömleğini burnunun altına sokarak battaniye katlarının altına gömülmesini.

Daha yarım saat önce çok saçma gelen avlanma fikri şimdi kesinlikle daha cazipti. Bunu kim önermişti? Oscar mı? Kızın ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyor muydu, yoksa bu sadece onun ihtiyacı olan şey miydi?

Hepsinin ihtiyacı olan şey bu muydu? Hayır, bu değildi. *Sekiz* yakın arkadaşın tek bir kız için rekabet etmesi sağlıklı değildi, hiçbir şekilde, hiçbir zaman.

Ancak... Alfalar hakkında bildiklerine göre, tam olarak bağlanmak istemeseler bile, eşlerine değerlerini diğer Alfalara karşı kanıtlamak son derece çekici olurdu.

Uzun kollu, dar, siyah bir tişörtü başparmaklarının üzerine geçirdi ve koyu renk bir kot pantolon giydi. Yurda dönerken hava serinlemiş, akşam esintisiyle ılıklaşarak örtünmesine izin vermişti. O isyan hissi içindeki kadın bunu Alfalar için kolaylaştırmayı reddediyordu. Dizlerine kadar fermuarlı çoraplar, yumuşak tabanlı deri botlar ve sık sık mayolarının üzerine attığı dar siyah bir örtü ekledi. İnce ve esnekti, göğüslerinin hemen altında gevşekçe dalgalanıyordu, yüksek bir yakası ve bol bir başlığı vardı, kolları ellerinin üzerinden sarkıyordu.

Saçlarını yüksek bir örgü şeklinde bağladı, tüm tutamları sabitledi ve ve sonra banyo dolaplarını karıştırıp parfüm aradı. Daha önce hiç denemediği yabancı bir şişe buldu ve üzerine sıktı. Parfümün izini saklandığı yere kadar takip etmelerine yetecek kadar değil ama doğal kokusunu bir süreliğine karıştırabilir.

Kendini hazır hissettiğini söyleyerek fuayeye geri döndü. On Alfanın hepsi merdivenlerin dibinde toplandığı için diğerlerinden daha uzun sürmüştü. Merdivenlerin yarısında durakladı ona baktılar. Duyguları göğsüne doğru fırladı, karanlık bir enerji kırbacıyla dışarı fırladı, sonra da doğru düzgün okuyamayacağı kadar hızlı bir şekilde geri çekildi.

Çoğu aynı sert ifadeyi takınmıştı, ancak kendini tekrar harekete geçirdiğinde, aniden her şeyden çok eğlenmiş göründüler ve hayal edip etmediğini merak etmesine neden oldular. o acımasız yoğunluktaki flaşlar.

Kalen ve Mikel, ciddiyetin yerine eğlenceyi koymayı başaramayan tek iki kişiydi ve ikisi de sanki bir şekilde onu yukarı çıkarıp tersine çevirebileceklermiş gibi ona bakıyorlardı Her ne yaptıysa. Mikel, Kilian'a bir şeyler mırıldandı, o da başıyla onayladı ve üst katta kayboldu.

"Doğru." Mikel birkaç saniye ona baktı, boynundaki bir kas zonkluyordu. "Hepinizin bireysel güçlerine hitap edecek bir av planladık. Carter, bir Sigma olarak etrafındaki insanlara karşı yüksek bir farkındalığa sahip olmalısın, bu yüzden başarılı bir şekilde saklanmanı ve Alfa'nın yakalamasından kaçmanı ve bunu iyi yapmanı bekliyorum. Bunu yapabilir misin?"

Başını salladı ve Kilian aşağı inip Isobel'in renkli ipek saç tokasına benzeyen bir avuç dolusu saç lastiğini Mikel'in avucuna bırakırken Mikel hemen diğerlerinin yanına gitti.

"Alfalar olarak duyularınız gelişmiştir ve bu hepinizi teste tabi tutacaktır. Carter otuz dakikalık bir avantaj elde edecek ve Beta Labirenti ya da Delta Labirenti içinde saklanacak. Saklandıktan sonra, yakalanmamak için hareket etmekte ve seçtiği labirentte konumunu değiştirmekte özgür olacak." Mikel her birine birer toka uzattı ve sonuncusunu Isobel'e verdi. "Herkes bunları bileğine taksın. Eğer elinden alınırsa, oyundan çıkarsın. Kaybettiniz. Carter'ın saç lastiğini çalarak onu yakalayabilir ve aynı yöntemi kullanarak rakiplerinizi yok edebilirsiniz. Akademi araçlarının kullanımı yasaktır. Bu oyunu temiz tutmaya çalışalım. Kan dökmek yok."

Isobel kaşlarını çatarak saç tokasını bileğine yerleştirdi ama diğerlerinin hiçbirisi bu uyarıya şaşırılmış görünmüyordu.

"Herkes anladı mı?" Mikel havladı.

"Anlaşıldı," diye koro halinde karşılık verdiler.

"Anladım," diye girdi Isobel, bir saniye geç kalmıştı.

"Güzel." Kalen kapıya doğru bir adım attı ve kapıyı aralayarak gözlerini ona dikti. "İyi şanslar Carter."

Gülümseme. Gülümseme. Gülümseme.

Dudaklarından küçük bir kıkırtı döküldü ve bir eliyle ağzını kapattı. *Neden bundan bu keyif alıyordu?* Onda yanlış olan bir şeyler vardı.

Moses alçak sesle, "*Kesinlikle* seni etkiliyoruz," diye mırıldandı.

Isobel neredeyse ayak parmaklarının ucunda zıplayarak yanlarından geçti.

Vücudunun içinde o kadar çok enerji dönüyordu ki, patlayıp dışarı çıkacağından endişeleniyordu.

"Şansa ihtiyacı olan ben değilim," diyerek Kalen'in yanından geçip kapı aralığında durdu ve fuayede toplanan gergin, seğiren bedenlerin her meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Sadece meraktan soruyorum, ne kazanacağım, ne zaman... bilirsiniz, kazandığımda?"

Mikel'in sert ağzı seğirdi, gözlerinin kenarları kırıştı.

Taş suratlı profesör *kesinlikle* gülümsemeyi düşünüyordu. "Yılın ilk A Koşuşu partisinin temasını sen seçeceksin. Koşsan iyi olur Carter, zamanlayıcın başladı bile."

Tek kelime etmeden topuklarının üzerinde döndü ve koşarak yataktan uzaklaştı. Alfa Tepesi'ne çıkan asfalt yolda hızla ilerlerken, içinde sürekli olarak biriken enerji şimdi derinliklerinde gümbürdüüyordu. doğru koşarken kolları ve bacakları kaşınıyor, dışarıya dağılan öğrencileri görmezden geliyordu. tamamen siyah giysisi ve çılgınca hareketleri karşısında şaşırarak

bir paket servis kabı aldı ve dairesel yemek barının etrafında dolaşmaya başladı.

Gerçek Ironside tarzında, bir çeşit yemek teması varmış gibi görünüyordu, süslemelerle dolup taşıyor ve kristal avizelerin ışığı altında parlıyordu. Tatlı bölümünü buldu ve bir meyve sergisinden kiraz toplamaya başladı. Çok uzun sürdüğünü fark ettiğinde, avuç avuç meyveleri kapmaya ve onları kabın içine itmeye başladı, bazıları avucunda patlarken ellerini lekeledi.

THEODORE'UN BİR PLAN OLUŞTURMAK İÇİN YARIM SAATI VARDI VE her dakikasını kullanacaktı, çünkü o odadaki hiç kimse oyunu sadece hızına dayanarak kazanmayacaktı.

Kalen ağır kapılar kapanırken Mikel'i hepsine göz kulak olması ve çıkışı koruması için bırakarak odadan çıktı. Gerçi onlar erken ayrıldılar. Avin Isobel'i bir şekilde açtı ve geçirdiği yazdan sonra onu biraz eğlenmekten mahrum edemezlerdi.

Eğlencesi tamamen kanlı bir kaosla sonuçlansa bile - ki bu kuvvetle muhtemeldi.

Sekiz kişi dağıldı, odanın etrafına dağıldılar ve telefonlarına baktılar, birbirleriyle konuşmayı reddettiler. Kilian'ın kameralar için hafif bir konuşma yapma çabaları. Theodore önce telefonundaki Ironside'in resmi interaktif haritasını inceledi, ardından Elijah, Gabriel ve Oscar'ın oluşturduğu Eleven uygulamasındaki haritayı tercih etti. Yakınlaştırdı Beta Labirenti ve ardından Delta Labirenti, çitlerle çevrili koridorları izliyordu. Labirentin içinde kamera simgeleri yoktu, ancak yatakhanelerin yer üstündeki bölümlerini ve labirentin giriş ve çıkışlarını çevreliyorlardı. Bu mahremiyetleri olduğu anlamına gelmiyordu - gecenin bu saatinde olmazdı. Labirentler akşam yemeğinden dönen insanlarla dolup taşacaktı.

Ama belki de küçük bir cinayet için yeterli olabilir.

ISOBEL İSTEDİĞİNİ ALIR ALMAZ YEMEK SALONUNDAN KAÇTI.

İhtiyacı vardı. Delta Labirenti'ne doğru koştu, avuçlarında çilekleri ezdi ve yüksek çitlerin arasından geçerken suyunun damlamasına izin verdi. Öğrenciler geçitlere süzülüyordu ve o da etrafından dolandı.

Biri adını seslendiğinde bile durmayı reddederek. Daha sonra Beta Labirenti'ne girdi, yol boyunca rastgele vişne suyu damlattı ve ardından bale şalını çıkarıp ellerini silerek temizledi. Şalı B Yurdu'nun girişini süsleyen sütunlardan birinin etrafına bağladı ve sonra kalbi boğazında labirentten geri koştu.

THEODORE HUZURSUZLANARAK TELEFONUNU KONTROL ETTİ.

Otuz dakikaları neredeyse dolmak üzereydi. Ironside'ın sunduğu birkaç kör noktaya dayanarak bir plan ve diğer Alfaları en çok ortadan kaldırmak istediklerinden en az ortadan kaldırmak istediklerine doğru sıralamıştı. Mikel kaykıldı, saati kontrol etti.

Theodore ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, odaklanmış bir şekilde önüne bakıyordu.

Diğerleri de aynısını yaptı, oda sessizlikle ağırlaştı.

ISOBEL KAZANMAK İÇİN ÇİRPİNİYORDU VE ARTIK NE İSTEDİĞİNİ BİLE ANLAMİYORDU.

Neden? Kazanmalarına izin verirse bu doğru olmazdı. Onlara öylece veremezdi.

Belki de kimseye bağlanmak istememesine rağmen hiçbirinin onu eş olarak istememesiydi. Belki de ruhunun onlarınkine bağlı olan kısmı, bunu sadece *kabul* etmelerini değil, için savaşmalarını da talep ediyordu.

Bu tehlikeli bir düşünceydi, çünkü eğer onların *o zaman ... bu onun da istediği anlamına gelmiyor muydu?*

Tehlikeli aydınlanmayı uzaklaştırmak için başını salladı, onu enerjinin vızıltısını bozamayacağı çok uzaklara itti ve heyecan onu Alfa Tepesi'ne geri götürdü. Tepenin eteklerine ulaştığında telefonunu kontrol etti ve sadece birkaç dakikası kaldığını fark etti. Onlardan herhangi biriyle karşılaşmadan saklanmayı planladığı yatakhaneye ulaşmasına yetecek kadar uzun değildi.

Sağa doğru dönerek asfalt yolu takip etti. İçinde kaybolabileceği bir bahçe buldu ve sonra telefonunu tekrar kontrol ederek bulunduğu yerin havadan görüntüsünü getirdi. O Elbette akademiden ayrılamazdı. Hastanedeyken Üstün Yeteneklilerin Avrupa'da bulunmasını düzenleyen tüm yasalar hakkında kapsamlı bir e-posta almıştı - ilk paragrafı okumaya çalışırken uyuyakalmıştı ama uyarı yeterince açıktı. İşte

gözüne alınmak, okuldan atılmak, tutuklanmak ya da eve gönderilmek istemedikleri sürece akademi dışına çıkamayacaklardı. Yine de seçenekler vardı.

Akademinin kuzey noktasını çevreleyen büyük bir gölün yanındaki ormanlık gibi. Durdu, uzaktan gelen erkek seslerini dinledi ve hiçbir şey duymayınca ters yöne doğru koşmaya başladı.

EVE İNDİE, SIYAH GIYSILI BİRİ HIZLA YANINDAN GEÇERKEN BAŞINI KALDIRDI -Telefonlarına o kadar dalmışlardı ki Eve'in bahçenin arka köşesindeki gölgeli çardağa fark edemediler. Tanıdık Ufak tefek ve hafif bir vücudu vardı; uzun, kalın sarı saç örgüsü sırtında dalgalanıyordu.

Eve Alfalardan birinin Carter'ın peşinden gelmesini bekledi ama bu gerçekleşmeyince kaşlarını kaldırdı. *İlginç*. Telefonuna tekrar baktı ve onu bu işe yönlendiren e-postayı tekrar okudu gelip Alfa Tepesi'nin etrafında dolaşırlar.

Kimden: sponsor-noreply@TSD.com

Konu: Tekrar dene, Omega.

Mesaj: Bu sefer kanıtı unutma. Gece yarısına kadar vaktiniz var.

Telefondan başını kaldırıp aşağıya, sonra tekrar yukarıya baktı.

Bu iş öylece kucağına düşmüş olamaz.

THEODORE ÇIKMAK İSTEDİ.

Şimdi.

"geldi," diye sabırsızca homurdandı.

Mikel onlara, "Temiz tutun," diye hatırlattı, sesi alçaktı, tonunda ince bir Alfa emri vardı.

Kapıyı iterek açtı ve sadece Kilian ile Niko öne çıktı, ikisi de geri dönüp grubun geri kalanına baktı, onlar da donmuş bir şekilde orada duruyordu.

Mikel'in emrini savuşturmak.

Çünkü hayır, temiz dövüşmeyeceklerdi.

Kilian gözlerini devirdi ve koşmaya başladı. Niko homurdanarak Kilian'ın peşinden koştu. Sırada Oscar vardı, sonra da Cian. Theodore, Mikel'in komutunu Moses'tan önce savuşturdu ama o da

Musa Alfa Tepesi'ne giden yolda ilerlerken o da kardeşinin arkasında kalacak şekilde mücadeleye devam etti.

İlk kamera kör noktası.

Elijah ya da Gabriel'in neden hâlâ gitmediğini anlamak için arkasına bakmaya zahmet etmedi. Odaklanmıştı ve bir sonraki kameradan önce çok dar bir penceresi vardı. Moses'ın üzerine atılarak ikisini de kaldırım taşlarının üzerine yuvarladı, boğazlarından hırıltılar çıkıyordu.

"*Bekle* biraz," diyerek Moses itti ve kolunu arkasından tuttu. "Ne oluyor lan Theo? Bana bu şekilde saldırırsan grubunu kaybedeceğini biliyorsun. Sırf beni dışarıda tutmak için kendini yarış dışı mı bırakacaksın?"

"Belli ki," diye alay etti Theodore, midesini soğuk bir öfkenin kapladığını hissederek. Tekrar konuşmadan önce öfkesini yatıştırmak için bir an bekledi.

Kontrolü kaybetme.

"Herkesin ilk hedefi benim," dedi. "Eğer grubumu siz almazsanız, başkası alır."

"Sorduğum şeyin bu olmadığını biliyorsun," diye homurdandı Moses, Theodore'a bakarken gözleri kararmıştı.

"Sen benim *kardeşimsin*." Theodore'un içindeki öfke kabarıyor, köpürüyor, taşmak ve patlamakla tehdit ediyordu. Bağlı sakinleştirmek için Isobel'e daha fazla ihtiyacı vardı... ama bu her şeyi çözmeyecekti. Bu sadece bir yara bandıydı ve bağ onun tek sorunu değildi. O başlı başına bir sorundu.

"Ve?" Moses kaşlarını kaldırarak meydan okudu. "ederim Theo, eğer bir daha 'onu ilk ben gördüm' saçmalığına başlarsan kendimi kaybedeceğim."

"Ama ben yaptım," dedi, sırf götlük olsun diye. Biliyordu ki mantıksızdı, ama hiçbir şey aşık olduğu kızı *paylaşmaktan* daha mantıksız olamazdı.

"Hayır." Musa içini çekti, içindeki mücadelenin bir kısmı tükenmişti. "Elijah fark etti. Onu hepimizden önce fark etti. Sadece bundan bahsetmeyecek kadar akıllı. Ve onu ilk Oscar kurtardı. Ve onu ilk ben öptüm. Ve Kilian onun ilk eşcinsel en iyi arkadaşıydı. Onu önce sen boşalttın ama Cian'ın siki önce onun ağzındaydı. Ve Niko ona kendini savunmayı, karşı koymayı ve hepimizin arasında kendine güvenli bir alan açmayı öğretti.

Bunun için. Gerçekten devam etmemi istiyor musun? Çünkü devam edebilirim. asla sahip olmadın, asla sahip olmadın. Asla da sahip olamayacaksın."

"Biliyorum." Theodore, eli tekrar yanına düşer düşmez Moses'ın üzerine atladı, ardından çıkan boğuşmada kendi saç lastiğini kaybetti, ikisi de birbirinden ayrıldı ve ağır ağır nefes aldı.

"Asıl soru, sadakatinizin nerede yattığı." Theodore sesini alçaltarak öfke ve güvensizlikle titreyen bir tonda konuştu.

"Kardeşine mi yoksa en iyi arkadaşına mı? Çünkü sırada Oscar var."

Musa ona dikkatle baktı. "Ben de seninleyim."

"Güzel." Theodore yüzündeki öfke ve kızgınlığı attı, yerini daha sakın bir şey aldı.

Moses, Theodore'un yüz hatlarıyla oynamasını izledi ve öfkeyle başını salladı.

MIKEL KOŞUYA ÇIKMAYA NİYETLENMİŞTİ.

çılgınca bir enerji. Bu yüzden, küçük servis arabalarından birinin tırmanabileceği büyüklükteki dar personel yolunu kullanarak tepenin eteklerine, ana girişin karşı tarafına . O

Eve Indie sadece otuz adım öteden bir mermi gibi görüş alanını kesince durdu.

Bir şeyin peşinde.

Önüne baktı, köşeyi dönmekte olan ve hızla gözden kaybolan siyahlar içindeki küçük figürü seçebildi.

Elbette Carter oyunu kurallarına göre oynamamıştı.

Kabaca küfrederek Omega'ya yetişti ve onunla kesişti, elleri yakalamak, *yırtmak* ve *yok etmek* için yanarken vücudunun geri kalanı dönüp kovalamak istiyordu... çünkü eşinin nerede olduğunu biliyordu... ve o diğerlerinden çok uzaktaydı.

Onu baştan çıkarmak.

Ama hayır, sorumlu olan o olmalıydı.

"Bayan Indie," dedi adam, kız korkudan nefesi kesilmiş bir halde geri çekilirken. Birkaç adım geriye doğru tökezledi, bakışları adamın yanından geçip gitti.

Hatırlatma bana, diye çıkışmak istedi, ama sesini eşit ve kibar tuttu, sadece en ufak bir emir kipi vardı. "Ben ve Profesör West konuşmak istiyoruz."

"Benimle mi?" Bir adım daha geriledi ve Carter'ın peşinden gitme vazgeçip Mikel'e odaklanmadan önce arkasından umutsuzca bir bakış daha attı. Mavi gözleri sahte bir masumiyetle açılmış, titreyen parmakları

kulaklarının arkasındaki ela saç tellerini

gevşetti. "Ben sadece-"

"Şimdi iyi." Mikel onun sözünü kesti, topuğunun üzerinde döndü ve ana yola doğru geri döndü, kelimelere damlattığı Alfa sesinin zayıf tenorunun etkisini göstermesine izin verdi.

Eve kendini tutamayarak onun arkasından koştu.

THEODORE, KARDEŞİNİN KESKİN BURNUNA GÜVENEREK MOSES'İN ARKASINA DÜŞTÜ.

Beta Labirenti'ne doğru yöneldiler.

"Tüm bu durumu manipüle ederek atlatamazsın," diye uyardı Musa. Alçak sesle konuştu, onlar yetişmek için koşarken kelimeler sert nefesler arasında dışarı atıldı.

"Hepimiz güçlü yanlarımıza göre oynamalıyız," diye karşılık verdi Theodore.

Öğrenciler girişte toplanmış, birbirlerine alçak sesle fısıldıyor ve labirentin başlangıcına bakıyorlardı, girmeye çok korkuyorlardı.

"Kesinlikle ," diye mırıldandı Theodore. "Hızlı olmamız gerek."

Moses başıyla onayladı ve labirente doğru hızla ilerlediler.

Theodore Oscar'ın kokusunu almaya o kadar odaklanmıştı ki, burun deliklerine dolana kadar vişne suyunun ipucunu tamamen kaçırmıştı. İkisi de durup yolu kaplayan koyu bordo damlalara baktı.

"Kanaması var mı?" Theodore daha iyi görebilmek için eğilerek sordu.

"Hayır." Moses keskin bir kahkaha attı. "Bu gerçek vişne suyu. Oynuyor."

Küçük Sigma oynamıyor.

Theodore'un aleti seğirdi ve kanının içinde bir şey canlandı. Bu yarış kazanamayacak olsa da, ona oynaması için bu şansı verdikleri için derin bir tatmin duygusu hissetti.

Doğasına boyun eğmek ve yaramaz, muzip tarafını ortaya çıkarmak.

Bu, onların yanında kendini güvende hissettiği, güvendiği anlamına geliyordu.

bu şekilde hissettirdiklerini bilmek içinde bir şeyleri yatıştırdı.

Öfkesinin bir kısmı yatıştı, daha az

fırtınalı.

"Bize doğru geliyor," diye homurdandı Moses, Theodore'u gömleğinden tutup çekerek koşmaya sürükledi. "Hazırlan."

Oscar ilerideki köşeyi döndü, duruşu bir saniye bile tereddüt etmeden hazır olma durumuna geçti. Muhtemelen onları görür görmez haklamaya niyetlenmişti ama takım olmak üzere olduğunu hemen fark etti ve onlardan daha hızlı koşabileceğine karar verdi.

Dönüp kaçmaya başladı, onlar da peşine düştüler, Oscar'ın avı kaybetmektense dövüşten kaçmayı tercih edeceğini anladığında Theodore'un içindeki öfke yeniden canlandı.

MIKEL'İN NEFESLERİ KISA, SERT PANTOLONLARLA GELİYORDU, ZİHNİ Öfkeyle bulutlanmıştı, adımlarını normal tutmak ve yüzündeki gerginliği gidermek için harcadığı çabayla görüşünün kenarları dalgalanıyordu.

Çok farklı iki ihtiyaç arasında iki yöne savrulmuştu. Biri öfkeli ve , diğeri.. hâlâ şiddetliydi ama farklı bir şekilde. Carter koştu ve bu onda kovalama isteği uyandırdı.

Kurallarına karşı gelmişti ve bu da ellerinin kaşınmasına ve gözlerinde güzel gözyaşları ve dudaklarında *özür dilerim* ve *efendim* gibi daha da güzel kelimeler görme ihtiyacıyla midesinin yanmasına neden oldu.

Gerginliğinin bir kısmının havaya sızmasına izin verdi, tam yatakhaneye adım atarken nem yoğunlaştı, Omega hala onu takip ediyordu. Dışarıda gök gürlüyor, yağmurun ilk şakırtısı duyuluyordu kapı kapanırken mermere çarptı. Mikel kızı Kalen'in ofisine götürdü. Kapıyı çaldı ve sonra kapıyı iterek açtı, kenara çekildi.

"buyurun, Bayan Indie."

Kalen başını kaldırdı, gözleri Mikel'inkilerle birleşti ve perde tekrar yerine düşerken çenesini gıcırdatarak durduğu pencereden uzaklaştı.

Kapı kapanırken, "Bayan Indie," diye seslendi. Ses tonunda üstü örtülü bir tehdit vardı ama başka bir şey söylemedi ve Mikel'in Omega'nın neden orada olduğunu açıklamasını bekledi.

Mikel sadece... öyle hissetmiyordu.

"Telefon," diye sordu, elini uzattı, bütün numaraları bıraktı.

Yüzünde vahşi bir öfkeden başka bir şey olmadığından emindi.

Indie bir adım geri çekilerek kapıya çarptı ve Mikel, kapı kolunu ararken nabzının boynunda zıpladığını görebiliyordu.

Alfa sesiyle "Olduğun yerde kal," diye bağırarak kaslarının kilitlenmesine neden oldu. "Telefonunuzu almak için elinizi hareket ettirebilirsiniz. Yap şunu Şimdi."

Eli hareket ediyordu, gözleri panik içinde açılmıştı ve yeteneğini çıkardı, bir anda karanlık ve baş dönmesi baş gösterdi. Mikel'in kafasına girerek yumruğunu sıkmasına neden oldu. Kalen onun etrafından dolaşarak elini uzattı.

Çatırtı odada ve Mikel'in *karmakarışık* olan zihni bir anda berraklaştı.

Indie kapıya yaslanmış, eliyle yüzünün bir tarafını kapatmış, dehşet ve farkındalık karışımı bir ifadeyle Kalen'e bakıyordu.

"Beni yanlış anlama," diye hırladı Kalen, ses tonundan buz damlıyordu. "Karşınızda bir yok. Alfalarımın ya da Sigma'larımdan birine , karşılık veririm. Seni lanet bir böcek gibi ezerim, İstifa mektubumdaki kanı sileceğim ve tek bir pişmanlık duymadan çekip gideceğim, anlaştık mı?"

Indie söndü, eli düştü, kapıdan uzaklaşırken sırtı dikleşti. "Evet, Profesör."

Sesinde ne korku ne de alay vardı. İyi eğitilmiş bir askerin tepkisiydi. Zorbalığa alışkın birinin. Bu da mantıklı. Bunu *bir yerden* öğrenmiş olmalıydı.

Mikel, Kalen'in masasının karşısındaki sandalyeyi çekerek, "Otur," dedi. "Ve telefonu ver."

Koltuğa tünedi, bacak bacak üstüne attı ve Eteğinin cebinden bir telefon çıkardı ve Mikel'in bekleyen avucuna bıraktı.

"Bulacağın şey hoşuna gitmeyecek," diye uyardı, sesi yorgun geliyordu. "Ama sen bunu zaten biliyorsun. Etrafta dokunulmazmışsın gibi dolaşabildiğine göre Taş Dahlia ile derin bir bağın olmalı."

Kalen ona soğuk ve sıkılmış bir bakışla baktı, kaşları .

Mikel onu tamamen görmezden gelerek telefonunu arıyormuş gibi yaptı.

Bunun yerine, Elijah'ın uygulamalarından birini indirdi, ona tam izinler verdi ve ardından uygulamadaki maske resmine tıklayarak adını ve simgesini zararsız bir şeye uyarlamasını tetikledi

Indie'nin indirdiği diğer uygulamalara dayanarak. Elijah'ın programlarının yaptıkları şeyi nasıl yaptıklarına dair en ufak bir fikri yoktu ama

Elijah, Ironside'ın yeni yerine vardıklarında hepsine nasıl kurulacaklarını öğretmişti. Mikel telefonu geri verdi ve Indie kaşlarını çatarak ona inanmayan bir bakış attı.

"Doğru düzgün aramayacaksan neden soruyorsun?" sordu sivri çenesini öne çıkararak.

"Fikrimi değiştirdim." Mikel masanın etrafında dönerek Kalen'in yanında durdu. "Taş Dahlia seni nasıl işe aldı?"

"Sanırım herkesi işe aldıkları gibi." Telefonunu cebine geri koyduktan sonra kollarını ve bacaklarını kavuşturdu. Ayağı yerde asılı, tedirgin bir şekilde hokkabazlık yapıyordu. "Bana çamur attılar ve benden küçük bir şey yapmamı istediler - tam olarak *etik* olmayan bir şey, ama bunu filme aldılar ve bu görüntüleri daha fazlasını yapmam için bana şantaj yapıyor. Ve daha fazlasını. Ve daha fazlasını. Bana tamamen sahip olana kadar teminatlar birikti."

"Sana Carter'a saldırmanı mı söylediler?"

"Neden Carter'a bu kadar bağlısın?" Indie, gözlerinde vahşî bir bakışla Mikel'e bakarak karşılık verdi. "Onunla çiftleştin falan mı?"

"Kes şu saçmalığı," diye emretti Kalen soğuk bir şekilde. "Onun sırrını biliyorsun ve senden çok daha önemli insanlardan çok özel bilgiler almadan onun bağını bu şekilde parçalamayı düşünemeyeceğini biliyoruz. Peki, sana bunu yapmanı kim söyledi ve tam olarak ne dediler?"

"Gerçekten bilmiyor musun?" Indie alay etti. "Düşündüğüm kadar iyi bağlantıların yok. Benden daha iyi durumda değilsin."

"Sponsorunun kim olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?" Mikel sordu, sabrı zayıflamış, yıpranmış bir ipliğe dönüşmüştü.

"Cevap bile bir e-posta aracılığıyla iletişim kuruyor," diye yanıtladı Indie. "Onunla tanıştım - Stone Dahlia'daki, yani *eski* Stone Dahlia'daki nezarethanelerden birinde - ama oradaki diğer insanların ve görevlilerin yaptığı gibi maske takıyordu."

"Yani Üstün Yetenekli değil." Kalen parmaklarını masasına vurdu. "Neye benziyor?"

"Ortalamanın üzerinde bir boy, sanırım. Uzun, düz sarı saçları var. Sanırım daha kalın dudakları var, ama sadece üstlerini kapatıyor da olabilir. Onu hiç rujsuz görmedim. Gözleri gri mi? Ya da mavi? Belki de yeşil? Işıkları çok düşük tutuyorlar ve ona bakmamızdan nefret ediyor, bu yüzden gerçekten bilmiyorum. Oldukça formda görünüyor. Her zaman tırnakları var.

Bitti. Tasarım kıyafetler giyiyor. Maske olmadan bile seksi olduğu anlaşıyor."

"Biz' dedin." Mikel kaşlarını çattı. "*Bizden* nefret ediyor' dedin. bak'."

"Alaric?" Indie boynunu öne doğru eğerek iki elini de kaldırdı. Onlara bakarken yüzünde şaşkınlık ve kafa karışıklığının karışımı bir ifade vardı, sanki şimdiye kadar her şeyi anlamış olmaları gerekirdi.

"Alaric Crowe mu? İkimize de sponsor oldu. Ve Kikki Rayne."

"Rayne?" Kalen sordu, Mikel'le hızlıca bakiştılar, o da başını salladı. Kikki Rayne onların listesindeydi.

Dışarıda pencereler şimşeklerle parlıyor, Mikel'in yavaşça atmosfere sızdirdığı öfkeyi emiyordu.

"Peki bu kadın sana Carter'a tam olarak ne yapmanı söyledi?" Kalen ipeksi bir sesle sordu. Sanki bedensel bir zarar vermeyi düşünüyormuş gibiydi - zaten şımarttığından daha fazlasını.

"*Eşine* mi demek istiyorsun?" Indie karşılık verdi, dudakları titriyor olsa da omurgalı çalışıyordu ve tüylerim diken diken oldu. "Bana Carter'a ne söylemem gerektiğini söyledi. Bir şeyin ortaya çıkacağını ve onu çalmam gerektiğini söyledi. Bir şey olabileceğini söyledi.

Carter'ın içinde ya da ona bağlıydı ve bu durumda onu kesip çıkarmam ya da kesip atmam gerekirdi. Ayrıca bunun bir zincir, bir iplik, bir taç, bir pelerin ya da altın bir ışık olabileceğini de söyledi."

Mikel, "Ama ondan kestiğiniz ışığı çalmadınız," dedi.

Indie ürperdi, gözleri tatsız bir anıyla karardı. "Oscar Sato'nun kapıyı kırmak üzere olduğunu sandım ve paniğe kapıldım. Sadece oradan çıkmak istedim. Yerleşim yeri gardiyanları beni yakaladı ve sonra Aron'u benimle aynı nezarethaneye attılar ve sonra aniden benim yerime Aron'u sorgulamaya başladılar ve sponsorumun sihrini kullandığını biliyordum çünkü onun yaptığı şey buydu. Onun için işe yaramaz hale gelene kadar seninle oynar.

Tüm bu lanet dünya onun oyun alanı gibi görünüyor. Ama ben akıllıyım. Ona yaslanıyorum. Crowe gibi direnmiyorum. Ona 'beni daha çok kullan, daha sert kullan' diyorum ve ondan bir şeyler öğreniyorum. A Koşuşu'nun büyük kirli sırrını nasıl ve bunu güzel ve güvenli bir şekilde kilit altında tuttuğum gibi." Başının yan tarafına vurdu. "Bir şey olmadığı sürece

Tabii ki bana. Bunu Carter'a söyleyecektim ama madem buradayım..." Kollarını kavuşturdu ve ayağını sallamayı bıraktı, her ikisini de inatçı bir tavırla delip geçerken sandalyesinin kenarlarını tuttu.

manik bakışlar. "Tüm sırlarım serbest bırakılmak üzere bir zamanlayıcıda. Eğer o zamanlayıcıyı her gün aynı saatte sıfırlamazsam..." Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı ve omuz silkti. "O zaman senin sorunun olurlar."

"Pekâlâ," diye gürledi Kalen, gözleri dar ve sertti, "bu da neden bu gece sağ salım uyuyup yarın bir daha uyanmayacağından emin olmamamız gerektiği sorusunu yanıtlıyor."

"Küçük dostun için ne kadar ileri gidebileceğini bilmek güzel," dedi Indie. "O zaman Icon yoluna girmek için yapmayacağım *şey yok* beni anlıyorsun."

"Ne var ki?" Mikel'in düşünceleri sarmallara dönüşürken Kalen sordu.

Yetkililer, Omega'nın bilgileri bir tür sigorta poliçesi olarak sakladığını düşünmüşlerdi.

Peşlerinden gelmemiştii ve onunla ne şekilde olursa olsun başa çıkmaya hazırdılar... ama dikkatinin çılgınca, neredeyse histerik bir şekilde aralarında gidip gelmesi ve çenesinin inatçı duruşu onu huzursuz ediyordu.

Bu kız atletizm takımının kurbanı değildi.

Icon pistine girme ihtiyacıyla adeta titreşiyordu ve bunun gerçekleşmesi için yapmayacağı şey olmadığı açıktı.

"Ne var ki?" Gözleri irileşti. "Stone Dahlia'nın neler sunabileceğini bilmiyormuş gibi davranma. Bana henüz orada bir iş teklif edilmemiş olması, ikinizin de Dahlia'ya büyük ölçüde dahil olduğunuzu bilmediğim anlamına gelmez. Sponsorum bana ikinizin de orada *büyük* yıldızlar olduğunuzu söyledi."

"Soruyorum çünkü üçüncü yılındasın," dedi Kalen sakince, Mikel'in kaybetmeye başlaması gibi giderek kendine daha fazla hâkim oluyordu. "Icon pistine gersen bile asla kazanamazsın. Atletizm Takımı bile bunu . Ne olursa olsun yerleşim yerine geri döneceksin."

Indie başını arkaya attı ve güldü, sesin içi boştu. "Oh, , değil mi? Yerleşim yerlerine geri dönmeyecek bir *sürü insan* var. Ironside iş sözleşmeleri ile Stone Dahlia'da tam zamanlı pozisyon sözü aldık. Daha fazla popülerlik

Topladığımız puanlar arttıkça hayatımız daha rahat ." Mikel donakaldı ve çenesi gerilen Kalen'e baktı.

Bu yeniydi.

"Sadede gelelim," dedi Kalen, ayağa kalkıp ağırlığını ceviz masaya yaslayarak. "Sen bizden seni ortadan kaldırmamamızı istiyorsun, biz de senden Carter'ın bağları konusunda çeneni kapalı tutmanı istiyoruz... böylece ikimiz de Şimdi."

"Neredeyse," diye mırıldandı Indie, nefesi daha hızlı geliyordu. "Aslında... sanırım senden biraz daha güvende olabilirim."

"Ben olsam yapmazdım," diye uyardı Mikel, sesi çakıllı ve tozlu. Kendisine tokat atan o olmasına rağmen dikkatini Kalen'de tutarak ondan uzaklaştı. Muhtemelen Mikel'in yüzüydü. İnsanlara gülümserken bile onları dehşete düşürüyordu.

Indie cesaretle, "Fazladan bir sigorta istediğime karar verdim," dedi. "Carter'ın beni herkesin önünde kabul etmesini istiyorum. Market Street' bir kahve randevusu iyi olurdu-"

"," diye girdi Kalen. "değil."

Indie suratını astı, yüzünde teatral bir ifade vardı. "İyi o zaman. Sanırım Gray'le ."

Kilian mı? Mikel yüzünün buruştuğunu gizledi ama onlar tekrar reddedemeden, Indie ayağa fırladı. "Neyse, ben artık gideyim." Kalen'in masasından bir kalem aldı ve defterlerinden birini kendisine doğru sürükleyerek boş bir sayfaya numarasını karaladı. "Gray'e numaramı ver, O randevuyu ayarlasın, ben de Carter'ın küçük sırrının sır olarak kalmasını sağlayayım."

CİAN ODASININ KAPISINI TEKMELEYEREK AÇTI VE ODASINA DOĞRU YÜRÜDÜ. komodin ve avdan önce çektiği karta bakıyordu.

Asa Beşlisi.

Beta Labirenti'ne koşmuştu ama içeri girememişti. Geriye çekilip bekledi, Kilian'ın içeride kayboluşunu izledi sonra daha da geriye çekilerek Oscar'ın içeride, gerekirse çitleri parçalayacakmış gibi fırtına koparışına tanık oldu. Ve sonra Theodore ve Musa onun peşinden koştu, her ikisinin de bilekleri çıplaktı.

İçeri girmek istemişti ama kart bir türlü aklından çıkmıyor, kötü bir anı gibi sürekli gözünün geliyordu.

Rekabet ve uzlaşma.

Geri çekilip bekleme zamanı.

Harekete geçmeme zamanı.

Bunu kabul etmek istemedi ve şimdi odasında durmuş, hata yapmamasına rağmen bunun bir hata olduğunu varsayarak desteyi tekrar karıştırıyordu.

Rastgele bir kart çekti ve Asaların *Beşlisi* yine ona baktı. Paketi duvara ve boğazından bir hırıltı çıkarmadan önce üç kez daha çekti. Birkaç saniye sonra kapısı açıldı ve Gabriel içeride belirdi. çok sakın.

"Burada ne yapıyorsun?" Cian, hâlâ Gabriel'in bileğine sarılı olan tokaya bakarak sordu. "Oyun bitti mi?"

"Hayır." Gabriel önce yerde duran kâğıt destesine, sonra da Cian'ın hâlâ elinde tuttuğu tek kâğıda baktı; ifadesini sabitlemeden önce yüz hatlarında kısa bir acıma ifadesi belirdi.

"Hala anlamadın mı?"

Cian gözlerini devirdi. "Neyi anladın?"

"Kazanan kim ," dedi Gabriel sakince. "İlk önce Theodore ve Moses birbirlerini saf dışı bırakacak elbette. Theodore en güçlü koşucu olduğu için herkesin ana hedefinin kendisi olduğunu biliyor." Gabriel

kaşlarını kaldırdı. "Yani daha başlamadan kaybettiğini biliyordu. Amacı oyuna hile karıştırmaktı, kazanmak değil. Ve Theodore kim en çok rekabetçi mi?"

"Moses," diye homurdandı Cian, yatağının kenarına oturup elindeki karta bakarken.

"Peki birbirlerini ortadan kaldırdıktan sonra kimi ortadan kaldırmayı kabul edeceklerdi?"

"Oscar, sonra da ben." Cian elindeki kartı yüzüne götürüp ters çevirdi. "Bunların hepsi çok açık... ama sen neden hâlâ buradasın? Seni kim dışarı çıkaracak?"

"Elijah yapacak." Gabriel Cian'ın şifonyerine , kollarını kavuşturdu ve bir bileğini diğerinin üzerine koyarak rahat bir duruş sergiledi. "Bu oyun onun için yaratılmış. İz sürme konusunda çok iyi. ..." Sözüünü yarıda kesti ve Cian satır aralarını okumaya çalışarak ona odaklandı.

Elijah Isobel'i mi takip ediyordu? Oyun buydu.

Tabii Elijah Isobel'i *takip* etmiyorsa. Gabriel telefonunun bulunduğu cebinin kenarına dokununca kaşlarını kaldırdı.

Kahretsin, Elijah oyunu kazanmıştı.

Gabriel, sesinde bir sertlik notası olmasına rağmen, "Hadi gidip çalışalım," diye önerdi. "Yakacak enerjim var."

"Ben de ." Cian yatağından kalktı ama yorganının üzerine attığı karta bakmak için durakladı.

"Ciddi misin?" diye hırladı Gabriel odadan çıktıktan sonra. "Her lanet gün ay kartı şu, ay kartı bu ve *şimdi* de benden lanet olası frene basmamı mı istiyorsun?"

NIKO KASITLI OLARAK DİĞERLERİNİN GERİSİNDE KALMIŞTI.

Alfa Tepesi'nden koşarak uzaklaştı, geri çekildi ve tepenin sarp yamacına tırmandı ki bu kesinlikle üzerine tırmandı. Kendini terasa attı ve A Koğuşu'nun yan tarafına saklanarak Elijah'ın ortaya çıkmasını bekledi.

Uzun boylu sarışın binadan çıkıp sakince yolda yürümeye başladığında Niko onu belli bir mesafeden takip etti.

Elijah ya da Gabriel'in çoktan bir takip cihazı yerleştirdiğinden şüpheleniyordu.

Isobel'in telefonu, gerçi bunu nasıl ve ne zaman başardıklarından tam olarak emin değildi. Yine de bu ikisini, Isobel'den daha iyi tanıyordu. Birbirlerini tanıdıkları kadar olmasa da.

Isobel'in gözlerinin önünden ayrılmasına izin vermeleri mümkün değildi.

her zaman nerede olacağını bilmeden. Bir daha asla.

Elijah'ın yataktan ayrılmadan önce bu kadar beklemesine şaşırması ama diğer Alfa'nın acelesi yok gibiydi. O yürüyor, Niko da takip ediyordu; yönleri onları labirentlerden uzaklaştırıp akademinin daha az kalabalık olan kuzey noktasına doğru götürüyordu. Daha fazla arboretum, daha fazla bahçe, daha fazla gölet ve ıssız çardaklar vardı; yol daralarak patıkaya dönüşüyor, kameralar seyrekleşiyordu.

Sonunda bir nehrin sesine yaklaştılar ve Elijah yürümeyi bırakarak gözlerini ileriye dikti.

Niko derin bir nefes alarak Elijah'ın omuzlarındaki gergin çizgileri inceledi. O ana kadar Niko kendini kovalamacaya kaptırmıştı ama şimdi tıpkı Elijah gibi o da duraklıyordu.

İsteddiği bu muydu?

Düşünülmesi gereken çok fazla soru, çok fazla hareket vardı. parçalar ve oyuncular, ama o bunların hepsini bir kenara bıraktı. Paylaşma fikrini -büyük bir çabayla- bir kenara bırakmayı başardı, böylece gerçekten önemli olan tek soruyu düşünebildi.

Isobel'i *mi istiyordu?*

BAZI YILDIZLAR DÜŞER, BAZILARI SÖKÜLÜR

ISOBEL BİR SAAT BOYUNCA NEHİR KIYISINDA

kameraları aradı, bulamayınca da nehrin karşısına geçmeye karar verdi ve bunu yaparken telefonunu başının üzerinde tuttu. Küçük oyunlarının yetkililerin ilgisini çekip çekmeyeceğinden emin değildi, kör noktayı kapatmak için bir kamera ekibi göndereceklerdi ama tüm ekipmanlarıyla onu su boyunca takip edebileceklerinden de şüpheliydi.

Geniş nehir kıyısının diğer tarafı boyunca yürürken, kalın ağaç kökleri, dağınık kayalar ve ufalanan toprak arasında yolunu bulmaya çalışırken sıırıslam olmuştu. Karşıya geçmek için nehrin sığ bir kısmını bulmuştu ama serin su hâlâ çenesine kadar akacak kadar derindi. Şimdi su, hoş bir gürültüyle yanı başında akıyor, kuşlar yağmurdan rahatsız olmadan yukarıdaki gölgeliğin yapraklarına dolanıyordu. Eğer kanı kaynıyor ve derisi garip bir endişe ve beklenti karışımıyla kaşınıyor olmasaydı, bu manzara rahatlatıcı olabilirdi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın onlardan birinin onu bulacağından şüphesi yoktu ama artık saklandığı yere ulaştığına göre, olacaklarla yüzleşmekten başka seçeneği yoktu.

Eşlerinden birine *tamamen bağlanmayı* kabul etmişti.

Ve bunu nasıl yapacaklarını bile bilmiyordu. Ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte resmi bir dövme töreni olmayacaktı.

sessiz katılım ve saçlarını kokulandıran çiçek taçları. Kadim semboller ya da birbirlerinin isimleri veya baş harfleri arasından seçim yapmalarına yardımcı olacak bir Gardiyan olmayacaktı.

Sadece onlar vardı, bir fırtına ve hayatının en uzun günü geceyle birlikte karanlık ve derin bir hal alıyordu.

Arkasında bir dal kırılınca irkildi, kısa bir süre geri çekildi ama kalın, esmer bir kol beline dolanmadan önce dönecek zamanı yoktu, viskinin baş döndürücü kokusu üzerine sinmişti.

Niko'nun bileğinin etrafındaki iki tokenin farkına vararak yere baktı ve vücudunda çok sıkı bir şekilde tuttuğu tüm gerginlik aniden gevşeyerek muazzam bir dalga halinde dışarı taşı.

Niko'ydu.

Niko

güvendeydi.

Soğukkanlılığı bozuldu ve gözyaşlarına boğuldu. Adam onu etrafında döndürdü, gözleri yüzünü, gözyaşlarını, nefes alışverişlerini izledi, onu bir kitap gibi okudu ve yüz hatlarına kazınmış rahatlamayı dosyaladı.

"Benim olduğuma seviniyorsun," dedi eli kalçasına yerleşirken. Saçları gözlerinin üzerinden sarkıyor, tellerinden birinden yağmur suyu titriyordu. "Çünkü bana karşı bir şey hissetmiyorsun. Ben karmaşık değilim." Dudaklarında küçük, anlayışlı bir gülümseme vardı. "Sorun değil."

Titreyerek nefesini içine çekti ve gözyaşlarını ellerinin tersiyle sildi. "Özür dilerim."

Berbattı. Korkunçtu.

Niko ona diğerlerinden daha az bağlanmak istiyordu ama burada O olduğu için bencilce rahatlamış hissediyordu çünkü diğerleriyle daha az sorun yaşayacaktı.

"Isobel." Ellerini tutarak yüzünden uzaklaştırdı ve sonra yanaklarını kavrayarak alt kirpiklerinin hizasından sallanıp dökülen damlaları nazikçe fırçaladı. "Kazanmama izin vermelerinin bir nedeni var. Sorun yok."

"Sarılabilir miyim?" diye sordu aptalca, kollarını kaldırarak.

Çoktan onu vücuduna çekmeye başlamıştı. "Evet, bebeğim." Kalın kolları onu sarmaladı, vücudunun sıcaklığı ve kaslarının sırışıklam giysilerinin arasından karnının ve göğsünün yumuşaklığına dalması anında bir merhem oldu. İsyan eden duyguları fiziksel temasla sakinleşti ve yüzünü adamın boynuna saklayarak ona nefes verdi

Omuzlarına yapışırken derin bir nefes aldı. Bacakları yerde sallanıyordu, zihni onun güçlü, çok yönlü kokusuyla sersemlemişti. Daha önce de ona bu kadar yakın olmuştu -çoğunlukla minderde kışını ona teslim ederken- ama bu farklıydı. Adam... bir şeyi bırakıyordu.

Bir şeyi kabul etmek.

Derin, kararsız nefeslerinde, ses tonundaki hoşgörölü tonda, sanki aniden ona her şeyi verecekmiş ve tek yapması gereken bunu istemekmiş gibiydi. Onun bu sesi ailesine ya da kız arkadaşına karşı kullandığını kolayca hayal edebiliyordu ve bu ona acı veriyordu.

Adam onu tuttukça, ikisinin de tutuşları daha da . Onu bir ağaca yaklaştırdı, vücudunun açısını değiştirdi, böylece yağmur onun yerine sırtına değecekti. Burnunu onun boynu boyunca gezdirdi, parfümünün katmanlarını açarak sarhoş oldu. Bu parfüm Tatlı ve hoşgörölü karamela, en hafif karamel dokunuşuyla şakacı bir şekilde dans ediyor, her şey kızarmış meşe ve topraksı vanilya ile sarılmış, dumanlı, turbalı wisps içinde kalıyor.

"Isobel," diye gürledi, nefesi törpülenmişti. "Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Mhm." Daha da yaklaştı, damarlarında dolaşan zevkli uğultunun içinde kayboldu.

Bunun bir kısmının, arkadaşlarından birinin kendisine ilgi göstermesinden duyduğu mutlulukla vızıldayan bağ olduğundan emindi ama çoğunlukla *kendisiydi*. Ağır rahatlama ve güvenlik duyguları bir baraj gibi yıkılıyor ve yıllardır içinde barındırdığı korku ve endişenin her santimini taşıyordu son birkaç aydır.

Tüm Alfalar arasında kendisini böyle hissettirebilenin Niko olması onu şaşırtmıştı ama sonra bunu daha az şok edici olmaya başladı. Niko kararlıydı, değişken değil. Arkadaşlıklarını değiştirmek için hiç zorlamamıştı. Ona her zaman bir şeyler veriyordu. Diğer Alfalar kameralar için imajlarını korumak için uzaklaştıklarında bile aynı versiyonunu korudu. Eve'in saldırısının ardından hastaneden taburcu olduktan sonra, Niko ondan uzaklaşmayan tek kişiydi, ilişkileri yavaş ama emin adımlarla, onu rahatlatan bir tutarlılıkla büyüyordu. Tıpkı Kalen'le yaptığı tırmanma dersleri gibi, Niko'yla yaptığı düzenli ve güvenilir seanslar da ona güvenmeyi ve itimat etmeyi öğretmişti.

"Benden daha fazlasını isteyebilir misin?" diye sordu.

Kendisini sürüklemeye başlayan bulanıklıktan sıyrılarak geri çekildi. Niko'nun yüzü önünde belirdi, burunları birkaç santim aralıktıydı, benekli yeşil ve kahverengi gözleri ağır bir ifadeyle yüzünde geziniyordu

Bir tür kabullenme, sanki sorusunun cevabını zaten biliyormuş gibi.

"Ne?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Daha fazlasını istiyorum." Sakince konuştu. "Seni istiyorum." Ve sonra, o daha cevap bile veremedi ekledi, "Sadece benim hissettiklerimi hissedip hissetmediğini bilmem gerekiyor çünkü eğer hissetmezsen, bu farklı bir yöne gidecek."

"Hangi yön?"

"Eğer bunu hissetmezsen" -elini tuttu, sakın dış görünüşüne ihanet eden tek parçası olan kalbinin düzensiz atışının üzerine bastırdı- "Seni A Koğuşu'na geri götürüyorum ve bu fırsatı başkasına veriyorum. Birbirimize bağlandığımızda ne olacağını bilmiyorum ama bazı insanlar birbirlerinin duygularını hissettiklerini ve düşüncelerini duyduklarını söylerler ve eğer ben senin kalbini *hissetmek* zorunda kalırsam benim için benimkinin senin için yaptığı gibi hızlanmazsa, bununla iyi başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Ne zaman bağ olduğunu ve ne zaman... normal olduğunu nasıl anlıyorsun?" diye sordu, sesi artık neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Bir insanın Niko'dan etkilenmemesi için *kör* olması gerekirdi. Onun dokunuşları her zaman midesini bulandırırdı... ve zinciri ortaya çıktığında tenindeki dili beynine tamamen kısa devre yaptırmıştı, ama nasıl birdenbire kendini açıp her şeyi ortaya çıkarabilirdi? Bunun için mi? Theodore'a ona karşı hisleri olduğunu itiraf ettikten sonra mı? Oscar'ın banyoda ona yaptığını yapmasına izin verdikten sonra.

O sabah?

Nasıl olur da bu kadar farklı insana karşı aynı bu kadar çok duygu geliştirebilirdi? Bu nasıl bağla ilişkilendirilemez?

"Sigma." Onun yanağını okşadı. "Bu kadar suçlu görünme. Sadece söyle ve eve gidelim."

"Kendimi suçlu hissetmemin nedeni bu değil," diye , adamın kendisinden uzak tutmaya çalıştığı acı dalgası dehşete düşmüştü.

Hafifçe üzerine vurdu, hissedebildiği buruk acıya rağmen göğsünün derisinin hemen üzerinde gezinen bir his. Hâlâ onu sımsıkı tutuyor, kıllı yanağını pürüzsüz tenine değdirerek onu rahatlatmaya çalışıyordu ama sonra kadının sözleri aklına geldi ve sustu.

"Benden hoşlanıyorsun." Sesi şoke olmuş, neredeyse hayrete düşmüş gibiydi.

"Nasıl ?" diye kulağına fısıldadı, kelimeleri yüksek sesle söylemekten korktu, gerisini söyleyemedi cesaretini kaybetti. *Sen her kızın hayalisin.*

"Bilmem gereken tek şey bu," dedi, nemli teni şimdi sıcaklıkla titreşiyordu. "Şu anda bir şey ifade etmek zorunda değil. Ama neden bu kadar suçlu görünüyorsun? Ne oldu?" Tekrar geri çekildi, onu yavaşça ayaklarının üzerine yatırırken gözlerinin içine baktı, elleri kalçalarına sabitlenmişti.

Onu geriye doğru yürüttü, neredeyse dikkati dağılmıştı, sanki Onu, altında durdukları ağacın derin çatlaklı kabuğuna yaklaştırırken kendine yardım etti.

"Grubu parçalamak istemiyorum," dedi, adamın satır aralarını okuyacağını umarak, alt dudağını dişlerinin arasına alıp başını sallamadan önce. Korkaklık için daha sonra bolca zaman olacaktı; arkadaşlarından biri ona olan hislerini itiraf ettikten sonra onunla bağını tamamlamadan önce duygularından vazgeçmek o zaman *değildi*. "Eğer bu şekilde devam edersek -seni ve beni kastetmiyorum, tüm grubu kastediyorum- o zaman ben de aynı anda birkaç kişiyle ilişki kurmak. Zaten öyleyim."

"Biliyoruz." Kadının kalçalarını serbest bırakarak ellerini başının iki yanındaki ağacın geniş gövdesine dayadı.

Onu kasıtlı olarak sıkıştırıyor gibi görünmüyordu, daha çok başını eğerken yaslanacak bir şey arıyor gibiydi, gözleri onunkilerden ayrıldı, ancak dikkati çok uzaklara gitmedi, ıslak gömleğinin tenine yapıştığı göğsüne takıldı.

Zincirinin etrafındaki malzeme büzüşüyordu. Gözlerini tekrar dikti, dili alt dudağındaki bir damla yağmuru yalamak için dalgınca dışarı çıktı.

"Bu planlayabileceğimiz bir şey değil. Her birimizle olan ilişkileriniz size ve birlikte çalıştığınız kişilere bağlıdır, grup olarak hepimize değil. Ama biz bu ilişkilerin kurduğunuz bağlantılar. Ben Eli ve Gabe ile büyüdüm. Moses ve Theo birlikte büyüdü. Kalen ve Mikki birbirlerini uzun zamandır tanıyorlar. Theo ve Kilian çok iyi arkadaşlar. Moses ve Oscar en iyi arkadaşlarız. Ve de iki yıldır aynı yurtta kalıyoruz. Birbirimizi *tanıyoruz* ve neler olup bittiğini *biliyoruz*.

Durumdan memnun olduğumuzu söylemiyorum ama oturup şikâyet edecek de değiliz. İşe yaramasını sağlayacağız. Başaracağız.

kendimiz için mutluluk ve alan emin olmalıyız çünkü Üstün Yetenekli insanlar bunu yapar, değil mi? Bize kömür verin, biz de ekonominize elmas verelim."

Isobel yumuşak bir kahkaha attı ve adam bu ses üzerine başını kaldırdı. Zaten eğilmiş, ağaca dayanmış olduğundan, hareketi yüzünü onunkine yaklaştırdı ve ona gözlerini nadiren yakından görme fırsatı verdi. Aslında ağırlıklı olarak elaydı, fark etti. Koyu bir maun rengi ve orman zeminine serpilmiş yapraklar gibi ince zümrüt benekleri vardı. Gözlerini kırıştırdı, kirpiklerinden bir damlacık düştü ve yanağından aşağı kaydı. Uzanıp ona dokundu, adam yaklaştıkça suyun ışıltılı yolunu izledi.

"Bütün gece burada kalamayız," diye gürledi, bakışları kızın ağzına inerken iri göğsü kabarıyordu. "Onlar bir kamera ekibi ya da kurtarma ekibi göndermeden önce seni işaretlemem gerek."

Yüzünü buruşturmadan önce başını sallamaya başladı. "Bunu Kalen'in ofisinde sormalıydım ama o kadar çok şey vardı ki-"

"Dövme kalemi." Niko onun sorusunu tahmin ederek cebinden bir kilitli poşet çıkardı ve bir cihazın plastik ambalajını açtı. Ayrıca iki küçük poşet ve iki küçük gazlı bez çıkardı ve bunları tekrar poşete koymadan önce ona doğru salladı. "Alkollü mendiller ve küçük bandajlar, yani sanırım bunu küçük tutmamız gerekiyor. Sen Sadece ne çizmemi ve nereye çizmemi istediğinize karar vermeniz gerekiyor."

Rahatladıktan sonra yutkundü. "Ne yaptığımı bilmiyorum Bekliyordum ama dövme olmasına sevindim. Kim-"

"Elijah." Yine onun sorusunu bekliyordu. "Tüm bu ambalajlar kalemi alanın aslında Gabriel olduğunu düşündürse de, paketi bana veren Elijah'tı. Seni buraya kadar takip etti ve bir psikopat gibi cebinde bağı tamamlamak için ihtiyacım olan her şeyle ona yaklaşmamı bekleyerek geride durdu."

Gergin bir kahkaha atarak dövme kalemine baktı. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Sırıttı. "Çok zor olamaz."

Alçak sesle inledi. "Doğru." Kendine baktığında, dövmeyi nereye yerleştireceğini *ya da* ne istediğini düşünemiyordu. Bir bağ kurmaya dair tüm düşüncelerden kaçınmıştı ve şimdi bunun bedelini ödüyordu.

"Benim seçmemi ister misin?" Niko onu inceleyerek sordu.

"Duruma göre değişir." Gülümsemesini bastırdı. "Sen nereyi seçerdin?" Hemen elini uzatıp kulağının arkasındaki yumuşak noktaya dokundu, gözleri karardı. "İşte. Kavga ettiğimiz zaman Saçlarını topladığında boynunu görebiliyorum. Kokun burada çok güçlü." Başparmağı kızın teninde ileri geri gezinerek omurgasından aşağı ürperti gönderdi.

Bu farklı bir Niko'ydu. Neredeyse onunla ne yapacağını bilemiyordu. Her zaman odaklanmıştı ama bu odaklanmayı nadiren böylesine amansız bir yoğunlukla ona yneltmıştı. Hiçbir zaman onun gözlerinin içine derin derin bakmamış ve dokunuşlarının oyalanmasına kesinlikle izin vermemişti.

"Ya senden hoşlanmadığımı söyleseydim?" diye ağzından kaçırdı. "Beni yurda geri gtrrdn ve her şey biterdi, öyle mi?"

Gülümsemesi yavaş ve hüzünlüydü. "Hayır. Bu gecenin sonu olurdu. Fikrini değiştirecektim, ama seni zor durumda bırakıp bunu bu gece yapmayacaktım, hele de bu durum seni zor durumdayken. Başka biriyle bağ kurmana izin verecektim ve sonra bunu hissettiğinden emin olacaktım. Ve sonra senden beni de bağlamayı talep edecektim." Kavrayışı boynundan aşağı kaydđ, vücudu daha da yaklaştı, başparmağı çenesini yukarı kaldırdı. "ok inatçı olabiliyorum-" Dudakları onunkilere değdi, ikisi de derin derin nefes aldı. "-çok inatçı, Illy."

Adını dudaklarından alçak sesle hırıldayarak duyunca sonunda pes etti ve adamın ıslak gömleğinden tutarak onu tekrar ağzına doğru çekti.

Onu derinden öptü, dudaklarının sert baskısında ve dilinin onunkine bastırma biçiminde vahşı bir kenar vardı, hemen teslim olmayı talep ediyordu, ama sonra bir tıslama ile geri çekildi, dövme kalemini aralarında tutuyordu, anta iki parmağından sarkıyordu.

Hiçbir şey söylemedi ve hâlâ onun ağzına bakıyordu, nefes alış verişi düzensizdi. Onu geri çekmek ve ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedi.

Onu itebilirdi -midesindeki ateş bunu *talep ediyordu*- ama o haklıydı. Orada olmalarının bir nedeni vardı ve bu bir ağacın altında öpüşmek ya da duygularını itiraf etmek değildi.

Bağlantıyı tamamlamaları gerekiyordu.

"Tamam," diye fısıldadı boğuk bir sesle, uzun sa örgüsünü bir omzunun üzerinden çekip ona sırtını dönerek. "Sadece küçük bir kalp iz," dedi sessizce, boynundan aşağı inen bir kalp çizgisinin nasıl görüneceğini hayal ederek. Daha sonra dövme yaptırırken daha fazlasını ekleyebilirdi.

Market Caddesi'nde bir yer- belki de iki yanında bir sıra kalp yapın, kulaklarından sarkan kazınmış siyah küpeler gibi. Ya da belki...

Belki başka biri de kalpler dizisine ekleme yapabilir.

Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi ama *vücudu* kesinlikle nasıl hissettiğini biliyordu. On kişinin fantezisi midesini ısıttı. Boynunu tutan ve kızarmış tenine koyu renkli küçük kalpler kazıyan bir çift el.

Niko hiç oyalanmadı. Seçtiği noktayı alkollü mendillerden biriyle temizledi ve sonra kalemi açtı, büyük elleri kızın kafasını tam istediği gibi bükte.

Dövme tabancasının ilk keskin ısırtığı onu *bir şeyler* olduğuna ikna etmek için yeterli oldu ve adam işini bitirip yaptığı şeyi küçük bir gazlı bez parçasıyla örttüğünde, içindeki değişim o kadar somuttu ki neredeyse .

İçinde derin ve karanlık bir boşluğun açıldığını, onu derinden sarsan bir güçle dolduğunu hissetti. Uyanmış gibi hissetti. Yıllarca uyuduktan sonra hayata geri dönmek gibi. O boşluğun bir yerden, kendi parçalarının düştükleri yerden yukarı çekildiğini, kaderin karanlık elleriyle bir savaşa atıldığını hissetti. onları geri sürüklemek için. Bu parçalar altın rengi ve parlaktı ve göğsünün içinde yanana, midesinin çukurundan çekilene kadar daha da yükseğe ulaştılar.

Niko onu etrafında döndürerek, göğsünden fışkıran ve artık sadece hayali olmadığını anladığı altın ışığa baktı. Dalları Niko'nun gömleğinin ıslak kumaşının altındaki tenine saplandı. Homurdanarak gözlerini onunkilere dikti, küfrederek ondan uzaklaştı.

"*Lanet olsun*," diye bağırarak gözlerinden birini tırmaladı. Elini çekti, avucunun içinde *eriyen* bir temas yanıyordu. Tekrar küfrederek elini salladı ve sonra bir adım daha geri çekilerek gözünü yıkamak için yüzünü yağmura doğru eğdi. "Kontağını çıkar," dedi ona. "Çabuk ol."

Isobel onu titreyen elleriyle çıkardı ve orada öylece kalakaldı, boğazı kurumuş ve gözleri büyümüştü, çünkü her şeyi... hissedebiliyordu. Niko onun bedeninin içindeydi, zihninin içindeydi. Onun acısı onun acısıydı - kendi gözü yanıyormuş gibi keskin bir şekilde.

Gözyaşlarını kırptırdı, sonunda şoktan ve bir gözü göremeyecek kadar bulanık bir şekilde ona doğru koştu. "İyi misin? Herhangi bir zarar verdi mi?"

"Sanmıyorum," diye inledi, yağmur yüzünü yıkarken göz kapağını açık tutuyordu.

"Bir ," diyerek adamın kollarını çekiştirdi.

Adam çenesini tekrar aşağı eğerek kızın göz hizasına çömeldi ve kız çenesini yakaladı, hasarı değerlendirirken kaşlarını çatı.

"Kızarmış ve şişmiş ama kanama falan yok."

"Güzel." Sesi sessizleşti. "Seni hissedebiliyorum. Endişeleniyorsun."

Niko'yu ilk kez lensi olmadan gördüğünü fark edince alt dudakını ıslatarak başını salladı. İrisinin ballı kahverengisi ona her gün taktığı lenslerden daha tanıdık geliyordu. Daha çok *ona aitti*. Ama ona ne kadar uzun süre bakarsa, o kadar az tanıdık . *Değişiyordu*.

Bulanıklaşıyor, bal sarısı lekelerin arkasından gri . Grinin bir kısmı soldu, buza dönüştü ve yıldızların saçılması gibi iğne uçlarına kadar küçüldü. Ve sonra daha koyu kahverengi, neredeyse kırmızı, ince bir perdeye dönüşen, zümrüt yeşili üzerinde katmanlaşan parıltıyan bir yay vardı. Siyah lekeler patladı ve altın iplikler, soluk yeşil ve daha parlak safirle etkileşime girerek aralarından geçti.

Bu onun çok renkli gözüydü.

Benekli ve benekli ve... özel. Çünkü sonunda hepsinin kendi renkleri olduğunu fark etti.

Onun nefesini .

"Sıra sende," diye gürledi Niko, omurgası ağacın gövdesine değene ve yağmurdan yine az da olsa korunana kadar onu destekledi.

Önce dövme tabancasını, sonra da çantayı kızın eline tutuşturdu.

"Kameraların görmeyeceği bir yerde olması gerekiyor. İkimiz de birdenbire yeni dövmeler yaptıramayız."

"Ne çizmeliyim?" diye sordu boynundaki küçük gazlı bez parçasına dokunarak.

Gözleri onun bilinçsiz hareketlerini takip etti. "Bir kalp iyi olur."

"Gerçekten eşleşmeli miyiz?" diye sordu, adamın dikkati dağılmıştı. Gömleğini kaldırdı, pantolonunun bel bandını aşağı doğru kaydırırken gömleğinin paçasını dişlerinin arasına alarak yukarı kaldırdı ve kadının ne yapacağını bilemeyeceği kadar keskin kaslı teni ortaya çıkardı.

"Hayır." Niko'nun sesi gergindi, sözcükler dişlerinin arasından çıkıyordu.

Bunun yerine gömleğini çenesinin altına sıkıştırarak tekrar net bir şekilde konuşmasını sağladı. "Şimdi umurumda olup olmadığını sor."

"Tamam." Ona gülümsedi, soğuk ses tonundan etkilenmemişti çünkü onun kendisiyle eğlendiğini ve onu almak için sabırsızlandığını hissedebiliyordu

izi var. "Ama biraz daha 'Alfa' bir şey istemiyor musun?"

Dizlerinin üzerine çöktü, ikinci alkollü mendili yırtarak açtı ve derisini temizledi.

"Ne gibi?" diye homurdandı, gözleri kararmıştı.

Seni ormanın ortasında mahvetmeden önce acele et.

"Bir dambıl ya da bir hamburger gibi," diye ciyakladı, yanakları renkten yanıyordu. "Az önce kafamın içinde mi konuşmak?"

"Hayır." Adamın şaşkınlığı kadının içinde kıvılcım yarattı. "Beni duydun mu? Ne dedim ben?"

"Boş ," diye atıldı, daha da pembeleşmişti. "Peki... bir kutu bira?"

"Kalp yap, dostum." Bu sefer hırıltılı bir emirdi ve kadın topuklarının üzerine düşerek ona baktı.

Gözlerini kırıştırdı, yüzünü buruşturdu. "Yani.. lütfen?" Sesi artık boğuk çıkıyordu.

"Bana böyle hitap edebilirsin," diye fısıldadı, teni karıncalanıyordu.

Muhtemelen kadının midesindeki kelebekleri ve kesik kesik aldığı nefesi kataloglamak için bir an durdu ve sonra yavaşça başını salladı. Diz çöktü, yüzünü onunkinin yanına koydu, parmakları yumuşak bir şekilde çenesindeydi.

"O zaman, dostum-" Onu nazikçe öptü, ikisi de yumuşak, geçici temastan inledi. "-lütfen bir kalp çiz ve lütfen şimdi çiz."

Adam tekrar ayağa kalktı, kadının nefesini de beraberinde götürdü ve kadın kendini odaklanmaya zorlayarak kalemi açtı.

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Sadece bastırın - çok sert değil. Kağıt üzerine çizim yapıyormuş gibi hissettirmeli ve kalem yumuşak bir şekilde kaymalı."

Topraklayıcı bir nefes verdi ve kalça kemiğinin altında küçük bir kalp çizdi, daha yakına sürüklendi, konsantre olmaya çalışırken nefesi onun tenindeydi. Adamın içinde yanan şehvet ateşini ve sol bileğinin iç kısmına ısrarla bastıran sertliği hissedebiliyordu.

kendini onun kalçasına yasladı. Kalbi renklendikçe zonkluyordu ve Niko'nun ellerinden biri yüzünün yan tarafına doğru kayarak yanağının üzerinde dolanan saçlarının ıslak dallarının izini sürdü.

Niko işini bitirdiğinde derin, ağır bir nefes aldı ve arkasına yaslanıp çalışmasını izledi. Tatmin olmuş bir şekilde gazlı bezle yarayı kapattı ama Niko'nun şaşkınlık ve hayret dolu bakışları aralarındaki bağı aniden delip geçince gözlerini kırıştırdı. Başını kaldırdı ve Niko'nun iri gözlerle kendisine baktığını, elinin saç çizgisinde gezinirken titrediğini gördü.

"Büyüleyici," diye fısıldadı, saç örgüsünü yakaladı ve göz hizasına doğru çekti.

Saçları *parlıyordu*. Parıldıyor ve yumuşak bir ışıkla parlıyordu. Bir kutup ışığının renkleri, dağılmış yıldızlar gibi ışık zerrecikleri yumuşak bir parlıltıyla ona göz kırptı ve ona gözlerinin desenini hatırlattı.

"Bu ne?" Kendisini yukarı çeken Niko'nun kollarını kavradı ama ona cevap veren Niko değildi.

Başka biriydi.

Kanını donduran biri.

"*Sonunda*," diye tükürdü Eve, bir ağacın arkasından çıkarak. "Bunun asla gerçekleşmeyeceğini sanıyordum. Gece-gece gitme zamanı aşk kuşları."

Niko Eve'e doğru ilerlemeye başlamıştı ama Eve' gücü öylesine güçlü bir dalgaya dönüştü ki tökezleyip düştü. Isobel geriye doğru savrulurken, Niko budaklı ağaç köklerinden birine takıldı.

Ağaca çarptı, güç dalgası ikisine de aynı anda çarptı.

Niko'ya seslenmeye çalıştı ama Niko'nun gözleri yuvalarından fırlamıştı... dik kıyıdan aşağı yuvarlandı ve büyük bir gürültüyle nehre düşerek gözden kayboldu.

Yüzme bilmiyor.

Isobel görüşünü karartan pusla savaştı ama başarısız oldu ve gözlerini tekrar kırptığında Eve çoktan önündeydi ve Isobel çamurlu zemine yayılmıştı.

Bunun için öleceksin. Alfalar seni öldürecek. Isobel kelimeleri söylemek için mücadele etti, ama kelimeler gelmiyordu, bu yüzden onun yerine gözleriyle söylemeye çalıştı.

Eve güldü ve ceketinden bir çakı çıkardı. "Ben *Korunuyorsun*, sürtük. Alfaların bana bir bok yapamaz."

Isobel kaçmak için mücadele etti, her kasını zorladı, çılgınca ve acı çekerek, vücudunun sürünmesini, düşmesini, Niko'ya herhangi bir şekilde ulaşmasını istedi.

Boğulacaktı.

İlişkileri göz açıp kapayıncaya kadar değişmişti ve şimdiden onu kaybediyordu.

"Merak etme," dedi Eve bıçağı incelerken. "Sadece başını kaldırabilecek, nefes alabilecek ve tutunabilecek kadar uyanık. Seni istedim

Bunun için uyanık olun."

Ve sonra Isobel'in saçlarını kesmeye başladı ve Isobel'in bir daha asla hissetmemeyi umduğu o korkunç, her şeyi tüketen acı *oradaydı*.

Tekrar.

BAZI YILDIZLAR YANAR

O GÜZEL, RUHUNU AYDINLATAN IŞIK ONU ÖYLE BİR BAĞLADI KI dünyaya olan bağlılığı çözülüyordu. O ipleri hissetmişti Onları görebildiğini hayal edebilecek kadar keskin bir şekilde ışıktırdı ve kendisinden sökülüp koparıldıklarında onları daha da canlı bir şekilde hissetti.

Onlar gittikçe uzaklaşırken, kendisini yaprakların arasında hıçkıra hıçkıra ağlarken, güneş ışığının saç telleri etrafına dağılırken, sanki devrilmiş bir ağacın çıplak gövdesiymiş gibi, yaprakları ölmekte olan harabelere dağılmış, ışığı yanıp sönerken onların yokluğunu hissetti.

Eve gitmişti. Işığı gitmişti.

Acı çeke çeke nehrin sallantılı kıyısına doğru süründü, toprağın ağırlığı altında parçalanmasına ve onu aşağıya yuvarlamasına izin verdi. Niko yarı batık bir kütüğe kollarından asılmıştı, yerinden çıkıp akıntıyla birlikte sürüklenmesine ramak kalmış gibi görünüyordu.

Su çenesine vurup ağzına dökülürken odaklanamayan gözleri ona kayıyordu ve sanki bir hayalet görüyor gibiydi.

Ve bunu hissedebiliyordu.

derin, karanlık boşluk. Güç emilmiş. Işığı çekilmiş.

Zehirlen

miş.

Kırılmış.

Keder, ruhunun duvarlarını yırtıp parçalayarak içinden geçti.

Hissetme. Şu anda hissetmiyorum.

Yolun geri kalanını tırmalayarak kıyıdan aşağı indi ve bir kolunu Niko'ya uzattı ama kolu rüzgârda kopmak üzere olan bir dal gibi sarktı ve titredi.

Sadece ona baktı, daha da kaydı.

"Niko!" diye çığlık atmaya çalıştı ama ayağı için kelimesi kırık bir törpüden ibaret kaldı, yaklaştırmaya çalışırken vücudu çamurla kaplı bir kayaya takıldı.

Kadın kendini yana atıp adamın tutunduğu gövdeye çarparak onu sarsmış ve tutuşunu gevşetmiş ama onu suya düşüren şey tünediği yerin sarsılması değilmiş gibi görünüyor.

Parmaklarını kaldırmış ve basitçe... bırakmış gibi görünüyordu.

Kasıtlı olarak.

Adam uzaklaştı, gözleri hâlâ ona kilitliydi, aralarındaki derin karanlık esniyor, geriliyor ve zihnini yutuyordu.

Su başının üzerinden aktı ve o buna karşı koymadı.

Hiç düşünmeden onun peşinden suya daldı, Eve'in gücüyle savaşmaya devam ederken uzuvları zayıf ve koordinasyonsuzdu. Akıntı onu çekiştiriyor, suyun içinde sürüklüyor ve umutsuzca uzuvlarını yenmeye ve tekrar yüzeye çıkmaya çalışırken başının üzerinde katlanıyordu.

Ama çok sertti ve gözlerinin üzerinde siyah noktalar patladı, ağzından baloncuk dolu bir çığlık çıkarken ciğerleri zorlandı. Üstündeki suyun yüzeyinden bir beden fırlamasını ya da gölün bir tür hayaleti gibi bulanık ve gölgelerle kesilmiş bir şekilde kendi yüzünün önünde beliren yüzü beklemiyordu.

Mikel mi?

Isobel'i suyun yüzeyine doğru çekti, ikisi de kıyıya yapıştı, Isobel umutsuzca nefes almaya çalışıyordu.

"Ni-iko," diye hırıldadı.

Yukarıdan eller görüldüğünde Mikel sert bir sesle, "Onu yakaladık," dedi.

Yukarı uzandı, ancak bilekleri omzunu geçip tekrar aşağı düştüğünde uzuvları başarısız oldu. Üstünden bir erkek sesi küfretti ve Mikel onu kaldırırken aynı anda üstündeki kollar daldı, kollarını kavradı ve onu sudan çekti.

"İlly." Cian onun yüzüne dokunuyordu, gözleri dehşetle açılmıştı, parmaklarının uçları kısa saç tellerinin arasından geçerken elleri kafa derisinde titriyordu. "Ne oluyor İlly?"

"Eve," diye hırıldadı. "Işık... ışık gitti mi?"

"Ne ışığı?" Cian'ın sesi sertleşerek .

Gözyaşları tekrar sel oldu, çünkü ihtiyacı olan tek cevap buydu.

"Saçındaki ışık." Niko'nun sesi ona doğru süzülüyordu, garip bir şekilde kopuktu. Gabriel ve Elijah tarafından destekleniyordu, topallıyordu,

saçları yüzüne yapışmıştı. Üçü birbirine yaklaşıp kadar yüz ifadesi seçilemeyecek kadar karanlıktı ve o zaman kız şoku boğazına düğümlenmiş bir şekilde geri çekildi.

"Neden *boğulmama* izin vermediniz?" Vahşi, hırlayan bir hayvandı, Gabriel ve Elijah'dan uzaklaştı ve kendi başına birkaç adım tökezledi.

"Ni-" diye başladı ama adam ona karanlık bir bakış attı ve içindeki boşluk çatladı.

"Yapmayın," diye hırladı. "Herkes beni rahat bıraksın." "Niko, dur!" diye bağırdı Kalen, Alfa'nın sesi tonunu yükseltmişti. "Senin göz."

"Gözlerimi aşağıda tutacağım." Niko'nun sesi zehirle doluydu Isobel ondan daha önce haber almamıştı; onun içinde nasıl bir zehir olduğunu *tahmin* bile *edemezdi*.

O tamamen farklı bir insandı.

Çatlayan boşluk daha da açıldı, kız nefes nefese kalana kadar çatırdadı ve parçalandı, ama Niko topuğunun üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce ona sadece bir tür yoksun acıma duygusuyla baktı.

Her adımda başka bir çatlak ortaya çıkıyordu. İçindeki boşluk çökene kadar yayılan ve yayılan ve yayılan küçük küçük kılcal kırıklar, acı vücudunda serbestçe akarken onu aşağıya doğru spirallenmeye gönderdi.

Bu daha önce hiç hissetmediği kadar büyük bir acıydı. Çok fazla, çok erken, çok bunaltıcıydı.

Ve bu sefer onu ele geçireceğini *biliyordu*.

Kalen'in vanilya kokusunu, yüzünü tutan sert ellerini, tenini ısırarak sıcak gücünü hissedebiliyordu ama bu bir fark yaratmıyordu.

Ruhu parçalanmış, kanlı bir karmaşaydı, iç organları zihninin duvarlarını acımasız, korkunç bir duvar kağıdına boyuyordu. O yaşıyordu

Bir kâbusun içinde, kendi en büyük korkusunun kafesinde yitip gidiyordu. "Saçları yeniden uzuyor," dedi bir ses. "Ama hâlâ soluyor," diye ekledi bir diğeri panikle. "Kahretsin, *kahretsin!*

Ne ?"

"Başka kaleminiz var mı?" Kalen birinden bir şey istedi ama cevabını duymadı.

"Özür dilerim, Isobel." Elijah'ın sesi ona doğru süzülerek acısını delip geçti. "Ya bu olacak ya da seni kaybedeceğiz." Elleri boynundaydı, Niko'nun oraya bastırıldığı gazlı bezi soyuyordu. "İstediğin işaret bu mu?" Kadından çok kendine soruyor gibiydi.

Boynunda, geçmişte bir noktada ağrı olabilecek bir şey battı. Bu sefer zar zor hissetti.

Acı neydi?

Acı nefes almaktı. Acı duymaktı. Acı hatırlamaktı.

Sonsuz karanlığın içine düşmekle, ışığının nereye gittiğini ve görüşünün bir daha geri gelip gelmeyeceğini merak etmekle çok meşguldü-

Çünkü o da ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu.

Belki de sırada işitme duyusu vardır.

Yenik düşmeden önce hafızasını alacağını umuyordu.

Gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu bilmiyordu ama sadece siyah vardı. Sonsuz siyah. Elijah'ın sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu ve sonra gözüne garip bir baskı oldu, etrafında lenslerin yandığına dair mırıltılar dolaşıyordu.

Boynunda başka bir gıdıklanma daha vardı, şöyle bir ses geliyordu Gabriel şakağına bir özür okşuyor. Sonra bir tane daha, bir tane daha.

"Aşağı inmeye devam edeyim mi?" Theodore'un sesi gergin ve kırıktı. "Bunlar boynunun altına kadar ulaşıyor."

Birisi "Diğer tarafı deneyin" diye önerdi.

Teninde bir şey daha gıdıklandı. Bu seferki daha uzun sürmüş gibiydi ve daha fazla baskı hissetti. Durduğunda, altında küçük bir ışık kıvılcımı vardı ve düşüş daha az korkunç hissettiriyordu, ama hala düşüyordu, hala kaybolmuştu. Eller

Boynuna inen darbeler kayboldu, yerini bir başkası aldı, bir özür daha mırıldandı. İki tane daha -her biri bir öncekinden daha uzun ve biraz daha acı verici- sonra düşüşü durdu. Dehşetin uçurumunda süzülüyordu, tekrar düşmek üzere olup olmadığından ya da bunun o son olup olmadığından emin değildi. Her şeyin bittiği yer.

Elijah sakince, "Bu yeterli değil," dedi.

Bunu bir başka özür ve boynundan aşağıya doğru inen, hassas derisini çeken bir başka acı damlası izledi. Yer aniden onu karşılamak için yukarı fırladı ve Mikel'in ayağa kalkıp yanında diz çöken Kalen'e bir şey uzatırken gözlerinin ondan uzaklaşmasını izlemek için gözlerini kırptırarak açabildi.

Dövme kalemını tutuyordu. Boynuna doğru götürüyordu. *Çiziyordu.* Küçük bir çekilme hissetti, bilincinin bir köşesinden ürkek ve yaralı küçük bir ışık ipliği çıktı. Karanlıkta sürünerek ilerliyor, yer yer yıpranıyor, eğriyor ve bükülüyordu. Göğsünde özgür olmak için kıpırdadığını hissedene kadar yukarı ve yukarı uzandı.

Gitmesine izin vermek istemedi.

Geçen sefer olanlardan sonra olmaz.

Lütfe kal, diye yalvardı, ruhunun parçalanmış dağınıklığını bir pelerin gibi etrafında toplayarak. *Daha fazla dayanamayız. Lütfe kal.*

Ama kırık küçük ışık dalı Isobel'in ne istediğini *umursamıyordu.* Göğsünden öylesine parlak bir patlamayla fırladı ki, Alfaların birçoğu gözlerini korudu.

Açgözlü pençeleriyle göğüslerine yapışıp onları öyle sıkı sarıyorlardı ki Isobel narin çekişin bedenini dokuz farklı yöne doğru çektiğini hissedebiliyordu.

"Karşılığında bizi işaretlemesinin bir faydası olur mu?" Mikel sordu.

"Gerek yok." Elijah onu izliyordu - hepsi onu izliyordu.

bir daire oluşturmuşlardı, bazıları çömelmiş, bazıları ayakta duruyordu, yağmur giysilerini ve saçlarını ıslatıyor, sert ifadelerden aşağı damlıyor ve sertleşmiş yüzlerin etrafında kıvrılıyordu. ağızları... ama dehşete düştüklerini ve kafalarının karıştığını hissedebiliyordu.

Kimin, tam olarak ne hissettiğini bilmiyordu, çünkü her şey bunaltıcı ve kafa karıştırıcı bir karmaşa içinde içine akıyordu.

Lensleri yanmış olmalıydı çünkü her biri ona kendi renkleriyle beneklenmiş, çok renkli tek bir iris gösteriyordu. Eğer kalbi kırık olmasaydı, bu onun kalbini sızlatabilirdi.

Birkaç dakika boyunca birbirlerine baktılar, birbirlerini içlerine çektiler ve onu kurtarmak için aceleyle girdikleri değişimi kabullenmeye çalıştılar.

Bağlanmışlardı.

Kendilerini onun sönmüş ruhuna, altında esneyen ve hepsini yutacak kadar geniş ve istekli görünen acının aç derinliğine bağlamışlardı.

Bir ceset bağladılar.

Sanki onun düşüncesini duymuş gibi, dalgalı bir tepki bir esinti gibi yüzlerine yayıldı. Kilian'ın gözleri yaşlarla doldu, göğsü kabardı. Theodore'un çenesi sıkıştı, gözleri de dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Oscar'ın bronz teni imkânsız bir solgunluğa bürünmüştü. Moses kafasını sallıyor, aklından geçenleri inkâr ediyordu. Elijah acı çekiyormuş gibi görünüyordu ve Gabriel'in yüzü seğirerek ona bir acı parıltısı gösterdi. Cian'ın göğsü hızla inip kalkıyordu. nefes almakta zorlanıyordu. Kalen ve Mikel, birbirleriyle yarışan korku ve üzüntüye karşı kendilerini destekliyor gibiydiler.

"Bu kadar suratlı olmayın, millet," diye homurdandı, yıpranan mizah ipliğine tutunmaya çalışarak. "Bunun... bunun... romantik olması gerekiyordu."

Şaka . Muhtemelen şakanın ortasında nefes almakta zorlandığı içindir.

Niko'ya bağlandığını ve Niko'nun çektiği tüm acıların kendi acısı gibi geldiğini hatırladı.

Hay sikeyim. Her şeyi hissediyorlardı. Onlara *işkence ediyordu.*

"Gidip bunun da düzeltildiğinden emin olmalıyız Niko."

Gabriel'in

Genellikle sabit olan sesi , gözlerinin etrafındaki deri .

"Git," dedi zayıf bir sesle, bağda bir tereddüt hissettikten sonra. " de, yok." Tereddütün kime ait olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tüm düşünceleri ve duyguları sıralamak zordu.

Bu yüzden hepsini itti ve inşa etmeye alışkın olduğu duvarın yıkılan kalıntılarının arkasına saklandı. Alfalardan birkaçı sanki onlara vurmuş gibi irkildi.

"İşığım Eve'de," dedi ayakta durmaya çalışarak.

Mikel onu hemen yakaladı ve o da ona tutunarak titrek bacakları üzerinde yükseldi. Yaralı kalbinin çatlaklarından sızan acı tatlı bir coşkunun garip ipucunu hissetti, ama sanki bunu çok çok uzaklardan hissediyordu.

Bir şeyler çok yanıltı.

"Ne oldu?" Oscar'ın sert sesi, labirentte bıraktığı örtüsünü kollarının üzerinden çekiştirirken çatladı.

"Bağ kurduktan sonra saçlarım parladı. Eve kesti." Oscar saçlarını omuzlarının üzerinden öne doğru çekerken yere baktı, kütle ağır ve tanıdıktı, Eve kesmeden önceki uzunluğuyla aynıydı. Boynunu örtecek şekilde ayarladı, parmakları öylece duruyordu, gözleri koyu mürekkep havuzları gibiydi, öfkesinin tadı boğazının gerisinde asit gibi hissediliyordu.

"Kalen bedenini zamanda geriye götürdüğünde tekrar büyüdü," dedi Oscar, sesi tehlikeli bir şekilde alçak ve çakıllı çıkmıştı. "Ama hiç ışık yoktu."

"Kilian, Eve'in peşinden git," diye emretti Kalen. "Oscar'ı al."

"Oscar hırlamaya başladı ama Kalen onun sözünü kesti. "Kalıcı bir hasar vermeyeceksin. Bir arıza emniyeti var. Eğer ona bir şey olursa, hepimiz açığa çıkarız ve her birimiz risk altındayız ve bu muhtemelen evdeki tüm ailelerimizi de kapsayacak, bu yüzden ... aciz bırakılmamalı. Ama açıkça düşündü ki Isobel'in peşinden tekrar giderse onu koruyacaktı. yanlış anlamaya yer bırakmayacak şekilde, hatalı olduğu konusunda bilgilendirilmesi gerekiyor. Bir ders alması gerekiyor. Bu konuda sana güvenebilir miyim?"

Oscar ona baktı, Kilian bakıştı, grubun geri kalanı sessizdi.

"Daha açık konuş," diye karşılık verdi Oscar sonunda, sesine acı karışmıştı. "Kalıcı hasarı tanımlayın."

"Ne demek istediğini biliyorsun," diye tersledi Kilian, solgun gözleri hâlâ parlıyordu ama artık kızgın gözyaşlarına benziyorlardı. "Ona söz ver ki Isobel'i yatakhaneye geri götürebilsinler."

"Güzel." Oscar kaşları birbirine yaklaşarak Isobel'i işaret etti. "Sen..." Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi nefesini tutarak içine çekti. "Bize ihtiyacın olursa mesaj at," dedi sonunda. Oscar'ın kekeleyişini daha önce hiç duymamıştı.

Kilian ona baktı, o da ne diyeceğini bilemiyordu. "Sonra görüşürüz," diye fısıldadı sonunda.

Oscar topuğunun üzerinde döndü ve Kilian onun kolunu tutarak ikisinin de gözden kaybolmasını sağladı.

Şimdi onları birbirine bağlayan ipte kederin dolaştığını hissedebiliyordu -göğsüne çarpan sessiz gümbürtüden çok daha güçlü- ama bunun Kilian'ınki olduğunu anlaması biraz zaman aldı ve bunu anladığında ayak sesleri bile solmuştu.

Yeni gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı, göğsünü bir hıçkırık titretti.

Nasıl bu kadar çabuk kötüleşti?

"Her zaman yedek lens taşırım." Kalen çok renkli gözlerini kapatmaya başlamıştı bile. "Gidip Isobel'in akademinin sınırında bayıldığını bildireceğim, ama bu bir bağ yan etkisi gibi görünüyor ve yarın bağ uzmanıyla görüşecek. Cian-"

"Onu yakaladım." Cian Isobel'in diğer tarafına geçerek güçlü bir kolla onu sardı.

Mikel ondan uzaklaştı. "Koşuyormuşum gibi davranacağım ve bunların hiçbiriyle ilgim yok." Zaten egzersiz kıyafetleri giymişti, bu yüzden mantıklı geldi.

Biraz daha geri çekildi, ona son bir kez baktı ve Kalen'e başıyla selam verdikten sonra dönüp Kilian ve Oscar'ın kaybolduğu ynn tersine doğru koşmaya başladı.

"Bunu şimdi konuşamayız." Kalen dikkatini Isobel'e vermeden önce Theodore, Moses ve Cian'a kısa bir bakış atarak onları da açıklamaya dahil etti. "Hastaneye ihtiyacınız var mı? Sence tamir ettik mi? Seni hissedebiliyorum ve sen de hissediyorsun... Sanırım olanları durdurduk ama emin olmak istiyorum."

Çenesi kısa ve tereddütlü bir baş hareketiyle eğildi. Aslında nasıl hissettiğinden emin değildi. Sarsılmıştı... ama kopmuştu; zihninin önemli bir kısmı etrafında olup bitenlerden kopmuştu. Duvarlarının yerinde olması, kendisiyle bağlantılı birden fazla bilince sahip olmanın hayalet hissini engellemeye yardımcı oldu.

İçindeki her şey parçalanmıştı ve onarılamayacakmış gibi hissediyordu ... ama artık düşmüyordu.

"Pekala..." Kalen'sert gözleri onunkilere ve muhtemelen zihninin kendisine saplandı - duvarlarının onu hissetmesini mi yoksa sadece kendisinin onları hissetmesini mi engellediğinden emin değildi. "O zaman geri dönelim. Cian, bütün gece Isobel'in yanında ama onun yatağında uyuma. Henüz kameraları döngüye sokacak kadar örnek görüntümüz yok. Theo ve Moses, bilgi almak için Mikel'in ofisinde yeniden bir araya gelin. Niko, Elijah ve Gabriel ile ofisimde ayrı ayrı görüşeceğim. Herkes grup sohbetine göz olsun ve saatlerinizi aık tutun. Isobel ve Cian, biz

Sabah toplantımız var. Herkes anlaştı mı?"

"Anlaşıldı," diye mırıldandılar.

Isobel yata Khaneye doğru yürürlerken başını ne eğdi, saçları boynunu örtüyordu. Cian kolunu Isobel'in boynundan ayırmadı ama Isobel bağlandıktan sonra eskisi kadar güçsüz değildi ve yardıma ihtiyacı yoktu.

Kendini güçlü hissediyordu... ama boştu. bir enginlik vardı ve kırılğan ya da savunmasız hissetmese de, yine de çatlama ve onu yeniden karanlığa sürükleme potansiyeline sahipti.

Bir öneri, bir hatırlatma olarak oradaydı.

Artık hep orada olacaktı.

Cian onu odasına bırakıp kapısını kilitlemesini söylerken, kendisi de arkasına saklanırken, bu düşünce bile neredeyse öğürmesine neden oluyordu kendi odasına girdi. Sadece birkaç dakikalığına gitmişti ve Isobel Tüm zamanını tam olarak onu bıraktığı yerde durarak, vücudunu saran korkunç bir uyuşuklukla yere bakarak geçirdi. Tekrar içeri girmek için kapıyı çaldı, derin sesi ona sesleniyordu. Kadın kapıyı açtı ve adamın kendisini

Dünyanın en hızlı düşunu alıp eşofman ve pamuklu bir tişört giydi. Kapıyı tekrar kilitledi ve nazikçe ona duş almasını söyledi, sessizce banyoya girerken alnını kırıştırarak endişeyle onu izledi.

Ruh ihlali.

Kendini zar zor hissedebildiği bir duşa sokarken kelimeler içinde yankılandı. Daha önce de bir duş geçirmişti ama bu duyguyla kıyaslanamazdı. O zamanlar ışığını her şeyiyle korumuştı. Bu sefer başarısız olmuştu.

Ve o aynı değildi.

Ne narin bir mutluluk, ne dönüp duran bir umut, ne de istediğinin farkında olmadığı her şeyin kollarına yanlışlıkla koştuğunun yakıcı bir şekilde farkına varmak vardı. Niko'ya bağlanırken hissettiği her şey... *çalınmıştı.*

Bağlanma büyüünün bir illüzyonu olarak açığa çıkmadı ama *çalındı.*

Yerinde karanlık boşluktan başka bir şey yoktu ve bu korkunç boşluğu kendi zehirli duygularından başka dolduracak hiçbir şey yoktu. Sadece öfkesi vardı, *ona ait* olan şey gitmişti. Sadece korkusu vardı. sonsuza dek boş kalacaktı. Duygu dönüyor, çalkalanıyor ve köpürüyordu, ama bu boşluk sadece boş olabilirdi, bu yüzden büyüyen öfkesi bile onu dolduramazdı. Biçimini kaybetti, buharlaştı ve

damarlarından kaçıp tüm vücudunu zehirliyor.

Ekstra bağlar kurmanın tek bir bağın hasarını iyileştirip iyileştiremeyeceği sorusuyla yüzleşmek zorunda kaldı ve zihninde ona *ya hep ya hiç olduğunu* ve Niko olmadan kaybolacağını söyleyen bir fısıltı vardı.

Dehşete kapılmıştı.

Belki de Cian ışıkları söndürdüğünde ve onu yanındaki şezlonga uzanması için bırakıp tek başına yatağa girdiğinde gördüğü şeyin nedeni dehşetiydi. İlk başta o olduğunu düşündü-

Çünkü yatağına doğru ilerleyen büyük bir gölgenin başka bir açıklaması yoktu ama sonra gölge yaklaştı ve yüz hatlarını seçebildi.

Dondu kaldı, bir çığlık boğazının gerisine takıldı.

İri yarı bir adamdı; koyu, yağlı saçları gözlerinin üzerine dökülüyordu ve yüz hatları çökük, derindi.

Crowe.

O *öldü*, demeye çalıştı kendi kendine, Cian'ın kırmızı ağzının bir gülümsemeye dönüşmesini izlerken, bu gülümseme yüksek sesli, kesik bir kahkahaya dönüştü. Gözlerini kısarak şezlonga baktı - Cian'ın uzun bedeninin şezlongun uzanmış belli belirsiz hatlarına. Crowe'un kahkahası karşısında Cian kıpırdamadı.

"Benden kurtulduğunu sandın, ha?" Crowe, hırlamadan önce bir adım daha yaklaşarak alay etti ve başka bir gölgenin belirmediği yatağının ucuna baktı.

"Buraya sadece onu korkutmak için gelmeye iznin yok." Caran Carter sesinde çelik gibi bir tonla konuşuyordu - hayattayken eksik olan bir şey.

"Aile toplantısı, öyle mi?" Alaycı bir tavırla söylenen bu söz Isobel'in başını yatağının diğer tarafına, Buddy Carter'ın yatağının direklerinden birine yaslandığı yere çevirdi. Büyükbabası, gür gri kaşlarından birini kaldırmış annesine bakıyordu. "Ziyaret etmen yasaklandı sanıyordum?"

"Carttteeerrrrr," diye şarkı söyledi Crowe. "Bana bak, kaltak!"

Isobel gözlerini kapadı, boğazında bir inilti düğümlendi, gözyaşları yanaklarından süzülürken yumruklarını sıktı. Bu hafif ses Cian'ı harekete geçirmiş olmalıydı, çünkü onun tuzlu su ve güneş ışığı kokusunu aniden içine çekebildi, yine de onun bileklerini kavradığını hissettiğinde sıçradı.

"Illy," diye nefes aldı. "var?"

"Cian..." Odada başka bir ses daha vardı, daha önce bir kez duyduğunu hayal meyal hatırladığı bir ses. "Cian... Çok üzgünüm."

Isobel daha sert , avuçlarının tabanını gözlerine bastırdı ve başını salladı.

"Yine mi bu lanet olası kız?" dedi sert bir ses. "Nerede benim oğlum? Nerede benim küçük kurdum? Neden ben

Sürekli ona mı sürükleniyorsun? Onu tanımıyorum bile! Ve sen de yine buradasın!"

"Kapa çeneni," diye tersledi Isobel'in annesi. "Onu korkutuyorsun."

"Sen..." diye fısıldadı küçük bir kadın sesi, sesi dehşete kapılmış gibiydi. "Ne yapıyorsun burada?"

Cian, Isobel'in ellerini gözlerinden çekmeyi başardı, tam o sırada Oscar'ın ölmüş babası olduğunu anladığı adam yatağının ucundan geçerek yerde yürüyor ve küçük boylu bir kadına doğru ilerliyordu. Koyu, küllü kahverengi bir teni ve uzun, kıvrırcık siyah saçları vardı. Başını salladı, bukleler her yere dağıldı, gözleri genişledi ve dehşete kapıldı.

adamdan uzaklaştı.

Buddy, "Görüyorum ki aile toplantısı yapan bir tek biz değiliz," dedi.

"Kimin odası benimkinin yanında?" Isobel fısıldadı, Cian'ın kendisinden önceki yüzüne odaklanamıyordu. Sesi titredi ve sonunda kesildi.

"Oscar bir tarafta," cevap verdi Cian, omzunun üzerinden bakarken vücudu hareketsizleşti, gözlerinde bir farkındalık belirdi.

"Peki ya diğeri?" diye fısıldadı.

"Elijah," diye cevap verdi, Oscar'ın babası ve -Sobel'in tahminine göre- annesi arasında başka bir gölge belirirken.

"Bu ne lan?" diye sordu iri yarı bir adam, açılmamış kemerini çekiştirerek, gömleğinin düğmelerini çözerek. Kalın bir bıyığı ve tel tel saçları vardı, gözleri keskin bir maviydi. "Hepiniz ne sikim insanlarsınız?"

Isobel yatağının kenarından sıçrayarak banyoya koştu ve midesindekileri kaybetmeden önce tualete çarptı. Cian onun arkasına çömeldi, saçlarını yüzünden çekti ve büyük elini kızın işi bitene kadar yatıştırıcı bir şekilde sırtında aşağı yukarı gezdirdi, sonra da kızın tekrar kendisine yığılmasına izin verdi. Duvara yaslandı, onu kucağına aldı ve fısıldayarak

Titreme yatışana kadar şakağına aynı hafif kelimeleri söyledi.

Güvendesin.

Tuttum seni.

Bağları alarmla titriyordu ve gözlerini tekrar açtığında Cian bir eliyle öfkeyle mesaj yazıyor, diğer eliyle de sırtını nazikçe yatıştırıyordu.

"Artık her şeyi hissedebiliyoruz," diye açıkladı onun gözlerini üzerinde hissederek. Telefonunu elinden bıraktı. "Gabe bir şeyler getiriyor. Ben de

geri."

Adam banyodan çıktıktan sonra kadın tereddütle etrafına bakındı. Yine yalnızdı. Titrek bir nefes alarak kendini toparladı, sifonu çekti ve dişlerini fırçalamaya başladı.

Ona ne oluyordu böyle?

Cian elinde bir şişe su ve iki hapla döndü. "Uyku hapları," diye açıkladı. "Belki istersin diye."

Yatağa geri dönmeden önce hapları minnetle yuttu ama tavandaki her gölge onu hâlâ zıplatıyor ve seğirtiyordu.

Isobel.

Kafasının içindeki çağrı Cian'a aitti, onun derin, boğuk sesi tüm vücudunu dönüp ona doğru kıvrılmaya zorluyor, onun karanlıktaki gölge. Gözleri alıştığında adamın yüzünü zar zor seçebildi.

Beni duyabiliyor musun? Kafasının içinde konuşmaya çalıştı.

Evet, bebeğim. Sadece bana odaklan, tamam mı? Tamam.

Derin bir nefes aldığı anda göğsünün şekli kabarıyor gibiydi.

Tuttum seni, Isobel.

Kendi içine daha sıkı kıvrıldı, yumrukları çenesinin altında çentiklendi. Kendini çok yalnız hissediyordu. Cian'ın kafasının içindeki sesi bir ama yeterli değildi.

Hiçbir bandaj, içinde büyüyen yara için yeterince büyük değildi.

Yeterli olup olmadığını bilmiyorum, diye düşündü ona. Beni kurtardınız mı yoksa sadece kaçınılmaz olanı mı ertelediniz bilmiyorum.

Bizi terk etmeyeceksin. Sesi sessiz ve ölümcül geliyordu. Ne olursa olsun

kaç kere denerlerse denesinler. Crowe dersini aldı, şimdi Eve de kendi dersini alacak.

Crowe'un adını duyunca ürpermesini bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Bir süre bekledi ama iri yarı Beta yatağının yanında aniden belirmeyince cevap verdi.

Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Bir yolunu buluruz. Her zaman bir yolunu , değil mi?

ERTESİ SABAH, CIAN ISOBEL'I KALEN'İN KAPISINA BIRAKTI.

Mikel'in ofisinde kaybolmadan önce. Diğer Alfalardan hiçbiriyle karşılaşmamıştı ve Kalen'in yüzündeki ifadeyi görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Başka bir vardı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, "Niko nerede?" diye sordu.

"O güvende. O burada." Kalen bir elini yüzünün alt yarısına sildi, ifadesi gerilmişti. "Durum ne kadar kötü Isobel?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "Ben... gerçekten doğru hissetmiyorum."

Onun cevabını bekleyerek başını salladı. "Niko da doğru değil.. ama o... senden daha kötü."

"Hâlâ mı?" Vücudu soğuklaştı. "Herkesle bağı tamamlamak ona hiç yardımcı olmadı mı?"

"Her geçen dakika daha da kötüleşiyor gibi görünüyor." Kalen dişlerinin arasından hava emerek başını salladı. "Sana açık açık söyleyeceğim Carter. Niko şu anda senden nefret ediyor. Kimseye düşkün görünmüyor ama ne zaman senden bahsedilse özellikle öfkeleniyor."

"Ne?" diye .

"Ruh ihlali onu çarpıttı. Ona tekrar tekrar maruz kalmanın sadece küçük ihlallere neden olacağından ve size daha fazla zarar vereceğinden endişeleniyorum."

"Onu benden uzak tutmak aramızdaki bağa da zarar verir," diye düşündü sakın bir şekilde, kalp atışlarının hızlanmasına rağmen. "Peki ya ışık? Saçım? Eve?"

"Çocuklar onu kampüsün kuzey noktasına kadar takip ettiler. Gölün sonunda bir kayıkhaneye daha var." "Stone Dahlia'ya başka bir giriş mi?"

"Kesinlikle. Onu içeri kadar takip edemediler çünkü henüz yeni yer için geçiş kartları verilmemişti. Ama dışarı çıkmasını beklediler ve kayıkhaneye kameraların kör noktası oldu."

Bekledi, sormaya cesaret edemedi. İyi olup olmadığını söyleyemedi. Kalen'in yüz hatlarının taş gibi düzeninden haber mi yoksa kötü haber mi olduğu anlaşılmıyordu. "Ruh eserini Dahlia'nın içindeki birine götürdü," Kalen

Sonunda çenesi gerilerek şöyle dedi. "Ama... Oscar ve Kilian onu sorgulayabildiler. Büyüsünü kullanabilmesi için bir kişiyi görebilmesi gerekir. Bir an için bile olsa ve o kişi onun menzilinden çıksa bile

onlara baktığı anda onları enfekte edebilir ve onlara gecikmeli bir tepki verecek kadar verebilir. Ya da Yeterince yakın durursa, gücünün tamamını bir kerede fırlatabilir ve bir kişiyi etkisiz hale getirebilir - sana ve Niko'ya yaptığı da buydu." Onu dikkatle izliyor, söylediği ya da söylemek üzere olduğu bir şeye vereceği tepkiyi ölçüyor gibiydi. "Artık gücünü senin, bizim ya da herhangi birinin üzerinde kullanamaz." Kalen'in sesi hırıltıya dönüştü. "Saçını aldığımız için gözlerini de aldık."

Isobel sustu ve Kalen'in sözlerinde en bariz olanın dışında bir anlam olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Özür dilerim," dedi çok sakin bir şekilde ve hiç de üzgün görünmeden. "Ama *senden uzak durması için uyarmamıza rağmen* eşimize saldırdı ve bağımızı kirletti." Ölçülü cümlesinin yarısında sesi hırıltıya dönüştü ve sonra omuzlarını geri çekerek sakinliğini yeniden kazandı. "Bunun olmasına izin veremem tepki görmeden."

Isobel inançsızlıkla alay etmek ya da bir tür ama yine de boş bir uyuşukluktan başka bir şey yoktu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir damla bile sempati hissedemiyordu.

"Güzel," demeye karar sonunda, ama ses tonunda tatmin duygusu eksikti.

Çenesi büküldü, gözleri karardı. "Bana itaatsizlik ettin Isobel." "Ve sen de bunun sonuçsuz kalmasına izin veremezsin. Ya da?" diye karşılık verdi.

Bir an için aralarında bir şey kıvılcımlandı, aralarındaki bağ boyunca yanarak onları birbirine bağlayan bağı, Kalen'in bir ucunda durup çakmağı dalgınca çaktığı bir benzin izine benzetti, ama sonra geri çekildi. Fiziksel olarak değil, çünkü bir santim bile kıpırdamadı, ama kız onun

Bilinç dikkatlice onunkinden uzaklaşıyor.

"Benim eşim olabilirsin," dedi usulca. "Ama *benim* değilsin. Bugün bunun için minnettar olabilirsin, yoksa kesinlikle haftanın geri kalanında düz yürüme yeteneğini engelleyecek kadar şiddetli tepkiler alırdın."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Biliyorum." Bir elini saçlarında gezdirerek özenli stilini bozdu. "Mikel bu kez senin cezanla ilgilenecek, onun görevi bu."

diğer Alfalarla birlikte. Onu zorlamamanızı şiddetle tavsiye ederim." Bir omzunu kaldırdı. "Peki."

Aniden ona doğru yürüdü, gözleri üzerinde belirdi. alev alev yanıyordu -ama onu zar zor hissedebiliyordu; adam zihninden o kadar uzaklaşmıştı ki. Onu bir şekilde düzeltmek istiyor gibiydi. Az önce yaptığı ya da söylediği bir şeyin onu tetiklediği açıktı ama bir kez daha kendini tuttu. Parmağı çenesinin altından geçip yüzünü kendi yüzüne doğru eğmeden önce, yüzündeki tüm gerginlik dikkatlice yok olana kadar bekledi.

"Bunu her seferinde bir gün yapacağız," dedi, o kadar şefkatliydi ki içindeki boşluk *isyan* etmek istedi.

Bir sarsıntıyla onun kızmasını istediğini fark etti. Ama bu hiç mantıklı değildi.

"Bugünkü planın ne o zaman?" diye sordu, onun kendisini nazıkçe ele alış karşısında vücudunun erimesinden nefret ederek.

"Programınız size e-posta ile gönderildi. Önümüzdeki bir saat boyunca boşsunuz, sonra Mikel'in yoğunlaştırılmış grup dersiniz var. Altıncı derste benimle, yedinci derste de Elijah ile özel ders yapacaksınız. Ve bu gece, Stone Dahlia'daki ilk gecenize sponsor olmak zorundayım ama Bugün Teak'i görmem için bir zaman ayarlayacağım, bu yüzden bazı şeyler değişebilir. Tüm için hazır mısın, yoksa bir gün izne mi ihtiyacın var?"

"Hayır, ben hazırım. Biri bana Eve hakkında soru sorarsa ne diyeceğim?"

"Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrin olmadığını."

"Anladım."

Bir gece önce Cian'la yaptığı kısa konuşma dışında, onun varlığı zihnine geri dönmüş, titizlikle koruduğu duvara doğru yükselmişti. Hepsini orada hissedebiliyordu ama sadece bir yere kadar gitmelerine izin vardı. Boşluğunu tamamen kendine sakladı.

"Taş kırmızıya döndü," dedi, derin sesi fısıltılı bir sese dönüşerek alçaldı. "Bir şeylerin ters gittiğini böyle anladık. Pembeyle yıkandı ve sonra aniden kırmızı oldu ve sonra karardı. Koyu kırmızıydı, kan gibi."

Merak içinde kıvılcımlandı, sessiz ama mevcuttu. "Ah?" Kız ona kaşlarını çatı ve adamın gözleri kızın ifadesindeki değişimi takip etti.

"Mhm." Ellerini katlamadan önce kısa bir ses çıkardı. kollarını göğsünde birleştirdi. "Şimdi ne renk olduğunu bilmek ister misin?"

Onun duruşunu taklit ederek kendi kollarını kavuşturdu.
"Evet mi?" "O zaman kontrol et," diye emretti, ifadesi donuk, kelimeler Çekimsiz. "Cebimde."

"Mikel'de olduğunu sanıyordum?" diye sordu, onun emrini görmezden gelerek ve titremelerini gizlemek için ellerini vücuduna bastırarak.

"Ve şimdi biliyorum," diye karşılık verdi Kalen yumuşak bir sesle.
"onu."

Alfa sesini kullanmadı ama yine de itaat etmek zorunda hissetti. Ona doğru bir adım attı ama sonra hangi cebine uzanacağını bilemeyerek durakladı. Kalen onun ikilemini fark etti ama onu aydınlatmamaya karar verdi.

"Neden?" dedi sonunda, adamın göğsüne bakarak.

"Çünkü umurunda değilmiş gibi davranamazsın, Isobel. Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, bunu kanıtlamanı istiyorum. Ne kadar önemsedığını kanıtla.
bağımızın sağlığı hakkında."

"Neden zahmet ediyorsun?" Kelimeleri düşünmeden söyledi ve yine düşünmeden yaklaştı. Parmakları adamın ceplerinin dikişlerini aradı.

Adam bir heykel gibi kıpırdamadan durdu, sert kaslarında en ufak bir kıpırdanma bile olmadı. İki elini de ceplerine daldırdı ve sol cebinde telefonunu, diğerinde ise pürüzsüz, çok yüzlü bir nesne buldu.

Taşı çıkardı ve Kalen kıpırdamadan durarak onun gerçekle yüz yüze gelmesini izledi.

Hâlâ derin, koyu, kan kırmızısıydı.

Yutkundu, boşluğundan yükselip onu tekrar aşağıya çekmek isteyen duygu kuyusuyla savaştı ama her şeyi bastırarak ona sırtını döndü. Eşyayı Kalen'in cebine geri itti, ama ondan uzaklaşmadan, o bileğini yakalayıp onu durdurdu.

"Bu kararı senin yerine verdiğimiz için kızgın mısın?"

"Hayır." Alay etti. *Neden bu kadar kızgındı?* "Sen benim hayatımı kurtardın."

Onlara teşekkür bile etmemişti. "Ah... teşekkür ederim." Kaşları çatıldı, sözcükleri tekrar söylemeye zorlarken nefesi tıkırdadı, bu sefer sesi biraz daha minnettar çıkıyordu. "Gerçekten. Teşekkür ederim."

Başını salladı, hâlâ onun yüz ifadesini inceliyordu. "Bunu . Sadece bizimle kal."

"mi sanıyorsun?" diye sordu, ses tonunda bir gerginlik vardı.

"Hayır, prenses." Kelimeleri mırıldandı, tonlamasındaki ani değişiklik onu kısa sürede kendine çekti ve gözlerini açtı. Doğrudan yaralı bağına hitap ediyordu ve bağ da karşılığında zayıf bir şekilde gümbürdüyor, sunulan teselliye uzanmaya çalışıyordu. "Bence kızgınsın ve incinmişsin. Sanırım yine neredeyse ölüyordun ve sanırım insanların sana saldırmamasından bıktın. Demek istediğim, sana dokunan herkese, seni ifşa etmeyecek şekilde, hızlı ve acımasız bir adalet *sağlayacağız*, ta ki dışarıdaki her orospu çocuğu sonunda senin mesajını alana kadar. mesajını alana kadar. Sahibisin." Hırlayarak sözünü kesti ve onu hızla serbest bıraktı. "Korunmuş," diye düzeltiyor gibiydi. "Dokunulmaz. Gitmelisin."

Masasına geri döndü, sandalyesine çöktü ve monitörünü uyandırmak için klavyesine vurarak onu etkili bir şekilde kovdu. Ruh halinin önemli dalgalarının bağ aracılığıyla seyahat etmesini engellemiş olabilirdi ama o hâlâ bir Sigma'ydı.

Kargaşası yine ona ulaştı, sadece farklı bir şekilde.

Aralarındaki bağdan geçmedi ya da zihninde dalgalanmadı. Ofisten kaçarken vücuduna çarptı ve onu kadar tedirgin etti.

Kalen'in ıstırabının o kısa tadından, bağa verilen zararı hissedebilen tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Boşluğun gerçekten *ona* mı yoksa Kalen'e mi ait olduğunu merak etti.

.

YENİ IRONSIDE

KALEN'İN OFISİNDEN ÇIKTIĞINDA CİAN ONU BEKLIYORDU, Birlikte yemek salonuna doğru yürüdüler, aralarında gergin bir sessizlik vardı ve bu sessizliğe çok içlerlemişti.

Cian ile olan ilişkisini önemsemişti.

Aralarındaki bağı gevşeteceğı ve onun gibi birinden kendisiyle birlikte olmasını isteme korkusu olmadan onunla gerçekten birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu tattıracağı anlarla dostluk.

Ama bu kırılganlık paramparça olmuştu. Zehirli bir kordonla zorla birbirlerine bağlanmışlardı ve bunu konuşacak ne bir alanları ne de mahremiyetleri vardı.

Yine de kameralar için rahat bir görüntü sergilemeye çalıştı, kolunu onun omuzlarına attı ve rahatça mırıldandı

Yemekhaneye giden öğrencilerin gözlemleri saçlarına çarptı.

Kapıdan içeri adım attıklarında, "Diğerleri çoktan masaya oturmuş olmalı," dedi.

Salon, önceki Ironside yemek salonuna çok benzeyecek şekilde yeniden düzenlenmişti, odanın kenarlarında kabinler sıralanmıştı ama bu kabinlerde mahremiyet için paravan yoktu. Cian onun elini tuttu ve salonun sağ tarafındaki kabinlerden birine doğru çekti,

arkaya yakın. Bir önceki Alfa standıyla aynı konumdaydı. Onu masaya bıraktıktan sonra yiyeceklerin sergilendiği yere geri döndü.

Masanın başında garip bir şekilde dururken birkaç kişi Alfalar aniden ince bir mücadelenin içine girerek sarsıldılar. Niko Elijah ve Gabriel'i savuşturdu, onlar da daha büyük bir güçle karşılık vererek onu ağır bir şekilde koltuğuna oturttu ve burun delikleri alev alev yanan Isobel'e dik dik baktı.

"Bizimle yaşıyor olması, bizimle yemek yemesi gerektiği anlamına gelmez," diye homurdandı, kelimeler o kadar zehirliydi ki Isobel şok içinde bir adım geriye düştü.

"Kapa çeneni," diye hırladı Theodore, Niko'ya çatalını saplamaya hazırmış görünüyordu.

Gabriel gözlerinde panikle Theodore'a, "Geri çekil," diye çıkıştı. "Onu yakaladık."

"Onu biraz *daha iyileştir*," dedi Oscar alçak sesle. "Ya da başka bir masa bulun."

"Yapma, Oscar." Elijah içini çekti, elini Niko'nun omzuna sertçe koydu.

Dikkatini Isobel'e çevirdi, gergin bir gülümseme dudaklarını büktü. "Otur Carter."

"Um." Niko'nun gözlerindeki ateşten korkarak yutkundu.

"Yapabilirim-" "Otur," diye emretti Musa, tartışmaya yer bırakmadan.

Theodore'un yanına oturdu, Theodore kahvesini onun ellerine tutuşturduktan sonra tost tabağını onun önüne getirdi, hatta o kadar ileri gitti ki çatalını onun eline sıkıştırdı.

"Ye." Bunu bir öneri olarak ifade etmeye çalıştı, ama çoğunlukla başarısız oldu, kelime sıkılmış dişlerin arasından sıkılarak çıktı.

Gergin bir şekilde birkaç ısırık aldı, hiçbir şey tatmadı ve sonra çatalı sessizce yere bırakıp kahveden titrek bir yudum aldı. Niko'ya dair bir bulabilmek için duvarlarını yokladı ama yanı başında bu kadar çok kişi varken bu çok karmaşık ve bulanıktı, o yüzden vazgeçti ve Elijah Niko'ya alçak sesle mırıldanıp onun karanlık bakışlarını kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken kahvesini içti.

Cian yüklü bir tepsiyle döndüğünde yemek salonunun girişinde bir hareketlilik vardı. Isobel'in karşısına oturdu, Isobel etrafında dönerek oluşan kalabalığı görmeye çalışırken gözlerini kargaşaya dikti.

Ironsides Show'un sunucuları Ed Jones ve Jack Ransom, arkalarında bir grup görevliyle birlikte öğrencilerin arasında yürüyorlardı. Bir

Isobel'in hafızası ona Stone Dahlia'ya katılması için davet edildiği günü hatırlattı - aynı kadın aynı kıyafetle yemek salonuna girmişti. Crowe'un Isobel'e saldırmaya çalıştığı görüntüleri oynatmıştı. Bu kez tekerlekli projektör yoktu ama bu Isobel'in nefesinin endişeyle kesilmesine engel olmadı.

"Ne oldu?" Theodore başının üzerine eğilerek sordu. Durdu ve sonra geri çekilerek Moses ile alçak sesle fısıldaştı.

Ed ve Jack salonda yerlerini alırken tüm salon sessizliğe gömüldü. yemek barının önünde. Görevlilerden biri Ed'e bir mikrofon uzattı ve başka bir görevli de yüzünde geniş bir sırıtişla mikrofonu çeviren Jack'e uzattı.

"Günaydın, öğrenciler!" Ed kendine has ses tonuyla seslendi. "Yepyeni okulumuzdaki ilk gününüze hoş geldiniz. Ironside Akademisi! Sonunda tüm muhteşemlerinizi görmek çok tatmin edici yüzler şahsen!" Salonda yüksek sesli, heyecanlı tezahüratlar çınlarken durakladı.

Isobel alkışlayamayacak kadar şok olmuştu.

"Bugün sizlerin ve tüm dünyanın karşısına, sevgili *Ironside Show*'umuzun üzerine inşa edildiği temelleri sarsacak bir duyuruyla çıkıyorum. Daha büyük söz vermiştik, daha iyi söz vermiştik, daha fazla drama ve daha yüksek bahisler söz vermiştik ve ..." Durakladı ve Jack'e döndü. "Teslimatı yaptık mı, Jack?"

Jack sinsice, "Sanırım ," diye karşılık verince odada kahkahalar yükseldi.

Cian, Kilian tarafından itilerek kabinden dışarı çıktı. Isobel de dışarı çıkarak diğer Alfaların ayakta durmasına izin verdi. Etrafında toplandılar, Theodore ve Kilian o kadar yakın duruyordu ki Isobel onların arasında sıkışmış gibi hissetti. Niko hepsinden ayrı duruyordu, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmıştı ama en azından Isobel yerine görevlilere kaşlarını çatmıştı.

"Şimdi sizi bir *duyuru* yapacak olan yetkililere devrediyorum." Ed, Isobel'in tanıdığı kadına mikrofonunu uzatmadan önce kaşlarını oynatarak kalabalığa baktı.

Adı neydi? Frisk mi?

Frisk, "*Ironside Show*'da yarışan Üstün Yetenekli bireyleri uzun kutluyoruz" dedi. "Nesiller boyunca, en büyük ödülü kazanmak için her şeylerini vererek kıyasıya yarıştılar. Ancak-" Durakladı, heyecanlı bakışların

Salondaki fısıltılar aniden . "-bugün bir bu gelenekte muazzam bir değişim olacak. *Ironside Show* tarihinde ilk kez, yarışmaya insanları da davet edeceğiz."

Salona yavaş yavaş yayılan farkındalığı umursamadan konuşmasına devam etti. "Altı yeni yarışmacımız insan potansiyelinin özünü temsil ediyor. Bize dış dünyadan geliyorlar. Ruhları boyun eğmez, yetenekleri eşsizdir ve sizi uyarmalıyım, zafere olan açlıkları etkileyicidir. Eğer bu yarışmayı kazanabileceğinizi düşündüyseniz.

Bu oyunu manipüle et..." Tereddütsüz bakışları Alfaların üzerinde durdu. "Bu sizin uyandırma çağrınız, çünkü oyun değişiyor." Salona doğru tekrar gülümsedi. "Bu altı olağanüstü bireyin varlığı sizi kendinizi daha fazla zorlamaya zorlayacak, daha derine inmek ve azminizi ve yeteneğinizi, halihazırda kendilerine bir yer açmış olan denenmiş ve test edilmiş bireylere karşı kanıtlamak için

gerçek dünyada genç yetenekler olarak kendilerini gösterecekler. Hata yapmayın öğrenciler, *Ironside Show'un* riskleri hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Bu insan yarışmacılardan herhangi biri oyunu kazanırsa, yerleşim yerlerinden *hiçbir* Üstün Yetenekli ayrılmayacak."

Fısıltı dalgasını bastırmak için elini kaldırdı, yüzünde aynı yardımsever gülümseme vardı. "Beşinci ve dördüncü sınıf öğrencilerimiz

İnsan yarışmacılarımız üçüncü yıllarında akademiye girecekleri için öğrencilerimiz güvende."

Bizim yılımız. Theodore'un sesi aniden zihninin içinde yankılandı. *Bu bizim için. Bir şey biliyorlar. Bu hasar kontrolü. Nüfuzumuzu elimizden almaya çalışıyorlar.*

Hadi canım, Gabriel karşılık verdi.

Isobel irkilerek aralarına baktı ama onlar hâlâ önlerine bakıyorlardı.

Bunu duydun mu? Theodore'un kafası karışmış gibiydi.

Hepimizin duymasını istedin, o yüzden hepimiz duyduk, diye karşılık verdi Elijah. Isobel hiç tepki vermeyen Niko'ya baktı.

Niko. Hastalıklı bir merak duygusuyla kelimeyi yansıttı. Adam irkilmedi bile.

Onu duyamadı.

Panikten nefesi kesilmişti ama Kilian elini onunkinin arasından geçirerek, kendini kontrol altına almak için mücadele ederken onu sabitledi.

Bizi duyamaz. Bu düşünceyi göndermeye çalıştı.

Kilian onun elini sıktı. Theodore'un avucu onun sırtına kayd.

arkalarındaki kabindeki kameraları hatırlar gibi oldu. Dokunuşu uzaklaştı ama serçe parmağı onunkine değdi. Göz ucuyla Cian'ın hafifçe başını salladığını gördü.

Niko onların bağlantısına dahil değildi.

"Hepinizden bu cesur yeni dönemi açık zihinler, açık kalpler ve yenilenmiş bir rekabet duygusuyla kucaklamanızı rica ediyorum," diyerek sözlerini tamamlayan Frisk, mikrofonu bir hamle ve sırtışıyla ayağa kalkan Ed'e geri verdi.

"Ve bunu kolaylaştırmak için," diye şaka yaptı, devam etmeden önce toplanan öğrencilerin huzursuzca karıştırılmasını bekledi, "biz yeni sezonun ilk maçına ev sahipliği yapmaya karar verdi: Eş ! Ekstra özel eş bağlarımızı ne kadar çok *sevdiğimizi* biliyorum, bu yüzden bu oyun yeni insan yarışmacılarımızı kendi eşleriyle eşleştirmek için! Ne kadar sevimli, değil mi?"

"Çok sevimli." Jack Ed'e gözlerini devirdi. "Seni memnun etmek gerçekten çok kolay, değil mi Ed?"

"*Pish.*" Ed ona salladı. ". *Geri* bunun çok sevimli olduğunu düşünüyor, değil mi Ironside? Üstün Yeteneklilerimiz sahte arkadaşlarına her yerde eşlik edecek ve hatta haftanın geri kalanında tıpkı gerçek arkadaşları gibi onların evinde uyuyacaklar!"

Dehşete kapılmış fısıldaşma dalgası bir anda değişti, tüm salon hep birlikte kendilerine altın kaplamalı bir teşhir fırsatı verildiğini fark etmiş gibiydi. Bu onların viral olma ve isim yapma biletleriydi.

Ed, "Yeni yarışmacıları teker teker getireceğiz ve eğer onlardan hoşlanıyorsanız elinizi kaldırın," diye talimat verdi. "Yeni öğrencilerimizin bu hafta için eşlerini seçmelerine izin vereceğiz, bu yüzden sevgili Alfalarımızı gölgede bırakmak için elinizden geleni yapın, tamam mı?" Ed gruplarına doğru göz kırptı.

Bir yetkilinin bir noktada kapatmış olması gereken yemekhane kapıları herkesin dikkatini çekecek şekilde tekrar açıldı.

"İlk olarak," dedi Jack gürültülü bir şekilde, "Naina Kahn var." Genç bir kadın salona adımını attı, uzun kahverengi saçları omzunun üzerinden örülmüş, inci ve küçük kristal keleklerle süslenmişti. Kısa gümüş bir elbise ve gümüş topuklu ayakkabılar giymişti, elbisesinin kumaşı kristal detaylarla süslüydü, kahverengi teni ve parıldayan koyu renk gözleriyle güzel bir tezat oluştuyordu.

"Bazılarınızın tanıyabileceği Naina Kahn, çikolatadan heykeller yaratma yeteneğiyle tüm dünyayı büyüledi.

ve diğer yenilebilir malzemeler."

"Bu heykelleri gördüm," diye araya girdi Ed. "Ve olağanüstü olmaktan başka bir şey değiller."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Jack. "Naina Kahn duyuları harekete geçiren ve hayal gücünün sınırlarını test eden bir sanat üretebiliyor-

ve her bir parça birkaç bin dolara satılıyor, yani bu zarar vermiyor. Yeteneği milyonlarca takipçiyi kendine çekmiş ve zamanının en etkili sanatçılarından biri olarak yerini almıştır. Kahn ile ilgilenenler lütfen el kaldırsın."

Odanın her yerinde eller kalktı ve Kahn utangaç bir şekilde yere gülümseyerek odanın diğer tarafına doğru döndü. Yemek barı onu Isobel'in gözlerinden sakladı ama Ed, çift yeniden ortaya çıkmadan bir saniye önce Kahn'ın seçimini açıkladı.

"Adam Bellamy!" diye seslendi. "Elbette, Kahn odadaki tek erkek İkon-çocuğu seçti ve seçici zevkinin her zamanki gibi keskin olduğunu kanıtladı!" Kahn ve Bellamy'yi arkasında duracak şekilde ayarlamak için dönerken mikrofonu yüzünden uzaklaştırdı.

Bellamy kameralara gülümsüyor, Kahn'a tutunması için kolunu uzatıyordu... ama Isobel artık Bellamy'nin sahte gülümsemesini çok iyi biliyordu ve şimdi gördüğünden emindi.

Bellamy mutlu değil, diğerlerine söyledi.

Bu işe dalmaktan başka çaresi yoktu, Elijah geri döndü. Babası daha azını kabul etmeyecektir.

Oscar, şansınızın sandığınızdan daha az olduğu söylendiğinde gülümsüyormuş gibi yapmak zordur, diye ekledi. Az önce merdivenin daha da aşağısına itildi ve ona daha yukarı tırmanması için yardım teklif ediyorlarmış gibi .

Bu iğrenç, diye homurdandı Moses kafasının içinde. Bütün bunlar iğrenç.

Ironside karşılık veriyor, diye ekledi Kilian, kafasının içindeki sesler korosuna katılarak. Bir şeylerin peşinde olduğumuzu tahmin etmiş olmalı ve bu da yüzümüze gülmeleri, bize İkon'u seçtiklerini hatırlatmaları. Güç onlarda.

Bu onların bizi hafife alması, diye karşı çıktı Musa. Her zamanki gibi. Yirmi yaşında bir grup ünlü bulmuşlar. Kimin umurunda. Onlar Üstün Yetenekli değil. İnsanlar Üstün Yetenekliler yerine insanların ünlü olduğunu görmek isteselerdi, Ironside bu popüler olmazdı.

Bir şeyi unutuyorsun, Gabriel önerdi. İnsanlar oyunlarını oynarken bizi izlemekten hoşlanıyor olabilirler ama bir insana bir Üstün Yetenekli ile kendilerinden biri arasında seçim yapma şansı vererseniz? Her zaman kendilerinden olanı seçeceklerdir. Her zaman.

Onlara farklı bir seçim yaptıracamız, Theodore karanlık bir şekilde söz verdi. Oyun henüz bitmedi.

"Sıradaki öğrencimiz, bu yıl dünyayı kasıp kavuran KoKo Kostas cilt bakım markasının arkasındaki çarpıcı yüz. Herkese merhaba, Lütfen Jordan Kostas'a hoş geldin deyin!"

Yüksek çizmeler, yüksek belli ekose bir etek ve beyaz yakalı bir gömlek giymiş olan uzun boylu, salkım söğüt bir kadın kapıdan içeri girdi,

Uyumlu bir ekose kravat ve şık sarı saçlarının var olmayan tutamlarını tutmak için kafa bandı ile tamamlandı.

"Kostas, geçiş yolculuğunu sosyal medyada dünyayla paylaşarak sadık ve destekleyici bir takipçi kitlesi oluşturdu.

milyonlarca hayran kitlesine sahip. Şu anda birçok lüks markayla modellik anlaşması var ve kısa süre önce bir değil, iki değil, *üç* lüks uluslararası markayla küresel elçiliğini duyurdu!"

Isobel ellerini saçlarında gezdirdi, tedirginlik teninde geziniyordu. *Bunu nasıl başaracaklardı?*

Kostas kalabalığın kenarında kasıla kasıla yürüyor, elleri havaya kalkarken birçok seçeneği değerlendiriyordu.

Derin nefes al, diye mırıldandı Theodore, elleri vücutları ve giysileri tarafından gizlenecek kadar yaklaşarak... ve sonra serçe parmağını onunkine geçirdi. *Bu boku için iki yılımız var. Bunu başarabiliriz.*

Adamın sadece kendisiyle konuştuğunu hissediyordu. Sesinin projeksiyonunda bir şey vardı. Daha yakındı, daha netti, Daha önce sahip olduğu yankılanma niteliği yoktu. Daha çok samimi bir fısıltı gibiydi. Sanki birçok kapısı olan bir odanın ortasında duruyormuş ve hepsi de açılmış gibiydi, Herkes konuşabiliyordu ama şimdi Theodore onunla aynı odada olmak için kendi kapısından içeri adım atmıştı ve diğer tüm kapılar kapalıydı.

Her şeyi çok çabuk çözüyorsun, diye düşündü ona. *Belki de haklısındır.*

Kostas beşinci yıl Betalarından birini seçerken ve ikisi Bellamy ve Kahn'in yanında pozisyon almak için hareket ederken, "Bağı kapatmadım," dedi. *Tüm bu bağ meselesi, kendinizi ondan koparmaya çalışmadığınızda çok daha sezgisel oluyor.*

Ed sıradaki iki öğrenciyi anons etmeye başladığında, *"Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle,"* diye içten içe alay etti. İkizler, ikisi de uluslararası satranç

Ustalar, Ed ve Jack'in yorumlarına bakılırsa, sadece ateşli oldukları ve satranç oynadıkları için ünlü olmuşlardı.

dondurucu soğukta üzerlerinde tişört olmadan dışarıda ve kameranın önünde odun kesiyorlar.

Seni suçlamıyorum, Illy. Theodore onun serçe parmağını sıktı. Aramızdaki bağın nasıl kurulduğunu hissedebiliyorum. Hepimiz birbirimize bağlıyız ama senin aracılığıyla bağlıyız. Sadece başka bağlantılar olduğunu hissedebiliyorum. Onları seni hissettiğim gibi hissedemiyorum. Sen... herkesi hissediyor olmalısın. Bu çok zor olmalı.

Alexi ve Anatoly Kozlov. Theodore'un yumuşak şefkati karşısında gözyaşlarına hâkim olabilmek için, onlar kalabalığın arasından geçerken ikizlerin isimlerine odaklandı.

"Bir çift Alfa ikizinden daha iyi ne olabilir?" Jack'in sataşması salonda yankılandı ve Theodore'un yanında kaskatı kesilmesine, Moses'ın da kaşlarını çatmasına neden . "Kozlov ikizleri!" Ed neredeyse çığlık atarak salonu inletti.

bir çılgınlığa dönüştü. "Alfa ikizlerinden bahsetmişken... şu elini kaldıran Theodore Kane'in kız arkadaşı değil mi?" Ed sordu. "Oh, hayır, boş ver, sadece saçını düzeltiyordu. Seni görüyoruz Wallis! Seni arsız şey!"

Cidden mi? Musa homurdandı, sesi grupla konuştuğu anlamına gelen yankılanan bir nitelik kazanmıştı. *İkizler mi? Bu noktada biraz açık değil mi?*

İçimde daha da kötüye gideceğine dair bir his var, diye uyardı Elijah.

"sonraki için hazır mısınız?" Ed'in sorduğu soru gerilim doluydu. Öğrenciler "Evet," diye bağırarak eşlik ettiler, Isobel odanın her yerinde birçok tedirgin yüz görmesine rağmen.

"Öyle olduğunu sanmıyorum!" Jack başını sallayarak ve bir elini havaya kaldırarak karşı çıktı. "Hayır, *sosyal medya kraliyetine* asla hazır değilsiniz. Sıradaki yeni öğrencimiz *The Santoro Show*'dan ve hepiniz onu kendi sosyal medya maceralarını belgeleyen sevimli şapşal olarak tanıyorsunuz.

beri hayatında! Şakalarını gördünüz, ürünlerini satın aldınız, şarkı söylemeyi bilmemesine rağmen onu konserde dinlemeye geldiniz! Onun evini seçtiniz ve sonra ona meydan okudunuz.

Walmart birine bağışlamak için! Herkes Luca Santoro'nun kendisi için versin!"

Uzun boylu bir çocuk salona girdi, ağır, yanık kestane rengi buklelerini köşeli yüzünden sıyırıp enerjik kalabalığa göz kırparken adımlarında belirgin bir çalım vardı.

Isobel bir iniltiyi bastırdı.

Telefonu olan herkes Luca Santoro'nun kim olduğunu bilir, dedi gruba. *Sırada kim var? Papa mı?*

Telefonu olan herkes senin kim olduğunu biliyor, diye karşı çıktı Kilian.

Santoro, Ed'in mikrofonunu ağzına götürerek, "Sanırım Isobel Carter artık taşıyıcı anne aramıyor," diye şaka yaptı.

Jack ve Ed gülererek Santoro'nun sırtını sıvazladılar ve onu Isobel ve Alfalarla yüz yüze getirdiler. "Oldukça rahat görünüyor," diye mırıldandı Jack, sesi yüksek sesle komplocuydu. "Alfalardan oluşan bir midyenin içine sıkışmış, kurtarılmayı bekleyen küçük bir inci gibi. Hiç inci toplamayı denedin mi Santoro?"

Santoro'ya bakışı aniden kesildi. Cian ve Moses onun önüne geçmişti ve Oscar da onların önüne geçmişti. Santoro'nun yüzü yerine, Cian'ın gelişigüzel topuzundan kaçan altın sarısı saç tellerinin oluşturduğu karmaşayla karşı karşıya kalmıştı.

Santoro, "Belki başka zaman," diye şaka yaptı.

Ed, Santoro'yu uzaklaştırır gibi, "Evet, sanırım bu akıllıca olur," diye teselli etti.

Çocuklar, onlarla kuru kuru konuştu. *Şimdi göremiyorum.*

Önündeki üç iri yarı alfa sanki hiç orada olmamışlar gibi eriyip gittiler ve o da gözlerini devirdi.

"Tanrı erkek arkadaşım olmasını yasakladı." Bu kez yüksek sesle konuştu, küçük sahnelerinin ekranda yer alacağını biliyordu ve kamera için oynamaları gereken rolleri hatırlıyordu.

Onlar onun zorba, büyük, evlat edinilmiş Alfa kardeşleriydi.

Cian hariç... çünkü Cian'ın kendisiyle akraba olmayan biri tarafından platonik olarak görülebileceğine kimsenin inanmasına imkân yoktu.

Denemeye istekliydi ama

Dünyanın en iyi oyuncularını olsalar bile kimsenin buna inanacağından şüpheliydi.

Oscar soğuk bir tavırla, "Tanrı seni denemekten korusun," diye karşılık verdi. "Biriyle çıkmaya izin yok."

Bu tam da zorba, evlatlık bir ağabeyin söyleyeceği şeydi, *eğer o zorba evlatlık ağabey Oscar olsaydı. Peki neden kulağa bu kadar... sahiplenici* geliyordu? Isobel başını salladı ve dikkatini kalabalığın arasından bir beşinci sınıf kızını çekip alan Santoro'ya verdi. İkizler de beşinci sınıfları seçmiş gibi görünüyordu ama içlerinden biri -adının Alexi olduğunu sanıyordu- beşinci sınıftan bir erkek seçerken, Anatoly bir kız seçmişti.

Sence onlara beşinci sınıfları seçmeleri mi söylendi? Kilian sordu. Odağı tekrar mezun olan sınıfa çekmek için mi?

Büyük ihtimalle, diye cevapladı Gabriel.

"Ve son *olarak*," diye seslendi Ed, "altmış milyon dolarlık solo bir anlaşma yapan ve *Forbes* tarafından yılın en etkili genç insanı sevgili podcast sunucumuz var! Güzel, çekici, komik, alçakgönüllü ve yine de en önemli isimlerden bazılarıyla omuz omuza dünyadaki önemli insanlar! Herkes ona kesinlikle bayılıyor ve şovun sahibi olduğu için çok heyecanlıyız! Biricik Mei Ito için ellerinizi birleştirin!"

Salona giren kız o kadar zarif hareket ediyordu ki neredeyse havada süzülüyormuş gibi görünüyordu. Saçları abanoz dalgalar halinde dar beline kadar iniyordu. Dudakları gülümsese de gözleri gülümsüyordu. Ama Ed ve Jack'e ulaştığında yüzünde güzel bir gülümseme belirdi.

Elini uzatarak, "Lütfen bana Mei deyin," diye teklif etti. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Jack bayılmış gibi yaptı. Ed onun eline atladı. "Şahsen daha da güzelsin. Büyük bir hayranın olduğumu söyleyeyim Mei. Çok büyük bir hayranıyım." Kız başını zarifçe eğerken Ed onun kolunu pompalıyordu. "teşekkür ederim."

Artık daha yakın olduğu için Isobel neredeyse onun tarafından hipnotize edildiğini hissediyordu. *Akkor* gibiydi. Yumuşak pembe bir taç yaprağı gibi solgun, saçları parlaktı, gözleri parlıyordu. Mücevherleri bile parıltıyor, yukarıdaki avizelerin ışığını yakalıyor gibiydi. Isobel diğer kıza doğru garip bir çekim hissetti, dikkati tekrar tekrar Mei'nin kolyesine takıldı. *Parlıyor* muydu?

Niko yer değiştirerek Ironside ev sahiplerine ve Mei'ye doğru adım attı ve parçalar korkunç, mide bulandırıcı bir netlikle yerine oturdu... ama artık çok geçti.

Niko ev sahiplerine ulaşmıştı. Mei'ye doğru yaklaşıyor ve başını eğerek ona bakıyordu.

"Oylamaya gerek yok." Sakindi, alnındaki gerginlik azalmıştı. Elini uzattı ve Mei onun karşısında şaşkına dönmüş bir halde, gözlerini dikmiş ona bakarken parmaklarını yavaşça avucuna yerleştirdi.

"Beni seç," dedi ona.

Isobel'in kalbi paramparça oldu ve yer artık o kadar da sağlam gelmiyordu.

Ayaklarının altında karanlık vardı, bir düşüş tehdit ediyordu, altında bir boşluk titriyordu, onu yutacak kadar genişti.

Kolye, kelimeleri zayıf bir şekilde gruba doğru itti. O ... benim saçımı takıyor.

Boş ver kaltağı, hırladı Oscar. Gitmemiz gerekiyor mu?

Yapamayız. Elijah'ın sesi gergindi. Grupta bir bölünme olduğunu gösteremeyiz. Bir birim olarak görülmemiz çok önemli.

Bunun için Niko'nun kanını akıtmam şart, diye karşı çıktı Oscar, sesini . Niko'yu suçlama, diye homurdandı Gabriel. Bu o değil ve bunu sen de biliyorsun.

Isobel'e asla zarar vermezdi.

Şu anda ona zarar veriyor! Theodore tersledi.

Eve Indie'nin bağa yaptığı şey yüzünden! Gabriel ısrar etti.

Niko'yu tanıyorsunuz. Hepiniz onu tanıyorsunuz. Hepimizden daha büyük bir kalbi var.

Güzel, diye hırladı Oscar, daha büyük kalp daha fazla kan demektir.

Isobel, gittikçe daha fazla ağırlığını alan Kilian'a doğru eğildi, kolu onun etrafında kayıyor, tutuşu belini kazıyordu.

"Isobel yine hastalanıyor," dedi yüksek sesle. "Profesör Mikel'le birlikte yoğun grup çalışmasına gitmesine yardım edeceğim. Sanırım oturup dinlenmeye ihtiyacı var. Bizimle orada buluşması için bağ uzmanını arayacağım."

"İyi fikir," diye kabul etti Cian. "Ben de geleceğim. Uzman doktorun numarası bende var."

Hepimiz gidemeyiz. Theodore'un sesi acı çeker gibiydi - hem kızgın hem de kederliydi, sanki onun altında yükselen boşluğu hissedebiliyordu.

Belki de hepsini tehdit ediyor, hepsinin ayaklarını gölgeliyor ve üzerinde durdukları zemini sarsıyordu.

Onunla ilgileneceğiz, diye yatıştırdı Kilian. Bizimle güvende. Birazdan görüşürüz çocuklar.

Fazla yürümediler -Kilian onu yönetim binalarına doğru yönlendirdi ve orada boş bir golf arabası buldular. Cian arkaya tırmanırken onu yolcu koltuğuna bıraktı ve sessizlik içinde yeni fitness kompleksine doğru sürdüler.

Kilian arabayı park ederken Cian telefonunu cebine koyarak, "Bağ uzmanı seni görmek için yoğun gruba geleceğini söyledi," dedi.

Dışarı çıkmasına ve devasa binalar ağına girmesine yardım ettiler, onu kapılarla kaplı bir koridora soktular. Kameralara bakma zahmetine girmede - Cian'ın kameralara bakmadığı belliydi.

Eğildi ve onu kollarının arasına aldı, kolunu kışının altına koyarak göğsüne yasladı. Kadın kollarını adamın boynuna doladı ve durdukları kapıyı inceledi. Kapının üzerinde bir ekran ve yanında kırmızı bir ışık vardı. Ekranda *Özel Oturum - Profesör Easton* yazıyordu. 7:00 - 8:00. *Kayıtta değil.*

Kilian kapıyı iterek açtı ve arkasından içeri giren Cian'a başıyla selam vermeden önce saatine baktı.

"Erkencisin-" Mikel odanın içinden konuştu ama Isobel'i görünce sözünü kesti. "Ne oldu şimdi?"

"Şey...", dedi Kilian, "kontrol odasındaki bağlantılarımızın bize sırt çevirdiğini söyleyebiliriz, çünkü tamamen gafil avlandık ve sanırım bir şeylerin peşinde olduğumuzu biliyorlar."

"Oyunda yarışmaları için altı insan getirdiler," diye ekledi Cian. "Ve sonuncusu Isobel'in saçını bir kolye gibi takıyordu."

Mikel'in yüzü bembeyaz kesildi, gözleri Isobel'i tarıyordu. "Başka ne var?" "İnsanlara bir haftalığına sahte bir eş teklif ettiler." Kilian Isobel'e baktı. "Niko, Isobel'in saçını giyen kızı seçti. Onu takip etmesi ve dairesinde uyuması gerekiyordu."

"Ne?" Mikel şaşkınlık içinde konuştu. "Ne oluyor lan? Hayır, hayır. Kesinlikle olmaz. Böyle bir şey olmayacak."

"Gerçekten Teak'i aradın mı?" Isobel mırıldandı.

Cian cevap vermeden önce Mikel, "İşte," dedi. Duvara yaslanmış bir ağırlık sehpasını sürükledi ve Cian onu dikkatle destekleyerek oturttu.

Yardım için mutluydu çünkü baş dönmesi mide bulandırıcı bir hal almıştı.

Mikel eline bir şişe su tutuştururken Cian, "Evet," diye yanıtladı sorusunu. "Teak hemen geleceğini söyledi."

"Ona söylemek istiyorum," dedi Isobel. "Maya'ya söylediğimiz gibi."

"O bir memur." Mikel kaşlarını çatı. "Muhafız resmi bir görevli değil. Muhafız'ın evinde bir kamera vardı ve sorguya dayanışını izledik." Elini alnına götürüp ateşini ölçtükten sonra bileğini yakaladı ve parmağıyla nabzına bastırdı.

"Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Hiçbirimiz bununla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyoruz. Yardıma ihtiyacımız var."

Mikel onu inceledi. Onun önünde diz çöktü, elleri dizlerinin üzerindeydi. "Ona her şeyi anlatmadan yardımını isteyebilir misin? Bize karşı dürüst olduğundan emin olmak için şu anda Niko' güvenemem."

Isobel omuzları öne doğru düşmeden önce dişleriyle dudağını yokladı. "Tamam."

"Gardiyan'ın numarası kimde var?" Mikel gözlerini Isobel'den ayırmadan sordu.

"Elijah," diye cevap verdi Cian, "ama dün Theo telefonlarının olmamasıyla ilgili bir şeyler söyledi."

"Elijah'a mesaj at," diye emretti Mikel. "Ona Muhafız'ı alıp buraya getirmesini söyle. Isobel haklı. Yardıma ihtiyacımız var. Bu çok şey yapar

Isobel'in tavsiye almak için Guardian'ı araması, tahvil uzmanını araması kadar mantıklı, bu yüzden herhangi bir soru almamalıyız bu konuda."

"Tamamdır," diye verdi Cian.

Isobel, Mikel'in gözlerini yakalayarak, "Teşekkür ederim," demeyi başardı. "Mhm," diye onaylayan bir sesle gürledi.

"Yapma.

Henüz bana teşekkür etmedin, Carter. Hâlâ yolda bir cezan var."

ÖNEMLİ KİŞİLERİ TANIYAN KIZ

TEAK ÖNCE GELDI. SIYAH, YÜKSEK BELLİ BİR ELBİSE GIYMIŞTI.

Basit topuklu ayakkabılarının etrafında hafifçe genişleyen bir pantolon ve uzun kollu lacivert ipek bir gömlek. Düz, maun rengi saçları biraz uzamıştı.

Yaz tatili boyunca Isobel'in hastanede fark etmediği bir şey... gerçi hastanede pek bir şey fark etmemişti.

Teak'in yumuşak kahverengi gözleri ince, doğal renklerle kaplıydı, boz kahverengi ve gül tozlu cildi makyajın en azını ima edecek kadar kusursuzdu. Burun halkası küçük ve altın rengindeydi.

Kulaklarında birkaç altın piercing vardı. Tertemiz ve profesyoneldi, onu diğer memurlardan ayıran tek şey gözbebeğini çevreleyen siyah Sigma yüzüğüydü.

Odaya girer girmez, "Günaydın Profesör Easton," dedi. Kilian ve Cian'a başıyla selam verdi. "Gray, Ashford."

Alfaların hepsi Isobel'den uzaklaşarak Teak'e Isobel'in önünde diz çökmesi için yer açtılar, ama çok fazla değil. Bağ Uzman onun ellerini tuttu, parmaklarını sıktı.

"Hey, Isobel." Teak, Isobel'in kısık gözlerini yakalamak için eğildi. "Neler oluyor? Pek iyi görünmüyorsun."

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Isobel, Teak'in bakışlarına karşılık veremedi. Kadının parmaklarına odaklandı, lacivert tırnaklarına ve parmaklarındaki altın yüzüklere baktı. "Dün gece bir şey oldu. Sanırım başka bir ruh ihlali oldu."

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?" Teak'in kaşları birbirine çarptı, endişe sivri yüz hatlarını sıkıştırdı. "Nasıl hissettirdi?"

"Sanki kocaman bir yarık açılıyor gibiydi. Sanki düşünüyordum ve sanki sonsuza kadar bu korkunç, dehşet verici, karanlık yere düşecektim. Sanki... sanki ruhum tamamen parçalanmış gibiydi."

Teak'in alnındaki kafa karışıklığı çizgileri düzleştirdi. Yumuşak kahverengi gözleri dehşetle açıldı. Bir santim geri çekildi ve Isobel'in orada nasıl tek parça halinde oturabildiğini anlamıyormuş gibi ona baktı. "Buna neden olacak ne oldu?"

"Ben... bilmiyorum," diye tekrarladı Isobel. Eve'in ışığını çaldığını mümkün değildi. Teak onun bağlarını bulup oluşturmada bir gecede iyileştigiğine asla inanmazdı - eğer şu anki ifadesi bir şey ifade etmiyorsa.

Teak sinirli bir ses çıkararak omzunun üzerinden havada asılı duran Alfalara baktı. "Birkaç dakika kalabilir miyiz?"

Isobel, içlerinden biri sinirli ve aşırı korumacı bir tepki vermeden önce, "Gerek yok," diye atıldı. "Burada olmalarından memnunuz."

Teak kaşlarını çatı. "Isobel, gerçekte ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Tarif ettiğiniz şey, sizi ölü ya da ölüme yakın hale getirmesi gereken bir ruh ihlali ve harika görünmüyorsunuz, ama ölü de görünmüyorsunuz."

Isobel bu kez biraz daha sert bir sesle, "Bilmiyorum," diye ısrar etti.

Teak'in hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu ama içinde bir anlayış kıvılcımı da vardı. ", " diye mırıldandı, Isobel' ellerini bırakıp yanındaki banka oturdu. Çantasından bir tablet çıkardı ve elektronik bir kalemi ekranın üzerinde gezdirerek bir not alma uygulamasına girdi. "Yalnız mıydın?"

"Evet," diye yalan söyledi Isobel.

Teak ona baktı ve sonra bir şeyi not etti. "Neredeydin?"

"Akademinin kenarına doğru, nehrin hemen yanında."

"Etkisiz hale mi getirildin?"

Isobel ellerine bakarak duraksadı. "Uzun sürmedi. Kısa bir süre baygınlık geçirdim ve sonra yardım için Profesör West'i aradım."

"Orada ne kadar kaldın?" Teak, Isobel'in yalan söylediğini biliyormuş ve ne dediğini dinlemiyormuş gibi devam etti, yine de Isobel'in her cevabında bir şeyler not etti.

"Belki birkaç saat? Emin değilim."

"Tarif ettiğiniz düşme hissi, ne kadar süredir devam ediyordu?"

"Şey... değişti." Isobel yüzünü buruşturdu ve bayılmadan ya da tekrar kusmadan önceki geceyi hatırlamaya çalışırken gözlerini kapattı. "Bu... ilk başta sadece içimde ışıksız devasa bir *derinlik* vardı. Sonra bir süre sonra içine düşüyordum. Ve bugün de ayağım takılacakmış ve tekrar düşmeye başlayacakmışım gibi hissettim."

"Birden fazla ruh ihlali mi?" Teak kalemini sıkıca kavrayarak tersledi, yumuşak gözleri bir an için sertleşti.

Isobel onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

Bir süre Isobel'in detay vermesini bekledikten sonra Teak ekrana bir şeyler karaladı ve derin bir nefes aldı. "Kayıt dışı, Isobel. Dün geceyi kiminle geçirdin?"

Isobel'in gözleri Cian'a kaydı. "Um." *Yalan söyleyemezdi. Görüntüler vardı.*

"Ashford, o zaman." Teak'in ses tonu tartışmaya yer ama ismi yazmadı.

"Bunu diğer yetkililere mi gönderiyorsun?" Isobel Teak'in tabletini işaret ederek sordu.

"Bir versiyonu." Teak çenesini ayarladı. "Tüm bağ olaylarını rapor etmem gerekiyor. Kendilerine mantıklı gelen bir rapor okumaları gerekecek."

Isobel buna ne anlam vereceğini bilemedi.

"Ashford olaydan sonra yanınızdan ayrıldı mı?" Teak kalemini yere bırakarak sordu.

"Kısaca, birkaç kez," dedi Isobel.

"Ashford ile ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?" "Ne demek istiyorsunuz?" Isobel sordu. "Ne şekilde?"

Teak diğer alfalara baktı, onlar tam bir sessizlik içinde bekliyorlardı ve Isobel ile Teak'e bir anlık mahremiyet sağlıyormuş gibi davranma zahmetine bile girmiyorlardı. Bir önceki geceden sonra onu kimseyle yalnız bırakmaları mümkün değildi ve Teak bunu tekrar teklif ederse içlerinden biri soğukkanlılığını kaybedecekti.

Neyse ki Teak sadece içini ve Isobel'e dönerek, "Dün gece taşıyıcı annelerinden biriyle seks yaptın mı?" diye sordu.

Isobel güldü. değildi. Teak hedeften *çok* uzaktaydı. "Hayır," dedi. "Bir oyun oynuyorduk. Bayrağı ele geçirme gibi bir şey. Ve sonra ruh ihlali oldu."

"Doğru." Teak burun kemiğini sıktı. "Peki ya bugün? Tekrar hissettiğinde ne oldu?"

Isobel dudaklarını birbirine bastırdı. "Önemli bir şey yok. Yemekhanedeydik ve yetkililer altı yeni öğrenciyi açıkladılar. Sonlara doğru, yine rastgele oldu."

"Bu sefer yalnız olmadığınızı varsayıyorum." Teak kalemine tekrar uzanma zahmetine girmedii. "Yakın çevrenizde kim vardı?"

"Tüm Alfalar."

"Peki *tam olarak* ne oluyordu? Size dokunan biri var mıydı?"

"Um... Sanırım yeni kız... Mei? Sahte eşini seçiyordu. Sanırım Theo bana bir şekilde dokunuyordu ve Kilian da elimi tutuyordu."

"Ve sen hiçbir şey hissetmedin mi?" Teak aniden döndü ve Kilian'a keskin bir bakış fırlattı.

"Neden bir şey hissedeyim ki?" Kilian açıkça sordu.

Teak başını salladı ve dikkatini Mikel'e çevirdi. "Burada neler olduğunu biliyor , Profesör Easton?"

"Carter'ın sana söyledikleri dışında mı?" Mikel, Kilian kadar sakın ve etkilenmemiş bir şekilde geri döndü. "Hayır."

Teak'ın yüzünde bir öfke parıltısı belirdi ve ayağa kalkarak Mikel'le karşı karşıya geldi. "İşimi çok ciddiye alıyorum. Carter *bana* atandı. Onun bağının sağlığı tamamen benim sorumluluğumdadır. Ben *yapmam*

Öğrencimin tehlikede olduğu ve başka bir Ironside çalışanının onun düzgün bakımına müdahale ediyor olabileceği fikri gibi. O bir süredir Çok şey atlattım ve onu babasından uzaklaştırıp Ironside'a, onu düzgün bir şekilde koruyabileceğim bir yere götürmek için çok çalıştım ve kimsenin, hatta bir *Alfa'nın* ya da üç *Alfa'nın*," diğerlerine dik dik baktı, "ya da *on Alfa'nın* bile yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim."

Mikel küçük kadına baktı, kasları titriyordu.

Çene. "Güzel," dedi. Isobel'i işaret etti. "O tamamen senin. Onu koruyun."

Teak her şeye rağmen Isobel'in gülümsemek istemesine neden olan küçük bir hırıltı çıkardı. Bağ uzmanı tekrar Isobel'in yanındaki banka çöktü ve tabletini tekrar eline aldı.

"Size resmi bir bakım planı gönderiyorum. Temelde geçen yıl size gönderdiğim bakım planıyla aynı," dedi ve bir kenara koymadan önce tabletine öfkeyle vurdu. "Şimdi, birkaç şeyi açıklamama izin verin

varsayımsal senaryolar. Bağ, eşinizi taşıyıcılarınızdan biriyle duygusal veya fiziksel olarak aldattığınızı düşünürse, bu bir ruh ihlaline neden olacaktır. İhanet ne kadar derinse, ihlal de o kadar derin olur. Tabii ki bu sizin için geçerli değil," Teak'ın sesi düzleşti, "çünkü eşinizle tanışmadınız bile. Bunun ciddi bir ihlale neden olması için en azından eşinizi tanımış olmanız gerekir."

Niko.

Niko onu incitmeye devam edecekti.

"Ruh ihlaline neden olmanın bir başka yolu da ruh eserlerini çalarak ya da onlara zarar vererek bağın büyüsunü bozmaktır; ancak bu düşünce ekolünün çoğunlukla teorik olduğunu söylemeliyim.

Bu yöntem, tamamlanmış bağları zehirleyebildiği ve hatta yarı oluşmuş bağları tamamen koparabildiği için, bağa doğrudan ihanet etmekten daha etkili olmasa da en az onun kadar etkili olacaktır - ancak bağ büyüsu alanında bunların hiçbiri kanıtlanmamıştır."

"Peki ya eser?" Isobel parmaklarıyla oynayarak sordu. "Çalındıktan sonra başka bir şey için kullanılabilir mi?"

"İçin kullanılır.." Teak dehşetle baktı. "Ne için kullanılmış?" Isobel bir omzunu kaldırdı. "Bunlar senin senaryoların."

Teak yutkundu, gözleri Isobel'inkiler arasında gidip geliyor, Isobel'in ifadesinden bir şeyler okumaya çalışıyordu. "... gerçekten bilmiyorum, özür dilerim.

Bir şey için kullanılabilse bile, İp, eserin uzun süre yararlı olması için yeterince uzun sürmez."

"Bağ uzun sürmez mi?" Isobel sözlerini çarpıtmadan söylemeye özen göstererek sordu.

"Eğer bağ zarar görür, zehirlenir ya da bu şekilde ortadan kalkarsa, bu sadece bir zaman meselesi." Teak'ın bakışları gözyaşlarıyla parıldadı ve gözlerini kırpmaya çalıştığında gözyaşları döküldü.

Gözyaşları yokmuş gibi davranarak başparmağının ucuyla gözyaşlarını cildinden uzaklaştırdı ve düzgün bir tonda konuşmaya devam etti. "Tether'ın eseri mümkün olan en kısa sürede kurtarması ve bir şekilde kendileriyle yeniden bütünleşmeye istekli olmasını umması gerekecek. Isobel... lütfen

..." Isobel'in ellerini tekrar tuttu, gözleri yalvarırcasına bakıyordu.

Elleri hafifçe titriyordu, parmakları ıslaktı. "Yardım edebilirim. Ben bir . Bir şeyler yapabilirim."

"Biliyorum." Isobel kendini yavaşça Teak'in elinden . "Senin bir memur olduğunu biliyorum."

Teak'in ifadesi hemen değişti. "Pekala. Tamam." Titreyen bir nefes aldı, gömleğini düzeltti ve tabletini paketledi. Ayağa kalktı ve uzaklaşmadan hemen önce, aniden eğildi ve kollarını Isobel'in omuzlarına dolayarak onu sıkıca kavradı. "Özür dilerim," diye fısıldadı alçak sesle. "Her ne olursa... Çok üzgünüm. Umarım bir gün oturup konuşabiliriz. bu konuda."

Isobel tereddütle ona sarıldı. "Bu iyi olurdu," dedi sonunda, Teak uzaklaşırken sesi kırıldı.

Bağ uzmanı Alfalara başıyla işaret ederken burnunu çekti. "Profesör Easton, Ashford, Gray."

Teak odadan çıkana kadar sessiz kalarak ona başlarını salladılar. Kısa bir süre sonra Moses, Oscar ve Theodore geldi. Hepsi gergin görünüyordu ve Isobel'in etrafına dizildiler, bazıları oturuyor, bazıları ayakta duruyordu. Kimse ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi.

"Gabriel ve Niko?" Mikel toplanan cesetleri inceleyerek sordu.

"Niko yeni arkadaşıyla sınıfa kadar yürümekte ısrar etti," dedi Theodore.

öfkeyle haykırdı. "Gabriel onunla gitti."

Kilian içten içe küfrediyor, Isobel de kalbi kat kat dikenli tellerle sarılmamış gibi davranıyordu.

"Bağ uzmanı ne dedi?" Theodore, Isobel'in yüzündeki ifadeyi irkilerek süzdü.

"Ruh eserini mümkün olan en kısa sürede geri almamız ve Isobel'le yeniden birleşmek istemesini ummamız gerektiğini," dedi Mikel huysuzca.

"Doğru." Musa bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu kolay olmalı. İnsanların akademinin *resmi* bölümündeki ultra güvenli apartmanına gireceğiz -çünkü bu arada onlar da orada tutuluyor- ve Ironside'ın yeni kraliçesini uyurken soyacağız."

"Ya da Niko'ya yaptırırız," diye karşı çıktı Theodore öfkeyle. "Zaten orada yaşıyor olması gerekiyordu."

Kapı çalındı ve Elijah içeri girerek Maya'ya yol gösterdi. Üzerinde solmuş bir kot pantolon ve yakasında küçük bir iğne olan ütülenmiş keten bir gömlek vardı, kısa saçları kusursuz bir şekilde taranmıştı.

yer. Şapelin dışındaki bahçesinde biraz vakit geçiriyor olmalıydı çünkü esmer teninde kırmızımsı bir kızarıklık vardı.

"Reed beni bilgilendirdi," dedi ve gruba yaklaşımadan önce Elijah'a bir bakış attı. "Herkes nasıl hissediyor?"

Etrafta gerçekten neler olduğunu bilen ve Isobel'in işine karışmamış birinin büyük bir rahatlamaydı. Bektan bir tahvil.

"Niko'nun kafasını koparmaya hazırım," diye cevap verdi Oscar, Guardian'a bakarak. "Bunun kötü bir fikir olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Çok kötü bir tane," diye karşılık verdi Maya kendinden emin bir şekilde. "Ama sen bunu zaten biliyorsun. Bu bağın herhangi bir üyesi zarar görürse, bu Carter'a zarar verir. Sanırım kimse bunu istemez."

"Doğru tahmin ediyorsun," diye cevap verdi Elijah, herkes sessiz kalıp Maya'ya farklı derecelerde düşmanlıkla bakarken.

Isobel de güven sorunu olduğunu düşünüyordu.

"Niko'ya ne oluyor?" Isobel sordu.

Maya üzüntüyle başını salladı. "Bunu söylemek imkânsız. Ona sormayı denediniz mi?"

Mikel, "Dün gece kendini pek konuşkan hissetmiyordu," dedi. "O bağı unutmadı ama sanki birdenbire ne yapacağını bilemeyecek kadar öfkelenmiş gibi. Bu onu bütünüyle yutuyor."

"Peki aynı şey senin başına gelmedi mi?" Maya soruyu Isobel'e yöneltti. "Ya da başka birine?"

Diğer Alfalar başlarını sallarken Moses, "Her zamankinden fazla değil," diye mırıldandı.

Isobel bir kez daha son on iki saati gözden geçirmeye çalışırken yanağının iç tarafını ısırdı. "Yaptım, biraz," diye itiraf etti sonunda.

"Ben Reed'in teorisine meylediyorum," dedi Maya, sıkıntılı görünüyor.

Kimse Maya'nın neden soramadan Elijah konuştu. "Buraya gelirken Muhafız'ın yerini dolduruyordum. Sanırım daha önce Isobel bağın yan etkilerinin çoğunu üstleniyordu ama bağ dönüşmeye başladığında Niko bunu hissetmiş olmalı. Isobel'i korumak için hepsini almaya çalışmış olmalı."

"Neyi alayım?" Isobel sordu.

"Tabiri caizse hasar," diye teorisini ortaya attı Maya. "Bir ruh eser dışarıda tezahür ettiğinde, tanrıların bir hediyesidir. İçeride tezahür ettiğinde, bağın kendisinin bir ifadesidir."

ona ruh eseri bile demezdim. Bu senin bağın. Burada bir önemli bir fark var. Biri elden ele geçebilirken diğeri kesinlikle geçemez. Senden bir ruh eseri çalınmadı. Sizden çalınan Bağınyızın bir parçası, hatta muhtemelen ruhunuzun bir parçası. Bu önemli duygusal ve fiziksel hasara neden olacaktır. Niko sizin fiziksel hasarınızı üstlenmiş olamaz, ama sizin ruhunuzu üstlenmiş olması mümkün.
zihinsel hasar."

Isobel'in midesi bulandı ve dirseklerini dizlerine dayayarak başını ellerinin arasına aldı. "Ne tür bir zihinsel hasar?" diye inledi.

Kendini çok *hasta* hissetti.

Maya cevap veremeden kapı açıldı ve Gabriel gürleyen bir yüz ifadesiyle içeri girdi. Dudağı yarılmıştı, kan çenesine doğru akıyordu. Niko onun arkasından içeri girdi, sol gözü şişmiş, morluğun gölgesiyle kararmıştı bile.

Gabriel zoraki bir gülümsemeyle kanlı dişlerini gösterdi. "Sadece Niko'nun katılımı konusunda küçük bir anlaşmazlık," diye açıkladı. "Zorunlu olduğu konusunda ısrar ettim."

Niko, "Bu konuda ısrar etmeyi bırak," diye tersledi. "Ben buradayım, değil mi?" Durakladı, gözleri Muhafız'a dikilmişti. "Bu da ne böyle?"

"Eh," diye mırıldandı Maya, "bu hoş bir değişiklik."

Niko gözlerini devirdi ve cebinden bir çift kulaklık çıkardı. "Peki önce ne var?" Koşu bantlarına doğru yürümeye başladı.

"Kulaklıkları koy," diye emretti Mikel. "Bir toplantı yapıyoruz."

Niko, güzel gözlerini Isobel'in üzerinde gezdirerek, "Eğer gerçekten seans *yapmayacaksak*, o zaman gitmem gereken başka yerler var," dedi.

Neredeyse anında, nefret gibi bir şeyle karardılar, ama başka tarafa bakamıyor gibiydi. "Ne?" diye sordu sonunda.

"Ne sikimi bekliyorsun Carter?"

Acısını bastırdı ve ayağa kalkarak temkinli bir şekilde ona yaklaştı. Adam kıpırdamadı ama gözleri kısıldı, belirgin çenesi kenetlendi. Onun önünde durdu, gözleri göğsünde gezindi ve daha sonra, önceki gece tenini işaretlediğini hatırladığı yere kadar gitti.

"Hâlâ orada mı?" diye sordu, gözleri tekrar adamın yüzüne kaydı.

O sabah öyle bir trans halinde düş almış ve giyinmişti ki, kendi izlerine bakmaya fırsat bulamamıştı.

Saçları uzun ve omuzlarının üzerindeydi, başka kimse onlar hakkında yorum yapmamıştı. Neredeyse orada olduklarını unutmuştu.

"Nereye gitmiş olabilir ki?" Niko gözlerini onun boynuna dikerek alay etti. Başka tarafa bakmaya çalıştı ama dudaklarına takılmış gibiydi.

Gözlerinde bir şey parladı ve dikkatini başka yöne çekerek geri adım attı. "Neden beni yalnız bırakmıyorsun? Aramızdaki bağ öldü.

Aramızda hiçbir şey yok. Sır benimle güvende, ama on bir yönlü bir ilişkide olmak istemiyorum, bu yüzden beni bu kısmın dışında bırak." Bir adım daha geri çekildi. "Olan oldu ve artık bitti."

" bitmedi," dedi usulca, alıştığı Niko'nun bir gölgesini bile görmeye çalışarak. "Mei bağımızı boynunda taşıyor."

Niko gözlerini devirerek alay etti. "Kıskançlık sana hiç yakışmıyor, Carter."

Theodore alçak sesle, "Dikkat et," diye uyardı.

Niko, Theodore'u görmezden gelerek Isobel'e, "Seni uyarıyorum," diye hırladı. " biliyorum. Kızgın olduğunu da biliyorum. Ama sırf seninle birlikte olmak istemediğim için *Mei*'nin peşinden gelme" - parmağını kapıya doğru uzattı - "dedi.

Isobel onun işaret parmağını takip etti, göğsünün içinde sıcak ve öfkeli bir şey yükseldi. "Onu buraya sen mi getirdin?" diye sordu, hissetmediği bir sakinliği takınarak.

"Elbette." Niko gözlerini devirdi. "Bir haftalığına onun eşiyim. Ben nereye o da oraya gidiyor."

Isobel'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ama hemen kaldırıp *avuç* içlerini göstererek Niko'dan uzaklaştı, böylece yumruğunu *onun lanet suratına indirmek* gibi pişmanlık verici bir şey yapmamış oldu.

Mei için gelmenin Niko'yu daha da uzaklaştıracağı açıktı.

Farklı bir açığı ihtiyaçları vardı.

Ve Niko'nun bu halinden nefret etmemek için elinden geleni yapması gerekiyordu. Niko'nun *böyle* olmasının tek nedeni, aralarındaki bağın kopmasının yaratacağı zihinsel hasardan onu korumaya çalışmış olmasıydı.

Mikel'e baktı ve sözlerini onun kafasına yansıttı.

Oturuma devam edebilir miyiz?

Göz göze gelince kaşlarını ona doğru kaldırdı. Şaşırmış gibiydi ama bir süre sonra başını salladı ve sesi aniden odada yankılandı.

"Niko, Elijah, Gabriel, Oscar koşu bantlarına. Diğer herkes eşleşsin.

boks talimi için aynaların önünde." Sesini alçalttı. "Gardiyan mı?" Maya'yla göz göze geldi. "Kalabilir ve seansı gözlemleyebilirsiniz."

Niko kulaklıklarını takmış, uzaklaşmaya başlamıştı bile. Mikel'in başını ona eğdiğini fark etmedi. Maya başını salladı. Bankta Isobel'in yanına otururken ağzı acımasız bir çizgiye dönüştü.

"Bugünü atlatmana ne yardımcı olacak?" Diğerleri bir öfke bulutu içinde dağılırken Mikel Isobel'e sordu ve Niko'ya doğru pek de ince olmayan bakışlar fırlattı.

"Belki biraz yoga?" diye sordu. "Buraya gelirken programımı kontrol ettim. Üç dans dersim var ve sırf ilk gün olduğu için kolay geçeceklerini sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır," diye onayladı Mikel, bir minder çıkarıp onu minderin üzerine oturtmadan önce. Ondan hiç uzaklaşmadı ve seansın ilk yarısında onu görmezden gelen Niko ile onun arasında konumlandı.

Niko onun yavaşça esnemekten başka bir şey yapmayacağını anladığında kaşlarını çatmaya başladı, gözlerinde şüpheyle savaşıyor bir kızgınlık vardı. Seans bittiğinde, kızın ensesine kaşlarını çatmakla o kadar meşguldü ki, koridorda kendisini bekleyen Mei'yi unutmuş gibiydi.

"Niko!" diye seslendi, sesinde bir kahkaha vardı.

Donup kaldı, Isobel'e öfke dolu bir bakış fırlattıktan sonra yüzündeki ifadeyi sildi ve diğer kıza döndü. "Mei." Nasıl mutlu olunacağını hatırlamaya çalışan bir kukla gibi zoraki bir gülümseme takındı. "Özür dilerim. Birinin beni beklemesine alışık değilim."

Konuşmak için odada kalan Mikel Maya dışındaki herkes dondu kaldı ve Niko ile Mei'nin arasına baktı.

"Millet, bu Mei," dedi Niko, Isobel'in rahat edemeyeceği kadar yakınında durmak için yanına doğru yürürken. "Bu haftalık eşim"

Kahretsin, Moses'ın sesi Isobel'in zihnindeki grupla konuştu. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama umarım Niko uzun ve acı dolu bir ölümle ölür ve umarım ben de buna şahit olurum.

Dur, Isobel azarladı. O böyle çünkü beni böyle olmaktan kurtardı.

Bu bahane her geçen saniye daha da zayıflıyor, diye söylendi Oscar, sonra da yüksek sesle ekledi, "İlginç bir kolye, Mei."

Mei şaşkınlıkla Oscar'a göz kırptı, görünüşe bakılırsa ona iltifat ederken kullandığı sert ve tehditkâr ton karşısında şaşırmıştı. "Oh... um, teşekkür ? Yönetmenin hediyesiydi. Bunu tanımalısınız!"

"Neden tanıyalım ki?" Theodore, Oscar'ın önüne geçerek sordu, ifadesi hafif ve dostçaydı, fırtınalı gözleri berraktı, ağzı köşeden yukarı kıvrılmıştı. Cazibesini açmıştı ve Mei'nin yanaklarına renk gelmişti.

Theo ... Theo olabilir mi ...

Sakin ol, diye fısıldadı Moses bağlantıları aracılığıyla. Sadece rol yapıyor.

Mei, "Yönetmen bunun bir yerleşim kutsaması olduğunu söyledi," dedi.

ince, örgülü ipi boynuna dolamış. "Çözülene kadar takarsan şansla kutsanırsın. Eğer çözülmeden önce çıkarırsan, kötü şansla lanetlenirsin."

Niko kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Bu tam bir saçmalık," dedi.

Mei şok içinde kirpiklerini kırıştırdı, koyu renk gözleri ona bakıyordu. "Yemin ederim öyle dedi."

"Seni kastetmemiştim." Elini salladı, onun doğruyu söylediğinden emindi. "Yönetmenin söylediğini kastediyorum. Bu bir

yerleşim cazibesi." Isobel'e dönüp bakarak kaşlarını daha da çatı.

Ona kaşlarını kaldırdı. *Sana söyledim, pislik.*

"Bakabilir miyim?" Niko elini uzatarak sordu.

"Um." Mei emin görünmüyordu, eli koruyucu bir şekilde boynunda geziniyordu. "Şey... Lanetlenmemeyi tercih ederim." Sinirli bir şekilde güldü.

"*Diğer* yerleşim tılsımlarında, her zaman Kötü şans yakalayan bir yerleşim tılsımını ortadan kaldırır." Niko elini daha yukarı kaldırarak kızın boynuna doğru götürdü. "İzin verir misin?"

Mei kaşlarını çatı ve geri çekilirken grubu inceledi. "Bu bir pusu gibi hissettirmeye başlıyor."

"Diziyi izlemiyor musun?" Moses kayıtsızca sordu. "Biz küçük kabul görevlerimizi severiz. Alfalarla takılmak istiyorsan, kurallarımıza uyman gerekir."

"Haftada en az altmış saatimi, yaşayan en etkili insanlardan bazılarıyla birlikte *gerçek* dünyanın ataerkilliğini devre dışı bırakmak için elimden geleni yaparak geçiriyorum." Mei inatla çenesini kaldırdı. "Sırf Alfa olduğun için senin hiyerarşik saçmalıklarına boyun eğecek değilim. Alfa sesini bir insan üzerinde kullanmanın yasadışı olduğunu hepimiz biliyoruz."

Onları iterek geçti, koridorun yarısında durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Geliyor musun Niko?"

Niko donup , ifadesi donuklaşmıştı. Gözlerini kaldırdı ve Mei'yi tereddütsüz bir bakışla sabitledi. "Kolyeyi ver yoksa İlk dersten önce sahte eşini kaybedersen, bu hiç de iyi bir görüntü olmaz." Mei gözlerini devirdi ve örgülü ipi kavradı.

Isobel yüreği gelerek öne fırladı. "Yırtma onu!" bağırarak diğer kızı şoke etti.

Mei kaşlarını çatı, elini değiştirdi ve kolyeyi yere atmadan önce çözdü. "Mutlu musunuz ucubeler?"

"Bu siyaseten pek doğru değil," diye Moses. "Bu ağzı süslü podcast'inizde süslü konuklarınızla mı kullanıyorsunuz?"

Mei onu görmezden gelerek ısrarla Niko'ya baktı. Niko ona doğru yürümeye başladı ama yere düşmüş olan Isobel'in örgülü ipi eline almasıyla durakladı.

Gözlerinde yaşlar vardı ve dilinde umutsuzlukla karışan umudun tadı vardı. Saçlarına dokunduğunda sıcak hissediyordu... ama bir şeyler ters gidiyordu.

Her şey değildi. Elinde bir parça, bir kesit vardı.

Gerisi neredeydi?

Niko başını eğerek kadının gözlerindeki yaşları ve ince ipi tutuş şeklini inceledi. Dikkati dağılmıştı ve Omzuna dökülen saçlarının yumuşak kıvrımından elindeki kolyeye kadar. Renk aynıydı. Uzunluğu da aynıydı.

O zehirli zihninin bir yerlerinde, saçlarının nasıl parladığını hatırladığını umdu, ama o sadece kendi kendine *benim sorunum değil* der gibi başını salladı. Ondaki Mei'ye doğru bir adım attı.

"Gidelim," diye tersledi Mei, sabrı taşmış bir halde hışımına uzaklaşırken.

Kilian ve Theodore Isobel'in kalkmasına yardım ederken, diğer Alfalar da Isobel'in kolyeyi titreyerek bileğine bağlamaya çalışmasını izlemek için toplandılar.

Kilian uçları tutarak onu sabitlemesine yardım etti. "Her şey bu değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Isobel. "Eve neden benim bağımı çalıp Ironside'ın müdürüne götürsün ki? Ve yönetmen neden onu parçalara ayırıp bir parçasını bir insana hediye etsin?"

Kilian hâlâ kolyeyle uğraşıyordu, kaşları çatılmıştı. Örgünün bir tarafını bağlayan ipi çekiştirerek çözdü, saç yuvarlanmış beyaz bir şey dışarı çıktı. Çekiştirdi ve yuvarlanmış beyaz şey uzadıkça , saçlar etrafından çözöldü. Isobel, Kilian'ın yarattığı karmaşaya kaşlarını çatarak saçı yakaladı. Saç telleri avucunun içinde toplanır toplanmaz parlamaya başladı. Saç önce yandı, sonra yandı ama Isobel onun elini sıkırmak istediğinde Cian bileğini tutarak onu durdurdu. Kapı arkalarından açıldı, Mikel muhtemelen onun ani telaşını sezmişti.

"Ne oldu?" diye sordu.

Maya durumu hızla değerlendirek ileri atıldı. "Bunu damarlarının üzerine koy," diye emretti. "Acele et!"

Isobel kollarını uzatınca Cian ve Theodore yanan saç tellerini toplayıp Isobel'in kollarının üzerine koymaya başladılar, Kilian da beyaz şeyi tamamen çıkarıp tellerinden ayırdı. Cian ve Theodore saçın tenlerine değmesinin verdiği yakıcı his yüzünden yüzlerini buruşturuyorlardı. Isobel ölçölü nefesler alıyor, acıya karşı koymaya çalışıyordu ama bir inilti hâlâ serbestti. Oscar onun arkasına geçti, ellerini omuzlarına koyarak onu sabit tuttu.

Dağınık saç telleri şimdi ön kollarının üzerine serilmiş, Eve'in bir yıl önce açtığı yaraları örtüyordu. Isobel'in teninde eridiler, ışık damarlarına kaçtı. Acı vericiydi ama garip bir şekilde heyecan vericiydi ve derisine nüfuz ettikten sonra yanık çizgiler iyileşmeye başladı... ama yarattıkları yanıklardan daha fazla iyileştiler. Eve'in yarattığı yara izlerinin bazı kısımları ve yerini soluk, akkor bir cilde bıraktı.

Isobel gözlerini kapadı ve kendini boşluğa bakmaya cesaretlendirdi. Çevresinde dans eden küçük ışık titreşimleri vardı. Rahatlama Hissettiği şey onu parçalamaya yetti, ancak sağlam durdu ve soğukkanlılığını korudu, gözlerini açtı ve sakince konuştu.

"Sanırım yardımı oldu."

"Tanrım," diye nefes aldı Maya, geniş kahverengi gözleri Isobel'i içine çekerken. "Bağın yeniden asimile olmaya bu kadar istekli olacağını düşünmemiştim."

"Yine de bu iyi bir şey mi?" Isobel sordu.

"Bu çok iyi," diye güvence verdi Maya. "Bunun nedeni mevcut bağların geri dönmesi için güvenli bir ortam sunması olmalı. Bozuk bir zihin ve bedene bir bağ geri döndürmenin çok zor olacağını tahmin ediyorum."

Isobel ürperdi. "Doğru."

"Çocuklar..." Kilian yükselterek konuştu. Uzun beyaz bir şey çıkardı. Bir çeşit not. Onu tuttu yüksek sesle okumak için ışığa doğru uzanıyordu. "Bu duvarların içinde gerçek Üstün Yetenekliler ve sadece kana sahip olanlar vardır. Icon'a kabul edildiğiniz için tebrikler. Kan sende var. Cesaretiniz var. Oyuna dahil oldunuz. Ve şimdi bize itaatsizlik edersen ne olacağını biliyorsun. Stone Dahlia'nın ilk kuralı her zaman mutlak itaattir."

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı Isobel, başı dönüyordu. "Bütün bunlar beni korkutup kurallarına uymamı sağlamak için mi?"

Elijah, "Henüz seninle ilgili yeterli teminatları olmadığını düşünüyor olmalılar," diye . "Bu da... elinizdeki tüm teminatlar düşünüldüğünde aslında iyi bir şey. Bu da Eve'in henüz sırrı açıklamadığı iddialarını destekliyor."

Maya'nın gözleri geniş ve inanmaz bir şekilde gidip geliyordu.

"Bu *çılgınlık*," diye homurdandı Isobel.

"Evet," diye kabul etti Gabriel, "ama bu aynı zamanda iyi bir haber. Seni öldürmeye çalışmıyorlardı, bu yüzden bağ büyüsunün nasıl bizim kadar iyi çalışıyor. Ve o kolyeyi bu kadar kolay dağıttıklarına göre, belli ki sizin bulmanızı bekliyorlardı. Acaba her yeni öğrenciye bir tane mi dağıttılar? Özellikle Santoro'nun size bu kadar yaklaşması ve müsait olup olmadığınızla ilgili o şakayı yapması mantıklı olurdu. Muhtemelen onun da

Kolye ve senin muhtemelen fark etmen gerekiyordu ve sonra onun için elini kaldırırsan, bu bizi ayırma planları için güzel bir şekilde işe yarayacaktı."

"Demek ki Niko'nun böyle bir şey yapmasını beklemiyorlardı," diye homurdandı Cian. "Isobel ve Niko'nun bağlantısını fark etmiş olmamız mümkün."

Mikel, "Bunu açıklamak için bir hikaye yaratacağız," dedi. "Ama şu anda hepinizin ilk derse girmesi gerekiyor. Bunun geri kalanıyla daha sonra ilgilenebiliriz."

İYİ KIZ MI DEĞİL MI?

BÜYÜK ODİTORYUMA GİRDİKTEN HEMEN SONRA, ISOBEL ilk regl döneminin kabus gibi geçeceğini biliyordu.

Icon Matters profesörü yansıtılan bir ekranın önünde duruyordu ve nitelikleri arkasındaki duvarı aydınlatıyordu.

Profesör Mathieu Dubois, Isobel'in tasarımcı elbiselerinden daha fazla pazarlama ve iletişim diplomasına sahip bir adamdı, ancak bu onun en büyük niteliği değildi.

O bir insandı. Bir *memur*.

Yeni insan öğrencilerin altısı da ön oturmuştu bile, bazıları sahte arkadaşlarıyla birlikte. Niko sıranın sonuna oturmuş, sol bacağına kaldırmış, ayağını alçak sıraya dayamıştı.

duvarın önünde oturuyordu. Sandalyesine yığılmıştı, yüzü hafifçe Mei'ye dönüktü ve sanki onun söylediklerini yarı yarıya dinliyordu.

Grup olayını mı yoksa sahte kız arkadaş olayını mı yapıyoruz? Theodore, muhtemelen oditoryum koltuklarının sağ kanadındaki Wallis, Ellis ve James'i görerek bağın içinden sordu.

Elijah, *Isobel'in halka açık bir ilişki başlatabilmeleri için Silva ile temas kurması gerektiğini* söyledi. *Bellamy ile oturuyor.*

Isobel içini çekti ve salon sessizliğe gömüldü, öğrencilerin çoğu Alfa grubunun geldiğini fark etti. Hepsi için nadir bir durumdu

Aynı sınıfta olmak çok zordu ve öğrenciler muhtemelen artık insanlar da orada olduğuna göre akademiye kimin yöneteceğini merak ediyorlardı.

Isobel gruptan ayrılırken Theodore, Elijah ve Gabriel sağ tarafa yöneldi, grubun geri kalanı da koltukların sol kanadına geçti.

Bellamy ayağa kalkarak ona el salladı ve Bellamy de ona doğru ilerledi.

"Hey, kaçık." Ona bakarak sıırttı. "Neredeyse sağlıklı görünüyorsun." "Teşekkürler," dedi kuru bir sesle. "Buraya oturabilir miyim?"

Silva kafası karışmış bir halde ikisine baktı.

"Buyurun." Bellamy yanındaki koltuğu işaret etti ama Isobel araya girerek Bellamy'nin koltuğunu kaptı ve böylece Silva'nın yanında yer aldı. "Tamam." Bellamy onun diğer tarafına oturdu. "Silva'yı tanıyorsun, değil mi?"

Isobel Beta'ya utangaçça gülümsemek için elinden geleni yaptı. Adam elini uzattı ama Isobel bunu fark etmemiş gibi davrandı çünkü birden fazla gözün kendisine dikildiğini hissediyordu ve bağından aşağıya doğru ölümcül titreşimler yayıldığını hissetti.

"Neden Kahn'la birlikte oturmuyorsun?" Isobel, Bellamy'ye ön sıradaki sahte arkadaşının parlak siyah saçlarını fark ederek sordu.

"Bana ilk kendisinin gittiğine *çok* , çünkü yerleşim yerindeki çocukların ne tür hastalıklara yakalanabileceğinden emin olmadığını söyledi.

taşıyorum," Bellamy. "Bu yüzden ön sırada yeterince koltuk olmadığında, yerimi feda etmekten mutluluk duydum."

Isobel'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. "O !"

"Kesinlikle ." Bellamy kaşlarını oynattı. "Bunu soracağım hiç gelmezdi ama Alfalar ne zaman ortaya çıkıp onlara hadlerini bildirecek?"

Isobel omuz silkti. "Alfalar ne zaman birine haddini bildirmek için öne çıktılar ki?"

"Sana da , değil mi?" Silva sordu, Oscar, Moses, Cian ve Kilian'ın oturduğu yan kanada doğru gergin bir bakış atarken çenesi gergindi. Oscar'ın ifadesi düpedüz sosyopatçaydı - muhtemelen başka kimsenin salonun o tarafına oturmaya cesaret edememesinin nedeni de buydu. Moses'ın karanlık, fırtınalı gözleri sanki kesecek birinin boğazını arıyormuş gibi odada geziniyordu.

Cian'ın yüzü ciddiye, kaşları düşüktü, kolları çaprazdı, bacakları önünde yayılmıştı, ama rahat duruşuna rağmen kasları kasılmış ve , bu da onu savaşmaya hazırmış gibi gösteriyordu.

anda ortaya çıkıp saldırabilirdi. Kilian bile meleksi yüz hatları gergin ve sert bir ifadeyle bakıyordu.

"Beni gruplarına kabul ettiklerinde ve beni değerli küçük yurt kardeşleri gibi mi görüyorlar?" Isobel kollarını kavuşturarak ve bilinçaltında Kilian'ın duruşunu taklit ederek Silva'ya sordu.

Bellamy boğulur gibi bir ses çıkardı.

Silva kıpkırmızı kesilerek kekeledi. "Evet, hayır, pek sayılmaz, sanırım.

Sato geçen yıl sizi kabul törenlerine sokmadı mı?"

Isobel, Silva'yla flört ediyor olması gerektiğini hatırladı ve hızla kollarını kavuşturdu. Dudağını ısırdı ve kirpiklerinin arasından ona baktı. "Benim için endişelendin mi?"

Kes şunu, diye emretti Killian, aklına girerek.

Dudağını serbest bırakarak doğruldu.

Sen kafamın içinde bağırırken sahte bir erkek arkadaş edinmem, diye karşılık verdi.

Bunu flört etmeden yap, diye girdi Cian.

"Ben... evet." Silva ona gülümsedi. "Sana her zaman biraz aşık olmuşumdur."

"Burada neler oluyor?" Bellamy, Isobel'in üzerine eğilerek sordu.

"Onların *değerli küçük yurt kız kardeşi* mi?"

Ona dirsek attı. "git."

Bellamy, "Benden korkarken çok daha sevimliydin," diye homurdandı.

"Sen hiç sevimli olmadın." Ona tatlı tatlı gülümsedi.

Nefes nefese kaldı ve bir elini göğsüne bastırdı. "The poll conducted by

Vouge Online geçen hafta seninle *tamamen* aynı fikirde değildi."

Isobel gözlerini devirdi. "*Teen Vogue*'u mu kastediyorsun?"

Bellamy, Silva'yı gözüne kestirmek için tekrar ona doğru eğilerek, "Sağlık seni acımasız yapıyor," diye yakındı. "Ona çıkma teklif edeceksen bunu bilmelisin. Korkunç bir zorba o."

"Aslında öyleydin." Silva, Bellamy'nin müdahalesinden rahatsız olmuş görünüyordu. "Eğer ilgileniyorsan-"

Isobel elini uzatarak, "Telefonunu bana ver," diye önerdi, profesörün sonunda herkesi dikkatini toplamaya çağırmasından memnundu. "Sana sonra mesaj atarım."

Silva'nın telefonunu geri verdikten sonra ellerini kucağına sıkıştırdı ve dersi dinliyormuş gibi yaptı.

Bellamy ile biraz vakit geçirmek güzeldi ama günün geri kalanı gergin ve fısıltılarla dolu geçti.

Alfaların etrafında Niko ve diğer Alfaların nasıl savaştığına dair dedikodu yapıyorlardı. Öğrenciler bir noktada, diğer Alfaların insanlara karşı durmak, onlara hadlerini bildirmek istediklerine karar vermişlerdi ama Niko gruba karşı çıkmıştı.

Aptalcaydı ama günün sonunda akademideki neredeyse herkes buna inanmıştı. Kalen'le özel seansı için tırmanma salonuna girdiğinde, fısıldayan tüm öğrencileri görmezden gelmeye çalışmaktan duygusal olarak tükenmişti ve şarkı söylemeye ihtiyacı varken tırmanmaya devam etmek istemesine şaşırmıştı her şeyden çok dersler.

Yine de minnettardı, bu yüzden bir şey söylemedi.

Kapıyı kilitledi ve tek kelime etmeden koşum takımını kontrol etti, ancak bir saatin sonunda duvardan indiğinde, yüzüne yayılan bitkin bir gülümsemeye vücudundaki gerginliğin bir kısmı hafifledi.

Günün son ders saatini oluşturan Elijah ile özel seansı, bir şan dersine dönüştü. Elijah

Tıpkı piyano derslerinde olduğu gibi bu derse de sezgisel ve düşünceli bir şekilde yaklaştı.

İşlerini bitirdiklerinde, birlikte bir eve doğru yürüdüler. içeride ısınmakta olan Gabriel ile buluştular. Aslında o öğleden sonra birlikte dans etmeyi planlamamışlardı ama dikkatlerini çeken bir şey bulana kadar birkaç farklı şarkı ve koreografi fikriyle oynayarak doğal bir şekilde dans etmeye başladılar. Alistırma sürelerinin yarım saatinde Isobel'in kafasından konuşmaya başladılar. Bir saatlik pratik süresinin sonunda grup koreografisi üzerinde çalışıyorlardı ve Isobel'in o günden kalan kaygısı nihayet eriyip gitmişti.

Hâlâ gergindi, Niko yüzünden hâlâ üzgündü ama Elijah ve Gabriel'le dans etmek ona çok zahmetsiz ve tanıdık geliyordu. Onların da streslerinin bir kısmını attıklarını görebiliyordu, bu yüzden Gabriel bir saat daha antrenman yapmalarını önerdiğinde kabul etti. Hepsinin saati bir mesajla titrediğinde saat neredeyse yedi buçuktu.

Isobel bir saat içinde kayıkhane de olacak.

"Kahretsin." Isobel çantasını bıraktığı koltuğa doğru koştu, ayakkabılarını tekrar giymeden önce telefonunu ve kulaklığını çantasına yerleştirdi.

A Koğuşu'na kadar koşular ve Gabriel onunla birlikte odasına girdi, ışığını yaktı ve her şeyi kontrol etti.

Silva gizlice girip başka bir voodoo paketi yerleştirmiş olabilir.

"Bu gece için hazır ?" diye sordu, onu banyoya kadar takip ettikten sonra soyunma odasına geçti.

Özenle asılmış giysi ve çanta raflarına, sıra sıra dizilmiş topuklu ayakkabılara ve köşeye yığılmış kutulara baktı. "Bütün bunları kim yaptı?"

Gabriel istiflenmiş kutulara tiksintiyle bakarak, "Ben yapmadım," dedi. "Renklerine göre bile sıralanmamışlar."

Adamın tamamen ciddi olduğunu fark etti ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ne giymem gerekiyor?" diye sordu, gardırobunun düzenlenme biçiminden duyduğu açık tiksinti karşısında gülümsemesini bastırarak.

Telefonunu çıkardı. "Cian ya da Kilian'a soracağım."

"Stone Dahlia'nın içine hiç girmediler." Başını ona doğru eğdi.

"Evet... ve yine de daha yardımcı olacaklar." Gabriel telefonunu cebine geri koydu ve ona boş bir bakış fırlattı.

"Sanırım kalıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Beni ne ele verdi?"

"Odadan çıkmama olayı. Ölü ele veriyor." "Bir dahaki sefere daha ince olmaya çalışacağım."

"Bunu sen yap."

Adamın kırmızı gözlerinde bir şey canlandı ve kadının midesini .

"Benimle flört mü ediyorsun, köpekçik?"

Sinirli bir şekilde güldü. "Ne? Hayır. Flört nedir?"

Dudakları kıpırdadı. "Buraya gel de sana göstereyim."

Tereddüt etti, ona adım atmadan önce açık soyunma odası kapısına doğru baktı. Gözleri parladı, boğazından alçak bir ses titreşimi yayıldı -neredeyse bir uyarı.

"Hâlâ duş almadın mı?" Cian banyoya girerek seslendi.

Cian ve Kilian soyunma odasına dökülürken Isobel donup kaldı ve Gabriel'den uzaklaştı. Gabriel onun arkasına geçti, sırtına bastırırken elleri kalçalarına yerleşti.

"Isobel Dahlia'da ne giyeceğini bilmiyor," dedi Gabriel, gömleğinin etekleriyle oynamak için kalçalarını serbest bırakarak.

Cian ve Kilian, Isobel'in yüzüne bakıp ifadesini tartmadan önce Gabriel'in parmaklarına baktılar.

"Duyduğuma göre insanlar kulüp için ellerinden geleni yapıyorlarmış," dedi Kilian sonunda gözlerini ayırıp giysi raflarına doğru yürümeden önce dudaklarını yavaşça yaladı.

Cian soyunma odasının kapısını tekmeleyerek kapattı, kapıya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bu gece neyin içinde olduğunu biliyor musun, Illy?"

Gabriel hiçbir uyarıda bulunmadan gömleğinin eteklerini başının üzerinden çekti ama kollarını serbest bırakmadı. Gömleği arkasından çekiştirerek bileklerine kadar indirdi ve sonra sıkmak için dolayarak bileklerini arkasında birleştirdi. Isobel tökezledi ama Gabriel tekrar onun bedenine doğru adım attı, sert gövdesi ısı ve gerilim yayıyordu.

"Kalen'den seninle oynamasını isteyecek misin Sigma?" Gabriel eğilip kızın şakağına doğru fısıldadı, gömleğini daha da büktü ve bileklerini daha sıkı bir şekilde bağlamaya zorladı.

Karnı sıkıştı, nefesi kesildi. "Ben sadece bir köşede duracağım ve ayak altında dolaşmayacağım."

"Belki bunu geçen yıl da başarabilirdi." Kilian bir elbiseyi çıkarıp bir diğerine geçmeden önce kumaşına göz attı. "Ama artık değil. Sen arkasından izlerken başka bir kadınla saatlerce istediği kadar odaklanarak ve yoğun bir şekilde oynamasına imkân yok."

Bir elbise seçti ve onu köşedeki kadife koltuğun arkasına sardı, bir dizi çekmeceyi karıştırmaya başladı. Her şeyin tam olarak nerede olduğunu biliyor gibiydi, bu yüzden Isobel düzenli gardırobundan en azından kısmen onun sorumlu olduğunu varsaydı. Belki de Cian ona yardım etmişti ve Gabriel ikisini de bu yüzden çağırmıştı.

Gabriel onu alçak sesle, "Bunun nasıl sonuçlanacağını hepimiz biliyoruz," diye uyardı. "Ve senin beyaz atlı prensin artık yeni bir süper kötü, yani burada geri kalanımızın seni zorlamamasını sağlayacak kimse yok."

Kilian sakın bir tavırla, "Bu ifadeye alındım," dedi ve bir çeşit saten zıbına baktı. "Niko onun tek beyaz atlı prensi değil."

Cian homurdandı. "Doğru. Isobel onunla düş almayı bırakmadığı sürece cinselliği hakkında yalan söylemekten mutlu olan Kilian dışında kimse kalmadı."

Kilian'ın dudakları kıpırdadı ama saten şeyi Isobel'e götürürken Cian'ı görmezden geldi. "Bu iş görür. Soluk gül görünecek tenine karşı çok güzel."

"Bunu öylece giyemem." Isobel kekeleyerek konuştu çünkü Gabriel'in boшта kalan eli karnının üzerinden kaymış ve şimdi taytının bel bandıyla oynuyordu.

Gabriel'in başparmağı bel kemerine takılıp onu aşağı çekerken Kilian şaşırmış, dikkati dağılmış gibiydi.

"Elbisenin altına giyeceksin," dedi, gözleri tekrar onunkilere kaydı, solgun derinlikleri öylesine sıcaklık doluydu ki karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti.

Kilian'la böyle bir ilişkisi yoktu ve bir süre sonra onu gözleriyle yuttuğunu fark etmiş gibiydi, Çünkü gözlerini kırptırdı ve sıcaklık söndü, sönmedi ama kontrol altına alındı.

Dönerek saten giysiyi, onu hesapçı bir ifadeyle izleyen Cian'a fırlattı.

Gabriel aniden eğilip taytını ayak bileklerine kadar çekerek, "Bu iş korkarak giremezsin," diye onu uyardı. "İlk hamleyi yapman gerekebilir, Isobel."

"Ben mi?" Gabriel tekrar doğruldu, onu bacaklarının arasından kavradı ve dudakları şakağına doğru fısıldayınca kız önce bembeyaz oldu, sonra da şok içinde hıçkırdı.

"Sen," dedi parmağını külotunun nemli dikişinde gezdirerek ve onu kıvrandırarak. "O sınırı aşmak istemiyor, ama kendi inatçılığı sadece başka bir ruh ihlaline neden olacak."

Avucunun topuğu kızın klitorisine değerek boğazından kekeme bir inilti çıkmasına neden oldu. Cian ve Kilian göz bebekleri büyüyerek yaklaştılar.

"Evet de, köpekçik." Gabriel'in emri bir mırıltı gibiydi. "Seninle oynamasını isteyeceğini söyle."

"Evet." Kelime boğuk bir sestti ve Gabriel aniden geri adım atarak kızın bileklerini çözdü ve onu iç çamaşırları içinde titreyerek orada öylece bıraktı.

"kızıma," diye övdü, parmağının ucunu dilinin üzerinde gezdirirken gözleri karardı.

Isobel'in bacakları titremeye başladı, ağzı tükürükle doldu. yüzü sıcaktan yanıyordu. *Gabriel'i* bir şeyler yaparken görmek

O kadar kirliydi ki içi isyan ediyordu. O kadar ıslaktı ki, kalçalarının iç kısımlarında hissedebiliyordu ve etrafını saran kokular o kadar baş döndürücüydü ki, üçünün de kendisiyle aynı şehveti hissettiğinden emindi.

Cian, kızın, Cian'ın, Cian'ın başka bir yerde ve *yakında* beklendiğini ve kızarmış, titreyen halini deneme dürtüsünü hissetti. Kilian yüz ifadesini kontrol ediyordu ama kokusunun nasıl değiştiğinin kokusunu alabiliyordu. Ağaç kabuğundan çok bergamot kokuyordu ve teninde bir narenciye spreyi gibi hissediyordu, tatlı ve bal gibi yapış yapıştı. Çenesinin mükemmel kıvrımını yalamak için yanıp tutuştuğu bir kokuydu bu ve kendini onun yumuşak, yastık gibi pembe dudaklarına bakarken buldu.

Gabriel kapıya doğru ilerleyerek, "Yirmi dakika," diye uyardı. "Kalen'in gösterisinin bir parçası olacağını unutma. Senden rolüne uygun görünmeni bekleyecektir."

Başını sert bir şekilde salladı ve Gabriel'i takip etmek için harekete geçen Cian ile Kilian'ı izledi. Neredeyse Kilian'ın kolunu tutup onu geri çekecekti ama parmaklarını yumruk yapıp ellerini kendine saklamayı başardı.

Onlar gider gitmez kendini duşa attı, hızla vücut yıkamayla köpürttü, ama parmakları bacaklarının arasına kaydığında kendini hâlâ şişmiş ve çaresiz, teni kaygan buldu. Duvara tökezledi, parmağı klitorisini okşarken nefesi kesildi.

Ben hâlâ buradayım. Kilian'ın hoş gürültüsü zihninde dolaştı ve boğazından bir inilti gayri ihtiyari döküldü.

Siktir, bebeğim. Sesi giderek , yaklaşıyordu. *Şu anda güvenli alanı gerçekten güvensiz hissettiriyorsun.*

Kilian'ı duymamış gibi yaparak elini geri çekti. Duşunun geri kalanını aceleyle tamamlayıp saten zıbının içine girdiğinde adamın sessiz, boğuk kıkırdaması aklından çıkmıyordu; rengi ve kesimi adamın seçtiği elbiseyle bir çift olamayacak kadar uyumluydu. Elbise soluk gül rengi ipek şifondu ve onu sarıyordu. hafifçe kıvrılıyor, uyluğun ortasında bir dalgalanmaya düşüyordu. Önü ve arkası alçaktı ama narin dantel eklentileri elbiseyi yumuşak ve kadınsı kılıyor ve altındaki tulumu gizliyordu. Neredeyse sade bir elbiseydi ama kumaşın vücuduna yapışıp dalgalanması elbiseyi güzelleştiriyordu.

Gardırobunun içindeki topuklu ayakkabıları gelerek babetlerini giydi çünkü Stone Dahlia'ya girişı kameraya yansımayacaktı ve bütün gece ayakta kalıp kalmayacağını bilmiyordu.

Saç tellerinin uçlarına biraz saç yağı sürdü ve saçının kaymasına eşlik eden korkunç acıyı görmezden gelmeye çalıştı. parmaklarını saç tellerinin arasından geçirdi. Eve'in bıçağının ileri geri keserken kazıma sesini ve dökülen saçlarının hışırtısını hâlâ duyabiliyordu. Ağzında biriken safrayı yuttu ve durakladı hissi geçene kadar banyo tezgahına yaslandı.

Yüzünü nemlendirdi ve cildine fondöten sürmek için kalın bir makyaj fırçası aldı. Ironside'a son gelişinden bu yana ilk kez makyaj yapma zahmetine katlanmıştı. Bir gün önceki turundan önce kıyafetlerini değıştirmek ve saçını taramak dışında bir şey yapmak için yeterli zamanı olmamıştı.

Bu çillere ne kadar bağılısınız? Cilt beyazlatma da bir seçenek.

Görüntüsünü değerlendirirken Cooper'ın sesi ona geri döndü ve onu fondöteni bir sesle geri koymaya zorladı tiksinti. Biraz allık sürdü ve kirpiklerini bir kalemle kararttı. rimel sürmüş, sade görünümünü dudaklarında elbisesinin tonunu tamamlayan ıslak bir gül tonuyla tamamlamıştı. Çilleri belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

Odadan çıktı ve Kilian'ı yatağına uzanmış, telefonuyla oynarken buldu. Başı yana kaymış, solgun gözleri ayak parmaklarına kadar inmiş, sonra tekrar yukarı çıkmıştı.

"Nereye ?" diye sordu, ifadesi boştu, bilmiyormuş gibi davranıyordu.

"Uh... Ironside Row." Eteğinin kenarları hafifçe dışarı fırlayacak şekilde dönmeden önce bir cevap bulmaya çalıştı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Hmm." Bacaklarını sallarken gözleri gölgelendi yatağın kenarına oturdu ve boyunun sonuna kadar açıldı. "Ironside Row'a kiminle gidiyorsun?"

"Hiç kimse," diye sözünü kesti, bunun Silva'dan söz etmek için iyi bir an olabileceğine karar verdi. "Ama... belki biriyle karşılaşırız. I Bilmiyorum."

"Kim?" Kilian rolünü biraz fazla rahat oynayarak sordu. "Kimi etkilemeye çalışıyorsun, Illy?"

"Mateus Silva mı?" Bunu bir soru olarak ağzından kaçırdı ve Kilian'ın dudaklarını neredeyse gülümseyecekmiş gibi bir ifadeye büründürdükten sonra düzeltti.

"Silva mı?" diye homurdanarak sordu. "Icon Matters'da yanında oturduğun adam mı?"

"Uh, evet?" Sinirli bir şekilde boynunu ovuşturdu. "O gerçekten iyi bir dansçı ve... oldukça seksi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kilian güldü, ses yumuşak bir gümbürtüye dönüştü. "Benim tipim olduğunu söyleyemem. Çok fazla saç jölesi ve gömlekleri çok dar."

Isobel gözlerini devirdi, odadan çıkarken Kilian'ın alaycı sözleri onu takip ediyordu.

"Bu gece fazla eğlenmeyin!"

Aceleyle aşağı indi ve tam Kalen'in kapısını çalmak üzereydi ki Mikel'in kapısı açıldı ve yaralı Alfa görüldü. "Konuşabilir miyiz, Carter?"

Geri çekildi ve ona içeri girmesini işaret etti.

"Kalen'e birkaç dakikalığına gecikeceğinizi bildirdim bile," diyerek kapıyı arkasından kapattı ve masasına gitmesini işaret etti.

Masanın karşısındaki koltuklardan birine doğru ilerledi ama adam kolundan tutarak onu diğer tarafa yönlendirdi.

"Otur." Kalın ceviz masaüstünü işaret etti.

Boş boş baktı ve sonra Mikel'e göz kırptı.

"Otur, Sigma." Ses tonu bu kez nazikti ama içinde Alfa'nın emrinin izlerini taşıyordu ve Sigma hızla poposunu masanın kenarına yerleştirdi.

Boğazını temizledi. "Bu neyle ilgili?"

"Senin cezan." Kadının kişisel alanına girip başını eğerek ona doğru yaklaştı ve ellerini ceplerine soktu.

Takım elbise giymişti ama kravatını ve yeleğini bir noktada kaybetmiş, üstteki birkaç düğmeyi gevşetmiş ve ona vahşi yüz hatlarını tamamlayan buruşuk bir görünüm vermişti. Umursamaz ve sert görünüyordu, bu ikisinin birleşimi kadının midesini bulandırıyordu.

"*Güvenliğiniz için* verilen emirlere itaatsizlik ettiniz ve bunun buralarda yansımaları oluyor."

Onunla ilgili kafasında alarm zillerini çaldıran bir şey vardı. Kendisini aralarındaki bağdan tamamen koparmıştı, öyle ki kadın tereddütle duvarın arkasından baktığında bile hiçbir şey hissetmiyordu. Hafifçe üzerine eğildi, onu kendi kokusuyla yıkarken

masadan bir bardak aldı. Yağmurun ıslattığı sedir ağacından derin, bilinçsiz bir nefes çekerken göğsünün yükseldiğini hissetti ve adamın da durakladığına, geri çekilip bardağı ona uzatmadan önce burun deliklerinin açıldığına yemin edebilirdi.

Kalen'le Stone Dahlia hakkında ilk konuştukları gece ona ikram ettiği içkinin aynısıydı bu - bir portakal kıvrımı ve tek bir kirazla süslenmiş kehribar rengi sıvı. Tekrarlanan hareket garip bir şekilde kasıtlı görünüyordu.

"Cesaret için," dedi Mikel, onu dikkatle izlerken neredeyse onu uyarıyormuş gibi bir sesle. "Ama çok fazla içme."

diken diken oldu, göğsü daraldı. "Benim cezam ne?"

"İlk olarak.." Mikel uzun parmağıyla kadehin dibine dokunarak kadehi kaldırdı. Dudaklarına götürdü ve adam daha da kaldırarak acı, dumanlı sıvıyı ağzına döktü. "Sana böyle davranmayı çok isterim Alfalarımından biri, ama bu durumda ... yapamam." Bardağı kaldırdı ve kızın yutkunmasına ve sığ bir nefes almasına izin verdikten sonra içkiyi ondan çaldı ve tekrar masanın üzerine koydu. Bir adım geri çekildi ve alt dudağındaki viskiyi yalayan kadının ağzına baktı.

"Dün söylediklerimde ciddi olduğumu anlamamı istiyorum. Seninle seks yapmayacağım."

Duruşu dikleşti, şok onu aptal gibi hissettirdi.

Ne dedin? Seks hakkında kim bir şey söyledi?

"Tamam," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Ama seni benimmişsin gibi terbiye edeceğim çünkü öylesin."

"Tamam," diye tekrarladı, şimdi biraz daha tereddütlüydü.

"Bu size dokunmadan önce güvenli sözcüklerinizi ilk ve son kez hatırlatışım. Bu geceden itibaren, ihtiyaç duyduğunuzda her zaman onları kullanmanızı bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

Kıpırdamadan durdu, kalbi birkaç kez çarptı. "Bana dokunacak mısın?"

Adamın elleri kadının kalçalarına indi, parmakları bacaklarının arasına girdi ve boğazının arkasında bir çığlık yakalatan bir ani ve güçle onları birbirinden ayırdı.

Ona dokunuyordu.

Vücudunu kızın ayırık bacaklarının arasına soktu, göğsünün hızla inip kalkmasını ve gözlerinin genişlemesini inceledi. Çenesini kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı.

"Anladın mı, tatlım?"

"Evet." Kelimeler ağzından hızla döküldü. "Sözlerimi unutmayacağım. Söz veriyorum."

"Aferin kızıma." Birkaç santim geri çekilmeden önce başparmağıyla kızın alt dudağının altını okşadı. "Cezanız basit. Hayır önümüzdeki on iki saat boyunca orgazm. Evet, efendim' de."

Ona hemen cevap vermedi, gözünü kırpmadan içti, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Orada hiç duygu yoktu. Gözlerinde hiçbir şey yoktu. Bağda da hiçbir şey yoktu. Onu cezalandırırken kendini ondan tamamen ayırmıştı ve bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi.

Ya da onun emri hakkında nasıl hissedeceğimi.

Kolay olmalı, değil mi?

"Neden?" diye sordu sonunda.

Dudakları kıvrıldı, gözlerinde memnuniyet parıldıyordu. Ellerini masanın iki yanına koydu ve göz hizasına gelene kadar eğildi. "Az önce cümleyi ikiye katladın Isobel. Bunu tekrar deneyelim. Cezan basit. Önümüzdeki *yirmi dört* saat boyunca orgazm olmayacaksın. "Evet, efendim' de."

"Evet efendim," diye atıldı, yüzü , parmakları şok ve biraz da korkuyla karıncalanmıştı.

Mikel'in ona zarar vereceğini düşündüğünden değil, ama cezasının bu kadar hızlı artmasını beklemiyordu.

Onaylar gibi bir ses çıkardı, tekrar doğruldu, parmakları elbisesinin önünden aşağıya doğru kaydı. "Bu çok güzel." Eteği yukarı kaldırdı, parmakları kızın aniden çaresiz kaldığı yerin birkaç santim yukarısında, tulumun sateninde oynuyordu

-Ve baskıdan korkuyordu. Yutkundu, yüzü daha da kızardı. Koyu pembe kumaşın üzerinde ıslak bir leke olduğundan emindi.

Mikel boğazının arkasından mırıldandı. "Bunu yana doğru çek ve orada tut."

Ağzını açtı -ne söyleyeceğini bile bilmiyordu ama Mikel ona meydan okuyan bir kaşını kaldırdı, sesi zihnini zorluyordu.

Beni test etme, Carter.

Dudağını çiğnedi, parmaklarını tulumun dikişine geçirdi ve yana doğru çekti. Klimalı havanın nemli teni üzerindeki ani serinliği onu titretti. Mikel'in bakışları onun açıktaki pozisyonunu incelerken tembeldi. Yanağında bir kas kıpırtısı vardı ama onun dışında hâlâ duygudan yoksundu.

"Kımıldama," diye uyardı, uzaklaştı ve arkasından yürüdü. Geri döndüğünde elinde su olduğu anlaşılan kâse vardı ve yüzeyinden buhar çıkıyordu. Suyu koydu kâseyi indirdi, dikkati kızın yüzündeydi.

"Neden cezalandırılıyorsun?" diye sordu kollarından birini kıvrıarak.

"Çünkü kendi güvenliğim için verilen bir emre itaatsizlik ettim," cevap verdi adam diğer kolunu sıvarken.

Ona gülümsedi, kalbini sakinleştiren çapkın bir ifadeydi bu, çünkü çok korumasızdı, çok *kendisiydi*. Neredeyse bir hediye gibi hissettiriyordu, sanki dikkatle kontrol ettiği kişiliğini bir süreliğine açıyordu.

ve takım elbisenin ötesindeki adamı ve havlayan emirleri görmesine izin verdi.

"Tekrar yapar mısın?" diye sordu elini kâseye daldırarak. Çıkardığı her neyse, suyun derisinden akıp kaseye geri dönmesini beklerken kapalı avucunun kozasına sokuldu.

"Muhtemelen," dedi, çünkü... şey, gerçek buydu.

Yine gülümsedi ama bu seferki korkutucuydu. "Göreceğiz." Kelimeler hoşgörölüydü.

Parmaklarını açtığı anda, bir ucunda ilmek olan pürüzsüz, siyah naylon bir ipin içinden geçen iki küçük, koyu metal top ortaya çıktı. "Bu çok sıcak olacak," diye uyardı, parmaklarını geçirmeden önce Serçe parmağını ipteki halkadan geçirdi ve üstteki topu kavradı. Başparmağından biraz daha büyüktü. Doğrudan topa bastırdı. Uyluklarının arasındaki açıkta kalan et, onu . Top sıcaktı -Haşlayıcı değil, ama kesinlikle hemen kıvranmasını sağlayacak kadar sıcak.

"Hmm..." Daha da yaklaştı, ısıtılmış metali aşağı kaydırarak kızın açıklığını yokladı. "İyi kızların terbiye edilirken bu kadar ıslanmaması gerekir."

Kadın o kadar kıvranıyordu ki, adam onun kalçasını kavrayarak masaya sabitledi.

"Belki de iyi bir kız değilimdir," diye .

Ona yine o güzel, çarpık gülümsemesini verdi ve topu aniden içine itti. Mikel topu yukarı iterken ağzı açıldı, nefesi ısındı, karnı neredeyse acı verici bir şekilde sıkıştı, parmağını dışarı kaydırıp topu içinde bırakırken dokunuşu kıvrıldı ve iç duvarını fırçaladı.

Gözleri donuklaştı, ikinci topu sokarken kalçaları titriyordu. Metal, vücudunun içine girdiğinde daha da ısınıyor gibiydi ve Mikel cezalandırıcı küreyi derinlere itti, boynunu kavramak için uyluğunu serbest bıraktı.

"Eee?" Adam kızın üzerinde yükseldi, başını geriye doğru iterek dudaklarını kızın dudaklarının üzerinde gezdirdi, parmağı hâlâ kızın içindeydi. "Kararın nedir? İyi kız mı değil mi?"

Beyni kısa devre yaptı. "Aferin kızıma."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Adam kızın ağzına baktı, yüz ifadesinde bir şeyler kırılıyordu. Her şey bir anda olup bitmişti ama kadın

Arzusunun ağırlığı, onu geri çekip tekrar saklamadan önce vücudunun tam ortasına düşen devasa bir ağırlık gibiydi.

Başını eğdi, nefesi dudaklarına doğru kesik kesik üfleyerek yayıldı, tadı ona yaptığı içkinin viskisi ve biraz da kendi sedir kokusuydu. Genelde bir fırtına ormanı kaplarken ağaçları kırbaçlayan rüzgâr gibi kokardı ama

Aniden, o yağmur sıcaktı. Yaprakların arasından kıvrılan buhar ve boğazına dolan sis.

Parmağını tekrar kızdan çekti, kızın dudaklarını bir iniltiye zorladı ve sonra bileğini tutarak kızın elinden çekip aldı. ve elini masaya bastırdı. Giysilerini düzeltti ve daha önce Gabriel'in yaptığı gibi sahiplenici bir hareketle onu kavradı.

"Sen benimsin," diye , boynundaki kavrayışı sıkılaştı. "Kimse benim olana zarar veremez, sen bile."

Kız cevap veremeden ya da onu yatıştırmaya çalışmadan -ya da bunu kanıtlaması için ona yalvaramadan- adamın ağzı kızın ağzındaydı, dili kızın tüm vücudunu titreten ani ve hararetli bir iddiaya girişti, bir bal fişkırması satenin içinden parmaklarını kapladı ve adam ısrarla kıza bastırdı.

Geri çekilmeden önce derin ve tatmin edici bir hırıltı çıkardı.

"Şimdi git." Çenesini kapıya doğru uzattı. "Yirmi dört saat, Isobel. Yoksa cezan çok daha kötü olacak."

Masanın kenarından kaydđ, içinde hissettiği garip, *dolgun* duygu ve yayılan sıcaklıkla olduğu yerde yalpaladı. Mikel'in oyuncağı.

"Nasıl.." Sesi kesildi ve tekrar denedi. "Onları nasıl çıkarabilirim? Nedir onlar?"

"Ben Wa topları. Ve sen yapmıyorsun," dedi ona, sesinde sert bir tını . "Yardım istiyorsun ve yardım alırken boşalmamak için tanrılara dua ediyorsun."

Kapıya doğru giderken tökezledi, vücudu Mikel'in kendisini başarısızlığa hazırladığı düşüncesiyle ısındı ve zayıf düştü. Eğer o onları kendi başına çıkaramazsa, Alfalardan birinin ona dokunmasını istemek zorunda kalırdı ki bu da genellikle orgazmla sonuçlanırdı

"Bu gece iyi şanslar," dedi Mikel, o kapıyı açmadan önce. "Bence bundan keyif alacaksın."

Durakladı, eli kapı kolundaydı ve dönüp ona baktı. "Gabriel, Kalen'den bu gece benim üzerimde performans sergilemesini istemem gerektiğini söyledi. Kalen'in kendisinin istemeyeceğini ama benim önümde başka birinin üzerinde performans sergilerse, bunun başka bir ihlale neden olacağını söyledi."

Mikel derin bir nefes alarak masadan bardağını aldı. Ölçülü bir yudum aldı. "Haklılar ama aynı zamanda yanılıyorlar. Ruh ihlalinin bizi nasıl etkilediğini bilmiyorlar çünkü onlar bizim kadar... kısıtlı... değiller. Kalen'in onları yatıştırması gerekecek.

Tıpkı benimkini yatıştırmam gerektiği gibi. Ona güven Sigma. Bırak hamlesini yapsın. Sana zarar vermeyecektir." Mikel durakladı, gözleri onun üzerinde geziniyor, sanki kaslarını kasılmaya zorlayan ve bacaklarından aşağı karıncalanmalar gönderen ağırlıklı topları görebiliyormuş gibi karnına sabitleniyordu. "şey... en azından duygusal olarak değil."

BAZI YILDIZLAR UÇABILIR

KALEN DIŞARIDA GOLF ARABALARINDAN BİRİNDE BEKLIYORDU.

"Geç kalıyoruz. Yürüyecek vaktimiz yok," diye açıkladı adam, kadın yolcu koltuğuna kayarken. "İyi misin?"

Alfa Tepesi'nden aşağı doğru manevra yaparken ve kampüsün kuzey noktasına doğru hızla ilerlerken ona birkaç bakış attı.

Isobel cevap olarak sadece mırıldandı, dudaklarını ısırıp kalçalarını birbirine bastırırken başını serin esintiye doğru eğdi.

Arabanın itişip durumuna yardımcı olmuyordu ve Kalen küçük, beyaz boyalı, ahşap bir kayıkhanenin yanına yanaştığında nefes nefese kaldığını hissetti. Arabadan inmesine yardım etti ama onu bir yere gidemeden yan tarafına çarptı.

Kaşları çatılmıştı, eli karnına yakın bir yerde geziniyordu.

Adamın kafasına doğru bastırıldığını *hissedebiliyordu*.

Bilinci onunkine sürtünyordu. Kadının bedenindeki yanan, huzursuz enerjiyi hissetmiş olmalıydı ve bunun nedenini bulmaya çalışıyordu.

Parmakları elbisesinin ipeği üzerinde düzleştikten sonra aniden bastırdı, tam da en çok yandığı noktaya. İçindeki metal topların, onları sıkarken kaydığını hissettiğine yemin edebilirdi, gövde kasları altından zıplıyordu

Kalen'in elinin ısrarlı baskısı.

Tepki vermemeye çalıştı ama içinden kısık bir inilti yükseldi ve Kalen'in gözleri karnından yüzüne kaydı, ifadesi karardı.

"Mikel'in seni cezalandırmak için son derece uygunsuz bir gece seçtiğini görüyorum," dedi ve ondan uzaklaştı.

"O gerçek bir pislik," diye karşılık verdi, çünkü gergindi ve başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Kalen ona sırtıttı. "Sana iyi davrandı prenses. Hadi gidelim."

Adam kayıkhaneye doğru yürüdü ve prenses de peşinden koştu, Adamın kasıtlı olarak başlattığından şüphelendiği bu çok hızlı hareket karşısında irkildi.

Kayıkhanenin düz beyaz kapısının yanında Kalen'bir kod girdiği küçük bir tuş takımı vardı. Kilit ve Kalen kapıyı onun için açtı.

Neredeyse anında başka bir kapıyla karşılaşınca şok oldu. Alan o kadar küçüktü ki

Kalen'arkasından girmesi için kenara çekildi.

Önlerindeki kapı ağır ve siyahtı, yanındaki panelde kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Kalen ilk kapıyı kapattı ve kilit tekrar tıklanır tıklanmaz yanıp sönen paneldeki ışık yeşile döndü. İnce, siyah bir kart çıkardı ve panelin üzerinden geçirerek iyi aydınlatılmış, mermer bir merdivene açılan ikinci kapıyı açtı.

Bir kez daha Isobel'e önden gitmesini işaret etti ve Isobel aşağı inerken kavisli demir tırabzana tutundu. Gergindi ve emin değildi ama Kalen'in varlığı yardımcı oldu. Onun zengin, baş döndürücü vanilya Koku gözeneklerine işlemişti, varlığı onu sıkıca saran, omurgasını çelikleştiren somut bir güç örtüsü gibiydi. Onu zihninde de hissedebiliyor, vicdanına sürtünüyordu. O Aralarındaki bağ sayesinde konuşmuyorlardı ama her adımda onun güven verici dürtüsünü hissediyordu.

Merdivenlerin dibinde başka bir kapı vardı, giriş için başka bir kod vardı ve sonra bir tür lobideydiler. Alan çok genişti ve yüksek mermer sütunlar açıkta kalanları destekliyordu, pürüzlü taş tavan- stratejik spot ışıklarıyla aydınlatılarak pürüzlü kenarların, çukurların ve vadilerin üzerinde oynuyordu. Birkaç tane vardı

Taş tavana vidalanmış avizeler, ayakların altındaki pırıl pırıl, cilalı oniks üzerinde ışıltılı ışık desenleri oluşturuyordu. Kocaman Halı kaplı bir patikanın kenarları boyunca uzanan sütunlu direklerin üzerindeki büyük kristal vazolarda altın sarısı, yakut kırmızısı gül demetleri

Odanın ortasından geçerek diğer ucunda bir kadının bilgisayarın başında durduğu tek bir masaya ulaşıyordu.

"Hoş geldiniz Bay West, Bayan Carter." Kibarca gülümsedi, gözleri Isobel'e takılmadan önce bir an Kalen'de uzun süre kaldı. "Stone Dahlia'ya hoş geldiniz. Davetimizi kabul ettiğiniz için mutluyuz."

Seçme şansını olduğundan değil.

"Sadece gereken birkaç evrak işi var." Kadın masasının üzerinden bir yığın kâğıda uzandı; görünüşe göre, bir araya toplanmış ve altın klipslerle tutturulmuş birkaç kitapçık.

İlkini Isobel'in önüne koydu. "Bir ifşa etmeme belgesi," dedi. "Bu kapıdan içeri adım attıktan sonra gördüğünüz, duyduğunuz ya da yaptığınız hiçbir şey, insan hükümeti, OGGB ya da başka herhangi bir resmi ya da gayri resmi kişi ya da yönetim organı tarafından baskı altında tutulmanız da dahil olmak üzere, hiçbir koşulda dışarı çıktığınızda konuşulmayacak." Bir yığın daha ekledi. "Bu, kendi fiziksel, zihinsel ve duygusal sağlığınız için tam sorumluluğu kabul etmektir. Taş Dahlia'da meydana gelen hiçbir şeyden Pist Ekibi sorumlu tutulamaz." Başka bir yığın. "Bu, sizi bir atlet olarak bağlayan bir anlaşmadır.

bir aylık geçici bir süre için 43 numaralı odada sınırlı ve özel bir performans sergileyecektir. Bu anlaşma sadece sponsorunuz veya Pist Ekibi tarafından iptal edilebilir. Maaşınız oda başına altı yüz dolar olacaktır.

Geçici dönem için performans." Son kitapçığı da yığının üzerine bıraktı. "Ve bu da kuralların bir kopyası, özel bir grupta sözleşmeli olduğunuz için oldukça basit performans odası. Müşterilerimizi başka bir odada veya bölümde ağırlamak zorunda değilsiniz. Ayrıca, bana söylendiğine göre, ek bir floater sözleşmesi imzalamadan müşterilerimizle özel etkileşimler için para kabul etmenize de izin verilmiyor-"

"Yüzmeyecek," diye sertçe araya girdi Kalen.

"Elbette," diye yumuşak bir sesle devam etti kadın. Isobel kendini hiç tanıtmadığını fark etti. "Peki o zaman, kuralların geri kalanına gelince, her zaman resmi kıyafetler giyeceksiniz. Ayakkabılar da dahil." Isobel'in bacaklarına baktı. "Ayakkabı numaran kaç?"

"Altı." Isobel, kadın arkasını döner dönmez gözlerini deviren Kalen'e baktı ve Isobel'in gülümsemesine neden oldu. Kadın bir çift askılı siyah topuklu ayakkabıyla geri döndüğünde sırtışını gizlemişti.

"Üzerinizi değiştirin lütfen," diye emretti kadın. "Her zaman resmi kıyafet giyin, ancak kostümlerinizde vücut sıvıları olmadığı sürece uygun performans kıyafetleri kabul edilecektir."

Isobel buna gözlerini kırptırdı ama kadın duraksamadan devam etti.

"Burası dünyanın en güçlü ve nüfuzlu insanlarından oluşan bir kulüp" - kulağa *Mei'nin cenneti gibi geliyor*, diye düşündü - "bu yüzden buna uygun davranmalısınız. Aşağıdakiler üyeliğinize karşı disiplin cezası almanıza neden olacaktır: sadaka istemek; özel hayatlara burnunu sokmak veya kimlik görmek istemek; kaba, asi veya görgüsüz davranışlar;

Kıyafet kurallarına alenen saygısızlık-" Isobel ayakkabılarını değiştirmek için acele ederken gözlerini yere indirerek durakladı ve devam etti,

"Sözleşmeli performans faaliyetleri dışında şiddet veya saldırganlık, Stone Dahlia'nın konuklarıyla sözleşmeli performans faaliyetleri dışında penetratif seks-"

"Bu yeni bir şey," diye araya girdi Kalen duygusuzca.

"Gerçekten de öyle." Kadın ona baktı. "Sözleşmeniz zaten değiştirilmişti. Bize izin veren madde nedeniyle imzalamanıza gerek yok

herhangi bir zamanda, herhangi bir nedenle uygun değişiklikleri yapma hakkına sahiptir."

Kalen alay etmemeyi başardı ama Isobel onun alay etmek istediğinden emindi. Bunun yerine sadece başını salladı.

"Ve son olarak" -kadın en üstteki kitapçığa dokundu- "özel toplantıları veya tanıştırmaları reddettiğiniz için disiplin cezası alacaksınız."

"Özel işlerim için para kabul edemeyeceğimi . girebilir miyim?" Isobel, kısıtlayıcı kurallar listesi karşısında kafası karışmış bir halde sordu.

"Bunun için para kabul edemezsiniz, ancak değerli konuklarımızdan sizinle özel olarak görüşmek isteyenler varsa - yanlarında

Tabii ki, hazırlık dönemi boyunca sponsorunuzla tanışma zevkini onlardan esirgeyemezsiniz. Tüm Üstün Yeteneklilerimiz konuklarımıza hizmet etmek için buradalar. Siz de bunun için buradasınız."

Isobel dudaklarını birbirine bastırarak Kalen gibi basit bir baş sallama hareketi yapmayı tercih etti.

"Mükemmel." Kadın bir kalem çıkardı ve Isobel'e uzattı. "Lütfen her sözleşmenin son sayfasını imzalayın. Bir daha her birinin üzerinde imzanız olmadan Stone Dahlia'ya girişinize izin verilmez. Değişiklikler - Pist Ekibinin gerekli gördükleri dışında -izin verilmez. Kurallarımız kesindir."

Başka bir deyişle, imzalayabilir ya da çekip gidebilir ve Pist Ekibini üzmenin sonuçlarıyla yüzleşebilirdi.

Birdenbire, kulübe ilk girişinden bir gün önce yaptıkları acımasız uyarı o kadar da uzak görünmedi. İstedikleri tek şey tam kontrol ve tam itaat. Isobel'in derisi kaşınmaya başladı.

Sadece imzalamak daha iyi, diye fısıldadı Kalen zihnine. Seni kontrol etmek için yeterli bilgiye sahip olmadıklarını düşünürlerse, daha derine bakacaklardır. Daha fazlasını yaparlar.

Dişlerinin arasından bir nefes çekti, kalemi kaptı ve her kitapçığın son sayfasına hızla adını karaladı.

"Harika!" dedi kadın, evrakları toplarken. "İşte anahtar " İnce, ısıltılı siyah bir kartı Isobel' uzattı ve sonra aniden Isobel'in saçlarını kavradı.

Kalen onun yanında gerildi, Isobel'in kafasından alçak bir uyarı hırıltısı yükseldi. Kadın kaşlarını çattı, parmaklarını Isobel'in saçlarında gezdirdi, ona sanki gerçek boyutlu bir oyuncak bebekten başka bir şey değilmiş gibi dokundu.

"Bunlar postiş değil mi?" diye sordu kadın.

Kadın geri çekilip saçlarını serbest bırakırken Isobel, "Hayır," diye cevap verdi.

Saçının kesildiğini biliyor, Isobel panik içinde Kalen'e bu sözleri gönderdi.

Ve bağ büyüünün nasıl çalıştığına dair hiçbir fikri yok, diye yatıştırıcı bir şekilde cevap verdi.

Hiçbiri bilmiyor. Tek bildikleri, böyle bir şey yapıldıktan sonra herkesin saçının yeniden uzadığı.

"İlginç," dedi kadın. "Şifreleriniz her üç gecede bir gece yarısını üç dakika geçe size e-posta ile gönderilecek. İki tane olacak. Üst kattaki her kapı için bir tane." Masasının arkasına geçti, klavyesine vurmaya başlamıştı bile. "Gecenizin tadını çıkarın."

Kalen onu masanın yanından geçirip başka bir merdivene yönlendirdi. "Bu gece daha sessiz olmalı," dedi. "Bu yüzden seni Pazartesi günü götürmeyi seçtim. Büyük biletli dövüşler genellikle Cuma ve Cumartesi günleri, gece yarısından sonra olur. Ben de genellikle Cuma ya da Cumartesi günleri sahne alırım."

Merdivenlerin altındaki kapı otomatik olarak açıldı ve ortamdaki seslerden oluşan bir duvarla karşılaştı. Nasıl olduğunu fark etmemişti. Üst kattaki fuaye steril ve sessizdi. Işık loştu ve her şeyi yumuşak, puslu bir parıltıyla yıkıyordu. Tonoğlu tavanlar aynı pürüzlü kaya, içine gömülü küçük, iğne ucu kadar ışıklarla

Ağır, pürüzlü bulutlarla yontulmuş yıldızlı bir gökyüzü görünümünü vermek için taş.

Odanın ortasında bir sahne vardı, küçük bir orkestra cilalı pirinç bir parmaklıkla çevrilmişti, müzikleri açık alanda bir sis gibi süzölen yumuşak bir mırıltıydı. Isobel'in hemen tanıdığı bir beşinci sınıf öğrencisi mikrofona şarkı söylüyor, sesi baştan çıkarıcı, alçak bir ritimle etraflarında dönüp duruyordu. Kat planı karmaşık ve neredeyse kaotikti, duvarlarla çevrili kabinler vardı, açık kabinler, tarz oturma alanları ve stratejik olarak yerleştirilmiş barlar. Salonun diğer tarafında uzun bir cam pencere bile vardı. İstasyonlarına dizilmiş, yemek hazırlayan birkaç aşçıyı zar zor seçebiliyordu.

Dekor, uzun, bükölmüş ardıç ağaçları ile stillerin bir karışımıydı. Odanın etrafında dev mermer saksılar ve zengin, ağır akçaağaç veya kiraz ağacından mobilyalar. Cilalı bakır ve bronz pirinç aksanlar ve artık alışılmış olan mermer, kristal ve ferforje demirler etrafa saçılmış.

Kalen, "Sana etrafı doğru dürüst göstermek isterdim ama geç kaldık ve on dakika içinde başlıyorum," diye açıkladı. Salonun eteklerine ve doğal taş duvar boyunca spot ışıklı oyuklarda kıvrımlı mermer heykellerle kaplı geniş, yankılı bir geçide girdiler. "Oda 43 için birkaç kural var," diye devam etti başka, daha küçük bir salona geçtiklerinde. "İlki, ben ya da bu geceki ortağım olmadığınız sürece mutlak sessizlik."

Işıklar daha da kısılmıştı ve ikinci salon, daha küçük sahnelerin etrafına dizilmiş rahat kadife koltuklar ve şezlonglardan oluşan bölümlere ayrılmıştı. Bu sahnelerden bazılarında direkler vardı ve Isobel, etrafına çember şeklinde dizilmiş insanların kibar alkışları arasında direğin üzerinde oldukça atletik hareketler yapan beşinci sınıftan bir başka çocuğı tanıyınca yutkundu. Bir başka kız, Isobel'in dördüncü sınıf öğrencisi kısa sahnesi boyunca sürünerek ilerliyordu.

ayağı kalkıp omzunun üzerinden göz kırpmadan önce konuklarından biri için baştan çıkarıcı bir şekilde dans etmek üzere kenara çekildi.

Odanın ortasındaki dairesel çubuğun etrafından dolaştılar, Kalen'in hızı hızlı ve cezalandırıcıydı, çünkü her adımda Isobel'in içi sıkıyor ve dalgalanıyordu. Herhangi bir arzu duyamayacak kadar korkmuş olması gerekirdi ama Alfalar kulübe adım atmadan önce zihnini ve bedenini manipöle etmek için iyi bir iş çıkarmışlardı ve bedeni henüz unutmamıştı.

Onu sahiplenerek kavrayan güçlü, inatçı bir tutuşun verdiği hissi ya da Gabriel'in parmağını yalarken ona dik dik baktığı görüntüyü ya da Mikel'in ağzını cesurca sahiplenişini ve çıkardığı takdir dolu sesi unutması biraz zaman alacaktı.

Bir *molaya* ihtiyacı vardı. Oturmaya ya da başka bir şeye. Kesinlikle hareket etmeyi bırakmaya. Metal toplar artık o kadar sıcak değildi ama hâlâ içinde sıcak bir ağırlık olarak duruyor, Gabriel ve Mikel'in hazırlamasından sonra onu normal bir ihtiyaç seviyesine geri döndürmeyi reddediyorlardı.

Geriye dönüp baktığımda çok hesaplı görünüyordu.

Başka bir geçide geçtiler ve Kalen yalnız kaldıklarında tekrar konuşmaya başladı.

"İkinci kural gece partnerim için. Bana her zaman, soru sormadan veya tereddüt etmeden itaat etmelidirler. Trafik ışığı sistemine genellikle uymasam da güvenli kelimelerin kullanımına izin verilir. Ben sarı bir adam değilim. Partnerim güvenli kelimeyi seçer ve o kullanmadığı sürece yaptığım hiçbir şeyi durdurmam."

Kısa bir merdivenden inerek yüksek bir asma katı olan başka bir salona girdiler. Burada, etrafa dağılmış insanlar olduğu için sesini alçalttı.

"Ve son olarak, sen varsın. *Özellikle* sen bana her zaman itaat edeceksin. Şu kapıdan girdiğimiz andan tekrar çıkana kadar gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum, anlaşıldı mı?"

"Evet," diye cevap verdi endişeyle. Yürümeyi bıraktı, yüzünü ona döndü, gözleri karnına kaydı ve sonra tekrar yukarı fırladı.

"Mikel'in sana bundan daha iyisini öğrettiğini biliyorum," dedi, sesinde biraz azarlama vardı.

Yutkundu, zihni neyi yanlış yaptığını bulmaya çalışıyordu. Kalen ona gülümsedi ve gülümsemesi nazik olduğu kadar bir bıçak kadar da keskindi.

"Efendim," diye cevap verdi. "O odada sadece *efendim* var."

Bariz olanı işaret etti. "Biz odada değiliz."

Adamın sırtışı keskinleşti, kadının imkânsız olduğunu düşünebileceği bir şeydi bu. "Kesinlikle," diye mırıldandı, gözleri ısınıyor, kokusu için için yanıyor, arzusu zihnine çarpıyor, sanki kibrit çöpünden yapılmış gibi diktiği duvarı yıkıyordu.

Kalçası metal topların etrafında sıkıştı ve uylukları rahatsız edici bir şekilde yapış yapış olurken irkildi.

"Bana meydan okuma Sigma." Sigma onun zihninden girdiği gibi kolayca çıktı, kız orada titreyerek dururken ifadesi sakın bir tarafsızlığa büründü. "Kazanamayacaksın."

Yikes. "Anlaşıldı, efendim."

"Henüz odaya girmedik ama bu çok hoştu." Kızın burnuna vurdu ve topuklarının üzerinde dönerek koridorun kenarına doğru ilerledi.

Pislik. Kelimeyi kafasının arkasına fırlattı çünkü *düşünceleri* yüzünden cezalandırılmazdı, değil mi?

Kalen'in sırtışı kurda dönüşmüştü ama iki kapının önünde durduğunda sırtışı kayboldu. Birinde *Oda 43 - Personel* yazıyordu. Diğerinde *Oda 43 - Gözlemci* yazıyordu.

"Bazı insanlar yukarıdan izliyor." Asma katı işaret etti. "Bazıları da yer seviyesinden. Shibari özellikle yukarıdan izlendiğinde çok güzel olabiliyor, partnerimi yükselttiğimde daha da güzel oluyor."

Personel kapısını iterek açtı ve kenara . Şimdiye kadar, o Yapılacakları biliyordu ve onu geçip içeri girerek kendini küçük bir soyunma odasında buldu.

"Ortağın nerede?" Isobel boş alana göz gezdirerek sordu.

Kalen ceketini çıkardı ve yüzünü ona önce bir dolaba astı.

"Bu konuşmayı yapmaktan kaçınıyordum," diye itiraf etti, ellerini yüzünde gezdirdikten sonra kollarını iki yana salladı. "Çünkü gerçek şu ki... bu durumda neyin doğru olduğunu bilmiyorum. Ya ben Kalabalıktan birini seçer ve muhtemelen bağı yaralarım ya da seni seçer ve hazır olmadığın bir şeye iterim."

"Birkaç video izledim," diye karşı çıktı Isobel. "Geçen yıl, sen bana söyledikten sonra. İddia ediyorum ki, bu sırada hareketsiz oturmak neredeyse *hiç* beceri gerektirmiyor. biri beni ."

Kısa bir kahkaha attı. "Sen ne tercih ederdin, Carter?" "Ne önerirsiniz, efendim?"

Bir adım öne fırladı ve sonra dondu, gözlerinde bir şey canlandı. "Bu konuşmayı dışarıda yapmalıydık. Bu konuda benim istediğimi yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Bir omzunu kaldırdı. "Ama sana güveniyorum."

Ona doğru yaklaştı ve elbisesinin ince askısını sıkıştırdı. "Bunun altında ne var?"

"Saten bir bodysuit."

Parmaklarını yumruk yaparak sıktı ve elini bıraktı. "Bunu kim planladı?"

"Kilian."

Başını salladı ve sonra elbisesinin eteğini kavradı. "Kollar yukarı."

Kadın kollarını kaldırdı ve adam elbisesini dikkatlice çıkardı, topuklarının üzerinde dönerek dolaplardan birine astı. Orada durakladı, hâlâ ona sırtını dönmüştü ve birkaç kez ölçüp biçmiş gibiydi onunla tekrar yüzleşmeden önce nefes aldı.

Kehribar rengi gözleri kızın üzerine yapışan, doğru yerlerinden kıvrılıp gerilen satenin üzerinde gezindi ve küçük bir inilti çıkardı. "Büyüleyici görüneceksin."

"İnsanlar konusunda gerginim," dedi usulca, göğsünden boğazına doğru uçuşan narin kelebeklerle tamamen çelişen midesinin çukurundaki yanmayı görmezden gelmeye çalışarak.

"Onları görmezden gelin," diye emretti Kalen. "bir şey yok."

Alabilirsin

topuklarını çıkar." Başka bir kapıya doğru ilerledi ve kadın ayakkabılarını çıkarırken kapı koluna uzandı. "Eğer bana güvenebilir ve bırakabilirsen

belki biraz huzur bulabilir," dedi alçak sesle. "Çoğu insan bulur."

Kadın başını salladı ve adam kapıyı açarken ona yaklaştı.

Ötedeki oda geniş ama yine de rahattı, her iki katta da cilalı pirinç parmaklıklarla çevriliydi, parıldayan siyah taş zeminleri ve girdikleri ilk salonla aynı kaba taş tavanı vardı.

Yıldızlara benzeyen iğne ucu kadar ışıklar. İki tane ferforje ve kristal avize vardı ama ışıkları çok kısılmıştı.

Kalen döndü ve elini ona uzattı. Kız elini Kalen'in çok daha büyük olan elinin içine koydu ve Kalen onu odanın ortasına götürdü. Siyah zemin, elini bırakmadan önce hafifçe yükseltilmiş bir platforma çıktı.

Gözleri zemin kattaki pirinç parmaklığın ötesinde değişen gölgelere kaymaya başlar başlamaz, çenesini çimdikleyerek başını tekrar kendisine çevirdi. Elleri omuzlarına yerleşerek onları hafifçe geriye itti ve ardından arkasına geçti. Kadın onu görüş alanında tutmak için döndü ve adam platformdan inip girdikleri kapıya doğru sürüklenmeden önce gözlerinde kısa bir süre onay parladı.

Odaya yumuşak bir müzik yayılana kadar bir tabletin ekranını tıkırdattı, müzik yükseldikçe kadının kollarındaki tüyler diken diken oldu

ve sessiz alanda yankılandı. Küçük, sağlam siyah bir masa aldı ve ona geri götürdü, platformun ortasına yerleştirdi, tam olarak açılı olduğundan emin olmak için geri adım attı

Ona doğru ilerlemeden önce, ellerini kollarının altından geçirip onu yukarı kaldırdı.

Diz çök, diye fısıldadı sesi onu masaya doğru kaldırırken.

Söyleneni yaptı, adam onu indirirken dizlerinin üzerine çöktü.

Küçük bir başlangıç yapacağız, diye ekledi onu düzenlemeye başlarken. *Askıya almak yok.* Sözleri kısa ve özdü. Belki de yaptığı şeye odaklanmışken konuşmaktan hoşlanmıyordu, bu yüzden hafifçe başını sallamaktan başka bir tepki vermedi. Adam hafifçe yanağını okşadı. ve sonra masayı incelemek için geri çekildiği gibi onu incelemek için de geri çekildi. Kadının bileklerini tutup kalçalarının üzerine koydu ve bir pençe klipsi ve bir yığın ince, yumuşak görünümlü siyah ip almak için destek alanına döndü.

Saçlarını ustalıkla yukarı doğru büktü ve tokayla sabitledi, ardından omuzlarını tekrar geriye çekti. Adam ensesine hafifçe vurdu ve kız bunun bir daha kambur durmaması için bir uyarı olduğundan şüphelendi.

Yumuşak ipin bir ucunu kızın boynuna doladı ve yarım adım geri çekilerek ipi çıkarıp siyah ipi başka bir iple değiştirmeden önce kızın tenine değen lifleri inceledi. İnci rengindeydi, hafif bir pembeyle yıkanıyordu. Bunun elbisesinin alaca gül rengiyle uyumlu olduğunu düşündü ve Kalen de aynı fikirde görünüyordu. İpi iki katına çıkardı ve tekrar boynuna dolayarak kısa bir ip oluşturdu ve sonra geri çekilerek ipi bileğine doladı ve biraz baskı uyguladı. Kız öne doğru eğildi. Adam baskıyı bıraktı ve kadın geri çekildi.

Gözlerini ondan kaçırıyordu, bu da onu bir sonraki hamlesinin ne olacağını tahmin etmeye çalışırken ipe konsantre olmaya zorladı. Etrafında , arkasında kayboldu, sırtının ortasına bastırırken ipe tekrar baskı uyguladı ve onu zorladı.

ince bir kavis çizerek onu hemen serbest bıraktı. Tekrar onun önüne geldi, bakışlarını kaldırması için kurşunu yukarı doğru eğdi, ama onun gözleriyle buluşmasını sağlamaya çalışmıyordu. Onu incelemekle meşguldü. İsteddiği şekilde tepki verip vermediğini görmek için onu izliyordu. birkaç dakikadan sonra, onun yerine ipi izlemek, boynundaki baskıya ya da baskısızlığa tepki vermek içgüdüğü haline geldi.

Tam oyunu çözdüğünü düşündüğü anda, adam tasmayı çıkardı ve üstlerindeki ahşap kirişlerden sarkan daha kalın bir ipe uzandı. Kadının kollarını başının üzerine kaldırmadan önce soluk ipi daha koyu olanın içinden geçirdi, bileklerini birbirine bastırdı. Bileklerini bağladı, hareketleri hızlı ve dalgındı, sanki sadece kollarını geçici olarak yoldan çekmeye çalışıyordu ve sonra yüzünü yukarı kaldırarak onu tavana bakmaya zorladı. Küçük bir nefes verdi ve ipin göğsünün üstünden geçtiğini hissederken küçük yıldız benzeri ışıklara odaklandı. Kalen kokusunu içine çekecek kadar yakındı, nefesi ara sıra yanağını, omzunu ya da başının üstünü okşuyordu.

İpler sırtından önüne doğru uzanıyordu. İplerin çaprazlandığını, göğsünün üzerinden sıkıca çekildiğini, göğüslerinin arasında bir haç oluşturarak her bir yumuşak kabarıklığı sardığını, adam onun etrafında dönerken onları yukarı kaldırdığını, omurgasından aşağıya doğru çok daha karmaşık bir kıvrıma başladığını hissedebiliyordu.

Ön tarafındaki kayış, odaklanabildiği tek şey ip olana kadar daha sıkı ve daha sıkı.

Bir süre sonra biraz dalmaya başladı.

Belki de yumuşak müzik ve Kalen'in boğucu kokusunun bir kombinasyonuydu, ama dikkatini kaybetti, izleyicilerini unuttu, kolları sarktı. Kalen onu azarlamadı ya da düzeltmedi. Sadece bir eliyle uzandı ve bileklerindeki bağı, onları bağladığı kadar hızlı bir şekilde çözdü, ancak diğer eliyle bileklerini tutarak kollarının düşmesine izin vermedi. Onları yavaşça indirdi, başının arkasını kavrayıp göğsüne yaslayana kadar öne doğru çekmeden önce kucağına geri koydu. İşine geri döndü

Neredeyse anında, ama her ne yaratıyorsa, arkasından bir şey döndürürken ona bağlı değildi. Yüzünü yukarı çevirip burnunu onun sıcak tenine değdirdi ve göğsünde hafif bir titreşim hissetti.

Birkaç dakikalığına onun üzerine uzandı ve sonra bileklerinden birini yakaladı, bileğini kalın, dokunmuş bir halat kelepçesine geçirirken onu tekrar dik konuma getirdi ve düzleştirmeden önce sıkı diğer kolunu uzattı. Bir ipi aşağı çekti ve kolları gerilerek omurgasını uzattı. İpin ucunu üstündeki ahşap direklerden birine bağlamadan önce biraz gevşetti.

Artık kolları güvenli bir şekilde askıya alındığından, omurgasından aşağıya doğru oluşturduğu desene geri döndü ve kollarını birbirine bağlamak için pazılarına kadar çapraz bir şekilde kıvrılıp dokundu. At

Bir noktada gözlerini kapatmış, hislerin içinde kaybolmuş, her sinir ucu Kalen'in parmaklarına odaklanmış olmalıydı çünkü Kalen ona dokunduğundan emin olmuştu. *Sık sık.*

Her zaman onun beklenen fırçasına doğru geriliyordu. parmakları teninin üzerinden geçerken. Sonunda dokunuşlar sıradanlıktan ısrarcılığa dönüştü. Ellerinin tüm genişliğiyle onu kavradı, tasarımlarının izini sürdü, yumuşak, sıkışmış et ve örgülü ipin zıtlığıyla oynadı. Elleri göğüslerinin üzerinden aşağı doğru indiğinde, sanki bir kibrit çakmış ve boğazına sokmuş gibi hissetti. Göz kapakları çok ağırdı, vücudu bir ton ağırlığındaymış gibi hissediyordu ama bu hissi *uykulu* olarak tanımlaması mümkün değildi.

Vücudu olmaz.

Duvarlarını indirdiğini hatırlamıyordu ama bir noktada indirmiş olmalıydı ve bunu yapan tek kişi o değildi. Kalen kafasının içinde sabit bir varlık haline geldi, onun korunmasız duyguları kendisinininkilerle karıştı. Ondaki sakinliği, gücün istikrarlı salınımını hissedebiliyordu. Yumuşak bir esintinin hareketsiz bir ağacı hışırdatması gibi. Ve onun içindeki ihtiyacı hissedebiliyordu, teninin yüzeyinin altında dalgalanan, onu sahiplenmek için neredeyse şiddetli bir dürtünün ürpertisini, çok iyi giydiği gibi görünen sakinliğin yıkamasıyla geri çekildi.

Onun hayranlığını hissedebiliyor ve ona güvenmiş olmasının gururunu nasıl da okşadığını görebiliyordu, çünkü tüm kontrolü bıraktığını ve onunla ne isterse yapmasına izin vermekten mutlu olduğunu hissedebiliyordu.

Tıpkı onun ellerinde eridiği gibi, aralarındaki ortak bağın içinde eridi, onun kendisini gevşetmesine ve gevşetmesine, istediği gibi düzenlemesine ve konumlandırmasına izin verdi, vücudu su gibi esnekleşti ve yine de bir şekilde yay kirişi gibi gergin.

Aniden gelen alkış sesi balonunu patlatmakla tehdit etti ve Kalen'in onu yavaş ve karmaşık bir şekilde çözme işlemine başlamasını izlemek için gözlerini kırıştırtarak açtı.

"İşimiz bitti mi?" diye fısıldadı boğuk bir sesle, insanların onu duyabileceğini unutarak.

Başını salladı, bakışları onunkilere batıyordu, sıcak ve altın sarısı.

Hâlâ

konuşmadı ve tüm kan bağısız uzuvlarına geri akarken acı içinde tısladı. İpleri masanın üzerinde açık bıraktı, onu kaldırdı ve soyunma odasına taşıdı.

Odada bir kaneppe vardı ve adam kanepeye uzanarak onu kucağına aldı. Saçındaki tokayı çıkardı ve birkaç dakika boyunca saç derisine yumuşak bir şekilde masaj yaparak saç tellerini açtı.

Orada ne kadar kaldıklarını bile bilmiyordu. Göz açıp kapayınca kadar geçmiş gibiydi ama yine de sonsuza kadar sürmüş gibiydi.

Hâlâ biraz kafası karışıktı. Sanki aklı başından gitmiş gibiydi. "Çok etkileyiciydin," diye fısıldadı, sanki iğnelerle batmaya başladıklarını biliyormuş gibi ellerini yavaşça kollarında ve iğneler.

Başını kanepenin yumuşak koluna yaslamak için geriye yatırdı ve gözlerini kırpıştırarak adama baktı. "Her zaman sonra sarılır mısın?"

Sırttı. "Bir gösteriden sonra mı? Hayır. Onlara bu kanepeyi, yastık ve battaniyelerle birlikte veriyorum. Bir şey isterseniz buzdolabında atıştırmalıklar ve içecekler var. Genellikle bir süre kestiriyorlar ya da bir şeyler yiyorlar. Performans dışında Shibari... biraz farklı. En azından benim için. Ama bir performans için? Aşağı inmek o kadar da kötü değil."

Zonklayan vücudunu rahatlatmak istedi ama Mikel buna çoktan engel olmuştu.

"Bir gösteriden sonra onlar uyurken genellikle ne yaparsınız?" diye geveledi - *neden geveliyordu?*

"Çünkü hâlâ aşağı iniyorsun," diye mırıldandı, onun iç düşüncesine cevap vererek ve ona hâlâ kafasının içinde olduğunu hatırlatarak. "Ve sonra, kendilerini daha iyi hissedene kadar buralarda takılıyorum. Bu benim sandalyem." Yakınlardaki bir koltuğu işaret etti, üzerinde bir kitap duruyordu.

"Altuzay sadece adrenalin ve endorfin karışımıdır, ancak insanları savunmasız bir duruma sokabilir. Onları yalnız ve korumasız bırakmayacağım. Bazen insanlar kan dolaşımlarına yardımcı olmak için kollarına ya da bacaklarına masaj yapılmasını isterler."

"M'kay." Kıpırdandı, daha rahat olmaya çalıştı, bir tür rahatlama aradı.

Kalen'in eli göğüs kafesinde düzleşti, kadın kollarını ve bacaklarını açıp gererken ve bir kedi gibi kamburlaşırken aşağı doğru kaydı. Parmakları karnının üzerinde geziniyor, kendini yavaşça onun zihninden çıkarırken dalgın, dikkati dağılmış desenler çiziyor, her zamanki bağ içinde aralarındaki mesafe.

Anı, soğuk ve boş bir hisle irkildi.

Sesini alçalttı, ince bir mırıltıyla sertleştirdi. "Ben hâlâ buradayım prenses."

"Mikel sana itaat etmek zorunda," diye mırıldandı, göz kapakları ağırlaşmıştı.

Kalen'in parmakları karnını örten satenin üzerine çizdiği o eksik desenlerle onu çıldırtmaya devam ederken açık tuttu. "Beni boşalt."

Kıkırdadı, sesi karanlık bir şekilde eğleniyordu. "Kendine geldiğinde bunu söylediğine pişman olacaksın."

"Uzanamaz mısın?" diye sızlandı, adamın kucağında kıvranıyor ve bacaklarını hafifçe tekmeliyordu. "Bu çok rahatsız edici."

Bacakları iyi hissetmiyordu, sanki derisinin altında böcekler kaşınıyordu.

Adam ona uyararak uzandı ve onu üzerine oturttu, ama bacaklarındaki kaşıntı daha da arttı ve rahatsız edici hissi hafifletmek için onları birbirine sürtmeye başladıktan sonra, sonunda onu kalçalarının üzerine oturttu ve bacaklarını vücudunun her iki yanına çekti. Kaslarını ritmik bir şekilde yoğurarak onlara masaj yapmaya başladı ve kadın inledi, yana doğru eğildi ve kanepenin arkasına doğru gevşedi. Ayak bileklerinden baldırlarına ve oradan da bacaklarına doğru ilerledi. Ne kadar rahatlatıcı olduğunu unutana ve başparmaklarının bacaklarının arasındaki sıcaklığa ne kadar yakın olduğunu acı verici bir şekilde farkında olarak tekrar kıvranmaya başlayana kadar uylukları.

"Isobel..." Sert sesi kızın gözlerini tekrar açıp ona odaklanmasını sağladı. "Hareket etmeyi kes, bebeğim."

Alfaların mırıldanmaya ve ona bebeğim demeye başlamasını *sevmeye* başlamıştı. Bu anı özellikle seviyordu çünkü genellikle ereksiyon da buna eşlik ediyordu ve bu da fazlasıyla hoşuna gidiyordu

mevcut durumunda hoş karşılanırdı. Geriye doğru kaydı ve hemen sıcak, sert ve *kocaman* bir şeyle temas etti.

Üzerine bastırdıkça zonklayan bir şey. Sert eller hareketlerini durdurmadan önce göğsünden bir inilti hıçkırdı ve altındaki büyük beden yükseldi, onu arkaya ve arkaya yatırdı ...

Kanepeye yığılana kadar saçları başının etrafında karmakarışık bir buluta dönüştü.

Kalen an için ona doğru baktı, altın rengi gözleri yanık kehribar rengine dönmüştü, kalın kaşları düşüktü, kare şeklindeki vücudunda bir kas kıpırdıyordu

çenesi... ama sonra hızla ayağa kalktı ve ellerini kısa saçlarının arasından geçirdi.

"Kal," diye uyardı onu işaret ederek. "Pamuk ipliğine bağlıyım Carter."

Nasıl davrandığını anladığında dudaklarında ağır bir somurtma belirerek yavaşça yere çöküyordu.

"Hayır, hayır," dedi ve ona dönerek önündeki kanepeye diz çöktü.

Damlalar adamın ellerinin arkasına düşerken yaşardığını fark etti. Adam onun alnına bir öpücük kondurdu ve ardından alnına birkaç öpücük daha kondurdu. "Sen yanlış bir şey yapmadın prenses. Sen iyisin." Yanaklarını, sonra da ağzının kenarını öptü, sonra boğazına bir inilti takıldı ve geri çekildi.

", " diye talimat verdi. "Ben bir battaniye getireyim. Eve gitmeden önce biraz dinlenebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Peki," diye homurdandı.

"Efendim." Yumuşak tonu neredeyse bir hırıltıya dönüşüyordu.

"Peki, efendim." Acınacak haldeydi. *Ağlıyordu*. Dudağı titriyordu. *Onun nesi vardı böyle?* Ve neden Kalen onun titreyen dudağının felaketi olmak üzereymiş gibi görünüyordu?

Gözlerini kapadı, alnını onunkine yasladı, göğsü derin bir nefesle genişledi. Verdiği nefes çakıl taşlarının üzerinde sürüklendi.

"Tamam," dedi, sanki kendisine ne yapması gerektiğini hatırlatırcasına. "Tamam... biraz dinleneceğiz."

SENDEN GERÇEKTEN NEFRET EDİYORUM.

ISOBEL DUŞTAN ÇIKTI VE HAVLUYA SARINDI.

soyunma odasında bir sandalyeye çökmüş, içinde bulunduğu durumu düşünürken alt dudağını kemiriyordu.

Cildi aşırı ısınmış ve aşırı uyarılmış hissediyordu. Havlusunun kalçalarına sürtünmesi bile çok fazlaydı ve Ben Wa topları içinde gerçekten rahatsız hissetmeye başlamıştı.

Kalen'in soyunma odasındaki kanepede uyuyakalmıştı ve uyandığında, Ben Wa topları konusunda ondan yardım istemek bir yana, ona bir şey söyleyemeyecek kadar utanmıştı. Yurda döndükleri anda onun yanından kaçmıştı.

İç çekip grup sohbetini açmadan önce telefonuyla oynadı, çünkü duşa girmeden önce yatakhane boş görünüyordu ve kimsenin nerede olduğunu bilmiyordu.

Yardıma ihtiyacım var.

Mesajının altında başparmak yukarı simgesi belirdi ve ismi görmek için üzerine tıkladı.

Mikel Easton.

Başını sallayarak burnunu kırıştırdı. "Sen gerçek bir şeytansın," dedi telefonuna.

Kilian: Her şey yolunda mı?

Isobel: İimde çıkarılması gereken bir Şey var ve onu kendim çıkarmama izin verilmiyor.

Ne oluyor, Carter?

Cian: Sakin ol Niko. Belli ki sana sormuyordu. Theodore: Bu bir tuzak gibi geliyor.

Theodore'un mesajının altında küçük bir başparmak yukarı simgesi belirdi ve Mikel'in adını tekrar görmek için ona tıkladı.

Platonik olarak çıkaracak birine ihtiyacım var.

Theodore: İŞte burada.

Moses: Haftalardır bu kadar glmemiŐtim. Teşekkürler, Carter.

Cian: Platonik kısmı tartıŐılabilir mi?

Isobel: Hayır. Bu gece dayak yemek istemiyorum.

Bir aferin daha.

Mikel Easton Őeytandı.

Elijah: Tamam, bu sefer ne yapacağımı ŐaŐırdım. Ne oluyor lan?

Gabriel: Kalen'in performans sırasında senin içine bir Şey sokmasına imkân yok.

Kalen (yönetici): Mikel onu av kurallarına uymadığı için cezalandırdı.

Moses: Hatırlat da Mikki'nin sözünden ıkmayayım.

Cian: Seni dveceğinden olduğa eminim, Moses.

Moses: Bu riski almak istemiyorum.

Mikel (yönetici): Kapa eneni, Moses.

Musa: Deliklerimin peşinden gelme!

Mikel, Moses'ın mesajını başıyla onayladı ve Isobel homurdanarak başını salladı.

Kilian: Nesnenin ne olduğu ve nerede olduğu konusunda biraz daha açık olabilir misiniz?

Niko: Yapamaz mısın?

Oscar: Bilmek istemiyormuŐ gibi davranma. Niko:

Hepiniz delisiniz.

Oscar: Yakında döneceğiz, Carter. O zaman sana yardım edebilirim.

Isobel daha dik oturdu, parmakları ekranın üzerinde uçuŐuyordu.

Isobel: Hepiniz neredesiniz?

Theodore: Kolye avı.

Kilian: Niko bir haftalık yatıya kalmaları için eşyalarını insanların kaldığı yere taşıyor gibi yaptı. Orada kamera yok, o yüzden

Odalarında. Her birinde bir tane üzere beş tane buldu.

Moses: Hala geri kalanını arıyoruz.

Isobel, özel bir mesaj açmak için Niko'nun adına tıklamadan önce ekranında kaşlarını çattı.

Bana inanmadığını sanıyordum?

Cevabı anında oldu.

Niko: Kapıyı aç.

Yan odadan gelen hafif kapı çalma sesiyle başını kaldırdı. Telefonunu bir kenara fırlattı ve aceleyle yatak odasına girdi. Niko yatak odasının kapısının diğer tarafında , ellerini spor ceketinin ceplerine sokmuştu, ela gözleri temkinliydi, saçları -orta boyları ve uçları soluk gümüş rengine dönmüştü ama dipleri hâlâ mürekkep siyahıydı- yakışıklı yüzünü iki tonlu, endişeli bir karmaşa içinde çerçeveliyordu. Koluna asılı bir spor çantası vardı ama üzerinde egzersiz kıyafetleri yoktu. Dar kesim bir kot pantolon giymişti, ustaca yıpratılmış ve doğru yerlerde solmuştu, ancak bunun kasıtlı bir tasarımdan ziyade aşınmadan kaynaklandığını varsaydı. Önünde *Ironside Academy* yazan solmuş bir tişört giymişti. Altındaki yontulmuş gövdeye işaret edecek kadar yumuşak bir malzeme.

Adamın dikkati kızın yüzünden havlusuna kaydı ve kız hızla kenara çekildi.

"Ben de tam giyiniyordum," diye tersledi, topuğunun üzerinde dönüp banyoya doğru yürürken yanaklarından süzülen allığı görmezden geldi. "Çabucak halledebilir misin?"

Sessizce takip etti ve banyo kapısını arkasından kapattı. Kadın soyunma odasındaki sandalyesine yığıldı ve adam bir tabureyi sürükleyerek kadının karşısına geçti, oturdu ve ayak bileğini dizinin üzerinden geçirdi, spor ayakkabısı tedirginlikle sallanıyordu. Çantasının omzundan yere düşmesine izin verdi. Tenis raketini sığdırmak için fermuarını açık bırakmıştı ve şimdi içine baktı, bir kıyafet değişikliği gördü.

"Gerçekten rol mü yapıyordun?" diye sordu çantasını göstererek. "Sadece onunla kalacakmış gibi mi yapıyordun?"

Çantasına baktı, kıpır kıpırdı ve dikkati dağılmıştı. "Her zaman yanımda spor kıyafetleri taşıyım." Ceketinin ceplerini karıştırdı ve ince, örgülü birkaç ip çıkardı; öne eğilip kadının kucağına bıraktı, sonra tekrar arkasına yaslanıp arkasındaki taburenin kenarını kavradı.

"İşte." Sesi sertti. "Senin küçük ruh parçaların."

NIKO ÇANTASINI ALIP ODADAN KAÇMAK İSTEDİ. İSTİYORDU Kİ
Çünkü ona bu kadar yakın oturmak bile kendisini deli gibi
hissetmesine neden oluyordu.

Onu gördüğünde, hatta diğerleri onun hakkında konuştuğunda
bile doğru düzgün düşünemiyordu. Nehirden çıkarılmadan önce nasıl
bir şey olduğunu hatırlamakta zorlandı. İçinde derin, sonsuz bir
karanlıktan başka bir şey yoktu, çirkin, grotesk bir şekilde
kıvrılıyordu.

Gölgeler, altındaki dengesiz zemin benzinle ıslatılıp ateşe verildi,
böylece zihninde sürekli çılgılık atıyor, acıdan ağlıyordu.

Mantığa ya da hafızaya yer yoktu. Sadece acı
ve şekil bozukluğu vardı.

Bunun dışında... bazen, yeterince uğraşırsa ya da yeterince *bakarsa*,
başka şeyler hissediyordu. Şimdi ona bakmak daha kolaydı çünkü
kolyelerin etrafında olmak daha kolaydı. Çılgınlıkları yatıştırıyor ve ateşi
örtüyorlardı -tamamen değil ama tekrar nefes almasına yetecek kadar.
Mei için öne çıkmasının nedeni buydu.

Isobel kolyelerin aralarındaki bağ olduğunu söylemişti. Onun ve
onun.

Ve onunla bağ kurduğunu hatırlıyordu.

Bunu bir film gibi izleyebilirdi ama hissettiği tek şey acı, öfke ve
çirkin ve zehirli bir şeydi. Sanki zihni parçalanmış gibiydi. Her şeyden
çok bağın parçalandığını hatırlıyordu. Her şeyi ondan uzak tutmaya
çalışmıştı ama ona zarar vermişti.

bu süreçte kendisi.

Ciddi bir şekilde.

Bunu her şeyden daha kesin olarak biliyordu. Belki de kesin olarak
bildiği *tek* şey buydu.

Isobel kolyelere baktı, korku ve umut yüz hatlarında savaşıyordu.
Ona bakabilmek çok garipti. Objektif olarak onu güzel bulduğunu
bilmek. Bu güzelliği gün gibi açık bir şekilde görmek... ve ona zarar
vermekten başka bir şey istememek.

Onunla çok uzun süre kalırsa onu enfekte edeceğini hissetti.
Onu çirkinleştirecekti. Kendi deformasyonunu bir şekilde ona
bulaştıracaktı. Ama kendini uzaklaştıramadı.

Sana yalan söylüyor.

Seni kandırmak istiyor.

Zihnindeki zehir mantığı, en iyi arkadaşlarını ve onu
dinlemeyi reddetti. Bu yüzden onun kolyelerle ne yapacağını
görmek için kaldı. Onu iddia ettiği şeyi kanıtlamaya zorlamak
için.

Ona bakmadan kolyelerden birini ön koluna yerleştirdi ve çözülmeye başlayana kadar uçlarını sabitleyen ipi kopardı. Nefesini tuttu, göğsü yükselip alçaldı. Havlunun üzerinde, istemeyerek de olsa dikkatini örtünün ucunun sıkıştığı yere çekti.

Ona duyduğu şehvetin daha önce nasıl bir his olduğunu merak etti. Bu kadar şiddetli hissetmiş miydi? Bu kadar öfkeli? İğrenç mi? Sahiplenici?

Saç telleri parlamaya, yanmaya, tıslamaya ve etinin içinde erirken buharlaşmaya başladı. Öne doğru eğildi, kız çenesini sıkıp tek kelime etmeden acıya katlanırken kaşlarını çattı.

Bunun hiçbir anlamı yok.

"Daha güzel olur diye düşünmüştüm," dedi, içindeki çürümüş kötü niyet uzun süre sessiz kalmayı reddederek. "Bu ruhun görkemli bir şekilde yeniden birleşmesi sayılmaz."

"Bağ büyüsü en iyi zamanlarda bile kan ister," diye homurdandı.

Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordu, acıya karşı kendini desteklemesi ve diğer kolunun üzerine ikinci bir kolye yerleştirmesi *dışında*.

Teni yandığı gibi gözleri de yanıyordu, çenesi gerilmişti, kasları gergindi, her santimi inatçıydı. Yutkunurken çıkardığı her ses Aleti uzadı... ta ki kadın sandalyeye yaslanana, son kolye tenine geri dönene ve adam kendini tamamen sertleşmiş bulana kadar.

Tabii ki bundan nefret ederdi.

Çok *acı verici* bir şekilde uygunsuzdu.

Nefes nefese kalırken gözlerinde hâlâ o ateşle ona baktı. "Kızgının görünüyorsun," dedi ve aniden öne doğru eğilip spor çantasını kendine doğru sürükledi. Etraftan bir tenis topu bulup ona fırlattı. "Al bakalım. Sık şunu."

İçgüdüsel bir hareketle topu kavradı ve alay ederek bir kenara fırlattı. Sıkmak istediğı şey bu değildi. Ellerini onun çileden çıkarıcı güzellikteki küçük boynuna dolama fikrini daha çok tercih ediyordu. Bu yüzden gitmek için ayağı kalktı, çünkü ne kadar kızgın olsa da, Ona dokunursa, çirkinliğini ona bulaştırırsa, hastalığını ona bulaştırırsa diğerlerinin onu *öldüreceğini* biliyordu.

Adam kaçamadan ayağı fırladı, kapıyı kapattı ve korumak için kollarını açtı.

"Sadece bekle-" diye homurdandı.

"Çekil yolumdan, Carter." Bu yanlış geldi. Ona her zaman Isobel derdi. Soyadının tadı bile kül gibiydi.

"Sadece *bekle*," diye tekrarladı, bu sefer daha ısrarlı bir şekilde.
"Ben sadece... Bana neden bu kadar kızgın olduğunu bilmem gerek.
Elijah'ın söyledikleri doğru mu? Ruh ihlalinin tüm zihinsel hasarını sen
mi aldın?"

İrkildi, öfke sıcak ve şiddetli bir şekilde kaynıyor, görüşünü
bulanıklaştırıyordu.

Bu ne cüret.

Tam olarak neyi yanlış yaptığını bilmiyordu. Ne söylediğini ya da
neden orada olduğunu zar zor hatırlıyordu.

Kolyeler, doğru.

Gabriel'in ona öğrettiği gerçekleri tekrarlayarak gözlerini bir
anlığına kapattı.

Biz bir grubuz.

*Bağı bir sır olarak
saklayacağız. Grup
güvende.*

Kırmızı dur demek.

Gözlerini tekrar açtı, diğer odadan gelen hafif tıkırtıyı duyunca
öfkeden köpürdü. Kapıyı arkasından kilitlemişti ama neden
kilitletiğinden emin değildi. Kilitlemişti, değil mi?

"Diğerlerine geri çekilmelerini ve bizi yalnız bırakmalarını
söyle," diye homurdandı. "Tamam." Bu kez ellerini yukarı
kaldırarak onu yatıştırdı.

Yumuşak ve yatıştırıcı bir ton.

Ses tellerine zarar verecek kadar sıkarsa nasıl bir ses çıkacağını
merak etti.

Hayır.

Bu kurallara aykırıydı.

Biz bir grubuz.

*Bağı bir sır olarak
saklayacağız. Grup
güvende.*

Kırmızı dur demek.

Isobel grubun bir parçasıydı, bu da onun güvende olduğu anlamına
geliyordu.

Sandalyeden telefonunu almak için eğildi, bir mesaj gönderdi ve
ona göstermek için ekranı çevirdi.

Isobel: Niko benimle birlikte. Vücudum ışığı sorunsuzca kabul etti.

Bir dakikaya ihtiyacımız var.

Kadının telefonunu aldı ve fırlattı. "Bu aptalcaydı."

Onun bu tavrından bıkmış gibi iç çekti.

Peki.. onu sikeyim mi?

"Kalmamı isteyen sendin," diye hatırlattı ona, bir adım daha

yaklaşarak.

Geri çekildi. Belki de o kadar aptal değildi. Adam bir adım daha ilerledi ve omuzları kapıya çarptı. İnledi, bir eli havluyla kaplı karnının üzerinde gezindi.

"Lanet olsun, umarım o adam hak ettiği karmayı alır," diye homurdandı.

"Ne?" Niko grup sohbetinde Mikel'le ilgili bir şeyler hatırlıyordu ama en basit görevlerde bile net düşünemiyordu, bu yüzden onlar konuşmaya başlar başlamaz bu gizemi çözmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

"Mikel içime bazı metal toplar koydu ve bunları kendi başıma çıkaramayacağımı söyledi. Ben de bunun için gruba mesaj atıyordum. Belli ki sizden birini kastediyordu, tabii herkes Silva'ya mesaj atıp gelip ürpertici parmaklarını içime sokmasını sorun etmiyorsa."

Ne oluyor lan?

Baş döndürücü bir sahiplenme ve öfkeyle ileri atıldı, onu kapıya sıkıştırırken omuzlarını kavradı.

"Seni istemiyor olmam, kendini *Silva*'nın üzerine atabileceğin anlamına gelmiyor," diye hırladı.

Adamın göğsünü itti. "Şakaydı, göt herif!"

Benimkini.

Havlusunu çekip aldı ve çenesinden tutarak yüzünü yana çevirmeye zorladı, boynundan aşağı inen minik siyah kalp çizgisine baktı. İçindeki patlama, onu çırılçıplak bırakıp bağlandıkları izi ortaya çıkarana kadar dinmedi.

Benimkini.

Şimdi içindeki öfkeli kaosla birlikte isyan eden bir koro vardı ve o cehennem kelimesini tekrar tekrar söylüyordu.

"Sarı," diye fısıldadı.

Ellerini ondan çekmedi, ama sakinleşti ve da sakinleşti.

Kırmızı dur demek.

Ama sarı kırmızı demek değildi.

Birbiri ardına nefes alarak bekledi, teni adamın tutuşu altında ısınıyordu.

ISOBEL, ALEVLENEN KISA SÜRELİ KORKU KIVILCIMINI SERBEST BIRAKTI onun içinde. Niko hâlâ hareketsizdi, hâlâ bekliyordu. Zihninin içinde bir şeyle savaşıyordu. Duracağından emin değildi ama şimdi

Biliyordu ama göğsünün içinde yükselen umut dalgasına engel olamıyordu. Onu test etmişti ve o da durmuştu.

Adamın elini boynundan aşağıya, çılginca atan kalbinin üzerine bastırana kadar sürükledi. "Benim için hiçbir şey değişmedi," dedi ona.

Elinin tersine baktı... ve sonra farkına varır gibi oldu çıplaktı. Gözleri göğüslerinde, karnında ve bacaklarında gezindi. Kaşları çatıldı ve dudakları çatıldı.

"Sarı kırmızı değildir," dedi, elini aşağıya, göğsüne, karnına sürükleyerek, gözlerinin izlediği yolu takip etti.

Bacaklarının arasından geçirdi ve onu ıslak buldu. Gözleri karardı, alçak, gürleyen bir hırıltı gövdesini titretti.

"Beni düzeltmeye çalışmaktan vazgeç," diye bağırdı ve parmaklarını hiç uyarmadan kadının içine soktu.

Bir çılgılık atarak onu daha da ıslattı, çünkü her ne kadar adam aralarındaki hasarlı bağın tüm berbat karanlığını almaya *çalışmış* olsa da, bir kısmı onun içinde kalmıştı. Ve bunu gözlerinde tiksintiye varan bir bakışla yapıyor olsa da, bir hak iddia ediyor olmasından acımasızca memnundu.

Naylon halkayı bulmuş gibi görünüyordu çünkü topların yavaşça aşağı doğru çekildiğini hissetti.

Nefesi kesildi, elleri adamın ceketini avuçladı. Adamın acımasız bir çekişle ipliği çekip çıkaracağından korkuyordu ama adamın kaşları aşırı konsantrasyonla çatılmıştı.

Grup güvende, diye mırıldandı boynuna bakarak.

Kadın, adamın gözlerindeki kırık kaosu görerek hıçkırığa hıçkırığa ağıladı ve adam kendinden geçer gibi oldu, eli dondu.

"mu?" diye sordu.

Mikel'in oyuncağı yüzünden ağladığını düşündü.

Kadın başını salladı ve adamın kaşları daha da çatıldı. İpliği çekerek önce bir topu, sonra da ikincisini bedeninin yorgun pençelerinden kurtardı.

Oyuncağa bakmadan elinden bıraktı, iki parmağı hemen kızın içine girdi.

"Çok şişmişsin," dedi, sesi çakıl benziyordu, boynunu yokladı, öfkesi gözlerinde parladı.

,"" diye soluk soluğa adamın bileğini kavradı.

"Can't kırmızı değil." Parmaklarını tekrar içeri bastırmadan önce dışarı çekti, başparmağı klitorisinin üzerinde gezindi.

Ürperdi, bir zevk sarsıntısı onu rahatlamaktan neredeyse sersemletti.

"Hayır, yani.. ben... gerçekten gelemem," diye yalvararak onun bileğini kavradı. "Mikel yarına kadar gelmeme izin verilmediğini söyledi."

"Senin ya da Mikel'in ne istediği sikimdeymiş gibi mi görünüyorum?" Niko hırladı, parmaklarını çekip dizlerinin üzerine çöktü, dili kızın sıcak etini yalıyordu.

İnledi, hayvani bir sesti, elleri onun kalçalarını kavradı ve ona baktığı anda, ela gözleri yanıyordu, kadın anladı kaybolmuştu. Gabriel'in, sonra Mikel'in, sonra da Kalen'in bütün gece onunla dalga geçmesinin gerginliği vücuduna çöktü ve bunu durdurmaya çalışmak, aniden boşalan bir suyu tutmaya çalışmak gibiydi. Ellerinden akıp tüm vücudunu yıkadı ve ağzından kırık bir ses çıktı. Orgazm çok uzun sürmüş, Niko her anının tadına varmıştı.

Karnını, kaburgasını, göğsünün yan tarafını ısırdı, zonklayıp ağrıyana kadar eti ağzına çekti. Ve sonra onun ağzını aldı. Tekrar göğüslerine inmeden önce onu akıl sağlığına demir atar gibi öptü. Isırdı, yaladı ve emdi.

Göğsü onun izleriyle dolana kadar, bir mıknatıs gibi ağzına geri çekildi, ceketini iterken öpücüğü sertti. Gömleğini kafasının üzerinden yırtacak kadar ondan uzaklaştı ve sonra tüm gücüyle ona geri döndü, onu kapıya doğru kaldırdı ve bacaklarını beline çekip fermuarını indirirken göğsü ve kalçalarıyla onu orada sabitledi.

Onu durdurmak, olanları sona bir kelime söylemek, hatta onu duraklatacak bir kelime söylemek aklına bile gelmedi. İlk cinsel deneyimini yaşamak üzere olduğunun farkındaydı. kendisine küçümseyerek bakan bir Alfa'yla birlikte dolabının kapısına yaslanmıştı... ve hayatında hiçbir şey için bu kadar çaresiz olmamıştı.

Ona ihtiyacı vardı.

Eğer onu bırakır ve sahipsiz bırakırsa ölecekmiş gibi hissediyordu. Aralarında yavaş ve tereddütlü bir şey oluşmaya çalışıyordu, vücutları arasındaki sert, vahşi savaşın altında ince ve yumuşak, onun fark ettiğinden bile emin olmadığı bir şey.

Aralarındaki bu şey korkunç, karmaşık ve *doğruydu*.

"Kahretsin, senden *nefret* ediyorum," diye inleyerek sikinin başını kadının girişine soktu.

Dudaklarını yaladı, adam yüzünü incelerken gözleri parladı. Dudaklarını tekrar yakalaması sadece bir an sürdü, içine daha derin girerken elleri kalçalarında sıkılaştı. Bir an için orada sallandı, aralarındaki o küçük yumuşaklık ipliği bilincinin karanlığında titreşti.

Elleri kızın teninde esnedi ve kız orada da göğsündekilere benzer çürükler olacağını biliyordu.

"Bana nasıl hissettiğini söyle, dostum." Kaba bir talepti, güvensizlik ve kafa karışıklığıyla doluydu. Ona *dostum* dediğinin farkında değil gibiydi.

"Seni önemsiyorum," diye fısıldadı, adam kendini tamamen içine oturttuğunda nefesi kesildi.

Zaten ağrıyordu, zaten şişmişti, ama tekrar doldurulmak, gerçekten *doyana* kadar doldurulmak garip bir rahatlamaydı. Nefesleri kesik kesikti, gözleri odaklanmamıştı. Dudaklarının tadına bakmak için eğildi.

keşif öpücüğü. "Sana inanmıyorum," fısıldadı.

Adam geri çekildi ve tek, acımasız bir hamleyle onu iterek atlamak istediğinden emin olmadığı bir çıkıntıya doğru fırlattı. Gözlerinde yaşlar vardı ve adam yarı yolda çekildi, tekrar sallandı, gözyaşları serbest kalana ve vücudundan bir sızlanma çıkana kadar sadece birkaç inç ileri geri.

"Bana doğruyu söyle," diye homurdandı, derinlere daldı, uzun, amansız vuruşlarla onu kapıya kadar becerdi, ta ki kadın adamın omuzlarına yapışana, başını boynuna saklayana, yutmaya çalıştığı hıçkırıklardan boğazı düğümlenene kadar.

Çok fazla duygu vardı. Çok fazla zevk ve korku.

Canavarın gözlerinin içine bakıyordu, tanıdığı Niko'yu kaybetmiş olabileceğini kabul ediyordu ve ...

"Ben..." diye fısıldadı, kelimeler kifayetsiz kalmıştı.

Kadının bacaklarından birini serbest bıraktı, saçlarını kavradı ve boynundan geriye doğru çekti. Onu görmek istiyordu. Dilindeki kelimeleri biliyordu ve onları tatmak istiyordu.

Onun arzusunu *hissede biliyordu*.

Kafasının içinde.

Onu hissedebiliyordu.

Ona tekrar .

Dudakları onunkilerin üzerinde geziniyor, bekliyordu. "Bana doğruyu söyle," diye emretti, o kadar sessizdi ki hamleleri yavaşladı ve durgunlaştı.

Zihni kaos içindeydi. Dağınık düşünceler, hisler, anılar. Her şey, içinde dik durmakta zorlandığı çirkin bir girdabın içinde dönüp duruyordu. Ama tüm bunları görmezden gelmeyi başarıyor, *kirazlara* odaklanıyordu. Yumuşaklığa. Kalçasını kavradığı yerde parmaklarını gıdıklayan saçlarına. Aletin etrafındaki dalgalanan, sıkkan kaslara. Duymak istediği kelimelere.

Söyle bana.

Bu sefer, onun kafasının içinde konuştu. Onun cevabı bu şekilde daha kolaydı.

Sana aşık oluyordum-

Dudakları kızın dudaklarına çarparak onu durdurdu ve iniltisi çakıltaşı gibiydi. Onu kaldırdı, kapıdan uzaklaştı ve En yakındaki raftan birkaç giysi alıp yere fırlattıktan sonra kızını onların üzerine yatırdı. Ağzı göğsüne yapışırken parmakları klitorisini okşuyor, kızın ona ulaşmasından daha hızlı bir şekilde tekrar içine giriyordu. Bu, sadece bir daire çizebileceği anlamına geliyordu. Boy farkları nedeniyle sikinin başını içine sokamıyordu ama kadın onu tekrar vücuduna çekmeye çalıştığında meme ucuna karşı sert, hayvani bir ses çıkardı.

Onu bir kez daha orgazm etti ve kadın kıpırdanması ve etinin aşırı hassaslaşması üzerine eğilip kalçasını ısırdı. Kızın tenini kabaca emdi, kız sıırılsıklam olana ve tekrar onun için çaresiz kalana kadar her bir kalçasını defalarca işaretledi ve sonra da başka bir sürümün kenarında.

Ayağa kalktı, vücudu titreyerek ona doğru itti. "Uzun sürmeyecek, dostum."

Benimkini.

Kendini onun içine gömerken ve boynuna doğru hırlarken kelimeyi tekrarlardı, nabzı atıp zonklayarak içine salınırken derisine dövmeyle işlediği küçük kalbin üzerini yaladı.

Yana doğru yuvarlanmadan önce boynunu tekrar yaladı, böylece onu ezmeyecekti, kalçasının üzerinden geçirdiği uyluğunu sıkıca kavradı ve çekip gitmesine izin vermedi.

İkisi de yumuşak hışırtılarla nefes alıyordu, ter tenlerini buğulandırıyordu, orgazmının artçı şokları vücudunu titretmeye devam ederken adamın siki hâlâ sert ve ısrarcıydı.

"Bir şeyler değişti." Sesi gırtlaktan geliyordu ve gergindi, boynunun derisini buğulandırıyordu. İşareti hâlâ erişilebilir olacak şekilde onu çevirmişti. "Neredeyse düzgün düşünebiliyorum... sanki oradaymış gibi ama... sadece ulaşamaz."

Önceden *daha mı kötüydü?*

Göğsü acıyla sıkıştı.

"Ve seni duyabiliyorum." Adam onun içinde titreşiyordu. "Seni kafamın içinde hissedebiliyorum, tüm bu kaostan ayrı olarak. Kalacak mısın?"

"Kalacağım," diye söz verdi sessizce, ona sıkıca . "Özür dilerim Niko."

İşaretine sokuldu. "Özür dilerim dostum."

Kalbi eridi, ama umutsuzluğu daha da arttı, çünkü onun karanlığının yeniden yaklaştığını, zihnini kamçıldığını hissedebiliyordu

Artık onu becermeye o kadar odaklanmamıştı. Yavaşça içinden çıktı ve onu kollarına alıp duşa taşımadan önce oturma pozisyonuna geçti.

Kafasının içindeki girdap gittikçe daha hızlı dönerken yüzünü buruşturdu.

"Dışarı," dedi, onu duştaki bankın üzerine yatırırken yüzünü gördü. "Kalma. Çık dışarı." Zihninde varlığını itip kaktı, onu uzaklaştırmak için beceriksizce bir duvar ördü ve kadın buna sevindi O anda onunla ilişkisini kesmişti, böylece onun için ne kadar acı çektiğini hissedemiyordu.

"Grubun bir parçası," dedi, gözlerinden odaklanmanın bir kısmı sızıyordu. "Kırmızı durur."

Kot pantolonunu tekmeledi ve duşu açtı, onu o kadar özenle ve titizlikle yıkarken sessizleşti ki camdan yapılmış olabilirdi. Ellerini itmeye ya da kendisi yapmayı teklif etmeye cesaret edemedi ama onu izledi, gözlerinde daha önce sahip olduğu nefretin herhangi bir işaretini

Gitmişti, ama bir şekilde... bu daha kötüydü.

Ateş olmadan Niko'nun *kırıldığı* o kadar açıktı ki.

Kendini kurulayıp pantolonunu çekiştirdikten sonra onu yıkadığı gibi yumuşak ve dikkatli bir şekilde havluyla kuruladı. Onu yeni bir havluya sardı, soyunma odasına geri götürdü ve daha önce olduğu gibi aynı sandalyeye oturttu, her şeyi bulduğu gibi geri koyuyormuş gibi ellerini kaldırarak geri çekildi.

Hiç olmamış gibi davranmak.

Eşyalarını toplayıp gömleğini, ceketini ve ayakkabılarını giyerken dalgınlığı ve şaşkınlığı daha da arttı. Spor çantasını omzuna attı ve ona bakarken ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırđı.

"Beni düzeltmedi," dedi, gözleri tekrar onunkilere kaymadan önce kollarına bakarak. "Ne kadar istesem de, günün her saati seni beceremem. İhtiyacım var..."

"Bunu düzelteceğiz," diye söz verdi. "Söz veriyorum Niko."

Ağır bir nefes çekti, dudaklarını yaladı. "Göreceğiz," diye izin verdi, sanki ona inanmıyormuş gibi.

Kapıyı açtı, aralarındaki mesafe çoktan açılmıştı ama aralarında yine bir ışık vardı. *Yaşayan* bir bağ. Duvarı bir an için kaydı, onunla kalma dürtüsü, *bunu hak etmediği* yönündeki ısrarcı düşünceyle savaştı.

Ondan kalmasını istemek için ağzını açtı ama o daha konuşmadan adam konuştu.

"Güvende misin?"

"Evet-"

"Yaralandın mı?"

"Hayır, Niko-"

Başını salladı ve kapıyı arkasından çarparak göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu.

HER DURUM İÇİN BİR YAKA

ISOBEL SOYUNMA ODASINDAKİ KARMAŞAYI INCELEDİ VE YAVAŞÇA temizliğe başlamadan önce iç kargaşasını kontrol altına aldı. Grubun geri kalanı eve döndüğünde o da yatağına girmişti. Grup sohbetini birbirlerini kontrol etmek için kullandılar ve ayrıldıklarını, farklı bölgeleri aradıklarını ve kimsenin bir şey bulamadığını açıkladılar.

Hissettiği hayal kırıklığı ve korkunun sesi kısılmıştı, bedeni ve zihni yorgun düşmüştü.

Kapısını kimin çaldığını hâlâ bilmiyordu ama ayrı bir grupta onunla tartıştıklarını hissediyordu çünkü Kilian iyi olup olmadığını kontrol etmek ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için mesaj atmış, o da iyi olduğunu ve sadece uyumak istediğini söyleyince diğerleri onu kuşkululu bir şekilde yalnız bırakmıştı.

Ayrıca babasından da birkaç mesaj almıştı - hastaneye kaldırıldığından beri ilk kez.

Ara beni.

*Konuşmamız
lazım.*

Bu çok önemli.

Aile merkezine gidin, orada özeldir.

Mesajları görmezden geldi ve bildirimlerini kapatarak telefonunu yüzü aşağı bakacak şekilde yerleştirdi.

Vücudu rahatlamıştı, kasları en iyi şekilde ağrıyordu, göbeği hırpalanmış ve morarmış hissediyordu, kolları Kalen'in kullandığı ipler yüzünden yumuşaktı ve bu *hoşuna* gitmişti. Ama zihni o kadar da sakin değildi.

Düşünceleri o kadar karışık ki, annesi yatağının yanında belirdiğinde yerinden bile sıçramadı. Sadece kıpırdamadan durdu, korkmuş gibi yaşlı kadınla göz temasını sürdürdü
kaçırırsa hayalet kaybolacaktı.

Kıpırdamadan durdu. Konuşmadı. Bekledi.

Crowe için. Herkes için. Wraithler, iblisler ve hayaletler için. Ama sadece annesiydi. İpek giymiş ve yumuşak bir gülümseme.

Isobel gergin bir nefes alarak yatağının etrafındaki örtüyü çekmek için ayağa kalktı. Yatakhanedeki tabletini aldı ve Beyaz gürültü, yukarıdaki hoparlörlerden yayılırken yukarı baktı, yan tarafına dönüp gözlerini tekrar hayaletin üzerine yerleştirirken hışırdayan çarşaflarının sesini dağıtan yumuşak bir gürültü.

"Lütfen gitme," diye fısıldadı, kelimelere zar zor ses veriyordu.

"Ben buradayım." Caran Carter yatağının yanında diz çökmüş, bir eli Isobel'in yanağında geziniyordu. Isı yoktu, baskı yoktu. Hiçbir şey yoktu. "Çok iyi gidiyorsun, Illy."

"Neden gelmeyi bıraktın?" Isobel sessizce sordu.

"Yasak konular var," diye yanıtladı annesi. "Ruhlarımızı korumak için. Bana ne olduğunu soramazsın."

"Tamam." Isobel nefes aldı, göğsü daraldı. Bir yıl öncesinden beri aklını kurcalayan soruyla boğuşuyordu. "Beni bıraktıktan sonra neden beni ziyaret etmedin? Neden mesajlarıma cevap vermedin? Sanki varlığımı unutmuş gibiydin."

"Öyle," diye kabul etti Caran, hüznle gülümseyerek. Gözlerinde boş bir bakış vardı. Kopuk bir şey. Sanki oradaydı ama gerçekten *dinlemiyor* gibiydi.

"Başka yasak konular da var mı?" Isobel sordu ve annesinin dikkati yeniden keskinleşti, bal rengi bakışlarında bir onay kıvılcımı belirdi.

"Eğer bizi görebilen yaşayanlar bizi üzme ya da incitmek isterlerse, kalmamıza izin verilmeyecektir."

Annesi Isobel'in sorduğu soruyla ilişkisini kesmişti, bu yüzden muhtemelen üzücü soruydu. Isobel yanağının içini çiğnedi.

"Beni her zaman görebiliyor musun?"

"Ben her zaman böyle değilim." Caran kollarını iki yana açarak giydiği ipek sabahlığa baktı. "Bazen sadece hafif oluyorum, sadece süzülüyorum."

"Nerede ... yaşıyorsun? Burada olmadığın zamanlarda neredesin?"

"Ruhların nehri," diye yanıtladı Caran mutlulukla. "Biz orada Uçuyorum. Ama bazen korktuğunu hissediyorum ve dışarı çıkıyorum ve bunu yaptığımda seni görebiliyorum. Babanı birkaç kez ziyaret ettim. Beni görebilen tek kişi sensin."

Isobel annesini uzaklaştırmak istemediği için bir sonraki sorusunu ifade etmekte zorlandı. "senin gerçek eşin değildi, değil mi?"

Caran hüznle gülümsedi. "Değildi, değil mi?" "Ne... gerçek eşin nasıl biriydi?"

Caran bocaladı, gözleri parladı. "Onun bir iblisi vardı," dedi sesi çatlayarak. "Tıpkı senin gibi-"

Ve bir anda yok oldu. Güçlü, buz gibi bir nefesle sönen bir mum alevi gibi.

Isobel yorganı ağzına kadar çekerek sinirli bir ses çıkardı ve sırt üstü yatarak gölgeliklerinin tepesine baktı.

Tıpkı onun gibi... Ne?

Luis'in iblislerden de bahsettiğini hatırlayarak kaşlarını çatı.

Tıpkı arkadaşları gibi mi?

Telefonunu tekrar eline alarak Sophia'ya bir mesaj gönderdi.

Isobel: Telefonunu geri aldın mı?

Yanıt birkaç dakika sonra geldi.

Sophia: Tabii ki! Ve sen sormadan söyleyeyim, cevabım hayır. Kendini öldürmene yardım etmeyeceğim. Çok geniş bir yatak yaptın ve şimdi içindeki herkesle birlikte uyumak zorundasın.

Çok komik.

Sophia: Değil

mi?

Görevliler sizi yalnız mı bıraktı?

Sophia: Bizi, sizin geleneksel çekirdek aile kavramını reddettiğinizden daha çabuk reddettiler.

Isobel: Vay be. İyi .

Isobel: Bu arada yokuş aşağı gidiyor. Sophia:

Dibe vurduğumda sana haber veririm.

Sophia: Yoksa zavallı vajinanız zaten orada olduğu için zaten biliyor musunuz?

Aslında sana mesaj atmamın bir sebebi vardı.

Sophia: Buz torbasına ihtiyacın var mı?

Isobel homurdandı, başını sallamadan önce bir kahkaha patlattı ve mesajına cevap verdi.

Olabilir. Ama Luis dün ne hakkında konuşuyordu? İblisler hakkında bir şeyler söyledi.

Sophia: Bunu duydun. Moses ve Theodore Kane'in iblisleri olduğunu söylüyor. "Kane ve şeytanı" diyor. Bunu o kadar uzun zamandır söylüyor ki, Musa'ya şeytan dediğini sandım.

Sophia: Onları aşağılamaya çalışmıyordu.

Sophia: Theodore iyi birine benziyor.

Sophia: Eminim Musa iyi biri olabilirdi. Ya da Musa olmasaydı.

Isobel kaşlarını çatarak ekrana , zihni allak bullak olmuştu.

Bu bir tesadüf olabilir mi?

Babasının vahşilik üzerine bir kitabı vardı. Kütüphanede Theodore'a ilk rastladığında işaretleri bu şekilde öğrenmişti.

Bu mümkün olabilir mi...

Annesinin gerçek eşi yabanıl olabilir miydi? Ve eğer Theodore ve Moses'ın her ikisinde de varsa...

Bu tüm kardeşlere geçtiği anlamına mı geliyordu?

ERTESİ SABAH, COOPER ONU YOLDA KÖŞEYE SIKIŞTIRMAYA ÇALIŞTI.
ama Kilian araya girdi.

"Baban onunla irtibata geçmen için ısrar ediyor!" Kilian onu kapıya doğru götürürken Cooper arkasından seslendi ve antrenmana geç kaldıklarına dair bahaneler uydurdu.

Sabah Gabriel ve Elijah'la birlikte dans antrenmanına katıldı, yetenekleri neredeyse diğer iki Alfayla eşleşiyordu. Onu izlerken etkilendi ve biraz da yıldızlara vuruldu, öğleden sonra tekrar onlara katılacağını söylediğinde mutlu oldu.

Kalen, onunla geçireceği altıncı dersin yerini Mikel ve onunla geçireceği bir başka yoğun grup dersinin alacağını duyurdu ve o da planlarında ilerlediklerini fark etti. Bu Her hafta yoğun bir şekilde filme alınacak ve gruplarının yavaş yavaş oluşumu sergilenecekti.

İlk oturumda, Mikel ve Kalen ilk "görevlerini" açıklarken bir daire şeklinde oturdular. Her birinin aynı şarkı sözlerini sekiz farklı altyapı parçasından biriyle seslendirmesi gerekiyordu.

Mikel, her biri farklı bir destek izini temsil eden renkli topları dairenin ortasına yığıdı ve Isobel onun toplara olan takıntısı hakkında bir şeyler homurdandı ve bu da ona yaralı Alfa'nın korkunç bir bakışını kazandırdı.

Bu bakış ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Her şeyi biliyordu.

Ona itaat etmediğini biliyordu. Ona itaat etmemiştir.

Birkaç kez.

Onu görmezden gelmeye ve bildiğini bilmiyormuş gibi davranmaya karar verdi. Kilian'la birlikte arkasına yaslanıp sakın Alfa'yla gözlerini devirdi ve diğerleri öne doğru atılıp

En sevdiğin renkli top.

Niko bir gün önceki gibi hırlayıp gürlemiyordu ama aynı zamanda pek konuşmuyordu da. İçine kapanıktı, kaşları çatıktı, gözleri ona baktığında bazen yumuşak, bazen de sertti.

Ama *hep* ona bakıyordu.

Onunla konuşmaya çalıştığında homurdanarak cevap verdi ve uzaklaştı, başka bir yere yerleşerek uzaktan ona bakmaya başladı. İçindeki kaosun ipuçlarını ve fırçalarını her an hissedemeseydi, hakarete uğramış olurdu. Bunun yerine, ona sarılmak için can atıyordu.

Kollarını açıp üzerine gelen herkesi bıçaklayacakmış gibi görüldüğünden, çantasından bir tenis topu kaptı ve eline sıkıştırdı. Moses bunun çok komik olduğunu düşündü ama Niko topu Isobel'in boynuymuş gibi sıkmak dışında hiçbir tepki vermedi.

Dört gün boyunca bu şekilde ilerlediler. Oldukça bilinçli, düzenli ve neşeli bir havayla. Günün her saatinde sıkı antrenman yapılar ve paylaştıkları sınıflarda, yemek zamanlarında ve antrenmanları sırasında birbirlerinden ayrılmadılar. Elijah, Gabriel ve Kilian ile sabahları ve akşamları antrenman yaparken, Theodore, Cian ve Niko spor salonunda antrenman yapmayı tercih ediyordu. Moses ve Oscar şaşırtacak şekilde- pratik zamanlarının çoğunu stüdyolardan birinde geçiriyor ve grup için olası demo parçalar üretiyorlardı.

Yemek salonundaki yemek saatlerinde Eve'i aradı ama Omega tamamen ortadan kaybolmuş gibiydi. Öyle olmalıydı.

Isobel'in korkusunu hafifletti, ama sadece arttırdı.

Cuma sabahı, Alfaların yarısı Mikel'le birlikte katıldıkları yoğun grup çalışmasında yoktu. Sadece o, Oscar, Elijah ve Gabriel vardı. Kalen seansın başlamasından yirmi dakika sonra, arkasında tüm kayıp Alfalarla birlikte içeri girdiğinde, Isobel bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Duygularını ondan saklıyorlardı ama kollarındaki tüyler diken diken oldu ve midesinin çukurunda huzursuz bir his çalkalandı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz Kalen esneme minderlerini işaret etti.

"Herkes ."

Yüzleri gergin bir şekilde daire şeklinde dizildiler, Mikel ve Kalen daireyi kapatıp oturdular. Profesörler hâlâ antrenman kıyafetleri içindeydi.

Genellikle herkesten önce duş alır ve giyinirler, öğrenciler uyanmadan önce spor salonundan ve diğer tesislerden yararlanırlardı.

"Atletizm Takımı A Koğuşu'nun geri kalanı için harekete geçti," diye duyurdu Kalen, yüz hatlarını sıkıntılı bir ifade kaplamıştı. "Cian bu sabah kardeşi Logan'ın fotoğraflarını aldı. Tek başına yürürken, arkadaşlarıyla oynarken ve uyurken çekilmiş fotoğrafları. Ayrıca el yazısıyla yazılmış bir fiyat listesi ve şifreler de vardı. Bunun bir kaçakçılık menüsü olduğunu düşünüyoruz. Tehdit açıktı."

Isobel yutkundu, gözleri ifadesi solgun olan Cian'ın üzerinde gezindi. Cian kendini onun Sigma yeteneğinden koruyordu, Isobel de zihnini bağdan koruyordu ama onun nasıl hissettiğini anlamak için zihnini okumasına gerek yoktu, yüzünde okunuyordu.

Öldürücü bir öfke ile soğukkanlı bir korku arasında gidip geliyordu. "Kilian bir video aldı," diye devam etti Kalen, "birisinin tozunu bir hap pres makinesine koymuşlar. Tozu, üzerinde arseniğin kısaltması olan *As* yazan ve tehlike etiketli bir kaptan dışarı atırlar. Hapları kapladılar ve daha sonra başka bir hap kabını boşaltarak içindekileri yarattıkları arsenik haplarıyla değiştirdiler ve aynı şekilde görünmelerini sağladılar. Kullandıkları hap şişesinin üzerindeki etiket Kilian'ın üvey annesi Sao-Yeong içindi. Kilian her ay eve para gönderiyor ki ilerlemiş osteoporozu için gerekli ilaçları alabilsin; bu ilaçların yerleşim yerine gönderilmesi üç kat daha pahalıya mal oluyor."

Kilian şiddetle kızgın görünüyordu - ondan olmadığı bir ifade. Kalbi boğazına düğümlenmişti, ama o bunu yapamadan

herhangi bir soru sorduğunda, Kalen tekrar konuşuyordu.

"Niko babasından bir e-posta aldı ve yetkililerin Rock River Valley yerleşimindeki sağlık kliniğine ödemesi gereken kirayı iki katına çıkardığını söyledi. Pek çok insan bu kliniğe güveniyor ve Taichi'nin hizmetleri için ücret almasına izin verilmediğinden - çünkü kayıtlı bir doktor değil - Niko'nun Ironside bursu ve Stone Dahlia'mızın bir kısmı Onları ayakta tutan tek şey gelirleri. Eskiden insanlar tedavi karşılığında yiyecek ve diğer hizmetleri takas edebilecek kadar paraya sahip olduklarında kıt kanaat geçiniyorlardı ama geçen yıl kantin fiyatları arttığından beri insanların Hart'lara verecek bir şeyleri kalmadı."

Niko bakıyordu, çenesi seğiriyordu, gözleri kararmıştı. Isobel tereddütle duvarını kırdı ve hepsinin kendisinden sakladığı duyguyu yakalamak için uzandı. Kurnazca davranmaya çalıştı ama Mikel bunu hissetti, benekli mavi-siyah gözleri uyarıcı bir bakışla onu kesiyordu. Kendini zehirli duygu akışına kapattı, midesinin içinde fokurdayan yeni karanlıkla oturdu.

Adama kısa bir süre meydan okuyan bir bakış ama adam kaşlarını kaldırıncaya gözleri hızla dizlerine kaydı.

"Theo ve Moses aynı e-postayı aldılar..." Kalen sözlerini düşünerek durakladı, geniş, vurdumduymaz yüzünde ilk tedirginlik belirtisi dalgalanıyordu. "İçinde bir dizi iplik bulunan bir odaydı. Taş bir duvara asılı kolyeler - Taş Dahlia'daki taşla aynı türden. Takip Ekibi onları sadece kulübe çekmekle , belirli bir odaya da çekiyorlar. Bu daha önce karşılaştığımız bir şey değil ve sizi teminat olarak kullanmalarına ne anlam vereceğimizi bilmiyoruz." Dikkatini Isobel'in üzerinde topladı. "Neresinden bakarsak bakalım, durum hiç iyi görünmüyor."

O başını salladı ve diğerleri de homurdanarak onayladılar.

Elijah güçlendirici bir nefes çekti. "Gabriel ve ben artık tam teşekküllü üyeleriz ve yüzer gezeriz. Herkesin sponsorluğunu paylaşabiliriz."

Mikel, "Moses ve Theo'ya sahip çıkamayabilirsiniz," diye uyardı. "Onları belirli bir odaya yerleştirmeyi umuyorlarsa olmaz."

"Sanırım bunu bu gece öğreneceğiz," Moses.

"Üvey anneni gerçekten zehirlemediler, değil mi?" Isobel Kilian'a sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, o iyi. O haplardan birini almış olsaydı çoktan ölmüş olurdu. Yine de Kalen'in haplarını test ettiren adamları var."

"Ya ona henüz hapları vermedilerse?" diye sordu endişeyle.

"Onları kendisi de test edebilir," diye mırıldandı Gabriel düşünceli düşünceli. "Eğer haplarından birini öğütür, küçük bir miktarını bir kaba ayırır ve birkaç damla beyaz sirke eklerse, içinde arsenikteki karbonat bileşiği sirkedeki asitle reaksiyona girecektir. Kusursuz değildir, ancak tehlikeli ise tozun köpürmesi ve köpürmesi gerekir."

Kalen çoktan Gabriel'in sözlerini birine mesaj atmıştı.

"Teşekkürler." Kilian Gabriel'e sıkı bir gülümseme verdi, minnettarlık ve rahatlama ruhani yüz hatlarını renklendiriyordu.

"Bunu nereden biliyorsun ki?" Musa şaşırmış bir ifadeyle Gabriel'e sordu.

"Okuduğum için mi?" Gabriel gözlerini devirerek karşılık verdi. "Evet, ben de okuyorum," diye homurdandı Moses, sinirli görünüyordu. "Peki ya kardeşin?" Isobel Cian'a sordu.

"Sadece bir tehdit," içini çekti. "Ancak tüm bu tehditleri yerine getirebilecek kapasiteye fazlasıyla sahipler. Bize sahipler ve bunu kanıtlamak için çok fazla çaba sarf etmesine bile gerek kalmadı."

"Ama bağdan haberleri yok," dedi Elijah. "Bu tutunabileceğimiz bir şey. Öyle olsaydı herkesi tek tek tehdit etmek için bu kadar zahmete girmezlerdi. Eve Indie'nin telefonuna kurduğu, 'başına bir şey gelirse' yetkililere bağımızla ilgili bir e-posta gönderilmesini tetikleyecek emniyet sistemini zaten uzaktan devre dışı bıraktık, ama daha fazla hamle yapmayacağız emin olana kadar ona karşı savaşmalıyız."

"Yetkililer *şimdilik* bilmiyor," diye düzeltti Mikel. "Bu şekilde kalması için her şeyi saplantılı bir şekilde takip etmemiz gerekiyor. Isobel'i tehdit etmenin Theo ve Moses'ı getirmek için yeterli olduğunu bilmeleri hoşuma gitmiyor."

"İçimde kötü bir his var," diye itiraf etti Theodore.

Moses başını sallayarak onayladı ve Isobel omuzlarına çöken korkunç beklenti ve önsezi hissinden kurtulmaya çalıştı.

"Doğru." Kalen herkese başıyla onay verdi. "Cian, Kilian ve Niko'nun aileleriyle ilgili bilgi almak için yerleşim yerindeki bağlantılarıma ulaşmam gerekiyor.

Bugün başınızı eğin. Bu gece herkesle görüşeceğim." Ayağa kalktıktan sonra durakladı, gözleri Isobel'i buldu. "Belki de ek seyirciler. Oscar ve Mikel'in dövüşleri benimkinden daha sonra oluyor.

ve yüzenlerin odaları izleyici olarak ziyaret etmelerine izin verilmektedir. Grubun bu geceyi izlemesini istemiyorsanız, bunu şimdi söylemelisiniz."

Isobel odaya göz gezdirdi ama kimse Kalen'in açıklamasına şaşırılmış görünmüyordu.

Onu izlemek mi istediler?

Küçük bir zevk kıvılcımı hissetti, buna bir sinir dalgası eşlik etti.

"Benim için etmez," dedi.

Kalen bir süre daha onu inceledikten sonra dişlerinin arasından bir tıslama çıkardı. Yüz ifadesi... beklentiliydi. Ateş etti Mikel hızlı bir bakış attı.

"Seans öncesi ceza yok. Koku beni delirtti."

Mikel kıkırdadı ve Kalen kapıyı çekerek açtı ve odadan çıktı.

Geri kalanlar Mikel'in sabah seansları için her zamanki rutinlerine döndüler ve ısınmaya başlamak için iki gruba ayrıldılar. Mikel onları iki kat daha fazla zorladı, fiziksel güç dışında her şeyden vazgeçti. seansının ilk yarısını kaybetmesini telafi etti. Bitirdiklerinde Isobel ter içindeydi ve ilk dersten önce üstünü değiştirmek için yatakhaneye uğramak zorunda kaldı.

Hafta boyunca insan grubu ile Alfa grubu arasında ince bir hakimiyet savaşı yaşanmıştı. Bir yandan, insanlar diğer öğrenciler arasında popülerdi; çoğu onları zaten ünlü olarak görüyor ve sosyal medyada takip ediyordu ya da en azından onlardan haberdardı. Diğer tarafta

Öte yandan Alfalar korkunçtu ve giderek daha da korkunç hale geliyorlardı.

Geçen yıla göre daha büyüklerdi ve Cian ile Kilian sosyal kişiliklerinden uzaklaşmışlardı. Eve ve Aron'la yaşadığı olay ve görevlilerin Kilian'a yaptıkları onu değiştirmiş gibiydi. İçine kapanmış, grup dışındakilere karşı gülümsemesi giderek soğumuş ve sertleşmişti. Artık küçük kaşları ve temkinli, solgun gözleriyle tamamen ulaşılmaz görünüyordu.

Cian artık herkesle flört etmeyi bırakmıştı, ancak Isobel ile konuşurken çekilmiş videoları dolaşıyordu, akuamarin gözleri parlıyor ve yakut dudaklarını yalıyordu, o nefis Ona sırtırtırken gamzeleri çatlıyordu. Boynunu saran yeni dövmeleeri, yeni piercingleri ve aniden kapanan yüz ifadesi

Kişilik, onun hakkındaki kamusal söylemi Ironside'ın erkek fahişesinden bir tür korkutucu, ulaşılabilir bir kupaya dönüştürmüştü.

Alfalar, Icon Matters ve aynı salonda bulunan beşinci dönem dersleri Influencer Intensive için oditoryumun sağ kanadını talep etmişlerdi. Tüm Alfaları ve tüm insanları bir araya getiren tek sınıf onlardı, bu yüzden doğal olarak internette konuşulanların çoğu o salonda üretilen dedikodulardı. *Ironside Show*'un yeni sezonu Cuma gecesine kadar halkın tek dayanağı sohbet odaları ve öğrencilerin yüklediği fotoğraflardı.

Halk üçüncü yıl grubuna, Alfalara ve insanlara kafayı takmıştı... ancak yetkililer gidişatı değiştirebilecek ve prömiyerlerindeki tonu belirleyebilecek güce sahipti, bu yüzden tüm bunlar değişebilirdi.

Eleven'in ivmesini devam için tek seçenekleri, yetkililerin yayınlamaktan başka çaresi kalmayacak kadar dram yaratmaktı.

İnsanlar orta bölümün ön sırasındaki yerleşirken Cian, "Hey, Mei," diye seslendi. "Podcast'inizde alt sosyoekonomik düzeydeki eğitim yetersizlikleri hakkında bir bölüm yaptığınızı duydum. ekonomik alanlar."

"Evet," diye haykırdı Mei, oturduğu yerde doğruldu, tüm yüzü aydınlanmıştı. Niko'ya hızlıca bir bakış fırlattı - bunu sık sık yapıyordu, Niko'daki değişim ve açıklama yapmadan onu göz açıp kapayıncaya kadar nasıl tanıdıklarından çıkardığı konusunda kafası karışmıştı. Niko ilgisiz bir şekilde onu görmezden geldi. "Sen-"

"O zaman belki de ön sırada oturmamalısın," diye araya Cian.

"Arkanızdaki insanlardan bazıları uzaktan Yetenekli yerleşim yerleri ve en iyi ihtimalle ortaokul öncesi okuma yazma becerilerine sahip. O ekranı okumak yeterince zorken, bir de o kadar patlamanın arasında görmeye çalışmayın. Bu arada kesimin güzelmiş. Her sabah ışıltılı bara gittiğini duydum. Pahalı ama buna değer." Cian ona göz kırptı ve bu bir şekilde aynı anda hem kendini beğenmiş hem de soğuktu.

Mei ona bakakaldı, ağzı bir karış açık kaldı, yüzü kıpkırmızı kesildi ve şimdi gözle görülür bir rahatsızlık içinde koltuğuna geri döndü.

Arkasındaki öğrencilerden bazıları kıs kıs gülüyor, bazıları da yeni Üstün Yetenekli sözcüleri olmayı teklif ediyormuş gibi Cian'a bakıyordu. Onlardan uzaklaştı ve Theodore'la konuşmak için Isobel'in üzerine eğildi.

Beşinci derste insanlar ikinci sıraya yerleşmişlerdi ve sınıfın çoğu telefonlarını çıkarıp öğrencilerin fotoğraflarını çekiyordu.

sanki bir savaş ilan edilmiş ve Alfalar ilk zaferlerini ilan ediyormuş gibi değişti.

Öğle yemeği sırasında insanlar, hayranlarıyla grup olarak sohbet etmek için birkaç masayı bir araya getirmek yerine tek başlarına oturmayı tercih ettiler. Başları birbirine eğikti ve öfkeyle bir şeyler tartışıyor gibiydiler, içlerinden birkaçı Alfa standını öfkeyle işaret etti. Öğle yemeği bitmeden hemen önce, Kahn ve Kostas kol kola standı doğru yürüdüler, Kostas uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu. Bir model gibi yürüyordu ve Isobel'in bir çikolata heykeltıraşının nasıl yürümesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu ama Kahn arkadaşına çok iyi uyuyordu, iki kadın çarpıcı bir çiftti.

"Sadece kendimizi resmen tanıtmak istedik." Kostas, kabinin dış tarafında oturan Theodore'a kirpiklerini kırptıştırarak baktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Moses telefonundan başını bile kaldırmadı. "Sonra görüşürüz."

Cian, Moses'a gözlerini devirdi. Başka kimse konuşmadı.

Alfalar sadece bakıyordu; Moses ve her yemek saatinde yaptığı gibi kaşlarını çatarak tabağındaki yemeği itip duran Niko hariç.

Kahn bir adım geri çekildi ve Kostas'ın rengi soldu. İkisi de nereye bakacaklarını bilmiyor gibiydi.

"Ah, merhaba," diye hızla konuştu Isobel. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bu kez bakma sırası kızlara gelmişti. Rahatsız görünüyorlardı.

Çünkü onunla buluşmaya gelmemişlerdi, Isobel bunu fark etti. Tekrar yere yığıldı.

Denedim, bağın içinden konuştu.

Övgüye değer bir çaba, diye karşılık verdi Elijah yüksek sesle konuşmadan önce, dikkati iki ziyaretçi arasında gidip gelirken. "Hepsi bu kadar mı?"

"İşbirliği yapmayı umuyorduk," diye ciyakladı Kahn yenilenmiş bir hevesle.

Gabriel sakince, "İşbirliği için müsait değiliz," dedi.

"Sigma ile işbirliği yapıyorsun!" Kahn, Isobel'i işaret ederek açıkladı. "Hepimiz 'Alfalar ve Sigma' meselesinin biraz abartılı olduğunu biliyoruz; bunun yerine bizimle çalışırsanız daha geniş bir kitleye ulaşabileceğinizi düşünüyoruz."

Oscar ayağa kalktı ve iki kız da geriye doğru kaçışmaya başladı.

Kostas arkadaşını kolundan tutup geri çekerek, "Kaba olmayı bırak," diye uyardı. Oscar'a bakmaktan kaçındı. "Um... düşünsene Öyle mi? Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum."

"Çekil," diye Oscar. "İştahımı kaybettim."

Gruptakiler tek kelime etmeden kabinden çıktılar ama Isobel çıkarken bir protein çubuğu kapıp Niko'nun eline tutuşturdu. Niko göz açıp kapayıncaya kadar Isobel'in bileğini kavradı, gözbebekleri büyümüştü.

Sanki kızın kendisine saldırmak üzere olduğunu düşünmüştü.

Gözleri normale döndü, protein barını inceliyordu. ve eli hâlâ bileğini sıkıca kavıyordu. Parmak parmak kaldırdı, sesi kadının zihninde yankılanıyordu.

Üzgünüm, dostum.

Midesi altüst oldu.

Niko protein barını aldı ve ona geri vermeye çalıştı ama o başını salladı. "Bir şeyler ye," diye önerdi.

Dalgınca başını salladı, çubuğu cebine attı ve kesinlikle bir şey yemedi. Kıza yürümeye devam etmesini işaret etti ve kız yürümeye devam edince adam geri çekilerek birkaç adım gerisinden onu takip etti. Adamın gözlerinin ensesine dikildiğini hissedebiliyordu.

Kalen ve Mikel'in gruplarını yoğun bir şekilde çalıştırdıkları stüdyoya varır varmaz hepsi ayrıldılar.

Kendi köşelerine çekilip kendilerine verilen şarkı sözlerini ve parçayı gözden geçirdiler. Isobel'inki sürükleyici, akıldan çıkmayan bir enstrümantaldı - onun sözlere göre seçeceğinden biraz daha yavaştı ama Mikel kendi tarzlarında söyleyebileceklerini söylemişti, Bunun sözleri biraz değiştirebileceği anlamına geldiğini varsaydı. Günün geri kalanında şarkıyla ne yapacağını düşündü, ama sonunda tuvalete gitme vakti geldiğinde bunu aklından çıkardı. Stone Dahlia.

Bu kez oraya grup olarak yürüdüler ama fuayedeki kadın diğer Alfalarla birlikte beklemelerine izin vermek yerine onu, Kalen'i, Mikel'i ve Oscar'ı merdivenlerden aşağı indirdi.

İlyas ve Cebail'in kalmasına izin verildi.

Kalen beklemek için bir kabin talep etti, kalabalığın arasından sıyrılıp yaklaşan garsona el salladı, coşkulu selamlamasının yarısı kendisine ihtiyaç olmadığını anladığında durdu. Isobel parmaklarını gergin bir şekilde birbirine geçirdi ve birkaç dakikada bir girdikleri kapıya .

"İmzalanması gereken bir sürü evrak var," dedi Mikel sakince, ayak bileklerinden birini dizinin üzerinden geçirip yaralı ellerini yeğinin üzerinde gezdirerek.

Diğer tarafını tutmuş olan Oscar elini onun kalçasına atıp kavradı. "Yakında uçacaksın, tavşan. Diğerleri için endişelenme."

"Yüzmek mi?" diye sordu, vücuduna yayılan karıncalanmayı görmezden gelerek. "Bu sefer havaya mı çıkıyorum?" Oscar'dan Kalen'e baktı.

Kalen parmaklarını sabırsızlıkla masaya vuruyordu ama kızın sorusu üzerine durdu ve ölçülü bir bakışla ona baktı. "O tür bir yüzmeyi kastetmedi."

Gözlerini kırıştırarak başını Oscar'a çevirdi. *Uçma hissini biliyor muydu?* "Sen de mi bağlandın?"

Oscar güldü, sesi boğuktu, sanki bunu yeterince sık yapmıyormuş gibi. Gerçekten de yapmıyordu, çünkü güldüğü zaman çok *güzel* oluyordu, başını arkaya yatırırken koyu renk bukleleri boynunu gıdıklıyor, keskin kesici dişleri parlıyordu.

Kalen bile kıkırdadı.

"Hayır," dedi Oscar sonunda, eli kızın kalçasından daha da yukarı kayarken. "Benim o kadar sabrım yok."

Oscar onu hiç görmediği kadar sakindi, koyu renk gözlerinde bir tür beklenti odağı kaynıyordu. Muhtemelen geleceğinde acil şiddet vaat ediyordu. Aralarındaki bağ kurulduğundan beri sık sık gizlice Stone Dahlia'ya gidiyordu ve genellikle yatakhaneye birkaç taze içkiyle dönüyordu. çürükler ya da kesikler. Çarşamba günü o kadar geç gelmişti ki, sabah odasından çıkarken onu yakalamıştı. Adımlarında bir gevşeklik vardı, odasında kaybolmadan önce ona neredeyse manik bir sırtış fırlatırken dişleri kanlıydı. Mikel de Taş Dahlia'da endişe verici bir düzenlilikle şiddete başvuruyor gibi görünüyordu, ancak daha az yaralanmayla geri dönmüştü.

Isobel'in yanıtı daha formüle etmeye bile başlayamadan öldü. Kalabalık koridorda gözünün önünde beliren tanıdık bir figür dikkatini çekti. Gözlerini esmere dikti ve Eve'in gözlerini kapatan iki bandı görünce nefesi kesildi. Boynundaki bir zincir tarafından yönlendiriliyordu.

Isobel nefes alamıyordu, göğsü daralırken bile başı panik ve alarm içinde zonkluyordu... çünkü gördüğü şey

Doğru.

Eve'in ince boynunda altın bir tasma vardı ve tasmaya ince bir altın zincir bağlıydı. Siyah yüz maskeli bir adam ona önderlik ediyor, Eve'in nasıl tökezlediğini ve arkasına yapışmak için nasıl acele ettiğini umursamadan yürüyordu. Isobel sarsılarak ayağa kalktı ama Oscar onu tekrar aşığı çekti.

"Seni öldürmek için elinden geleni yaptı," diye hırladı, kara gözleri Omega'ya takılmıştı. "Onun için üzölme amına koyayım."

"Ona bir köpek gibi davranıyorlar," tısladı Isobel.

"Sorunu göremiyorum." Oscar, Eve'den uzaklaşarak onu görmezden geldi. "O seçimlerini yaptı. Uyarıldı."

"Burada kimse *seçim* yapmıyor, değil mi?" Isobel dikkatini . Ne tasmadan, ne zincirden... ne de yamalardan.

Boğazı , gözleri ateşlendi.

"Sen de en az onun burada sıkışıp kaldın," diye uyardı Mikel, Eve gözden uzak bir geçide çekilirken koridorun öbür ucuna bakarak. "Ben olsam onun için çok üzölmezdim. Senin buraya getirilmeni sağlayan oydu. Teminatını toplayan oydu. O Seni tehdit ederek itaat ettiren kişi. Burada onun başına ne gelirse gelsin, unutmayın ki sizin başınıza da onun yüzünden gelebilir."

eş kefillikleri ve ilişkiler

ISOBEL, KALENSOYUNMA ODASINDAKİ DOLAPLARIN ARASINDA BİR İLERİ BİR GERİ GIDIP GELİYORDU.

küçük mutfığa gidip tekrar geri döndü. Şimdi düşününce tuhaf bir soyunma odası olduğunu fark etti. Ayrıca hiç Koltuğundaki kitaptan başka Kalen'bir şey kalmamıştı. Mobilyaların hiçbirinin onun tarafından seçilmediğinden emindi. Işıklandırmasından ahşap askı yapısına ve sahne koleksiyonuna kadar tamamen onun küratörlüğünü yapmış gibi görünen performans odasıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Soyunma odası çok daha geçici, daha az kişisel bir alan gibi görünüyordu.

Mutfak lavabosunun yanındaki küçük tezgâha fırlatmadan önce *telefonuna* baktı -hâlâ *bir şey yok*-.

Kalen gergindi, saati kontrol ediyordu. "Gitmemiz gerek-" diye sözünü kesti, hâlâ telefonuna bakıyordu. "Mesaj atmışlar."

Telefonuna uzanırken neredeyse takılıp düşüyordu ve grup mesajına tıkladığında kalbi küt küt atıyordu.

Elijah: . Moses ve Cian'a ben sponsor olacağım. Gabe'in elinde Kilian, Theo ve Niko var. Theo ve Moses'ı bir arada tutmaya çalışmadılar bile.

Kalen telefonunu cebine geri koyarken, "Bunun için şükürler olsun," diye inledi. "İçeri girme zamanı Sigma."

Ona doğru yürüdü, birkaç santim uzakta durdu, üç parçalı kıyafetine rağmen vücudunun sıcaklığını hissedebileceği kadar yakındı.

takım elbise giyiyordu. Eğer daha iyisini bilmeseydi, onun diğer milyarderlerle birlikte kulübe ait olduğunu düşünürdü. Ama Kalen'in sadece dört takım elbisesi vardı. Hafta boyunca bunlardan üçünü değiştiriyor, sonuncusunu Stone Dahlia'da görünmek için saklıyordu. Pazartesi gecesi onu giymişti ve şimdi yine onu giyiyordu.

Ceketi, yeleği ve pantolonu aynı koyu, zengin bordo rengindeydi ve uyumlu bir bordo ipek cep vardı. Gıcır gıcır beyaz gömleği ve vintage desenli kravatıyla tezat oluşturan bu takım ona o kadar yakışıyordu ki, terzide diktirilmiş olmalıydı. Her zaman giydiği siyah deri oxfordları giyiyordu, ama kusursuz bir şekilde muhafaza edilmişlerdi ve parıl parıl parlıyorlardı. Takım elbise dar kesimliydi. Yakaları dar, sert kesimli, kumaşı iri gövdesi üzerinde nefis bir şekilde uzanıyordu.

Ona son dokunuşunun üzerinden dört gün geçmişti ve yeniden başlamanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değilmiş gibi ona baktı. Sonunda bir parmağını kaldırarak onun dalgalanan ipek kolunun kenarını yokladı.

"Bunun altında ne var?" diye sordu. "Bir oyun kıyafeti."

Kaşlarını kaldırdı. "Göster bana."

Belindeki fermuara uzandı, çekiştirerek indirdi ve elbisenin topuklarına kadar düşmesine izin verdi; elbise gibi siyahtı. Pijaması düz gri, fitilli pamuktandı ama kalın değildi. Sosyal medyadaki fitness modelleri tarafından giyilmek üzere tasarlanmıştı, içinde gerçekten yaşanmak için değil.

"Pamuğun iplerle birlikte iyi hissettireceğini düşündüm," dedi. Ellerini ceplerine soktu, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, sarı-altın gözleri kızın kalçalarına kaydı.

"Niko'nun sana verdiği morluklarla bir ilgisi yok mu?"

Kızardı ve ellerini kalçalarının üzerinde gezdirdi. Tulum, saten zıbınının çok daha fazlasını örtüyordu. Ve Şort çok kısaydı, sadece kıcını örtüyordu ve kolları sadece ince kayışlardan oluşuyordu. Yine de... Kalen haklıydı. Niko'nun vücudunda bıraktığı soluk izlerden bazılarını kapatacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

"Ayakkabılarını çıkar," diye emretti Kalen, o cevap veremedi ya da morluklardan nasıl haberdar olduğunu sorgulayamadan.

Topukluları atmak için hızla eğildi ve adam ona elini uzattı. "Farklı yapmak istediğin bir şey var mı?"

"Kafamın içinde kalabilir misin?" diye sordu tereddütle. "Beni rahatlatmaya yardımcı ."

Kadın elini onun elinin içine koyarken, adam onaylar gibi bir ses çıkardı. Avuç içi sert ve sıcaktı, tutuşu solgun parmaklarını saran.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu, henüz kapıya doğru ilerlememişti. "Yapmayı en çok sevdiğin şey nedir?" diye sordu.

Keskin sırtışı tekrar belirdi, kısa ve acımasız. "Orada yapabileceğim bir şey yok."

"O zaman..." Nefesinin titrediğini hissetti, bakışları onun eline düştü. "Sadece tekrar yüzmek istiyorum. Bir süreliğine başka birini ya da başka bir şeyi düşünmek istemiyorum."

Başını salladı, gözleri yumuşadı. "Benim kurallarım aynı, ama özellikle bu gece. Dikkatinin her zaman üzerimde olmasını istiyorum."

Gösteri salonuna doğru ilerledi ve onu küçük, yükseltilmiş platformun ortasına getirdi. Kalabalık bir şey için heyecanlıymış gibi birkaç sessiz fısıltı duyduğuna yemin edebilirdi. Bakmaya cesaret edemedi ama geçen seferkinden daha fazla gözün üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Hatta nefes alışlarını bile duyabildiğini hissetti.

Kalen sahne alanına geçerek bir şarkı seçti ve odayı, dudaklarından hafif, rahatlamış bir nefesin süzülmesine neden olan müzikle doldurdu. Bu kez yumuşak bir enstrümantal parça değil, biraz daha modern, baştan çıkarıcı bir tonu ve hafif ürkütücü bir melodisi olan bir şeydi.

Şarkıcının alçak, kısık sesi odadaki havayı elektrikleştirmeyi başardı ve gerilim dolu bir alan yarattı. Kalen, bir kolunun altına asılmış küçük bir masa, birkaç farklı renk ve ip ve bir çeşit malzeme diğer koluna asıldı. Masayı istediği yere yerleştirdi, ipi yere serdikten sonra malzemeyi masanın üstüne attı. İnce ve lastiksi görünüyordu, bir çeşit ipeksi kaplaması vardı.

Onu kollarının altından kaldırdı ve masanın kenarına oturttu, malzeme onun ağırlığını hafifçe emerek masayı başka türlü olabileceğinden çok daha rahat hale getirdi.

Onu tekrar kaldırdı, masada daha arkaya oturması için yeniden ayarladı ve sonra bacaklarından birini kaldırdı, masanın kenarına çentik attı, parmakları hassaslaşmış bacaklarına sert bir şekilde sürtündü

Derisi. Sinirleri yanıyormuş gibi hissediyordu ve bu onu ürkütüyordu. Adamın dokunuşu ayağının kemerinden aşağı indiğinde sarsıldı ve yüzünde kısa bir süre için bir gülümsemenin gölgesi belirdi. Siyah bir ip ve soluk leylak rengi bir ip aldı, ayak bileğinin etrafında bir kelepçe oluşturduktan sonra ipi her seferinde yarım el genişliğinde kaval kemiğinden yukarı çıkardı ve her bir açıklığı baldırı boyunca güzel bir kıvrımla birleştirdi. Dizine ulaştığında ipleri asılı bıraktı ve diğer bacağına geçerek aynı modeli tekrarladı, şimdi her iki bacağı da masanın kenarına dayanmıştı.

Onun çalışmasını izlemek neredeyse hipnotize ediciydi, desenler Gabriel'in bilgiç beynini bile memnun edecek şekilde teninin üzerinde kıvrılıyordu. Bacakları desenlendiğinde, onu dizlerinin altından tutup tekrar masanın kenarına sürükledi ve sonra kalçalarını kavrayıp kaldırdı.

Dizler, diye kafasının içinde konuşarak onu tekrar sarsmış.

Bacaklarını altına sıkıştırıp diz çöktü, ama adam kalçalarını aşağı indirmede, bu yüzden masayı örten hasıra minnettar olarak dik bir şekilde diz çökmeye devam etti. Başka bir çift siyah ve soluk renkli Leylak rengi ipleri omurgasının etrafına dolayarak kıcının hemen üzerinde durana kadar sırtından aşağıya doğru yavaşça indirdi ve sonra kalçaları için bir çeşit koşum takımı oluşturmaya başladı.

Arkasından yürüdü, ipleri kızın kıvrımına sıkıştırdı. Bir düğüm atıp ipleri bacaklarının arasından geçirmeden önce kalçasıyla buluştu. Ön tarafına döndü, ipleri yukarı çekip leğen kemiğinin üzerinden geçirdikten sonra kollarını onun etrafında doladı ve omzunun üzerinden bakmak için öne doğru eğilerek ipleri arkasından . Bacaklarının arasında yarattığı düğüm mükemmel bir şekilde konumlandırılmıştı, böylece çekiştirdiğinde göbeğine sürtünerek vücudunun titremesine neden oldu.

Derin, sert bir nefes çekti, sanki düğümün sürtünmesinden ne kadar nemlendiğinin kokusunu alabiliyordu. Geri çekildi, elleri kalçalarının üzerinden aşağıya, kıcının pamukla kaplı gergin etine kadar indi, her yanak şimdi iple mükemmel bir şekilde çevrelenmişti, Omurganın en alt noktasında bir çeşit desen yarattı. Onu tam olarak kavramamıştı ama elleri o kadar büyüktü ki benzer bir etki yaratıyordu.

Vücudundaki gerginliğin bir kademe daha arttığını hissetti, onu *kavraması* ve *sıkması* için duyduğu çaresizlik onu hüsrana uğrattı. Kaymaya başladı dikkati dağılmışken duvarını yıkarak zihnine girdi.

Ellerinin yerleşimi. Bu sefer saçlarını yolundan çekmedi, ama bir omzundan diğerine kaydırıp topladı ve parmak uçlarını her zaman kafa derisinde gezdirdi.

Göğsünü bağlayıp onu yavaşça büyüğü altına alırken, kendini tamamen zihninin içine yerleştirdi. orada olduğunu biliyordu ama onu dışarı itemeyecek ya da kendisini kurtarmaya çalışamayacak kadar meşguldü.

Zihinsel engeller, ki bunu özellikle ondan orada olmasını istemiş olmasına rağmen yapmış olabilir. Bu sadece ani bir tepkiydi.

Duygularını *ondan* ayırmayı başararak tek yönlü bir bağlantı yaratmış olmasına rağmen, onun orada olma ihtiyacını hissedebiliyordu.

Onun ne kadar rahat olduğunu bilmek istiyordu.

İplerin nerede çok sıkı olduğunu.

Nereye sürtündüklerini ve nerede gevşediklerini.

Rutin olarak ipi bacaklarının arasında kaydırıyor, giderek artan nemli noktaya sürtünüyor, bunu sıradan ya da tesadüfî gibi gösteriyor, ancak içsel duygularını da dışsal tepkileri kadar dikkatle gözlemliyordu. Kızın titremesi hoşuna gidiyordu, çünkü hemen anlıyordu ki

ona bunu nasıl yaptıracağını öğrendi ve sonra bunu sık sık yaptı.

Göğüs uçlarını zararsız dokunuşlarla fırçaladı, her Küçük tomurcuklar diken diken olup tulumunun pamuğunu delene kadar etini sıyırmak için ipi göğsünden geçiriyor ya da döndürüyordu ve uzuvlarında kalıcı bir titreme yerleşmişti. Tamamlanmış göğüs kayışını incelerken gözleri koyu, dumanlı bir altın , ifadesinde başka bir şeyin parıltısı belirdi ve kız anlamlandıramadan kayboldu.

Acı mı?

Göğüs uçlarına bakıyordu, başparmakları göğüs kafesini kavrarken göğüslerinin alt kısımlarında geziniyordu. Parmaklarını koşum takımına doladı, onu öne doğru çekmek için kullandı, onu Kadın tekrar masanın kenarına gelene kadar küçük hareketlerle ona doğru diz çökerek yürüdü. Kollarını önünden çekti ve göğüs kemerinin yanından geçirdiği ipi dirseklerine kadar geniş, baklava desenli bir şekilde çaprazladı.

Karmaşık bir şekilde bağladı, kollarını birbirine yapıştırdı ve bileklerinden bağladı. Uçları uzun bir ip bıraktı ve bu ipleri, üzerlerinde asılı duran siyah bir karabinaya dolayarak halatlarıyla bir makara sistemi oluşturdu. O

Yavaşça ipin gevşek ucuna baskı uyguladı ve bağlı kollarını başının üzerine çekip orada sabitledi.

Karabina üstlerindeki ahşap direğe bağlıydı ve onu direğe sabitleyen ipe uzanmasına ve kendisinden uzağa çekmesine izin veriyordu. Bu, Isobel'in vücudunun üst yarısını hemen geriye doğru çekti, ancak Isobel yeni pozisyona alışmaya çalışmadan, adam kalçalarını yakalamış ve onu döndürmüştü. Isobel'in dizlerinin arasını açtı ve tüm gücüyle

O uzaklaşırken sallanmamak ya da yana savrulmamak için çekirdek gücü. Kalabalığın nefes nefese kaldığını duyabiliyordu, müzikten bile, sanki etkileyici bir şey yapıyorlarmış gibi.

Belki de öyleydiler. Hiçbir fikri yoktu.

Kalen onun görüş alanından uzak durdu ama sol dizinin altından bağladığı ipin hissedebiliyordu. Elleri baldırında geziniyor, ip daha önce oluşturduğu desenin içine girip çıkıyordu, sonra ayağını kavradı ve topuğu kışının altına gelene kadar bacağını geriye doğru bükerek dengesini daha da bozmakla tehdit etti. Bacağını bu pozisyonda sabitledi ve ipi kalça kayışına bağladıktan sonra işlemi diğer bacağıyla tekrarladı.

Birdenbire sadece dizlerinin üzerinde dengede durmaya başladı, vücudu öne doğru eğildi ve kolları üzerinde asılı kaldı. Elini omurgasının ortasından geçirerek göğsünün arkasına ve kalça kemerine ipler ördü. Onu kaldırmadan önce uyarmadı ve yavaşça havaya yükselirken vücudunun etrafındaki ani basınç kafa karıştırıcıydı. Onu fazla kaldırmadı ama masayı altından kaydırarak kadar kaldırdı. Onu sahnede bıraktığı saniyeler

Masayı destek alanına geri götürürken tek başına hissettiği dehşet, adam geri dönüp onu nazikçe bir o yana bir bu yana salladığında hissettiği muazzam rahatlamayla kıyaslanamayacak kadar korkunçtu. Askı yüksekliğini ayarladı ve bazı iplerini kaydırarak dokunuşları yatıştırıcı ve keşfediciydi.

Başını yana eğdi ve kalan her düşüncesinin Kalen'in parmaklarının ince baskısına daraldığı o yüzen boşluğa ne zaman sürüklendiğinden emin değildi ama tıpkı son seferinde alkışlarla sarsıldı.

Kalen onunla işini bitirmişti. Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bacaklarından birini çözdü ve ayağını yere koymasına yardım etti. Adam kalçalarını, sonra diğer bacağını, sonra göğsünü ve kollarını bırakana kadar parmak uçlarında dengede durdu. Nasıl ayakta durduğunun ya da adamın onu tüm bu süre boyunca ayakta tutup tutmadığının farkında bile değildi.

Ama sonra kız onun kollarındaydı ve adam onu soyunma odasına geri götürüyordu. Onu kanepeye götürdü ve başka bir kapı açılırken kucağına oturttu.

Dostlar, diye düşündü uykulu uykulu, kokuları baş döndürücü bir parfüm yaratırken Kalen'in göğsüne doğru sarktı, başı boynuna düştü. Nedense konuşmadılar ama hepsinin yakınlaştığını, odanın etrafına yerleştiklerini hissedebiliyordu.

Kalen, kol sargıları hariç iplerin çoğunu hâlâ ona bağlı bırakmıştı ve göğüs kayışından başlayarak onları sessizce çıkarmaya koyuldu. Meme uçlarını tekrar okşadı, bu sefer dalgınca, sanki alışkanlıkla yapıyormuş gibi. Kız titredi, boğazına boğuk bir ses takıldı ve adam fark etmemiş gibi devam etti, ancak çözülmesi yatıştırıcı hareketini kaybetti, titrek, sarsıntılı bir kenar haline geldi.

Özel odaya geçer geçmez aralarındaki enerji değişmiş gibiydi. Daha az kısıtlanmış, daha ağır ve daha sıcaktı ama yine de kontrollü bir yanmaydı. Yabancıların kalabalığı olmadan, onu özel olarak aynı pozisyonda bağlarsa nasıl hissedeceğini merak etti. Daha önce fark etmemişti ama şimdi hayal ettiğinde, adam onun bükülmüş, bağlanmış ve ayrılmış bacaklarının arasına rahatlıkla girebilirdi. Destek alanında büyük bir makas görmüştü.

-muhtemelen güvenlik için, eğer birinin bağlarından çabucak kurtarılması gerekiyorsa- ama bu makas aynı zamanda tulumunun dikişine de sığabilirdi...

Göğsünde ve zihninin içinde bir hırıltı yükseldi.

Hâlâ buradayım Carter, diye azarladı bağın içinden.

Kalen az önce ipinin bükülüğü ve ellerinin sahiplenici kavrayışıyla vücudunun her tarafına sahiplik damgası vurarak o kadar uzun zaman geçirmişken sınırların dışında olduğunu hatırlamak zordu ve kafasındaki uçuşan his de yardımcı olmuyordu.

Adam onu incitmeden ya da pozisyonunu bozmadan kalçalarına dolanmış ipi sökmeyi başarırken, kadın göğsüne daha da sokuldu. Bacaklarındaki bağları çözdü ve hemen masaj yapmaya başladı.

"O iyi mi?" Moses sessizce sordu.

"Sonra bacakları kaşınıyor," diye Kalen. "O iyi. Isobel, kes şunu."

Adamın ses tonundaki emirle sustu ve neyi yanlış yaptığını merak etti. Burnunu adamın boğazına sürüyordu, değil ? Onu yalamış mıydı? Hatırlayamadı.

"Çok kötüsün." Onun tenine karşı dudak büktü.

"Biliyorum," diye yatıştırdı, ellerini hafifçe omurgasında aşağı yukarı gezdirerek.

Onun içinde daha da eridi, vücudu ağırlaşırken gözlerini kapattı. Bu his her , sonsuza dek sürmesini istiyordu. Sanki saatlerce dans etmiş gibiydi, vücudu bitkin düşmüştü, teni

Yorgunluktan kaskatı kesilmişti ama zihni yüzüyor, her seferinde vanilya dolu derin bir nefes alarak yavaşça gerçekliğe dönüyordu.

Gerçekliği yaşayan bir kabus değildi; umduğundan daha mutluydu ve birçok insanın durumu çok daha kötüydü ama yine de bir ya da iki saatliğine unutmak güzeldi. İçindeki tüm sıkıntıları Ironside'daki hayatının endişeleri, beklentileri ve baskıları. Hiçbir zaman gerçekten *durup* eğlenmemişti, bu yüzden Kalen'in ona bu deneyimi yaşattığı için minnettardı.

Teşekkür ederim, dedi, bağ aracılığıyla. *Yaptığınız şey gerçekten çok özel.* Tüm bu zengin ve önemli insanların neden bu kadar insanlar gelip onun gösterisini izlemek istiyordu. İnanılmaz derecede karmaşık ve zor bir şeyi nefes almak kadar kolay gösterdi. Onu sahneye çıkardığı anda, bir kadın gibi açıkta ve savunmasızdı. Çırılçıplak bir bebektir ve sonra onu yavaşça örttü, yavaşça kaldırdı, yavaşça onu gerçekten örtmeden uçan güzel bir kuşa dönüştürdü. Bu bir teşhir ve kalkanlama, keskin bir sömürü ve dikkatli bir koruma süreciydi.

Bu, Kalen'in kulüpteki varlığı için çarpıcı bir metaforu. Onu kötüye kullanmaya ve istismar etmeye çalışmışlar, insanların cinsel bir ilişki içinde görmek isteyeceklerini bildikleri bir Alfa metası olarak sürüklemişlerdi.

Çünkü o *güzel* bir adamdı. Onların kendisini kullanmasını alıp tersine çevirmiş ve tüm hareketini *kontrol* üzerine kurmuştu, *güç* hakkında. Her şeyi kendine geri verdi ve karşılığında kalabalığındaki insanları güçsüz kılmayı teklif etti.

Ama şimdi... her zamanki hedeflerinin yerini almıştı.

Seyircilerin ara sıra çıkardığı mırıltılardan ve hışırtılardan, adamın ona dokunma normal bir dokunuş olmadığını anlayabiliyordu. Yöntemini, tıpkı onun yaptığı gibi bu kafesi kendi kafesi haline getirebilecek şekilde ayarlıyordu.

Duyularına su basıyor ve onu uçuruyordu, kapıdan içeri girdiği anda tüm gerçek özgürlükleri elinden alınmışken ona özgürlük veriyordu.

"Oraya geri dönmeliyiz," dedi Kilian ve onun yaklaştığını hissedebiliyordu. "Sakıncası var mı?"

Kilian'ın kollarına atıldı. Adamın elleri onu kalçalarından tutarken, kadın kendini ona sardı.

Çok yumuşak görünüyordun, diye fısıldadı onun zihnine.

Bir yanıt veremeden sırtına bir el inmiş, Oscar'a uzatılırken bacakları düşmüştü. Oscar onu kaldırdı.

Mutfak tezgahının serin fayansları gibi hissettiren bir zeminde, elleri yanaklarındaydı ve yüzünü boynundan çekiyordu. Dudaklarını acı veren bir nezaketle öptü, ona o kadar şefkatli davrandı ki bu hareket tembel, doygun sersemliğini bozmadı. Oscar geri çekilirken, şokun bağlarında pıtır pıtır patladığını, küçük damlacıkların yağdığını hissedebiliyordu.

"Dövüşüme gitmeliyim," dedi ve kapıya doğru yürümeden önce onun kalçalarını sıktı.

Dikkati dağılmış gibiydi, sanki her zamanki şiddetini ve saldırganlığını önündeki kavgaya yönlendiriyordu.

Her kimle karşılaşacaksa onun için üzülüyordu.

Oscar'ın kapıdan izleyemeden Gabriel onun yerine geçti.

"Mükemmeldin," diyerek yakınlaştı, elleri kalçalarına doğru kayıyordu. İşte o zaman bir şeylerin ters gittiğini fark etti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, adamın kırmızı gözlerini yakalayarak.

"Sadece biraz sarsıldım." Gabriel de onu öpmek istiyormuş gibi kızın ağzına baktı, kaşları çatılmıştı. "Elli yabancının yarı çıplak ve açıkça tahrik olmuş eşine bakması hiç de rahat değil." Ona sıkı bir sırtıış attı ve geri çekildi, elleri esnedi.

Elijah konuşmadan yerini aldı. Sadece alnını onunkine yasladı, gözlerini kapattı, elleri kalçalarını yukarı itti, parmakları tulumunun eteğinin altından kaydı. Ellerini daha da içeri soktu, pamuğu gererek çıplak kışını kavrayabildi. Onu tezgâhın kenarına sürükledi, gözleri sert ve kısık bir şekilde yüzünde gezindi. "Vücudunu düzenleyebileceğin tüm güzel yolları görmekten asla yorulmam," dedi parmaklarını esneterek. "Ama bunu bir daha izleyemezsem beni affet. Kalabalıkta olmaz."

"Tamam," diye başardı.

Ağzının kenarını öpmek için eğilmeden önce boğazından bir gıcırtı çıkaracak kadar kabaca onu sıktı. "Bugün iyi iş çıkardın."

Ellerini zorla kızın tulumundan çıkardı ve Oscar'ın yaptığı gibi kapıya doğru yürüdü. "Cian, Moses- oraya geri dönmemiz gerekiyor."

Moses Isobel'in yanında durdu, çenesini sıktı ve ağzını kendi ağzına doğru çekti. Isobel dudaklarını ayıracak kadar şaşırdı ve bu kez daha güçlü olmak üzere bağlarından bir başka şaşkınlık damlası aktı. Moses'ın öpücüğü, yaz tatilinden önce Theodore'un kapısında onu öptüğünde olduğu gibi nazikti. Yavaş ve şehvetli bir öpücüktü bu, kızın nefesini kesmeye yetecek kadar. Geri çekildi, eli çenesinden boynuna doğru ilerledi, uzaklaşırken göğsüne sürtündü, Elijah'a yetişirken aralarında tek bir kelime bile geçmedi.

Kendini toparlayamadan Cian onu kollarına aldı, boynunun dibindeki açıkta kalan deriyi derin derin içine çekti ve onu daha yukarı çekmek için vücudunu itti.

"Yakında görüşürüz," diye mırıldandı kulağına, sonra onu tekrar aşağı kaydırıldı.

Kendini bankta sabitlemek için bir elini uzattı, bağları sevinçle kıpırdanıyordu. Kilian ve Gabriel kapının yanında toplanmış, Theodore ve Niko'ya bakıyorlardı. İki Alfaya bakmasına bile gerek kalmadan ikisinin de parçalanmış olduğunu anladı. Theodore'un kıskançlığının göğsüne baskı yaptığını hissedebiliyordu... ve Niko'nun

Öfke. Theodore'un ona doğru adım atmasıyla aynı anda ona doğru hareket etti ve ona sarılmak için eğildiğinde ayağa fırladı. Hafifçe kıkırdadı, göğsünü onunkine dayayarak rahat bir nefes aldı, eli saçlarının arasına girdi ve başının arkasını kavrayarak geri çekti. Onu tuttu

Dudakları onunkilere çarparken, öpücük kısa ama sertti. Ağzına vurulmuş bir damga gibi hissetti.

Onu yere bıraktı ve Niko'yla yüzleşti, ne yapacağından emin değildi. Onu tekrar korkutmak istemiyordu ama artık güvenceye ihtiyacı olan sadece Alfalar değildi. İçindeki bir şey onu her bir arkadaşını kontrol etmeye, aralarındaki bağı yeniden kurmaya ve onları birbirine bağlayan sert, tedirgin ipleri yatıştırmaya itiyordu.

Niko sert bir nefesle gevşedi. "değil. Yapmak zorunda değilsin."

Bu ona bir hafta önce, ilk kez birbirlerine bağlanmadan önce ağacın altında söylediği sözleri hatırlattı.

Benden daha fazlasını isteyebilir misin?

Bu adamın kalbini bu kadar sıkı sıkıyı bırakmasına ihtiyacı vardı; zaten onun için çok fazla kanıyordu.

Kollarını hızla onun beline doladı ve başını göğsüne yasladı. Temas ettiği vücudunda bir dalgalanma oldu ve onun için çok hızlı hareket ettiğinden endişelendi, ancak kolları onu sıkıca sardı ve ona izin vermedi. Çekil.

Kokusu, en son ne zaman birlikte olduklarını .

baş başa ve o da aynı şeyi düşünüyor gibiydi,

Çünkü onun karnında büyüyen şişliğini hissedebiliyordu. Theodore, Kilian ve Gabriel'e kapının yanında katılmak için dönmeden önce, ona zarar vermediğini kanıtlamak zorundaymış gibi ellerini göstererek kendini uzaklaştırdı. Onlar odadan çıkarken Gabriel sırtına bir tokat atarak bir şeyler mırıldandı.

Onu Kalen ve Mikel ile yalnız bırakarak.

"Şey," dedi Mikel, kaslı kollarını kavuşturup dolaplardan birine . "İşler kesinlikle gelişti."

Yüzleri kapalı ve duyguları gizli olduğu için nasıl hissettiklerini anlamaya çalışarak aralarına baktı.

"Acaba... yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu endişeyle.

Kalen duruşunu değiştirdi, bir ayak bileğini dizinin üzerinden geçirdi, kollarını kanepenin arkasına doğru , kaşlarından biri ona baktı. Eğlenmiş gibi mi görünüyordu?

Mikel ona baktı ve kaşları aralarındaki konuşulmamış bir soruya cevap verircesine yukarı kalktı.

"Sanırım birkaç çizginin aşıldığını söylemek yanlış olmaz." Mikel dikkatini ona geri verdi. "Seks artık bir ahlak meselesi değil, Ama daha çok *ne zaman* olacağı önemli. Sen bizi çekici buluyorsun, biz de seni çekici buluyoruz ve *aramızdaki* bağ, bize sahiplenilmek istiyormuşsun gibi baktığında seni *tamamen sahiplenmemizi* gerektiriyor çünkü sen bizim lanet olası eşimizsin." Isobel nefesini içine çekip kendini sakinleştirirken

diğer Alfalar yerine kendisinden ve Kalen'den bahsettiğini çok yavaş bir şekilde fark etti. "Yani bir gün, birimiz ya da ikimiz kırılacağız ve sen öyle bir ele geçirileceksin ki, içinin bizim iddiamızla kaplanmadığı bir zamanı bile hatırlamayacaksın. Bu bir uyarıdır, Isobel. Benim için başını sallama."

Titrek bir baş hareketiyle çenesini aşağı doğru salladı.

"Bu istediğın bir şey mi, ?"

"Bunu istememe izin var mı?" Kendisine kayıtsızca bakan Kalen'e hızlı bir bakış attı.

"İstediğın her şeyi istemeye hakkın var," dedi Mikel. "Bu senin vücudun Sigma. Senin kalbin. Onu kiminle paylaşacağın seni ilgilendirir."

"Grup içinde," diye düzelitti Kalen. "Güvenlik nedeniyle."

Mikel ayrıca "Cinayeti önlemek için," diye belirtti.

"O zaman... evet." Yutkundu. "Seks değil. Şu anda değil," çabucak ekledi, bu düşünceyle içi açlıkla sıkıştı.

"Ama... genel olarak."

Mikel ona gülümsedi, nefesinin kesilmesine neden olan orantısız bir gülümsemeydi bu. "Güzel," dedi. "Seninle bu alanın dışında kalmayı planlıyorduk ama sonra bağ zarar gördü, sonra bağ *tamamlandı* ve şimdi her şey değişti. Ama eğer herhangi bir noktada bunu istemezsen, her şey eskisi gibi olacak, hiçbir tepki olmadan, tamam mı? Bu bağ bizi bir araya getiriyor olabilir ama istemediğımız bir şeyle uğraşmayız. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Durakladı, ona baktı, gülümsemesi kayboldu ve yerini sert bir ifadeye bıraktı. "İsteksiz demek kırmızı demek. Diğer her şey istekli, çığlık atıyor ve ağlıyor olsan bile. Sadece belirtmek için."

Dudağını çiğnedi, midesinde sinirler tepetaklak oldu. "Anlıyorum."

"Güzel. Bu sonraki kısmı biraz daha kolaylaştıracak. Git Kalen'in önünde dur."

Kalen hâlâ tembelce uzanmış, sert gözleriyle ikisini süzüyordu. Ona doğru yürüyüp iki yana açılmış kalçalarının arasında durduğunda yeniden titremeye başlamıştı bile. İkisinin de ne yapacağı belli olmazdı ve "seks yok" yorumunun hâlâ geçerli olduğunun farkındaydı. başka şeyler için bolca yer bıraktı. Küçük metal toplar ve Mikel'in aklına gelen diğer çılğınca fikirler gibi.

Arkasında Mikel'vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu ama de Mikel'in elleri beline yerleşip göğüslerinin yanlarından omuzlarına doğru ilerlediğinde ve başparmakları tulumunun askılarına takıldığında sıçradı.

"değil," diye mırıldandı Kalen. "İp makasımı kullan; diğer odadalar."

Mikel geri çekildi, bir kapının açılıp kapanma sesi kalan sessizlikte ürkütücü bir yankı yaptı. Kalen öne doğru eğildi, altın

Gözleri ona kilitlenmişti, elleri dizlerinin arkasında geziniyordu.

"Benimle dalga geçmenin yanına kalacağını mı sandın prenses?"

Mikel'in ne dediğini tam olarak anladığında onun gürlemesi tüm vücudunu titretti ve Mikel yeniden ortaya çıktığında *sarı* kelimesi neredeyse dudaklarından fırlayacaktı.

Çünkü *biliyordu*.

O pisliğin onu tekrar cezalandırmak üzere olduğunu biliyordu. "En alttan başla," dedi Kalen.

Bıçağın soğuk metalinin uyluğunun dış tarafındaki ucunun altından kaydığını, dikiş boyunca kesildiğini, pamuğun kalçası boyunca ayrıldığını hissetti. Ve sonra adam parmağıyla onu şaşırtarak

tulumunun kasıklarından tutup vücudundan uzaklaştırdı. Makası kalçasında hissetti ve malzemeyi keserken çıkardığı sesi duydu. Mikel makası kanepeye fırlattı ve kalçasında açtığı yarığın iki yanından tutarak tulumunu koltuk altına kadar yırttı. Mikel ön tarafına uzanıp tulumu tekrar kavrayıp yırtarak göğüs kısmından yırtarcasına açarken, Kalen'in eli kızın boynuna doğru gidip onu yerinde tuttu, gözleri kızın gözlerinde sakindi. Göğüsleri dışarı fırladı ve Kalen'in Gözleri aşağı kaydı. Dudaklarını yaladı, gözleri yavaşça kızın yüzüne geri dönerken göğsü genişledi.

Mikel yırtık pırtık giysilerini çıkarmadı, elini sırtında, kürek kemiklerinin arasında düzleştirirken, ellerini Kalen'in sert kalçalarına dayamak zorunda kalana kadar onu ileri, daha aşağı ve daha aşağı bastırırken, belinin etrafında karışık ve yırtık bırakmayı seçti.

Kendini savunmasız ve açıkta hissetti - halatların içinde olduğundan daha fazla.

Mikel birkaç adım geri çekilmişti ve Mikel'in gözlerinin kızgın tenini okşadığını, kalçalarında parıldayan nemi incelediğini hissedebiliyordu.

Mikel ona sakince, "Kalen'in pek kimsenin bilmediği bir sapkınlığı var," dedi, elleri aniden kıkında, kavrayışı cezalandırıcı, sert parmakları kazıyor. "Bilmek ister misin?"

"Sanırım öyle?" Mikel'in eli aniden kalkıp sağ kık yanağına çarparak onu öne doğru sarsınca tereddütlü sözleri kekelemeye başladı.

"Efendim," diye hatırlattı ona. "Ona sikini çıkarıp çıkaramayacağınızı sorun, size ne olduğunu söyleyebilir."

Tek görebildiği o olduğu için Kalen'e bakakaldı ama Kalen sadece ona baktı, bir heykel gibi kıpırtısız ve hareketsizdi.

"Ben ..." Yutkundu, teni renkten yanıyordu. "Lütfen sikinizi çıkarabilir , efendim?"

Kalen kollarını hâlâ kanepenin arkasına uzatmış, "Sen de yapabilirsin," diye söylendi. Bir şey yapmak için parmağını bile kıpırdatmayacaktı.

ona yardım etmek, bu açık görünüyordu.

Titreyen parmaklarıyla adamın süslü koyu bordo takım pantolonunun fermuarına uzandı. Pantolonun altındaki şişkinlik çoktan sertleşmişti, serbest kalmak için zorlanıyordu ve ima ettiği korkunç boyuta rağmen, onu bu kadar etkileyebildiği için bir zevk dalgası hissetti. Fermuarı yavaşça indirdi ve bu kez sol yanağında sert bir şaplak daha hissetti.

"Dalga mı geçiyorsun, Carter?" Mikel sordu.

"Hayır," diye bağırdı ve omzunun üzerinden ona karanlık bir bakış fırlattı.

Gülüştü tehdit doluydu, gözleri arzuyla gölgeleniyordu. "Kendini hazırla."

Adam arkasını dönüp, derisi sızlayana ve ağzından yüksek sesli bir çığlık çıkana kadar yanlarını değiştirerek art arda beş kez vurmadan önce aldığı tek uyarı buydu.

"Özür dilerim, efendim!"

Elini hemen kızın acıyan derisinin üzerinde gezdirdi. "Sana durmanı söyledim mi?"

"Hayır, efendim." Kalen'in fermuarını hızla aşağıya doğru çekti ve ardından boxer'ının eteklerini indirerek uzun aletini çıkardı. Parmakları etrafına sarılır sarılmaz tısladı, onun Kalçaları kanepeden hafifçe yukarı kalktı. Aleti neredeyse morarmıştı, şaft boyunca kalındı ve neredeyse pembe bir renk alarak dışarı çıkan sünnetli bir başa yol açıyordu. Uç kısmı nemliydi ve birdenbire zengin, baş döndürücü bir vanilya dalgasına kapıldı. Bu

Neredeyse odunsu, topraksı ve ağızda bıraktığı tat o kadar güçlüydü ki, birinin az önce boğazından aşağı vanilya likörü döktüğüne inanabilirdi. "Kahretsin..." Kalen inledi. "Bütün gece bu kadar serttim. Sanırım

"Belki *de* sen tam bir baş belasısın Sigma."

Mikel, solgun teninin üzerinde şimdi yeşermekte olan büyük kırmızı izler olduğunu düşündüğü şeyleri usulca okşuyordu. Bu şefkat bir tehdit, bir haberci, bir uyarı gibiydi. Kalen'in eli kızın elinin etrafına dolandı ve onu boyuna doğru sürükledi. Pantolonundan kurtulup dik durmadı.

Bunun için çok ağır görünüyordu.

"Sırrımın ne olduğunu tahmin edebilir misin?" diye gürledi, uzunluğunun sonuna ulaştıklarında elini sıktı. Teni parmaklarının altında zonkluyordu, kadifemsi pürüzsüzlükte ve kavurucu sıcaklıktaydı. "Neyi sevdiğimi tahmin edebilir misin?"

"Masum Sigma'ların gelmesine izin vermiyorsa, bilmek istemiyorum," diye homurdandı ve hemen "Efendim," diye ekledi.

Mikel kıkırdadı. "Çok geç." Elini iki yana savurarak iki acı darbe indirdi.

Kuvvetle öne doğru sarsıldı, nefesi kesildi, amı sıkıştı. Mikel'in bacaklarının arasına dokunmaması için aklına gelebilecek her Üstün Yetenekli tanrıya dua etti çünkü şaplak onu rahatsız edici derecede ısılatıyordu. Ve sonra aynı Üstün Yetenekli tanrıların başka bir şey izlemekle meşgul olmaları için bir dua daha ekledi.

"Masum Sigma'ları esnetmeyi severim." Kalen'in eli elinden kalktı ve yüzünü kavrayarak kendi yüzüne yaklaştırdı. "Beni yeterince tatlı bir şekilde öpersen, Mikki'ye cezayı hafifletmesini söyleyeceğim."

"Henüz... başlamadı mı?" diye sordu, sesi korkuyla titriyordu.

Mikel yine alçak sesle, karanlık bir kahkaha attı. "Henüz başlamadı," diye onayladı.

"Bu yüzden işini iyi yaptığından emin ol." Kalen'i öpecekti.

Kalen.

Onun kendisini öpmesine izin veriyordu.

Adamın aleti kadının elindeyken Mikel'in elleri de kadının kışındaydı.

Kıçı kızarmış ve tokatlardan yanıyordu.

Kalen onun başını daha yukarı çekerek ellerini kucağından indirmeye zorladı.

Dengesini korumak için hızla adamın omuzlarını kavradı ve ardından dikkatini adamın ağzına verdi.

"Isırmayacağım," diye söz verdi, dudaklarının kenarı titriyordu.

"Sana dokunmadan önce öpüşmemiz gerekmez miydi? sana dokundu mu?"

"Kimin kurallarına göre?" Kalen, "Oyalanıyor musun Isobel?" diye eklemekten önce sordu.

"Evet, efendim."

"Senin için yapmamı ister misin?" "Evet, efendim," diye fısıldadı.

Gözleri karardı, göğsünden memnun bir ses geçti, ama sonra kendi tepkisini yok eder gibi oldu, koltuğa daha da yaslandı.

"Çok kötü prenses." Başparmağı kızın dudağının altından şefkatli bir dokunuşla geçtikten sonra kızın yüzünü bırakarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

Parmaklarını Mikel'in omuzlarındaki kalın kaslara geçirdi ve kendini ikinci kez sorgulamadan hızla öne eğilerek dudaklarını Mikel'in dudaklarına bastırdı. Temas eder etmez Mikel'in dokunuşu bacaklarının arasına kayd ve iki parmağını kanalının derinliklerine batırmadan önce balının içinden geçti. Kızın nefesi kesildi ve Kalen onun ensesini kavrayarak dilini açık dudaklarının arasından geçirmeye zorladı. Onu öpmesi gerekiyordu ama Kalen hemen kontrolü ele aldı, sert yalamalarla ve kafatasını kavrayan elinin baskısıyla onu karşılık vermeye ya da boyun eğmeye teşvik etti. Kız onun ağzının içinde inledi ve adam geri çekilerek dudağını zonklatacak kadar sert bir şekilde ısırıldı.

Nefes alış veriş düzensizdi, gözlerindeki kontrol sarsılıyordu, aleti ağlıyordu. Geri çekilirken onu içine çekti, bunu ona yapanın kendisi olduğunu fark ettiğinde vücudunda arzu fırtınaları koptu.

Ve sonra daha önce söylediği sözler nihayet zihninde ön plana çıkmaya başladı.

"Esnemek mi?" diye sordu, kafası karışmıştı.

Mikel eğlenmiş bir sesle, "Kızları sikiyle çılgılık attırmayı seviyor ve bu iyi bir şey olmayabilir," dedi. Parmakları kızın kanalından kayd ve onu tekrar aşağı doğru bastırarak ellerini Kalen'in kalçalarına geri götürmeye zorladı. "Şimdi, cezan için hazır mısınız?"

"Ne oldu?" diye sordu endişeyle.

Mikel sert bir ses tonuyla, "Seni yirmi kez tokatlayacağım," diye cevap verdi.

Yirmi mi?

Yüzü kızardı ama Mikel tekrar konuşmaya başlamıştı bile. "Hafiften , merak etme. Ama bir sorun var. Ağzın dolu olduğu sürece, Mükemmel küçük kıcını bırakacağım. Eğer ağzın dolu değilse, onun yerine elimi tutacaksın. Anlaşıldı mı?"

Farkına varış, korkunç ve hararetli bir ağırlıkla kemiklerine yerleşti. Gözleri hâlâ Kalen'in kucağında ağlayan *canavara* kayd, başı titremeye başladı. Bu onun ağzına sığmayacaktı. Mikel ona hafif bir tokat attı, bunun şoku onu Herhangi bir şey. Gözlerini kırıpıştırarak Kalen'e baktı ama Mikel onu tekrar ve tekrar tokatlarken gözleri daha da yanıyordu. Kalen elinin tabanını kavradı

horoz ve boğazının çizgisi boyunca yukarı sürükledi, arkasında ince bir pre-cum izi bıraktı.

Dudaklarına çarptı ve kız ona *delirmiş* gibi baktı, çünkü çenesini kıracaktı. Alfalar büyüktü ama Kalen normalden bile büyük görünüyordu. Normal kapılardan geçebilmek için başını eğmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Yüzünü yerinden oynatacakmış gibi görünüyordu.

Mikel diğerlerinden daha keskin görünen bir tokat attı ve o inledi, ağzını açtı ve ... önündeki kızgın görünümlü etin üzerinde gezdirdi. Dilini uzattı ve Kalen de dilini . Bir, iki kez... hırladı ve Mikel onu tekrar öne doğru sarsacak kadar sert vurdu. Ağzını Kalen'in etrafına doladı ama bu kolay olmadı. Adam ağzının içine doğru iterken dudakları gerildi ve aynı anda başını aşağı çekti. Mikel kızın istismara uğramış bedenini hafifletti, parmakları tekrar kızın sıırsıklam derinliklerine girdi.

Arkasından kabaca küfrettiğini duydu, fırtınalı sedir kokusu sırtına yayılıyordu, ağır ve aceleci.

Kalen, boğazının arkasına dokunana kadar ağzını aşağı doğru yönlendirdi ve burnundan nefes almak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı, başını kaldırırsa onu bekleyen şaplak hakkında her şeyi unuttu ve Mikel'in diğer elinin onu önden kavradığı gerçeğine daha fazla odaklanmayı seçti ve parmaklarını içine pompalarken klitorisini kızdırdı.

Bedeni ve zihni tek bir amaca yöneldi; her ne pahasına olursa olsun, Kalen'in elinden almadan önce, Kalen'in alay ettiği serbest kalmanın peşine düşmek. Kalen'in sert etinin etrafında inledi, başındaki elleri boğazının arkasına doğru sığ itişler yönlendiriyordu, sadece bir inç ileri geri, ağzına sığabileceği kadar derin bir şekilde öğütüyordu.

Etrafında salyaları akmaya başlamıştı, ama o vazgeçmedi ve kendini gittikçe yaklaşırken hissedebiliyordu. Orgazmı onu çökertmekle tehdit ettiğinde, Mikel'in onu reddedeceğinden korkarak kapana kısılmış vücudunun her santimiyle onu kovaladı. Ama Mikel bunu yapmadı, kızın orgazmı atlatmasına izin verdi ve Kalen, kız nefes nefese kaldığında onun sikinden boşalmasına izin verdi.

O kadar rahatlamıştı ki hemen hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, vücudu hâlâ kasılıyordu, cildi aşırı hassaslaşmıştı. İki adam da şaşırmış ya da kızın ani çöküşü tuhafmış gibi davranmadı. Mikel onu ayağa kaldırdı ve kendi etrafında döndürdü ama onu kaldırmasına gerek yoktu,

Çünkü çoktan onun üzerine tırmanmış, etrafını sarmıştı. Onaylarcasına mırıldanarak kanepeye Kalen'in yanına düştü; Kalen onu göremiyordu ama hafifçe tısladığını ve fermuarının sesini duyuyordu.

Adamın sertleşmiş ereksiyonunun ucunun ne kadar sert ve yakut kırmızısı olduğunu düşündü... ve bunun için kendini kötü hissetti.

"Mesele biz değildik," diye gürledi Kalen, parmakları saç çizgisinde gezinirken. Yanlışlıkla yüksek sesle bir şey söyleyip söylemediğinden ya da Kalen'in hâlâ kafasının içinde olup olmadığından emin değildi. İçgüdüsel olarak yüzünü Mikel'in omzuna çevirdi ve Kalen'in yanağını kavrayan elinin yumuşak dokunuşuna doğru eğildi. "Her zaman seninle ilgili, Isobel."

Gözlerini kapadı, Mikel'in teninin kokusunu içine çekti ve Mikel'in vücudunun ön tarafına gömüldüğünü hissetti. Elleri omurgasını yatıştırıyordu. Bağının tamamen doyduğunu, tamamen ve tamamen sahiplenildiğini hissetti... ve bunu onunla seks yapmadan yapmayı başarmışlardı - yine de amaçlarının bağı çözmek olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Etkileşimi nereye götüreceklerini bilmemekten duyduğu korku ve endişeye rağmen onları durdurmadığı için memnundu. Onu en çok zorladıkları şeylerden birini ona vermek için yeterince zorlamışlardı.

Hayatının en yoğun orgazmlarını yaşadı ve sonra kırılma noktasına ulaştığını onlara söylemek zorunda kalmadan gevşedi.

"Her zaman şeyler... yapar ?" diye mırıldandı, gözlerini kapalı tutuyordu, içine bir şey yerleşirken gözyaşları kuruyordu.

"Her zaman değil," diye yatıştırdı Mikel, sesi yumuşaktı, elleri kadının omuzlarına masaj yapıyordu. "Sadece havaya girdiğinde. Normal olabiliriz, biliyorsun."

Kız kıkırdayınca adamın elleri kızın hırpalanmış kıkına gitti ve kızın kıkırdamasını keserek kırık bir inilti çıkardı ama adam sadece teselli edercesine kızın başını okşadı ve sonra kızgın deriyi hafifçe okşayarak yatıştırdı,

takdir edici vuruşlar. İç çekti ve ona daha da sokuldu. "Böyle oynadığında." Esnemek için durakladı. "Yapmıyor musun gelmek ister misin?"

"Bu sefer odak noktamız bu değildi," diye gürledi Kalen, parmaklarını tekrar saçlarına götürerek.

"Acımıyor mu?" diye mırıldandı.

Kalen kıkırdadı. "Bir kaltak gibi. Yürüyebilir misin, Illy? Mikel'in gidip hazırlanması gerekiyor, ben de seni yatakhaneye geri götüreyim."

"Sadece bir dakika daha," diye iç geçirdi ve vücudunun Mikel'inkine karşı gevşemesine izin verdi.

"Sadece bir tane," diye uyardı Kalen, ama o gülümsemekle meşguldü, çünkü ona *Illy* demişti ve Mikel onu bırakmayacakmış gibi sıkıca tutuyordu.

CİDDİ BİR TEPKİ

ALFALAR HER GECE STONE DAHLIA'YA GIDİP

Sonraki hafta, kolyeleri aramak için girebildikleri kadar çok performans odasına girdiler, ancak her gece eve elleri boş döndüler.

Her gece geride kalmak derisini kaşındırıyordu ama Elijah bir grup misafirin onunla özel bir görüşme talep etmekten ve sponsoruna onu onlarla yalnız bırakması için rüşvet verilip verilemeyeceğinden bahsettiğini duyduktan sonra grup olarak bunun en iyisi olacağına karar vermişlerdi. En azından Cian onunla kalmıştı, bu yüzden aramaya yardım etmeyen tek kişi değildi.

Perşembe gecesi, ortak salonun zeminine yayılmış, hepsini yayınlamadan önce fotoğrafları ve görüntüleri düzenlemesine yardımcı olması için Kilian'ı işe alan Gabriel'e göndermek için selfie çekiyorlardı.

Isobel ve Cian her gece yatakhane de dolaşırken olabildiğince çok içerik üretmeye başlamışlardı.

"Dans yarışması zamanı," diye ilan Isobel, yuvarlanıp ayağa fırlayarak.

Cian homurdandı ve hantal adımlarla onun yanında durdu. "Dans meydan okumaları konusunda çok acımasızsın."

"Onları kazanma konusunda acımasız demek istiyorsun."

Onu omzuna aldı, telefonu yere yuvarlandı. "Belli ki çok fazla enerjin var, hadi gidip egzersiz yapalım."

"Beni yine kaplıcaya sürükleyeceksin!" Güldü ve onun sırtını tokatladı.

"Suçlu. Ben normal bir insan gibi dinlenirken siz de koşabilirsiniz."

Telefonunu eline , onu omzunda itip kaktı ve kıpırdanmaya çalıştığında poposuna vurdu. Bunun anlamı Şakacı bir hareketti ama Mikel'in onu iyice pataklamasının üzerinden sadece altı gün ve şimdi Mikel'in ona yaptıklarına benzeyen her şeye bir heyecan fişkırması ve tüm vücudunun ürpermesiyle tepki veriyor gibiydi.

Cian fark ettiyse de fark etmemiş gibi yaptı, onu daha sıkı kavradı ve ön kapıya doğru ilerledi.

"Isobel!" diye seslendi bir ses, onlar daha fuayeyi yarılamaadan.

Cian arkasını dönerek, merdivenlerin yanındaki küçük saklanma deliğinden adımlarını duyabildiği Cooper'ı görmesini engelledi. Bütün hafta boyunca onu yalnız yakalamaya çalışmıştı.

"Baban hakkında konuşmamız için gerçekten ısrar etmeliyim." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Benim mi?" Cian aptalı oynadı. "Seni kırmak istemem Coops ama Hanale, Ironside için biraz yaşlı. Yine de bir konane partneri arıyorsanız sizi bulabilirim."

"Konane?" Cooper'ın sesi sinirlenmiş gibiydi. "Boş ver, ben konuşmuyordum-"

"Hawaiian daması gibi," kestirip attı Cian. "Bazen Hollywood'un hala yetişmesi gereken bir şeyler olduğunu unutuyorum. çeşitliliğe gelince... en azından burada bir konuda mükemmelleşiyoruz, değil mi?" Cian güldü, boğuk sesi Cooper'ın sesini bastırdı. tekrar konuşmaya çalıştı. "Bak ne diyeceğim, Coops. Polinezya yerlisi akademi ödülü sahiplerinin sayısını artık sayamadığım zaman Bu eller-" Elini kalçasından kaldırdı ve Cooper'ın parmaklarını oynattığını hayal etti. "-o zaman sana nasıl konane oynanacağını ben öğretirim. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Ofisime gir Isobel," diye Cooper, Cian'ın dikkatini dağıtma ve onu raydan çıkarma çabalarını görmezden gelerek. "*Şimdi*."

Cian dilini şaklattı. "Kaba," dedi ve ileriye doğru adım atmadan önce onu omzuna yerleştirdi.

Sadece iç çekti.

"Isobel'le *özel olarak* konuşmam gerekiyor," diye belirtti Cooper, sabrı tükenmek üzereydi.

"Yapamam." Cian onu ayağa kaldırdı, Cooper'la yüzleşmek için döndüğünde arkasında belirdi, kolları göğsünün üzerinde sahiplenici bir şekilde katlandı ve onu kendisine doğru itti. "Carter'ın bağı kopuyor ve ben de resmi vekillik görevindeyim. Yemin ederim ellerimi onun bedeninden çekersem, doğruca Arizona'ya geri döner."

Öne doğru adım attı ve onu da kendisiyle birlikte adım atmaya zorladı. Cooper'a en iyi boş bakışını attı.

"Bir ışınlanmanın hissediyorum," dedi ölü gibi. ". Tut beni, Cian."

Cooper gözlerini devirdi ve kapıyı iterek açıp içeri girmeden önce tuş takımının kodunu tuşladı. İçeri girdikleri anda kapı arkalarından vınlayarak kapandı ve duvarla bütünleşti. Cooper'ın ofisi küçüktü, üzerinde birkaç monitör vardı.

A Koğuşu'ndaki farklı odaları gösteren bir duvar.

Isobel'in yatak odası. Diğer odalara açılan başka bir kapı yoktu, bu yüzden Isobel'in bu odadaki insan barınaklarında yaşadığından şüpheleniyordu.

Resmi bölge.

Masasına doğru yürüdü, dizüstü bilgisayarını onlara bakacak şekilde çevirdi ve parmağını bir düğmeye bastırdı.

"Devam et," dedi, yoldan çekildi ve ekranını gösterdi.

Babasının oturduğu yerde, bir video bekliyordu.

"Gitme," diye tersledi Braun. "Konuşmamız gerek. Bu çok önemli."

Kollarını kavuşturdu ve Cian ellerini onun omuzlarına koydu, onu hafifçe sıkarak.

"Ne oldu?" diye sordu, kaşlarını çatarak adamın tanıdık yüzüne baktı, yüz hatları kızgınlıkla kısıtılmıştı.

"Yetkililer sizi saf dışı bırakmaya çalışıyor," dedi. "Sen ve Alfalar. Siz oraya geldiğinizden beri bunu yapıyorlar - insanları da bu yüzden eklediler. Alfa'nın popüleritesine ve etkisine meydan okuyorlar."

Kaşlarını çattı. Prömiyere daha bir gün olmasına rağmen, son iki haftadır yeni insan öğrencileri gösteren resimler ortalıkta dolaşıyordu ve insanlar

günlerini konuşmak için odalarının mahremiyetinden canlı yayın yaparlardı. Babasının içeriden bilgi sahibi olması gerekmiyordu.

Olabilirdi

sosyal medyadan durumu basitçe bir araya getirdi ve şimdi onu tekrar kontrolü altına almak için kullanmaya çalışıyordu.

"Ee?" dedi sonunda. "Ne istiyorsun?"

"Vagonunuzu tamamen Alfalar'a bağlıyorsunuz. Onlardan ayrılmalı ve *kendi* hayran kitlenizi oluşturmaya başlamalısınız. onlara güvenmiyor. Ironside onları batıracak."

"Ironside onları batıramaz," diye . "Herkes onları seviyor."

"Şimdilik." Babası başını sallıyordu. "Bu bir Öneri, Isobel. Şu lanet Alfalardan kurtul. Tüm projelerinizi onlarla planlamayı bırakın - yayınladığınız videoları gördüm. Gördüm. resimler. *Her birinde bir* Alfa var. Bu sen de onlarla birlikte batacaksın ve tüm emeklerim boşa gidecek."

"Artık senin dediklerini yapmak zorunda değilim," dedi sakince.

"Bu sefer kampüste yaşamana izin yok."

"Bunu zorlama, Isobel. Kendi yolumu bulacağım. Yapacağımı biliyorsun." Ve o da yapabiliirdi.

Güz tatili için onu Ironside'dan alabilirdi. Teak yaz tatili sırasında araya girmeyi başarmış olsa bile kız hâlâ onun kontrolü altındaydı.

"Ben bu işi hallettim," dedi. "Sosyal medyam iyi gidiyor -Senin yönettiğinden daha iyi. Ve yetkililerin bizim görüntülerimizi kullanmasını sağlayacağız."

"Hakemler *çok kızgın*," diye . "Alfalar oyunu oynanması gerektiği gibi oynamıyor ve bunu herkes görebiliyor. Ve bu *on bir* hashtag'i de neyin nesi? Bu ne anlama geliyor?"

"Seninle konuşmak güzeldi," dedi ve kapıya doğru döndü.

Paniklemek istedi, babasının çok fazla şey *görebildiğini*, çok yakından izlediğini düşünmek istedi, ama artık onun motivasyonlarına en ufak bir güveni bile yoktu. Onu tekrar kontrolü altına almak için her şeyi söyleyebilirdi.

"COOPER'IN BURUN İÇİN BU KADAR ÇARESİZ OLDUĞUNU FARK ETMEMİŞTİM. Yeniden yapılandırma ameliyatı," diye homurdandı Cian o gecenin ilerleyen saatlerinde kızın odasına girerken, iki gölge de peşinden içeri süzüldü.

"Sence Braun ona hâlâ maaş ödüyor mudur?" Üçü birlikte yatağının etrafındaki örtüyü çekip şiltenin üzerine uzanırken Theodore sordu.

Cian her gece kameraları açıp onunla birlikte uyuyor, yatakhane boşken onu izliyor ve diğerlerinin eve döndüğü saatlerde, gün doğumundan sadece birkaç saat önce gizlice dışarı çıkıyordu.

Bu yeniydi.

Kilian ve ... *şampanya* gibi kokan bir bedenin üzerine eğilerek kendini yukarı çekti. Yatakhane tabletini kucağına sürükledi ve şöminenin ışığını açtı, çünkü tepedeki ışıklar kadar parlak değildi ve kafası hâlâ uyku sersemiydi.

Theodore, Cian ve Kilian yatağının etrafında uzanmış, kızgın görünüyorlardı.

"Ne oldu?" diye homurdandı.

"Sadece lanet olası bir fili sarhoş edecek kadar içki içiren lanet olası bir kadın," diye homurdandı Kilian ve kolunu gözlerinin üzerine atarak arkasına yaslandı. "Neredeyse Theo'ya onu banyoya sürükleyip sikini emip ememeyeceğini soracaktı."

"Ne?" diye , birden nefes almakta zorlandı.

Bütün gece dışarıda kalmaları, muhtemelen içmeleri ve Stone Dahlia'nın müşterilerini eğlendirmeleri konusunda en ufak bir güvensizlik bile hissetmemişti. Aralarındaki bağa zarar verecek hiçbir şey yapmayacaklarını biliyordu...

Ama şey bağ değildi.

Günün sonunda o hâlâ Theodore Kane'e dünyanın en büyük aşkını duyan bir kızdı ve bir kadının onu sarhoş edip ellerini ona sürdüğünü hayal etmek midelerini bulandırıyor.

karnını. Gözlerini ovuşturdu ve yatağının dibindeki oymalı direğe yaslanmış, gözleri kapalı, uzun kirpikleri sivri elmacık kemiklerini dalgalandıran siyah saçlı Alfa'ya gözlerini kırıştırtarak baktı. Onun sarhoş olduğunu, hatta belki de çoktan yarı uykuya dalmış olduğunu düşündü ama sesi konuşurken pürüzsüz ve eşitti.

"Beni banyoya sürükleyip sikimi yalayabilecek tek kişi sensin, Illy."

Renk değiştirdi, adamın gözlerinin açık olmamasına sevindi. "I ..."
Kıskanmadığını söyleyecekti ama bu yalanın ona bir faydası olmayacaktı. "Sana dokunuyorlar mı?"

"Sınırlamaya çalışıyoruz," diye cevap verdi, gözlerinden birini açarak. "Duş almamızı ister misin?"

Midesi bulanıyordu, içinde delice bir dürtü kabarıyor, oda oda dolaşıp her birini geri almasını istiyordu.

"Hayır, sorun değil." Yorganı geriye attı ve dizlerinin üzerinde yürüyerek adamın kucağına kaydı. Diğer gözü açıldı, elleri otomatik olarak kadının kalçalarını kavradı ama parmaklarında hafif bir titreme vardı ve kokusu alkol yüzünden bulanıklaşmıştı.

Eğer bir Alfa olsaydı, onun üzerindeki diğer insanların kokusunu alabileceğini biliyordu ve sadece bu düşünce bile kanında sıcak, sahiplenici bir öfkenin kabarmasına neden oldu. Onun kucağından kaydı ve yatağın yanında durarak onlara baktı.

"İkiniz de kokuyorsunuz."

Kilian yataktan yuvarlanarak, "Duş o zaman," dedi.

"Hayır," dedi Isobel, o gitmeden önce. "Sadece... kıyafetlerini çıkar." Hepsi ona baktı.

"Ne?" diye , yanaklarına renk gelmişti. "Hepiniz beni... çıplak olmanın çeşitli aşamalarında gördünüz."

"Haklısın," dedi Theodore, ayağa kalkıp gömleğinin düğmelerini açarak. Göğsünün ve karnının mükemmel, tanıdık çıkıntılarını ortaya çıkaracak şekilde omuz silkti ve fermuarını açtı. pantolonunu bacaklarından aşağı itti. "Yeterince iyi mi?" diye sordu ona, üzerinde kaslı kalçalarına yapışan pamuklu boxer'dan başka bir şey yoktu, ellerini soru sorar gibi açmıştı.

Ona biraz fazla uzun süre baktı, Cian gülmeye başlayana kadar beyni dönmeye devam etti. Alçak, boğuk bir sest, beklenti ve gerçek bir eğlence doluydu.

"Neden hepimizin çok ama çok çıplak olacağına dair bir his var içimde, bebeğim?"

"Hiçbir fikrim yok." Burnunu çekti, adamın onun zihnini okumak için bariyerini aşp aşmadığını merak ediyordu.

Kilian soğukkanlı bir şekilde onu değerlendiriyordu ve bu da onun ağırlığını ayakları arasında gergin bir şekilde değiştirmesine neden oldu. "Boxer iyi," diye mırıldandı ve gözlerini hızla tekrar Kilian'a çevirdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Giysilerini sessizce çıkardı ve Theodore'unkilerle aynı ama mavi olan boxer'ını ortaya çıkardı. İkisine de başıyla selam verdi.

göz teması kurdu ve Cian'ın üzerinden tırmanarak yatağına geri döndü. önceki yerine yerleşti. Cian ayağını sürüyerek aşağı indi ve yan yatarak kızın çenesini yukarı kaldırıp onu kendisine bakmaya zorladı.

"sahip çıkmanız gerekiyorsa, sahip çıkın. Seni ve Kalen'i sahnede izlerken nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Sonrasında sana yakın olmaya ihtiyacım vardı."

"Tamam," diye mırıldandı.

"Başka bir şey söyleme." Theodore onun üzerine atladı, vücuduna tırmandı ve karnına öyle bir sokuldu ki, gıdıklanma hissi onu kıkırdattı. Başını kaldırdı, mükemmel gülümsemesi genişçe yayıldı. "Bana nerede ihtiyacın var? Burada mı?" Uyku tişörtünü yukarı çekip kalçasına sokuldu, parmakları hafifçe karnını gıdıklıyordu.

"Kes şunu!" diye ciyaklayarak ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Asla," diye yalandan kaşlarını çattı, "geri alınmalısın!" Başladı Sahte ısırmalarla derisini kemiriyor, yanlarından aşağı yukarı gıdıklıyordu.

Cian onun yanında kıkırdıyordu ve Kilian'ın yatağın diğer tarafına yerleştiğini hissetti. Theodore'dan uzaklaşmaya çalıştı ama o sadece onu geri çekti ve yan tarafını kemiriyormuş gibi yaptı.

"Sigma minneeee," diye ilan etti, onu tekrar sırtına bastırdı ve vücudunun daha da yukarısına tırmandı.

Yüzü onunkinin üzerinde belirir belirmez ciddileşti ve eğilerek yanağını usulca onunkine değdirdi.

"Hala senin gibi kokuyor muyum?"

Onu kokladı, sadece yaz kirazları ve tatlı amber kokusu aldı. "Henüz değil."

"Yalan söyle," diye suçladı, kollarını ona doladı ve pozisyonlarını değiştirerek onu kalçalarının üzerine oturttu. Altında sertleşmişti ama şakacılığı bunu görmezden gelmeyi kolaylaştırıyordu.

Kalçalarının üst kısımlarını gıdıkladı ve içinden bir kahkaha koptu ama bir el başının arkasına dolanıp onu Kilian'la yüzleşmeye çekince kesildi. Kız daha ona doğru düzgün bakamadan Kilian'ın ağzı kızın ağzına indi. Tepkisi anında oldu ve yatakta onunla birlikte yatan Alfalarda zincirleme bir reaksiyona neden olmuş gibi görünüyordu. Ani öpücükle inledi, Kilian'ın yumuşak dudaklarına gömüldü, bacakları Theodore'un kalçalarının etrafında sıkışırken ona doğru sallandı, pelvisi ereksiyonuna süründü.

Theodore'un dokunuşundaki tüm oyunbazlık kayboldu ve Cian onun kışını avuçladı, onu boylu boyunca sürüklerken sessiz bir taleple sıktı. Kızın eli dışarı fırlamış, Cian'ın dizini kavrayarak

Kilian'ın ani öpücüğünün şokunu yaşadı. Cian elini çekiştirerek parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve tenini yakan sıcaklığa eşlik eden güzel bir sıcaklığın vücudunda çiçek açmasına neden oldu.

"Bence hareket etmelisin," diye fısıldadı Kilian, kızın ağzından geri çekilerek. "Hepimizin düşündüğü o güzel küçük amcığı, senin düşündüğün sakin her tarafına sür." "

"Sadece Theo'yu düşünmüyorum, biliyorsun." Suratını astı.

Kendine engel olamıyormuş gibi dudaklarını tekrar öptü. "Mm?" sessizce alay etti. "Sen de beni düşünüyor musun?"

Onunla alay ediyor olsa da, kız endişeyle ona baktı ve başını salladı. Theodore onu tekrar ereksiyonunun üzerine sürükleyerek nefesinin kesilmesine neden oldu.

Kilian tişörtünü yavaşça üzerinden kaldırdı ve altında ince, siyah pamuklu bir şorttan başka bir şey olmadığını, göğüslerinin kızardığını, meme uçlarının sertleştiğini ve ilgi için yalvardığını ortaya çıkardı. Cian inledi ve Theodore'un sert uzunluğunun altında esnediğini hissetti.

"Geceleri yatağında yatarken bana sarıldığında nasıl hissedeceğini ne kadar sık merak ettiğimi bilmek ister misin?" Kilian onun dudaklarına fısıldadı. "İçine daldırısam ne kadar ? Kaç tane "Benimkini almadan önce seni boşaltabileceğim zamanlar oldu mu?" Sözleri yumuşak başlamıştı ama bir iniltiyle sona erdi.

Şortunu ıslatıyor, Theodore'un boxer'ında nemli bir yama bırakıyor ve kalçalarını daha hızlı kaydırıyordu. İyi hissetmek istiyordu, bunu umutsuzca istiyordu ve onların da iyi hissetmesini istiyordu. Ancak üç kişiyle seks yapmaya hazır olup olmadığından ya da hepsiyle aynı anda birlikte olmanın nasıl yürüyeceğinden emin değildi.

"Her gece," diye fısıldadı Kilian, eli başının arkasından göğsüne doğru kaydı, göğüslerinden birini avuçladı, avucu göğüs ucuna sürtü. "Her lanet gece bunu düşünüyorum. Bu çaresiz milyarderler bana şampanya ısmarlarken ve yatağa girmek için ne kadar para istediğimi sorarken de bunu düşünüyorum."

Şimdi öfke arzusuyla karışıyordu ve bu garip bir kombinasyondur. Bu bir şekilde onu daha da ateşlendiriyor, çılgılık atma, küfretme ya da daha fazla bir şey için yalvarma dürtüsüne karşı koyarken boğazı yanıyordu daha önemli.

Kilian'ın göğsünü itti ama adam bir santim bile kıpırdamadı. Yakınında durdu, ağzı yukarı doğru kıvrılmış, daha fazla denemesi için ona meydan okuyordu.

"Sadece *beni* becereceksin," dedi, sesinde öfke yükseliyordu.

"Bunu hallettiğimize sevindim," diye mırıldandı, şişmiş alt dudağını dişledi, parmakları meme ucunu kısırdı. "Şimdi gelmek ister misin, bebeğim?"

"Evet," diye nefes aldı.

"Nasıl?" Kilian yumuşak bir sesle sordu. "Doldurulmak mı istiyorsun? Birimizin seni yalamasını mı istiyorsun? Yoksa öğütmeye devam mı etmek istiyorsun?"

Seçenekler başını döndürdüğü için inledi. "İçinde..." İstemek olduğu şeye hazır olup olmadığını yeniden değerlendirerek sözünü kesti. Çekirdeği beklentiyle sıkıştı. "İçeri... ama her seferinde bir tane."

Kilian ve Cian inledi, Cian onun elini sıktı. "Hepimizi mi istiyorsun, bebek?" diye sordu.

Başıyla onayladı ve Theodore onu , Cian onu serbest bıraktı. elleriyle şortunu bacaklarından aşağı çekti. Theodore onu ters çevirdi, bacaklarının arasına bastırdı, çarpıcı yüzü görüş alanını doldururken diğerlerini engelledi. Karmakarışık siyah saçları kızın saçlarını okşuyordu. alnına, kehribar kokusu toprak tatlılığının sıcak bir merhemine, bacaklarını genişçe uzatırken uyluklarının arasındaki ağrıya Kalçalarını yerleştir.

Boxerını indirdi ve içine girerken gözlerini kilitledi, hareket hızlı bir iddiaydı. Kadın o kadar ıslaktı ki, adam kendini sonuna kadar içeri sokabildi ve kadının kanalını kolanının etrafında germeye zorladı. Oturur oturmaz durakladı, kadının içi ani girişin şokundan kurtulurken hırıltısı köprücük kemiğinin üzerinde dağıldı. Theodore onun boynunu yaladı, nabızı atıyordu.

derisindeki dövme izleri buldu. Görünüşe göre Tam olarak hangisinin kendisine ait olduğunu biliyordu, çünkü yumuşak bir şekilde öptü, vücudundaki gerginlik azalmaya başlayana kadar onu solumak için orada durdu ve sonra yavaş yavaş daha çılgınca büyüyen derin, sahiplenici vuruşlarla onu beceriyordu.

"Sana çok ihtiyacım var," diye inledi dudaklarına, vücudu kendinden geçmeye yaklaşırken bile kalbinin özlemle sıkışmasına neden oldu.

Theodore, Kilian ve Cian'la birlikte olmak içinde karşı konulmaz bir hayranlık, mutluluk ve şehvet karışımı uyandırıyordu. Bu çok güzel bir kombinasyondur, ışık ve mutluluk doluydu. Bırakın bir Alfa eşini, her zaman bir eşe sahip olmakla ilişkilendirdiği şeyin tam tersiydi.

Sonsuza dek böyle hissetmek istiyordu.

Theodore ayağa kalktı, vücudu titriyordu, ter güzel kaslarının tozunu alıyordu, ikisinin de gözleri kendini onun içinde tuttuğu yere düşüyordu. Kızın klitorisini okşuyor, sanki çöldeki bir pınarmış gibi ona bakıyordu. Kadının orgazmı onu harekete geçirmiş olacak ki kalçalarını kavradı ve onu kendine kilitledi, dudaklarından alçak bir inilti dökülürken içine doğru süründü, düşerken gözleri çırpınarak kapandı.

Theodore geliyordu. Bunu hissedebiliyordu. İçindeki şişme ve atışı, salıverilmesinin spazmlarının daha da uzun sürmesine neden oldu.

Theodore çıktığında gözleri hâlâ kapalıydı, bu yüzden aniden havaya çekilip sırtı yatağının oymalı başlığına çarptığında şok geçirdi. Bacakları daha Cian'ın belini bitirmeden Cian ona doğru hamle yaptı ve Cian'ın tek yapabildiği kollarını açıp yatak başlığının tepesine tutunmak oldu.

Her itişte boğazının arkasına takılan küçük, çaresiz sesler, vücudunu aşırı uyarılma noktasının ötesine itti. Zevk ve rahatsızlığın garip bir karışımıydı bu ve daha da büyük bir zirveye doğru ilerlemeye başladı. Cian aniden kalçalarının yönünü değiştirip içinde yeni bir yere vurduğunda, kadının iniltisi boğuk, kırık ve zevk doluydu. Cian durmaksızın kızın içine giriyor, bir çığlının yükseldiğini hissedene kadar o noktaya tekrar tekrar vuruyordu.

Neyse ki, öne doğru fırladı ve son saniyede onu yatak başlığına sıkıştırdı, birlikte o zirveden fırladıklarında eli ağzını kapattı. Kadının çığlığı adamın avucuna çarptı, adamın derin iniltisi elinin diğer tarafıyla boğuldu. Adam kızın içini doldurdu. patlayacakmış gibi hissetti ve sonra onu yavaşça yatağa geri indirdi.

Ağır bir iç çekişle yan yattı ve Kilian'la yüz yüze geldi.

"Nasılsın bebeğim?" Burnunu onunkine sürttü. "Neredeyse doydum," dedi.

Gözleri parladı, göğsü guruldadı. "Neredeyse mi?"

Kollarını uzatmış, kısık gözlerle ona yalvarıyordu. "Yorgunum ama."

Kıkırdadı, üzerine yuvarlandı, çenesini, ağzının kenarını, yumuşak dudaklarını öptü. "İşi benim yapmamı mı istiyorsun, tembel kız?"

"Evet." Ona sırtıttı, onun hoşlanıyordu.

Adam boxer'ından kurtuldu ve kadın güzel, solgun, ipeksi görünümlü penise baktı. Şu ana kadar birkaç penis görmüştü - Ironside'da göreceğini düşündüğünden çok daha fazla- *ve bu* açık ara en güzeliydi. Adam onu santim santim içine sokuyor, bu his karşısında homurdanıyordu. Theodore ya da Cian kadar kalın değildi ama daha uzun ve pürüzsüzdü.

Kadın memnun bir şekilde iç çekti. "İstersen içimde yaşayabilirsin."

Biri tam göğsüne bir tokat attı. "Hâlâ buradayız, bebeğim."

Gözlerinden birini aralayarak yatağın iki yanında diz çökmüş, gözleri Kilian'a doğru eğilirken bir tur daha atmak istermiş gibi görünen çarpıcı Alfaları inceledi.

Hiç düşünmeden onlara doğru uzandı ve ellerini onlarınkine kenetlenmiş halde buldu.

"Keşke Kalen seni şimdi görebilseydi," alay etti Kilian, solgun gözleri neredeyse göz bebekleri tarafından yutuluyordu. "Ne küçük bir prenses."

Dilini ona doğru uzattı ve adam öne düştü, dudaklarının arasına alıp ağızına aldı ve sonra onu ciddi bir şekilde becerdi, tekrar çığlık atacakmış gibi hissedene kadar onu yatağa sürükledi. Boşalırken çıkardığı sesleri yuttu ve sonra içinde serbest kalışını izleyebilmek için yukarı çekti.

Yorucu ve mükemmeldi ve Kilian onu ezmeye çalışarak kendini hafifçe vücudundan uzak tutarken, daha önce hiç bu kadar mutlu hissettiğinden emin değildi. Arkadaşları ona çok yakın, çok sıcak ve çok güvende hissediyordu.

Kilian gözlerini kırptırdı, geri çekildi, gözleri saçlarında gezindi. Elini kaldırdı, panik çoktan boğazına düğümlenmişti, Eve'in saç tellerini keserken çıkardığı ses aklına geldi ama Cian bileğini yakalayıp başını salladı.

"Kötü bir şey yok," diye fısıldadı.

Kilian saçındaki bir şeye dokunuyordu, melek yüz hatlarında şaşkınlık ve zevk parlıyordu.

Birden güldü, daha da geri çekilerek onu içine çekti. "Tam da daha fazla güzelleşemeyeceğini düşünürken."

"Ne oldu?" diye sordu dehşet içinde.

Eve orada değildi ama tepkisine engel olamadı.

"Sana göstereyim." Kilian üzerindeki telefonunu işaret etti ve Cian bileğini bırakarak cihazı Kilian'a uzattı.

Fotoğrafını çekmek için kaldırdı ve Isobel hemen bir kolunu göğüslerine doladı.

Ona göstermek için ekranı çevirdiğinde, ciğerlerindeki tüm nefes kesildi. Buklelerine yumuşak, soluk altın güller dokunmuştu. Neredeyse bir düzine kadar. Tekrar elini kaldırdı ve bu sefer, Cian onu durdurmadı. Parmakları kadifemsi bir taç yaprağına dokundu, yumuşaklığı dudaklarına yayılan titrek bir gülümsemeyi teşvik etti.

Gülleri saçlarından özenle çözmeye başladılar, dikenleri tellerinden nazıkçe ayırdılar. Her birini ona uzattılar ve o da gül demetini kucağına alarak oturdu, keskin dikenlere dikkat ederek yapraklara hürmetle dokundu.

"Onları... suya koyalım mı?" diye sordu endişeyle. "Banyoda vazolar var."

Kilian onu kollarına alarak duşa taşıdı, diğerleri de arkalarından içeri doluştu. Theodore gülleri kristal vazoları makyaj aynasının iki yanına yerleştirin ve onları zaten orada bulunan kristal çiçeklerin etrafına dizin.

Cian duşu başlattığında üzerinde birden fazla el vardı, birinden diğerine geçerken ayakları asla yere değmiyordu, vücudu köpürüyor ve temizleniyordu.

biraz temizlenmişti, çünkü odakları ondan ayrılmak istemiyordu.

Duştan çıktıklarında gitmek zorunda kalacaklarından endişeleniyordu ama hepsi yatağına yığıldı, Cian ve Theodore onun iki yanına yerleşti ve hoşnutsuz Kilian'ı Theodore'un yanına dirsek atması için bıraktı.

Vücudu şilteye gömüldü, bacaklarının arasındaki acı veren zonklama ona ne yaptığını hatırlatırken dudaklarından küçük bir inilti döküldü.

ikinci kez seks yaptığı için biraz abartmış.

"Icepack," diye homurdandı ve Cian'ı göğsünden yakalamak için bir kolunu uzattı.

Adam hemen ayağa kalkıp odadan gizlice çıkarken, kadın telefonunu karıştırdı ve grubun geri kalanına haber vermesi gerektiğini fark etti

yeni ruh objesi hakkında.

Banyoya geri dönüp yeni fotoğraflar çekemeyecek kadar yorgun ve ağrılı olduğu için Kilian'ın çektiği fotoğrafı ekledi. Kolunun çıplak göğüslerinin üzerinde sallandığı kısmı kırpmaya çalıştı ama bu güllerin yarısını kesmekle sonuçlandı, bu yüzden sadece yüzünü buruşturdu ve Gönder'e bastı.

Isobel: Yeni bir ruh objesi var. Güller şu anda banyomda. Onlarla ne yapacağımın emin değildim.

Telefonunu yerine koymaya başladı ama Theodore arkasından homurdanarak akıllı saatini kaldırdı. "Sen miydin o?" diye sordu halsizce.

Tekrar yüzünü buruşturdu. *Kahretsin.* Herkesin saatlerini unutmuştu. "Herkes e serden bahsediyordum," diye fısıldadı.

Adam boğuk bir sesle kıkırdadı ve onu tekrar vücudunun sıcaklığına çekti. "Sana iyi şanslar."

Telefonu titredi.

Elijah: Görüyorum ki bu gece kaosu seçmişsin. Isobel: Özür dilerim, seni istememiştim.

Elijah: Benim odam seninkinin yanında. Bir süredir uyanıktım.

Isobel yüzünü yastığına gömdü, aşağılanma duygusu içine çökmüştü.

Yatağın diğer tarafında Kilian'ın bir şeyler homurdandığını duydu, ardından yerde pantolonunu aramaya başladı ve bir süre sonra pantolonunu tekrar yere düşürdü. Yastığından başını kaldırdı ve telefonundan gelen ışık.

Kilian: Bu yarına kadar bekleyebilir mi?

Elijah: Neden? Dördüncü turun zamanı geldi mi?

Moses: Vay canına.

Theodore: Teşekkür .

Isobel gözlerini devirerek Theodore'un sırttan ve şimdi telefon ekranıyla aydınlanan yüzüne baktı.

Telefonu tekrar titreşmeden önce "Berbatsın," dedi.

Moses: fotoğrafını kastetmiştim, seni kibirli piç.

Cian yumuşak bir beze sarılmış bir buz torbasıyla döndü ve onu nazikçe bacaklarının arasına yerleştirerek uyluklarının birleştiği yere soktu.

"Olay nedir?" diye sordu, telefonlarına bakarak. Kilian açıkladı:

"İlly ruh eserinin resmini gönderdi." "Ah." Cian sırttı. "Koşudan dönerken Oscar'a rastladım.

Bana şöyle bir baktı ve doğruca dışarı çıkıp tekrar koşmaya başladı."

Oscar'ın odası onunkine komşu olan diğer odaydı.

Yüzünü tekrar yastığına gömdü.

" yok," diye yatıştırdı Cian, onu dışarı çekti ve telefonunu ölümcül pençesinden aldı. Yatağının başucundaki sehpanın üzerine koydu, çenesini tutarak. "Onlar sadece kıskanıyorlar.

Buraya sarhoş ve diğer insanlar gibi kokarak geliyorsun. Koy telefonları uzaklaştırın," diye diğerlerini azarladı. "Kamera alarmına kadar sadece bir saatimiz var. Biraz uyumaya çalışın."

Oda tekrar karanlığa gömüldü ve Theodore tekrar vücudunun etrafında kıvrıldı.

Cian onu öyle nazikçe öptü ki, ağlamak için açıklanamaz bir dürtü hissetti, ama sonra onu tekrar öptü ve dürtü yok olana ve uyku onu yuvarlayana kadar tekrar öptü.

ALTIN KET

"ATIŞTIRMALIK BİR ŞEYLER ALAN VAR MI?" MOSES KOLTUĞA ÇÖKERKEN SORDU Yanında telefonunu kontrol ediyordu.

Braun Carter'dan 13 cevapsız arama.

Ekranını kapattı ve etrafına bakındı. "Sanırım Kili."

Yeni *Ironside Show* sezonunun ilk bölümünü izleme zamanı gelmişti ve tüm sınıf gruplarından seçilmiş kişiler prömiyere tepki *göstermeleri* için Ironside Row'a davet edilmişti. *The Den* adlı binaya girdiler ve birkaç sinema odasından birine yönlendirildiler. Isobel'in kaşlarını çatmasına neden olan ön sıradaki koltukların tamamında isimleri yazılıydı. Babası Ironside'ın spot ışıklarını üzerlerinden çekmeye çalıştığını söylemişti ama burası sahnenin tam ortası gibi görünüyordu.

Üçüncü sınıftaki insanlar hemen arkalarında oturuyordu, onun arkasındaki sırada da birkaç tanıdık yüz vardı. Bellamy, Silva, Wallis, Ellis, James... Isobel gözlerini kapatan göz bantlarıyla arkada oturan bir kızı görünce irkildi.

Ön tarafa döndüğünde kalbi hızla çarpıyordu ve Moses bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü elini kızın kalçasına koyup hafifçe sıktı. Oscar onun diğer tarafındaki koltuğa oturdu ve karamelli çikolatalarla dolu bir karton kılıfı ona uzattı.

"Bu Kiljoy'dan," dedi kalçasını kaldırıp cebini karıştırmadan önce.
"Bu da benden."

Kucağına bir havuç bıraktı. Kız
gözlerini devirdi. "Çok komik."

Adam donuk bir ifadeyle ona baktı. "Hediyemi beğenmedin
mi?" "Henüz bana vermedin mi?" diye karşılık verdi.

"Henüz değil." Dilini keskin kesici dişinin üzerinde gezdirdi.

"Yakında." "Onu tehdit etmeyi bırakabilir misin?" Musa
homurdandı.

"İnsanlar senin onun için zor olduğunu düşünecek."

" kim söyledi?" Oscar onun karamelli çikolatalarından birini
çaldı. Çok bariz, abartılı bir oyunculuktı.

Doğrudan kameranin yüzüne atıyor ve hayranlara derleme
videolarına atmaları için kolay klipler veriyordu. Diğerleri yerlerini
bulduğunda esprili bir yanıtı kurtuldu ve bölüm başladı.

İlk yirmi dakika, kabul mektuplarını açan, bavullarını toplayan ve
Ironside'ın yeni yerini gözleri fal taşı gibi açılmış ve merak dolu bir
şekilde gezen insanları izledi. Bazıları
Niko'nun Mei ile görüntüleri, ama Bellamy ve Kahn'ın daha da fazla
görüntüsü.

Döndü ve Bellamy'nin gözlerine takıldı. Adamın kaşları havaya
kalkarak onun kendisi kadar şaşırdığını gösterdi ve kadın yavaşça
tekrar ön tarafa baktı. Ön sırada değillerdi çünkü Ironside onları öne
çıkarmayı planlıyordu.

Ironside onları *aşağılayabilsin* diye ön sıradaydılar.

İçinde onun ya da Niko dışındaki diğer Alfaların olduğu tek görüntü
parçası bile yoktu.

Prömiyer sona ermeden hemen önce Elijah'ın sesi bağda
yankılanarak herkesi zihnine çekti.

Tepkilerinizi canlı yayınlayın.

*Ama bu planlanmış bir etkinlik, diye cevapladı Isobel. Bu kurallara
aykırı değil mi? Sadece fotoğraf olması gerekmiyor mu?*

Güven bana, geri döndü.

*Katılıyorum, Gabriel de katıldı. Biraz kural ihlali yapalım ama belki de
sadece bizim gönderi yapmalı. En çok kimin etkisi olur?*

Theo mu? Elijah düşündü. Niko derdim ama..

Ama ben bir puştum, öyle mi? Niko zihinlerinde hırladı.

Ne demek istediğimi kanıtlıyor gibisin, dostum, dedi Elijah sakince.

*Bana bir kez daha kanka dersen, sana kendi dişlerini zorla yediririm.
Tanrı aşkına, Niko, Moses inledi. Bütün bunlar sadece Isobel'in yanına
oturmana izin vermediğimiz için mi?*

*Uzun süre hareketsiz oturmayı beceremediğimi söylemiştim ve o beni
sakinleştiriyor! Niko onun kafasının içinde hırlayan bir hayvan gibiydi ve
aralarındaki bağı sarsıyordu.*

*Canlı yayını ben yapacağım, dedi ayağa kalkarak. Bölüm henüz
bitmemişti ama yaklaşıyordu. Niko'nun yanına geçti ve sandalyesinin
koluna oturarak telefonunu çıkardı. Arkasına yaslandı, başını geriye
doğru Niko'nun omzuna yasladı ve telefonunu
koltuklarında öne doğru eğilmiş, kamerasına bakarken tüm Alfalar
sirasını yakalamak için.*

*"Ekranında biraz zaman geçirmek için bu koca salaklardan
hangisini öpmem gerekiyor?" diye sordu arsızca, kaygısız bir
sırıtişla.*

*Niko, her ne kadar onunla arasındaki bağ hâlâ gerilimle titreşiyor
olsa da, sakın ve eğlenmiş bir ifade takınmayı başarıyordu.
Kameraya göz kırptı, bir öpücük gönderdi ve canlı yayını sonlandırdı
ama kendi koltuğuna dönmek yerine Niko'nun sandalyesinin kolunda
kaldı ve bacaklarını Niko'nun kucağına doğru uzattı.*

*"Ciddi misin?" Rus ikizlerden biri koltuğunda öne doğru eğilmiş,
ağır aksanlı sesiyle ona bakıyordu. "Bakış açınız bu mu?
İzlenmek için kendini mi pazarlıyorsun?"*

*Başını geriye attı, kahkahası yüksek ve içtendi. "Özür dilerim, siz
bahçede yarı çıplak odun kesmekle ünlü değil misiniz?
Kar mı?"*

*Dudağı bir hırıltıya dönüştü ama sessizliği seçerek koltuğuna geri
döndü.*

*Cian Niko'nun üzerine eğildi ve kalçasını okşadı. "O zaman sen
oduncuyla kavgaya tutuşmadan gidelim."*

*"Büyük Usta," dedi ikiz -bunun Alexi olduğunu düşündü, çünkü
saçları daha uzundu- öfkeyle düzeltti.*

*"Büyük usta... ne?" Bellamy üçüncü sıradan sordu. "Dungeons and
Dragons gibi bir şey mi demek istiyorsun?"*

*"Satrançtan," diye tersledi Anatoly, ikizinin yerine atlayarak.
"Burada olmamızın tek nedeni bu, ucube."*

*Isobel öfkesini bastırarak, "Ah, satranç," diye söylendi. Bellamy
artık onun arkadaşıydı ve bu kelimenin ona yöneltilmesinden
hoşlanmıyordu.*

"Göğüs olduğunu düşündüm çünkü videolarının hiçbirinde gömlek giymedin."

"Gerçekten oraya gitmek istiyor musun?" Mei ayağa fırlayarak tersledi. "İnsanlar seni *sadece* güzel olduğun için seviyor. Kafanı kışından çıkar, Carter. Senin güzel ayrıcalığın bizi boğuyor."

"Aman Tanrım, *teşekkür ederim*." Isobel bir elini göğsüne bastırdı. "Beni sadece Alfalarım için sevdiklerini sanıyordum."

Alfalardan birkaçı şimdi gülüyordu ve Mei gerçekten incitici bir şey söylemeye hazırlanıyor gibi görünüyordu, ancak Isobel'in Arkadaşlarının hepsi ayağa kalktı, tembelce açıldılar, yüz ifadeleri eğleniyordu. Belki de büyüklüklerinden ya da benimsedikleri soğuk kişiliklerinden kaynaklanıyordu.

Yaz tatilinden bu yana, ancak ayağa kalkmaları gibi basit bir hareket, daha fazla laf atılmadan önce tüm odayı susturmuş gibiydi.

Yatakhaneye geri dönüp mayolarını giydiler ve terasta tekrar buluştular. Prömiyerden bu yana

Normal antrenman zamanı ve Stone Dahlia'daki Cuma gecesi için hazırlanmaya başlamadan önce sadece bir saat boş zamanları vardı, o da suda biraz zaman geçirmelerini önermişti.

Kabul etmek istemiyordu ama Niko'nun nehre düşmesi onu birden fazla açıdan sarsmıştı. Alfaların hepsinin bu kadar bariz, göze batan bir zayıflığı olmasından hoşlanmıyordu. Öğretmeye başlamışlardı Bir yıl önce yüzmeyi *öğrenmişlerdi* ama *boğulma* tehlikesi olmadan nehre itilebilecekleri bir noktaya gelmelerini istiyordu. Büyük ve güçlü bir Alfa olmanın, gelgitte Alfa Sesi'ni kullanamadıkları sürece hiçbir anlamı yoktu.

Boydan boya bağlamak için bir ip bulmaya çalışmayı düşündü. ancak Alfalar anında kaosa sürüklendi, birbirlerini havuzun sığ ucuna attılar, korkularının çoğu

Bir önceki yıl Alfa Gölü'nde yaptıkları maskaralıklar yüzünden su .

Bunun yerine, havuzun yanına havlusunu serdi ve üzerinde sade siyah mayosuyla oturup endişeyle onların derin sulara yaklaşmasını izledi.

Olması gerekenden daha uzun kaldılar ve iki saat sonra Kalen'le birlikte 43 numaralı odaya girdiğinde saçları hâlâ nemliydi ama *mutluydu*.

Niko'yu güldürmüşlerdi.

Kameralar için sahte bir kahkaha değil, gerçek bir kahkaha attı, geniş, parlak gülümsemesini gösterdi ve güzel ela gözlerini kırıştırdı

Başını geriye attı, ipeksi saçları her yere su damlacıkları gönderiyordu.

O güzel gülümsemeyi ortaya çıkarmak için dört alfanın hırlayan ve tekmeleyen Oscar'ı havuzun içine çekmesi gerekti ama buna değdi.

O gece Kalen'le birlikte eve döndüklerinde biraz Diğerlerinin kulüpte kalması ve kolyeleri aramaya devam etmesi konusunda daha az tedirgindi. Genelde Kalen'le shibari performansları ya da kaydedilmiş grup seansları dışında pek vakit geçirmiyordu ama o gece Kalen onu ofisine kadar takip ettiğinde Kalen gözünü bile kırpmadı.

Tek kelime etmeden kapıyı onun için açtı ve sonra onu başka bir kapıdan geçirerek zemin kattaki küçük stüdyo daireye götürdü. Yatağı özenle hazırlanmıştı, iki komodin de kitaplarla doluydu. Onun da tıpkı kendisi gibi ek bir banyosu ve giyinme odası varmış gibi görünüyordu ama oturma alanı daha büyüktü, küçük bir mutfağı ve küçük bir yemek alanı vardı, lüks mobilyalar A Koşuşu'nun geri kalanıyla uyumluydu.

Küçük dondurucusunu açtı. "Çikolatalı şekerleme mi yoksa çilek ve krema mı?" diye sordu, onu ilk kez kabul ederek.

"Çilek ve krema," dedi, hâlâ kapının yanında duruyordu.

Küçük bir küvet dondurma çıkardı, mini mutfağının çekmecesinden iki kaşık aldı ve sonra kadife şezlonga uzandı, bir haber kanalını açmak için bir projeksiyon ekranını aşağı indirirken şöminesinin titreyen sahte alevlerini açtı. Ironside'ın galası hakkında konuşuyorlardı.

Kalen akşamları dinlenmek için ayırdığı birkaç dakikada bile hâlâ çalışıyor, araştırıyor, planlar yapıyordu.

Şezlonga doğru ilerledi, onun yanındaki koltuğa katlandı ve tekrar ayağa kalkıp dolaptan kalın bir yün battaniye almadan önce kendisine uzattığı dondurma küvetini kabul etti. Dondurma Battaniye yepyeni görünüyordu. Battaniyeyi kızın kucağına örttü ve tekrar , bu sefer bir santim daha yaklaştı, uzun kolu kızın arkasındaki kanepenin arkasına dolandı. Onunla toplam üç kelime konuşmuştu ama garip değildi.

Tehlikeli derecede rahattı ve yumuşak yün ve sıcak vanilya hissini, kendisine bu kadar yakın olan kolunun sıcaklığını bir kenara bıraktı. Tatlı çilekler ve krema dilinin üzerinde erirken omuzları titriyordu. Sadece kısa bir süre kaldı, adam onu kovmak zorunda kalmadan önce ayağa kalkıp gitmeye çalıştı ama o his

Yatağında tek başına kıvrılırken sıcaklığın ve tatlılığın tadını çıkarıyordu.

PRÖMIYERİN YANKILARI ÇOK SERT OLDU.

Hayranlar *isyan* ediyor, Ironside web sitelerini, hayran sayfalarını ve sosyal medya sayfalarını sorular ve aşağılayıcı ifadelerle dolduruyordu A Yurdu'nu ilk bölümün tamamen dışında bırakma tercihi hakkında. Isobel'in canlı yayını işe yaramış gibi görünüyordu, çünkü ertesi sabah birçok farklı sitede en çok trend olan video oldu ve İnsanlar *Ironside Show'a* dil uzatmasını övüyordu.

Yetkililerden, kayıt kurallarını ihlal ettiği için ceza olarak aynı miktarda para cezasına çarptırılacağını bildiren bir e-posta aldı Trend olan videosu kurallara uygun olsaydı kazanacağı popülerlik puanı miktarı. Ayrıca, ayın geri kalanında Cuma gecesi Ironside Row yarışmalarından men edildi.

Ayrıca babasından yeni bir mesaj yağmuru aldı ve bunların hepsini görmezden geldi.

Sophia'dan yeni bir mesaj vardı, bildirim neredeyse babasının öfke patlamasının altına gömülmüştü. Mesaja tıkladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Sophia: Orospu, sırf bu boka tepkilerini görmek için beni Ironside hayranı yapma.

Okurken başka bir mesaj geldi.

Sophia: Bu gece şovu izleyeceğim, değil mi?

Isobel: Sadece Anatoly ve Alexei'nin meme uçlarını tekrar görmek istiyorsan. I

Üstün Yeteneklilerin yapamadığı bir şeyi yapabildiklerini kanıtlamak için her sabah yüzdüklerine yemin edebilirler.

Sophia: Luis onlardan nefret ediyor. Anatoly Butthead ve Alexei Buttface diyor. Birlikte, onlar Butttwins.

Isobel: Luis'in zevki var.

Sophia: Süslü yemek barını atlayıp öğle yemeği için bizi ziyaret etmek ister misiniz?

Annem chile relenos yaptı.

Isobel: Kaç tane iri yarı adam getirebilirim?

Sophia: Bir tane.

Isobel: Beş

mi? Sophia:

İki! Isobel:

Altı mı?

Sophia: Aman Tanrım. Güzel. Üç tane, ama sadece biri Cian olursa. Luis odasına onun bir posterini asmış ve sanırım imzalanmasını istiyor.

Isobel: Bir Cian .

Sophia: Azgınlıştığında bağıın böyle mi diyor? Isobel: Cian'ı

Oscar'la değıştirmemi ister misin?

Sophia: Çok kötüsün. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?

Bellamy, beni her gördüğünde.

Sophia: Oooh, Bellamy'yi getir!

Isobel: ...

Isobel: Neden?

Sophia: Ne? Şakaydı. Yakında görüşürüz!

Cian, Theodore ve Kilian'la birlikte yemek salonundan çıkarken aniden durakladı ve Cian'ın sırtına çarpmasına neden oldu. Cian bir kolunu ona doladı ve onu yakalamadan önce yakaladı. onu .

"Özür dilerim!" İçinden bir kahkaha yükseldi ve farkına vardı.

Sophia Bellamy'nin hayranı mıydı?

öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Öğrenci kalabalığının arasından geçerek Bellamy'nin masasında durdu ve masaya yaslanıp omzuna vurdu.

"Hey nutte-" diye başladı, Theodore'u omzunun üzerinden görmeden önce. Boğazını temizledi ve biraz daha dik oturdu. "Fındık ... besleyici bir insan," diye düzeltti, bir an bocaladı. "Ne oldu?"

"Bizimle yürüyüşe gelir misin?" diye sordu ona sırtarak. "*Büyük* hayranınız olan ve sizinle tanışmayı çok isteyen birini tanıyorum."

"Hayır." Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Asla olmaz." Çatalını Theodore, Cian ve Kilian'a doğru salladı. "Üçe karşı bir. Yüzüm kırılmayacak kadar güzel."

Kilian gözlerini devirerek, "Kimse senin kırmayacak," dedi. Isobel'e bakarak kaşlarını çatı. "Öyle değil mi?"

Gülmemek için kendini zor tuttu ve Bellamy'nin kolunu çekti. "ama! O senin *en büyük* hayranın!"

Theodore oturduğu yerden kalkar kalkmaz elini Bellamy'den çekti ama Beta'ya ters ters bakmadı, bunun yerine ona imzası niteliğindeki süperstar gülümsemesini gösterdi. Bellamy yüzünü buruşturarak mırıldandı

Kırık kaburgalarla ilgili bir şeyler söyledi ve salondan çıktıklarında arkalarından gitti.

"Prömiyerde trend olmaktan ne gibi ayrıcalıklar elde ettin?" diye sorarak onu adımlarını hızlandırmaya ve yanına düşmeye zorladı.

Elini saçlarında gezdirdi ve cevap vermeden önce Theodore'a dikkatli bir bakış daha attı. "Kahn ile kullanmam için bana lanet bir randevu kartı verdiler. O kıza *katlanamıyorum* ama babam bana bunu kullandırtacak."

"Randevu kartı nedir?" diye sordu.

"Yeni bir şey uydurmuşlar sanırım. Yani bize çok güzel bir randevu ayarlayacaklar ve her şeyi filme çekecekler."

Cian alay etti. "Ne kadar romantik."

"Nereye gidiyoruz?" Bellamy sesini alçaltarak başını Isobel'e doğru eğdi.

"Şapelde çalışan Muhafız'ın kızı sizinle tanışmak istedi," diye karşılık verdi Isobel, sırtımasına engel olamayarak. "Dinle, sadece ... Bilmiyorum. Merhaba de."

Bellamy gözlerini devirdi. "İyi, ama her halükarda beni buna zorlayacağın için."

Kulübeye ulaştılar ve Isobel kapıyı çaldı. Sophia kapıyı açtı, onları içeri almak için geri adım atmıştı bile, ağzı bir şeyler söylemek için açıktı.

Bellamy'yi görünce durdu. "Hey," dedi, ne bilemez bir halde.

Isobel, "Sophia diziyi pek izlemiyor," diye açıkladı.

"Yani başından beri nasıl bir pislik olduğunu bilmiyor."

Bellamy yüzünü buruşturdu. "Diziyi bile izlememişken nasıl benim en büyük hayranım olabilir?"

"Lütfen," diye alay etti Sophia, yaşadığı şoku atlatıp onları evin içine doğru yönlendirirken. "Fangirling *yapmıyorum* ama kruvasan ve makaronlara ara vermek isterseniz öğle yemeğine kalabilirsiniz."

"Aslında bugünün teması küresel barbeküydü. Bir tabak dolusu mükemmel churrasco ve bulgogi beni bekliyor."

"O zaman kıymetli Ironside etine geri dön." Sophia elini sallayarak onu uzaklaştırdı, kolunu Isobel'in koluna doladı ve Theodore ile Cian'ın çok az işaret eden bakışları arasında onu mutfağa sürükledi.

Kilian, küçük yemek masalarında oturan ve elinde bir deste tarot kartı tutan Luis'e kendini doğru dürüst tanıtmakla meşguldü.

geniş, merak dolu kahverengi gözlerle solgun Alfa'ya bakıyordu.

Bellamy mutfağa baktı, Sophia'yı görmezden gelip kendini içeri davet etmeyi tercih etti. "Gardiyan nerede?" diye sordu.

Sophia, "Tıp merkezinde gönüllü olarak çalışmak için çıktım," diye cevap verdi. "Herkes keyfine baksın."

Masanın etrafında oturmak için yeterli yer yoktu, bu yüzden onun yerine küçük salonda toplandılar, Luis Cian'ın arkasında hangi tarot kartını tuttuğunu tahmin etmesini sağlamak için yemeğini görmezden geldi.

kadar çok kıkırdıyordu ki gözlükleri iki kez düşmüştü ve omzuyla onları tekrar yerine oturtmaya çalışıyordu.

Sophia ve Bellamy odaya en son girenlerdi ve kanepede yan yana otururken birbirlerine dikkatle bakıyorlardı.

Sophia tabağını görür görmez Bellamy'ye, "*Sadece* kızarmış şeyleri yememelisin," diye çıkıştı. "İçinde salata da vardı."

"Gerçekten salataya ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum?" Bellamy ağzına kızarmış bir biber atarak söylendi.

Sophia kızardı, bakışlarını ondan kaçırdı ve nefesinin altından bir şeyler mırıldandı.

"Yani yemek yemenize izin verilmiyor mu?" diye sordu salonlarına bakarak.

"Hayır, annem her hafta personel ofisine market siparişi vermek zorunda. Maaşından kesiliyor."

Bellamy kaşlarını çattı. "Bu çok aptalca. Salondaki tüm yiyecekleri her gün bitirmemizin imkanı yok."

Sophia omuz silkti. "Yemekler gösteri için."

Filmleri çekilen yoğunlaştırılmış grup zamanı gelene kadar kaldılar ve akademinin geri kalanına doğru yürürken Bellamy sessizdi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Sence-" diye başladı, yolları ayrılmadan hemen önce. Isobel hemen, "Muhtemelen," diye cevap verdi.

Kaşlarını daha sert çattı. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Sana Sophia'nın numarasını göndermemi isteyecektin. Cevap muhtemelen."

Gözlerini devirdi. "Bana borçlusun, unuttun mu? Yani..."

"Koleksiyon mu yapıyorsun?" diye alay etti. "Buna harcamak istediğine emin misin?"

"Her geçen saniye daha az emin olmaya başlıyorum," diye Ka homurdandı.

palı

. "Rica ederim!" Isobel arkasından seslendi ve Theodore'un Kıkırdama.

Aceleyle stüdyoya gittiler ve diğerlerinin gelmesini beklerken Isobel gergin bir şekilde kulaklığıyla oynadı. Bugün şarkılarını seslendirecekleri gündü ve Theodore dışında hiçbiri kameralar önünde ilk kez şarkı söylemeyecekti.

Kalen ve Mikel kucak dolusu kamera ekipmanıyla içeri girdiler ve tek kelime etmeden kurmaya başladılar.

Aşırıya kaçmış gibi görünüyordu ama belki de buydu.

Canlı yayına mı geçiyoruz? Theodore bağ aracılığıyla sordu ve Isobel onun herkese hitap ettiğini, hepsini kafasının içine davet ettiğini hissedebiliyordu.

Hayır, Mikel cevapladı. Sadece kayıt yapıyoruz. Bu bir mesaj - eğer onlar hayranlara istediklerini vermezlerse... o zaman biz veririz.

Kameralar kurulur kurulmaz Kalen ve Mikel diğerlerinin yanına geldi.

"Birkaç hafta içinde Elijah'ın doğum günü olacak," diye duyurdu Mikel, "ve bu dönemdeki en büyük görevlerinizden biri onun partisinde grup olarak performans sergilemek olacak. Eğer performansınız ilk yirmi dört saat içinde bir milyondan fazla izlenirse, bunu başarılı sayacağız. Aksi takdirde, hepiniz görevde başarısız olmuş olacaksınız."

Durakladı ve devam etmeden önce bu bilginin aklına yerleşmesine izin verdi. "Bu ilk görevimiz, albüm için ana vokalistlerimize karar vermektir.

performansı ve tekil vokal liderliğimiz."

Isobel'in avuçları terliyordu. Masum, zararsız görevler olmayacağını bilmeliydi. İyi ki

Şarkısı için çok zaman harcamıştı ama birden bunun yeterli olup olmadığından şüphe etti.

"İlk olarak," diye anons etti Kalen, son bir alıştırma bile yapamayacaklarını fark edince panik çığ gibi büyüdü, "sıra Kilian'da. Kabin senin."

Kilian ayağa fırlayıp yandaki kayıt kabinine girdi ve herkes üç geniş cam duvarın etrafında toplandı. Stüdyo büyüktü, üç oturma alanı ve iki sıra kayıt ekipmanı vardı, hoparlörler çatıyı kaplıyordu.

Kilian'ın, üzerine notlar karaladığını görebildiği basılı şarkı sözlerini sehpa koyduğunu açıkça duyabiliyorlardı.

mikrofona doğru eğildi. "Ne zaman isterseniz hazırım." Kendinden çok emin, çok sakindi.

Mikel bir düğmeye bastı ve Kilian'ın güçlü, sürükleyici bir melodi ve hafif, sentezlenmiş süslemelerle neşeli ve popüler olan arka plan parçasını başlattı. Kilian'ın şarkıya yaklaşımı neredeyse onun versiyonundan tanınmaz haldeydi. Sesinde tüm odayı saran bir tatlılık ve sıcaklık vardı, bu da şarkıyı garip bir şekilde rahatlatıcı kılıyordu. Nakaratı, Kilian'ın ağzını açık bırakacak kadar yüksek bir kontrtenor aralığında söylüyordu. Bu, kendisinin de zorlandığı bir şeydi ama Kilian yüksek ses aralığını neredeyse mükemmel bir netlik ve güçle tutuyordu.

Sözlerini bitirdiğinde herkes onu alkışladı ve o da yaptığı şey hiç önemli değilmiş gibi odaya geri döndü.

"Sıradaki," dedi Kalen, sanki hayatının her günü inanılmaz derecede eşsiz ve güçlü sesler duyuyormuş gibi, bunun önemli bir şey olmadığını *kabul etmiş* gibi notlarını kontrol ederek. "Sırada Cian var."

Isobel cama yaklaşmaya çalıştı, hepsinin bu kadar iyi olabileceği ihtimalini kabullenirken kalbi küt atıyordu.

Cian'ın arka müziği daha sofistike bir melodiye sahipti ve onun için sinirden avuçları terliyordu. Piyanonun bir karışımıydı, Dik bas ve davul, ritim aldatıcı bir şekilde rahattı ama o endişeli görünmüyordu. Şarkı sözlerini çıkarmadı, sadece şarkı söylemeye başladı. Sesi derin ve yankılıydı, sertlik hissi veriyordu. Ham, duygusal bir yanı vardı ve ince nüanslar ve süslemelerle doku ekleme, sesi uzatma konusunda ustaydı.

ya da onları güzel sözlerle tamamlıyordu. Baritonunda bu kadar rahat olan biri için şaşırtıcı bir aralıkla şarkı söylemesi katman katman derinlik taşıyordu. En az onun kadar etkileyiciydi.

Kilian, her ne kadar ikisi çok farklı şarkıcılar olsalar da. Cian bitirdiğinde herkes tekrar alkışladı ve Cian neredeyse utangaç bir ifadeyle geri döndü.

"Bunu daha iyi yapabilirdim, üzgünüm."

"Herhangi bir hata duymadım." Mikel, Cian'ın sık sık yaptığı bir şeymiş gibi onu başından savdı ama ses tonu kaba değildi.

"Isobel," dedi Kalen, "sıra sende."

Başını sertçe sallıyordu. "Lütfen en son benim gitmeme izin ver," diye yalvardı, Kalen'e hayır demekten korkacak kadar endişeliydi. "Yapmayacağım."

Beni şimdi gönderirseniz diğerlerini dinleyemem. Her şeyi ne kadar berbat ettiğim konusunda paniğe ."

Kalen onu düşündü. ". Elijah, sıra sende."

Elijah girdi ve şarkı sözlerini kopyalamış olması gereken bir not defteri çıkardı. Pencereye başını salladı ve Mikel kendi parçasına başladı. Daha hızlıydı, tekrarlayan bir bas çizgisi ve melodik döngüler ve keskin davullarla katmanlanmış yumuşak bir ritimle daha modern, kentsel bir ses yaratıyordu. Ve... Elijah şarkı söylemedi.

İlk okudu, söyleyişi pürüzsüz ve kusursuzdu, ritme zahmetsizce ayak uyduruyordu, tüm vücudu dans ederken olduğu gibi gevşek ve rahattı. İlk mısrayı ve nakarat öncesini söyledi ve ardından nakaratı söylemeye sorunsuzca geçti, sesi sabit ve pürüzsüzdü - Kilian ve Cian'ın şarkı söyleme sesleri kadar benzersiz değildi, ama Elijah'ın odak noktasının bu olmadığını İkinci dizede rap yapmaya geri döndüğünde, temposu aniden arttı, kelimeler iki kat daha hızlı aktı, diğer her kelime dizeleri çevirmek için değiştirildi veya eklendi, onları aniden zekice ve şok edici hale getirdi.

Boğazından şaşkın bir kahkaha fırladı ve yanı başındaki Theodore onun şaşkınlığından zevk alıyormuş gibi kıkırdadı.

Elijah *hızlı* ve çok ama çok zekiydi.

Ama yine de, bitirdiğinde herkes stüdyodaki sıradan bir günmüş gibi alkışladı. Ve belki de onlar için öyleydi.

"Gabriel," dedi Kalen, kabine doğru başını sallayarak.

Kapı aralığında birbirlerinin yanından geçerlerken Gabriel Elijah'ın eline vurdu. "Daha hızlı olabilirdi," dedi.

Elijah gülümseyerek, "Seni *çok* kötü göstermek istemedim," diye karşılık verdi.

Gabriel'in de bir not defteri vardı ve Elijah kadar sakin, rahat bir soğukkanlılıkla ona bakıyordu. Altyapısı pop havası taşıyan hareketli bir ritme sahipti ama daha duygusal bir melodi, hareketli bir bas çizgisi ve keskin akor ilerlemeleriyle harmanlanmıştı ve bu da onu daha dinamik bir parça haline getiriyordu. Şarkı söylemeye başladı, normalde pürüzsüz olan tınısına biraz törpülenmiş bir kalite kattı, ancak sonra kadansı, ardından ritmi ve ardından vokal tonunu değiştirdi, rap ve şarkı bölümleri arasında zahmetsizce geçiş yaptı, sözleri kendi tarzına göre bükme için kelimeler ve dizeler ekledi. Etkileyici bir vokal aralığı sergiledi. Tıpkı Elijah gibi, şarkı söylemesi Kilian ve Cian ile tam olarak eşleşmedi, ancak vokal çekimlerinin değişimi ve şarkı sözlerinin güzel dokusu

Daha yumuşak, daha yavaş rap yapması hipnotize ediciydi. Isobel pek de rapçiler konusunda bilgiliydi, ama en etkileyici iki rapçiyle aynı binada durduğundan emindi.

Ironside'ın gördüğü rapçiler.

Kalen'e baktı ve gördüğü tüm yeteneğin aslında ondan geldiğini fark etti. Mojave Yerleşimindeki evine ısındığında ona büyükannesinin mükemmel bir ses tonuna ve ezberci bir hafızaya sahip olduğunu ve bildiği her şeyi ona onun öğrettiğini söylemişti. Elbette *herkes* Silla Carpenter'ın kim olduğunu biliyordu. O doğuştan bir süper yıldız, bir müzik dehasıydı. *Ironside Show*'daki sezonunu kazanmış ve ardından dış dünyada yaşamayı reddederek yerleşim yerine dönmeyi tercih etmişti.

Kalen, Theodore'un serçe parmağında çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar çok yetenek olduğunu ama asıl dahinin Elijah olduğunu söylemişti. Kalen ve Silla'nın bilgisi, Theodore'un yeteneği ve

Elijah'ın beyni, bir şekilde kendi nesillerinin en yetenekli sanatçılarından oluşan bu küçük grubu yaratmış ve küratörlüğünü yapmıştı.

Ve onlar sadece ... *üzerinde oturuyorlardı*. Saldıracakları anı bekliyorlardı.

Ve bir şekilde onlarla eşleşmesi gerekiyordu. Şarkı söylemeyi ne kadar sevse de, doğal yeteneği hiçbir zaman şarkı söylemeye dayanmamıştı. Babası bunu görmüş ve onu bu konuyu bırakmaya zorlamıştı. Onun yeteneği dans etmektir. Gabriel ve Elijah gruptayken bile,

hala sunacak bir şeyleri olduğundan emindi, çünkü eğer Cian ve Kilian'ın şarkıcı ya da Gabriel ve Elijah'ın rapçi olduğu kadar iyi bir dansçı değilse, o zaman iyi *olana* kadar çalışacaktı. Yapabileceğinden emindi. Sadece daha çok çabalaması gerekiyordu.

Daha uzun süre antrenman yapması gerekiyordu.

"Niko, ," dedi Kalen, bir şeyler not ederken.

Isobel sonunda Kalen'in tüm performansları not aldığını fark edecek kadar dikkatini camdan çekti.

Mükemmel, mükemmel, mükemmel, on üzerinden on binden başka söylenecek ne olabilir *ki*?

Niko, kapüşonuna sarınmış, yüz hatları gergin bir şekilde kabine girdi. "Pek pratik yapmadım," dedi mikrofona. "Biri bana şarkı sözlerini gönderebilir mi?"

Tabii ki yapmamıştı. Doğru düzgün düşünemiyordu bile.

"Gönderiliyor." Elijah telefonunu .

"Sen hazır olduğunda," diye ekledi Kalen. Niko'nun alıştırmaya başlamamasına kızmış gibi görünmüyordu. Aksine, derin sesinde bir anlayış vardı.

Niko telefonunu podyuma dayadı ve kelimeleri hızlıca tarayarak başını salladı. Fon müziği çalarken bir süre sessiz kaldı. Sanki daha önce hiç duymamış gibiydi ve geçen hafta boyunca stüdyoda geçirdikleri zamanı düşündü. Niko'nun Zamanının çoğunu yalnız geçirirdi, ya bir köşede oturur ya da çıkışa karşı oturmuş, seansın bitmesini bekliyordu. Herkes onu yalnız bırakmıştı ve o da her türlü konuşma girişimini elinin tersiyle itti.

Harcadı

Çoğu zaman onu izliyordu; adamın gözlerinin üzerinde olmasına o kadar alışmıştı ki fark etmeyi bırakmıştı.

Bu şekilde devam edemezdi.

Şarkı söylemeye başladığında, zengin, kadifemsi bir tonu ve pürüzsüz, istikrarlı bir sunumu vardı. Sesi o kadar sıcak ve davetkârdı ki, sanki eski Niko'ya bakıyormuş gibi hissetti ve onun durmasını hiç istemedi.

Tıpkı diğerleri gibi, ses aralığı etkileyiciydi ve görünüşte kolaylıkla bu aralıkta oynuyordu, ancak onu diğerlerinden benzersiz, zengin tonuydu. Okumaya zahmet bile etmediği kelimeleri renklendirdi

O kadar içten ve duygusaldı ki nefesi kesildi. Herkes onu alkışladı ama o şakaklarını ovuşturarak sinirli bir şekilde kabinden çıktı.

Elijah ona, "Harikaydın," dedi.

Niko, "Kelimeleri yanlış okumuşum," diye verdi.

"Bu bir okuduğunu anlama egzersizi değil," dedi Gabriel. "Sen iyiydin Niko."

Niko içini çekti, başıyla onu onayladı ve tekrar bardağa doğru ilerledi.

Kalen Oscar'ı kabine yönlendirirken Isobel deneysel bir şekilde ona doğru yaklaştı -herhangi birinden rahatlık isteyip istemeyeceği her zaman bir kumardı-. Gabriel kayarak Niko'nun yanında durmasına izin verdi ve Isobel tereddütle serçe parmağını Niko'nun elinin arkasına dokundurarak onun şaşkınlıkla sarsılmasını bekledi.

Hemen elini tuttu, sıkıca sıktı, dudaklarından kısık bir nefes çıktı. Ona bakmadı ya da tek kelime etmedi ama içinde bir şeylerin yerleştiğini hissedebiliyordu, bu yüzden daha da yaklaştı. Adam parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve kolunu onunkinin üzerine doladı.

böylece birleşen elleri göğsünün üzerinde kesişti ve onu vücudunun yan tarafına doğru çekebildi.

Kameralar izliyordu ama umurunda değildi ve bu hareket Niko'nun öldüğü gün Kalen'in ofisinde yaptığına o kadar benziyordu ki

Onunla yeniden bir araya gelmişti ki o anda kimse onu ondan ayıramazdı. Onun içinde hiçbir şey değişmemiş davranarak bedeninin yan tarafına gömüldü.

Oscar, kendinden emin bir ustalıkla parçasının daha yumuşak, daha yavaş enstrümanlarıyla oynayarak, giriş yapmadan şarkı söylemeye başladı. Konuşma sesi gibi şarkı söyleme sesi de ham, cesur bir niteliğe sahipti, ancak bunu güzel bir şekilde manipüle edebiliyordu. Rahat alt aralığındaki törpülenmiş tınısının güçlü teslimatı ona bir diğerlerinin sahip olmadığı benzersiz bir üstünlük, ona derin ve yankılanan sesi neredeyse odayı titretecek gibiydi. Konuşmasını bitirdiğinde kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti ve herkes öfkeli, kibar ve etkilenmemiş alkışlarını tekrarladı.

Üçüncü olmalıydı.

Sergilenen olağanüstü yetenekten ne kadar *etkilenmediklerini* fark etmeden önce bu işi bitirmiş olmalıydı - gerçi birbirlerinin seslerine çok aşına olmaları da mümkündü. Sırada Moses vardı ve boğazı kadifemsi yumuşaklığını duyar duymaz kapattı. Hoparlörlerden dökülen bal gibiydi. Belirgin bir şekilde akıldan çıkmayan bir niteliği vardı, aynı anda hem narin hem de güçlüydü, ara sıra hırıltılı bir ton ona karanlık, kendine özgü bir ses veriyordu. Hepsinin aynı eğitimi almış olmasına -muhtemelen aynı kişilerden- ve yine de hepsinin bu kadar *benzersiz* olmasına hayret etti. Gerçi bu belki de onun düşündüğünden daha anlamlıydı. Eğer hepsi birlikte eğitim almış olsalardı, kendilerini farklılaştırmanın yollarını bilinçli olarak bulmaya çalışırlardı.

Theodore sonuncuydu ve onu daha önce şarkı söylerken dinlemiş olmasına rağmen yine de nefesini tutmuş, ne yapacağını görmek için bekliyordu. Niko elini sıkana kadar hala nefesini tuttuğunu fark etmedi ve kabinin içindeki adama bakarken nefesi hızla kesildi. Theodore, şimdiye kadar duyduğu en olağanüstü ses olduğunu bir kez daha zahmetsizce göstermişti. Nefesi, modülasyonu ve vokal dinamikleri üzerinde kusursuz bir kontrole sahipti; ham güç ve manyetizmle dolu bir sesle karmaşık vokal geçişlerinde kolayca geziniyordu. Yumuşak bas notalardan en kusursuz şekilde sunulan tiz notalara kadar inanılmaz bir beş oktav arasında kolayca dans etti. Her şey bir danstı, bir

Sözleri ve müziğiyle etkileşime girerek dikkatleri üzerine çekti ve bırakmayı reddetti. Yüzünde ya da vücudunda en ufak bir çaba belirtisi olmadan titreşimli bir vokal fry ve çığ bir falsetto ile çaldı.

Sesi kapatmış olsalardı hava durumu hakkında konuşuyor olabilirdi.

Sanki *denemiyor* gibiydi ama *deniyordu*. İlk Ironside dansının parçasını kaydederken onun hiç çaba göstermeden şarkı söylediğini duymuştu. O zaman fark etmemişti ama şimdi aradaki fark çok açıktı. Bu onun çok çabaladığı bir şeydi, kontrolü o kadar olağanüstüydü ki hiçbir çaba göstermiyordu.

Kabinden çıktığında, Alfalardan birkaçı onu sırtından alkışladı ve sonunda son iki yıldır ne gördüğünü anladı. Neden Theodore'u her zaman ön plana çıkardıklarını, neden son anda geri çekilip her şeyi kazanmasına izin verdiklerini, neden ona özel biriymiş gibi davrandıklarını anlamıştı.

O onların gizli silahıydı. Onların altın bileti.

Theodore'dan sonra kabine girmek istemedi ama gururunu bir kenara bırakıp başını öne eğdi, podyuma yaklaştı ve cebinden şarkı sözlerini çıkardı. Hazır olduğunu bildirmek için titrek bir şekilde salladı ve sonra gözlerini kapattı. Zaten şarkı sözlerini ezberlemişti.

Mikel'in doğal tonu olduğunu söylediği tatlılık ve saflıkla, nefesini hafif tutarak yavaş altyapıya daldı. Bu onun için en rahat perdeydi, soprano aralığına geçtiğinde daha fazla kontrol sahibi olmasını sağlıyor, yüksek notalara daha net ve çevik bir şekilde çıkmasına olanak veriyordu. Hâlâ ısıklık sesini kontrol etmeyi öğreniyordu ama Elijah onu altıncı derste bütün hafta boyunca eğitmişti ve bu sefer sesi kırılmadan ya da titremeden bunu başarabildi. Nakarata ulaştığında, tıpkı Theodore'un yaptığı gibi, vokal koşuları güçlü ve karmaşık geliyordu, tüm yol boyunca koruduğu tatlı ton her şeyi bir çığlık ve son notaya kadar içine yaslandığı bir kırılganlık.

Şarkı bitene kadar gözlerini bir daha açmadı ve sonra şarkı sözlerini tekrar katlayıp çantasına geri koydu

titreyen parmaklarıyla cebinden çıkardı. Kapıyı iterek açtı ve işte oradaydı.

Kibar alkış.

Gerçi bu seferkine birkaç şaşkın bakış eşlik etti ve Elijah'ın gururlu gülümsemesi. Kız da ona sıırttı, titrek ve kararsızdı.

"Evet, İly-taş!" Theodore onu kucakladı, döndürdü etrafta. "Sen bizim gizli silahımız olacaksın!"

Onu yere bırakıp Moses'ın üzerine atladığında ona baktı, kardeşini sallarken heyecanı bulaşıcıydı.

Deli miydi?

O güne kadar duydukları en iyi şarkıcı olduğunu fark etmemesi bile onu şaşkına çevirmişti.

THEODORE FUcKINg KANE

O GECE, *IRONSIDE* ŞOVU HERKESİ ŞOK ETTİ.

Prömiyerin sürpriz "ikinci bölümü". Ağırıklı olarak Alphas ve Isobel, ortak salonda yayılıp izlerken, görevlilerin söylediklerine gülmemek için kendilerini zor tuttular. kızgın hayranlarını yatıştırmaya çalışıyorlar.

Bölüm yine de insanları yoğun bir şekilde öne çıkararak

A Koğuşu ve insanların savaşta olduğunu ve Isobel'i mümkün olduğunca çok sayıda farklı Alfayla birlikte göstererek, internette en popüler konu olan gizlice hangileriyle çıkıyor olabileceği konusuna oynadılar.

Kilian'ın onun elini tuttuğunu ve Niko'nun ona uzaktan baktığını gösterdiler. Cian'ın gözlerinde sinsi bir pırıltıyla kahvaltı masasının üzerinden ona doğru eğildiğini, dilinin dudağındaki piercingi dürttüğünü... ve Niko'nun masanın diğer ucundan ona baktığını gösterdiler.

Masaya. Oscar'ın ona ve Silva'ya, Silva'nın kollarını koparıp B Koğuşu'na kadar onu tokatlamak için kullanmayı planlıyormuş gibi ters ters baktığını ve Niko'nun gözlerini kırmış, Silva -ya da biri- yokmuş gibi ona bakıyordu. Elijah ve Gabriell'in dans antrenmanı sırasında onunla konuştuklarını, yüzlerinde sırtıma ve gözlerinde sıcaklık olduğunu ve Niko'nun onlar konuşurken başının arkasına baktığını gösterdiler.

akşam yemeğine yürüdü. Kalen ve Mikel'le birlikte grup çalışması sırasında Theodore'la olan şakalaşmasını ve Niko'nun odanın diğer tarafındaki duvara yaslanmasını gösterdiler.

Ona bakıyorum.

Bölüm boyunca güldüler. Niko bile gözlerini ekrana çevirerek yorgun bir sırıtış attı.

Hayranlar bölüm yayınlandıktan sonra sakinleşti ve çoğu, sürpriz İkinci Bölüm'ü yayınlamadan önce insanları kızdırmanın başından beri plan olduğuna karar verdi.

Ertesi gün Kalen, Theodore'un baş şarkıcı pozisyonunu kazandığını ve Isobel, Kilian ve Cian'ın ana şarkı grubu olduğunu açıkladı ve ardından bir sonraki görevlerini tanıttı: kendilerine verilen şarkının Theodore versiyonuna bir dans koreografisi yapmak. Bir kez daha, tek bir baş dans pozisyonu ve ana dans grubu için birkaç pozisyon ödüllendirecekti.

Isobel bu göreve balıklama daldı ve sonraki iki hafta boyunca yorulmak bilmeden farklı kombinasyonlar üzerinde çalışırken rekabetçi doğası ortaya çıktı. Elijah ile yaptığı vokal seansları sırasında, Elijah onu sabit tutmak için bileklerinden tutana kadar boş boş dans etti.

Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği sırasında kafasının içinde farklı dizileri gözden geçirdi.

Koreografiyi düşünmediği tek zaman Kalen vücudunu iple sarıp onu havaya kaldırdığında ya da Kilian, Cian veya Theodore birkaç kez gizlice yatağına girdiğinde meydana okudu.

Her gece olmuyordu ve içlerinden biri odasına girdiğinde diğerlerinin uzak durmayı nasıl bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama ara sıra Kilian'ın ona arkadan sarılmasıyla ya da Theodore'un karanlıkta bedenine tırmanmasıyla uyanıyordu.

Bir gece, Theodore onun kalçalarını ayırdı ve çığlıklarını boğazına sokacak kadar damlayana kadar onu tattı. Kendi salıverilmesiyle hırlamadan önce onları boğmayı zar zor başardı, parmakları dudaklarından kayıyordu.

Kilian sürekli ona dokunuyor, o da sürekli onun yumuşak dudaklarını arıyor, tüm vücudu titreyene ve vücudundan çaresiz, çakıllı bir inilti yayılana kadar onları öpüyor ve yalıyordu. İçine girdiğinde, ritmi ilk seferden daha yavaş ve yumuşaktı ve vücudunun her santimini öptü.

Adam onu döndürmeden önce o da en az adam kadar titrek ve .

aniden dönüp acımasızca içine girdi ve onu kendisiyle birlikte paramparça olmaya zorladı.

Cian ona bakmayı severdi. Kadının giysilerini çıkarır, çarşafı yere serer ve dövme parmaklarını vücudunda gezdirirdi. Bunu yaptığı ilk birkaç gece ona dokunmasına izin vermedi. Ortaya çıkarabildiği her santim tene dokunmaya ve tadına bakmaya o kadar odaklanmıştı ki, sanki hepsini kafasında haritalandırıyor. Onu nasıl nefessiz bırakacağını ve neyin kızartacağını çabucak öğrendi. Her seferinde başını onun kalçalarının arasına sokuyor, elleri altın rengi saçlarına dolanıyor, rahatlamak için kalçalarını yatağa gömerken adını sayıklıyordu.

Üçüncü gece yatağına girdiğinde, sınırına ulaştığını anlayabiliyordu ve o zaman yaz tatilinde yaptırdığı *diğer* piercing'i öğrendi. Onu aç bir şekilde öptükten sonra, parmakları titreyerek göğüslerini sıktı ve Karnına yaslanan adam onu çekip çıkardı ve boxer'ını tekmeleyerek yatak başlığına yaslandı. Onu kucağına sürükledi, altın rengi siki ikisinin arasına sıkışmıştı, siyah piercingi altında yuvalanmıştı alevlenmiş taç. İki siyah metal top ona doğru parlıyordu, tenine mükemmel bir şekilde bastırılmıştı, böylece onları birbirine bağlayan çubuktan hiçbir şey göremiyordu.

"Geçen yıl böyle bir şey yoktu," dedi şaşkınlıkla.

"Hayır," dedi, yüzünü okşayarak, boynundaki saçları fırçalayarak. Bir an sonra siki seğirdi ve eli nazıkçe okşadığı kızın boynuna dolandı. "Yemin ederim Carter, eğer sikim bir dahaki sefere içinde olmazsa-"

Hızla kalçalarını yukarı çekti ve adam şaftının tabanını kavradı, onun üzerine inerken girişiyle hizaladı, ikisi de rahatlama içinde inledi. Bir süre için kendi hızını ayarlamasına izin verdi.

Elleri kızın vücudunda gezinirken, kısa bir süre onu iyi öğrenmişti... ama sonra kendini kontrol edemedi ve onu sırt üstü yatırdı. Kadifemsi uzunluğu derin, hoşgörülü vuruşlarla içine daldırırken bacaklarını göğsüne doğru bastırdı, hızı arttı, aniden bacaklarını serbest bırakana kadar neredeyse acımasızlaştı, başını meme ucuna eğdi ve elini bacaklarının arasına iterek kendine dokunması için onu cesaretlendirdi. Kız uçana kadar göğüslerini ısırdı ve yaladı, boğuk bir

Dudaklarında bir çığlık ve ardından göğsünden kopan alçak bir hırıltıyla onu takip etti.

Kafasını boşalttığı ve aralarındaki bağa yardımcı olduğu kanıtlanmış olmasına rağmen Niko ona bir daha cinsel bir şekilde yaklaşmaya çalışmadı ve Niko da onun ürkek tepkilerinden dolayı ilk hamleyi yapamayacak kadar gergindi. Diğerleri onu rahat bırakıyor gibiydi ama Oscar ne zaman gözlerini ona çevirse kendini ormanda takip edilen bir dişi geyik gibi hissetmeye başlamıştı.

Zamanını bekliyor, bir şeyi bekliyor, bir şeyden çekiniyor gibiydi.

Neyse ki, Oscar'ın kendisi hakkındaki planlarını düşünemeyecek kadar dansını tamamlama işine dalmıştı.

Nihayet Kalen ve Mikel'in koreograflarını puanlama zamanı geldiğinde, şarkı söyleme görevi için olduğundan biraz daha hazır hissetti. Bu kez belki de aşırı hazırlıklıydı ama bu durum üzerindeki baskıyı azaltmadı. Riskler birkaç hafta öncesine göre daha yüksekti, çünkü artık halk da bu işe yatırım yapıyordu.

İlk değerlendirmeleri yayınlanmış ve başta Theodore olmak üzere tüm dünya her övmüştü. Ironside taraftarları Kalen ve Mikel'in seçimlerine katılıyor gibi görünüyordu,

Oscar ve Niko'nun inanılmaz benzersiz niteliklere sahip çok yönlü harika sesleri vardı, ancak Theodore, Cian, Kilian veya Isobel'in kontrolüne veya istikrarına tam olarak sahip değillerdi.

Isobel buna ne diyeceğini bilemedi, çünkü hepsinin kendisinden daha fazla kontrol ve kararlılığa sahip olduğundan emindi.

Diğer herkesin sıralamasından memnun olmalarına rağmen, Elijah ve Gabriel'in açıkça rapçi olmalarına rağmen şarkı söyleme yeteneklerine göre puanlanmaları hayranları hızla ve yüksek sesle öfkелendirdi. Kalen ve Mikel'den kendilerine rapçi olarak özel roller vermelerini talep ettiler ve tabii ki Kalen ve Mikel bunu hemen ayarladı. Bu stratejik bir hamle gibi görünüyordu; hayranlara kontrolün kendilerinde olduğunu ve gösteriyi etkilemek.

Bu onlara oyuna dahil olduklarını, oyunda bir payları olduğunu, neredeyse A Koğuşu üyeleri kadar grubun bir parçası olduklarını hissettirdi.

Kalen ve Mikel ikinci değerlendirme için ısınmalarına zaman tanımadı ama bu Isobel'i rahatsız etmedi. Öğle yemeğini atlayıp rutinini bir kez daha gözden geçirirken Oscar ve Moses yemekhaneden getirdikleri paket yemek kapları üzerinde kavga ettiler.

Performansların sıralaması son değerlendirmeleriyle aynı kaldı; Kilian, sonra Cian, Elijah, Gabriel, Niko, Oscar, Moses, Theodore ve Isobel.

Gruptaki doğal dansçılar kısa sürede ortaya çıktı. Elijah, Gabriel ve Kilian sanki bunu yapmak için doğmuşlar gibi dans ediyorlardı; her hareketleri müzikle mükemmel bir senkronizasyon içindeydi, hareketleri pürüzsüz, ve kuvvetliydi. Cian, Oscar ve Moses daha az doğaldı. Yine de etkileyici ve güzel bir koreografi yaratmayı başardılar ama diğerlerinin kolaymış gibi gösterdiği hareketler için Cian, Oscar ve Moses gözle görülür bir çaba sarf ettiler. Eğer başka biriyle yarışıyor olsalardı, mükemmel görünürlerdi.

Ama herkesle rekabet etmiyorlardı.

Niko'nun yeteneği şaşırtıcıydı. İlk birkaç ölçü boyunca öylece durdu, ta ki şarkıyı hatırlayana kadar - bu kez Theodore'un ilk değerlendirmelerindeki vokalleriyle katmanlanmıştı. Şarkıyı tanıdıktan sonra hareket etmeye başladı; hareketleri akıcı, etkileyici, kusursuz ve zarifti. Bir saniye bile koreografi hazırlamadığı belli olan biri için düşünmesine bile gerek yoktu.

Koreografisinde, vücudunun ince nüanslarında ve jestlerinde bir süreklilik duygusu vardı, her şeye bir derinlik ve onu daha yakından incelemek için öne eğilmesini sağlayan bir diyalog veriyordu.

İfadeleri incelikli, hareketleri dokunaklıydı, bir şekilde boğucu ve pürüzsüzdü ama aynı zamanda unutulmaz bir duygu hissi veriyordu. En iyi dansçı olduğuna karar verdiği Elijah kadar iyiydi...

Theodore'a kadar.

Theodore *Fucking* Kane kaygısız bir sırıtışla ayağa kalktı, müziğin başlamasını beklerken bol pantolonunu çekiştirdi ve sonra aklını başından almıştı. Hareketleri *keskindi*, dikkat çekecek kadar hızlı ve kesindi, ustalaşmak için yıllarca pratik yapması gereken bir hassasiyetle gerçekleştiriliyordu.

Ve onu *hiç* pratik yaparken görmemişti.

Onu *ya da* Niko'yu.

Theodore'un ayak hareketleri karmaşıktı ama bunu yürümekten daha kolaymış gibi gösteriyordu. Çok net bir doğal atletizmi vardı - tıpkı Niko gibi

-Akışına güç katıyordu ama yeteneğinden fazlasını gösteriyordu. Bir *šovmen* olduğunu kanıtlıyordu.

Diğerleri gibi antrenmanda gibi aynada hareketlerini analiz etmedi. Aynaya sanki seyircisiymiş gibi bakıyordu.

Doğal karizması vücudunu bir pelerin gibi sarıyordu. Parçanın açık bir şekilde şehvetli sözleriyle eşleşen tek kişi oydu. yanaklarını kızartan bir performans sergiledi. Diğerleri sanki bu bir görevmiş gibi dans etmişti, Theodore ise bir gösteriymiş gibi.

Ve işe yaradı.

Sahneden indiğinde ona ters baktı ve şeytani bir sırıtışla elini saçlarında gezdirirken terli gömleğini çekiştirdi.

Çok çocuksuydu. Az önce aynaya aktardığı ham manyetizmanın tam .

Neden bana dans edebildiğini söylemedin? diye sordu kafasının içinde.

Hepimiz dans edebiliriz, şapşal. Bunu biliyordun.

Konuyu tamamen kaçırıyordu ama yerini alıp Alfaların onu alkışlamasını izlerken, belki de ... onun konuyu *anlamadığını* fark etti. Eğlenmek için şarkı söylüyor ve dans ediyor gibiydi. Belki de gerçekten nasıl

Pist yeniden başlarken Alfaları inceledi ve uğraştığı şeyin kapsamını fark etti. Son *derece* eğitilmiş, son derece odaklanmış -şu anda Niko hariç- ve son derece yetenekliydi. Theodore olmadan bile, çok iyi bir Ironside yetkililerine karşı oynadıkları oyunda başarılı olma şansları yoktu... ama Theodore'un yanında bu kesin bir şeydi.

Yine de...

Bu adamlar için bile her zaman gelişime açık bir alan vardı.

Gülümsedi ve birkaç kaş tepki olarak kalktı.

Mikel hariç. Dudakları, kızın ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi çarpık bir gülümsemeyle gerildi.

Parça neredeyse on saniyedir çalışıyordu ve o hâlâ hareket etmemişti. İki hafta boyunca üzerinde çalıştığı koreografi için hedefini tutturamamıştı ama sorun değildi. Koreografiyi herkesin erişebileceği şekilde tasarlamıştı.

yapabileceğini düşündü. Şimdi ve bunun grubu çalıştırmaya çalışmakla ilgili olmadığını anladı. Grup zaten çalışıyordu.

Bu, grubu inanılmaz derecede *daha iyi* hale getirmekle ilgiliydi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan dans etmeye başladı, uyguladığı stili bir kenara bırakıp kendi stiline daldı.

akrobatik güç ve lirik, çağdaş hareketler. İnce

Güç ve güzellik arasındaki pencere onun *başarılı olduğu* yerdı. Bu onun hem korkusuz olmasını hem de kırılganlık ve incelik göstermesini sağlıyordu. Sadece sevdiği için dansçı olmamıştı. O bir dansçıydı çünkü sevdiği tek şey danstı. Ironside'a gelmeden önce sahip olduğu tek arkadaşı danstı. Dans ve annesi. Ve sonra, bir süreliğine, annesi *olmadan* dans etti.

Hayatı boyunca dans etmişti. Babasının neden olduğu acıyı unutmak ve küçük, yalnız dünyasından kaçmak için. Dans ettiğinde, herkesin duygularına alet olan bir araç, manipölasyonlarına alet olan bir kukla ya da ruhunun satışı için bir reklam gibi yerleşim yerlerine asılan bir afişteki yüz değildi. Kafesten kurtulmuş bir kuştı, kendi tasarımıyla düşüyor ve uçuyordu, bedeniyle, yüzüyle, gözleriyle, elleriyle bir hikaye yaratıyordu.

Onları manipüle edebilirdi. Her .

Kim olduklarının bir önemi yoktu. Çünkü o böyle hareket ederken, kontrol ondaydı, yetki ondaydı ve onlar oturup bekleyecek, o içindeki her şeyi boşaltana ve ona hissettirdikleri her santimini hissedene kadar izleyeceklerdi.

Yeteneğinin en uç noktasına kadar dans etti, vücudunu bir tüy kadar hafif görünmeye zorladı, yerçekimi tarafından, onlar tarafından, geçmiş tarafından, geleceğine el atmaya çalışan her kim olursa olsun dokunulmazdı.

Sonra bitirdi ve alkışladılar.

Bunun kibar bir alkış olmadığını anlaması birkaç dakikasını aldı.

Tezahürat yapıyorlar, ısıklık alıyorlar ve bir şeyler , bu da yüzünde bir gülümsemeye neden oldu.

Başardı amına koyayım.

KALEN, ISOBEL'İN LİDERLİĞİ ALACAĞINI AÇIKLADIKTAN SONRA

Theodore, Niko ve Elijah'ın ana dans grubu olarak yer aldığı dansçı pozisyonunda, Elijah'ın doğum günü için tüm grup performansının koreografisini yapmak ona düşüyordu.

Beceri düzeyleri hakkında oldukça iyi bir fikri vardı ve Theodore ile Niko'nun erken saatlerde dans çalışmalarına katılmaları buna yardımcı oldu.

sabahları ve akşamları. O kadar sinirlenmişti ki

ona ne kadar iyi dans edebildiklerini söylememişti, bunu neden gösteriden sakladıklarını anlamıştı.

Bu harika bir açıklama olurdu, özellikle de şüphe duyan herkes için gruplarının ne tür bir performans sergileyebileceğini merak ediyordu. Ama yine de... ekran süreleri konusunda gergindi. Her Cuma Ironside Row oyunlarından men edildiğinden ve Alfalar onsuz gitmeyi reddettiğinden beri popülerlikte geride kalıyorlardı puan kazanırken, insanlar da oyunlardan ve mücadelelerden ödüller topladı.

Gabriel, her gece yatak odalarından canlı yayın yapan birini tutarak bununla mücadele etmeye çalışıyordu. Bunun için zamanları yoktu ama başka seçenekleri de yoktu. Sıra Isobel'e geldiğinde, Stone Dahlia'daki performansına çoktan geç kalmıştı, bu yüzden telefonunu banyosundaki bir standı yerleştirdi ve hayranlarıyla konuştu O hazırlanırken.

İlk başta garipti. *Ne söylemesi gerekiyordu?* Ama Yorumlar ısrarcı, kaba ya da istilacı değildi. şakalaşıyorlar, sohbet ediyorlar, *oynuyorlar*, içinde bir yerlerde duran yaramazlığı ortaya çıkarıyorlardı.

Saçlarını bağıladığında, yeni dövmelelerinin medyada eşi olduğunu iddia eden her psikopat için bir kalbi temsil etmesi gerektiği yorumunu yaptılar ve onu yüksek sesle güldürdüler.

Vücudunda bir çiftleşme işareti ile sonuçta dileklerini elde ettiklerini, ancak diğerk dokuz psikopatla paylaşmak zorunda kalacaklarını söylediğinde, yorum bölümü kahkahalarla doldu.

Tanıdık bir kullanıcı adı fark ettiğinde gözlerini kısarak ekrana baktı.

LilySquirt: Merhaba! Carter! Benim!!

Sırttı, dirseğini tezgâha dayadı ve yumuşak bir gülümsemeyle kameraya doğru eğildi. "Merhaba, Lily."

Lily'nin yanıtı yorum seli arasında neredeyse kayboluyordu.

Sato_Stans: Lily kim???

IronsideInsider: 27,000 kişi izliyor, Lily'yi nasıl bulacağız?!

Artık kendimi Lily olarak tanımlıyorum. Merhaba, benim.

Lily92: Ben de.

Lily-Confirmed243: Benim.

LilySquirt: Hehehe.

Isobel sıırttı ve yorumlar devam ederken kameradan uzaklaştı.

ÜÇ GÜN BOYUNCA GRUP KOREOGRAFİSİ ÜZERİNDE ÇALIŞTI VE ARDINDAN sabah Mikel'le yaptıkları filme alınmamış yoğun çalışma sırasında herkese tanıttı, Theodore ise onlara bireysel şarkı söyleme ve rap yapma bölümlerini tanıttı. Hepsi için temel parçaları kaydetmiş ve çileden çıkarıcı bir şekilde Elijah ve Gabriel'in bulduğu sekansları da rap yapabileceğini kanıtlamıştı.

Tüm parçaları öğrenmeye çalıştıkları uzun ve yorucu bir gündü, ancak o gece kutlama yapmak için yoğun programlarına ara verdiler Elijah'ın doğum günü, film gecesi yapmak için salona yayılmışlardı. Kısa bir süre sonra yaşadıkları ilk normal andı bu.

Isobel, aralarındaki ilişki değiştiğinden beri ellerini kendine saklamakta zorlanan Kilian'a sarıldı. Sonunda, sinirli bir ses çıkardı ve

Musa'yla birlikte yere uzanmak istiyormuş gibi yaparak bacaklarının yanına uzandı.

"Daha zayıf bir taşıyıcı anne bunu kesmiyor mu?" Oscar sıkılmış bir sesle sordu. Ayağa kalktı ve yere serilmiş cesetlerin üzerinden geçerek Isobel'in yanına oturdu. Isobel'i kalçalarının üzerine çekti ve etraflarına kabarık bir battaniye doladı, eli Isobel'in atkuyruğunu sardı ve gözleriyle buluşabilmek için başını geriye ve yana doğru çekmek için bir tutamak olarak kullandı.

"Daha iyi mi?" diye homurdandı.

Gözlerinde yine o bakış vardı.

Beklerken ve beklerken bir kontrol duvarının arkasında gölgelenen yırtıcı bir şeyin .

Sessizce başını salladı ve adam onu bıraktı, arkasına yaslandı ve rahatlamak için kanepenin süet koluna yaslandı, kendini ayarlarken kalçaları onun kışına doğru eğildi.

Son filmlerini bitirdiklerinde adamın eli kadının omurgasında aşağı yukarı geziniyordu ve o gece yatağa girdiğinde hâlâ adamın tüten zakkum kokusunu teninde hissedebiliyordu. Kalbi onun içindeydi

Kameraları çevirip odasına doğru ilerlerken boğazını sıktı ve yumruğunu kaldırıp kapısını çaldı... sonra tekrar indirdi.

Midesini bir endişe kapladı.

Oscar'a yaklaşmak, hasarlı bir Niko'ya yaklaşmak gibiydi.

Topuklarının üzerinde döndü ve aceleyle odasına geri döndü, yatağına daldı ve yorganının altına saklanma dürtüsüne direnerek bunun yerine tabletini kucağına sürüklemeyi seçti. Elektronik cihazını açtı Elijah'ın doğum günü için ne tür çiçekler çizebileceğini merak ederek bir çizim programına girdi.

Son olarak, yaprakları parlak ay ışığında yeni yağmış kar gibi parıldayan bir demet bozulmamış beyaz gülle başladı. Dikenli sapsapların arasından narin küçük dalları, minik, asılı kar tanelerinden oluşan bir kafes şeklinde ördü ve ardından soluk mavi ortancaların sapsaplarından geçirdi. Ortancaların yaprakları, bir kış gününde oluşan buz kristalleri gibi narin bir nokta kümesiydi. Buketi tamamlamak için, soluk yeşilden oluşan yemyeşil bir fon ekledi Okaliptüs sapsapları, düz yaprakların kenarları buzlu bir gümüşle kristalleşmiştir.

Bittiğinde Elijah'a göndermeye başladı, sonra durakladı ve güçlendirici bir nefes aldı. O gece zaten bir kez korkak olmuştu.

Yataktan çıktı ve kendi odasının yanındaki odada durup kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdı.

Yapabilirsin, diye kendine telkinde bulundu. Sadece-

Elijah kapıyı çekerek açtı ve soğuk gözleri Isobel'in yüzüne yerleşti. "Doğum günümü kutlamaya mı geldin Isobel?"

Kadın başını salladı ve adam kenara çekildi, kadın odasına girerken saatini kontrol etti.

Kameraları döngüye aldığını fark ettim.

Kapıyı kapattı ve kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı. "Şu anda kameraların döngüde olmasının nedeninin ben olduğumdan şüpheliyim, ama onun kaybım kazancımdır."

Sinirli bir şekilde güldü. "Neden sanki tuzağına düşmüşüm gibi davranıyorsun?"

Gözleri parladı ve kapıyı iterek tabletini kızın elinden aldı. "Bu da ne-" Ekran canlanıp, üzerinde kızın adını karaladığı resmi gösterince durakladı.

Elijah.

Gözlerini yavaşça kaldırdı. "Bunu benim için mi çizdin?"

Başını salladı. "Mutlu yıllar."

Gülümsemesi yavaş ve keskindi, sesi yumuşak bir tınıydı. "Doğum günün kutlu olsun."

Çizimi telefonuna gönderirken dikkati tekrar kaydı ve sonra yatağına doğru yürüyüp tableti komodinin üzerine koydu. Başını eğdi, soğuk gözleri kızın uyku tişörtüne kayd.

"Kalıyor musun, gidiyor musun?"

Tereddüt etti, onun kendisine baktığı gibi o da ona bakıyordu.

"Uyumak için mi?"

Kıkırdarak yatağına oturdu. Tişörtünü çıkardı ve komodinin diğer tarafındaki koltuğa fırlattı. "Sadece uyumak için," dedi pantolonunun fermuarını açarak. Kalçalarını kaldırdı, pantolonunu çekiştirerek çıkardı ve arkasına yaslanıp gerinmeden önce koltuğa attı. yatağına uzandı. Sıkı kasları kasılmış, siyah boxer'ı neredeyse uygunsuz bir şekilde kalçalarına kadar inmiş, bitkin bir inilti çıkarmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuştu.

Adam birdenbire nefis bir şekilde dağılmış görünüyordu ve kadın gergin bir şekilde yatağa yaklaşarak hafifçe şiltenin kenarına oturdu.

"Uzan," diye mırıldandı, sesinde alaycı bir nota vardı.

Onun yanına uzandı, vücudu kaskatı kesilmişti, ellerini karnının üzerine koymuştu. Adam yan tarafına döndü ve kadın onun bakışlarını onun yüzüne dikti, gürleyen bir kahkaha aralarındaki havayı tehdit ediyordu. "Yüzünü bana dön," diye emretti, hâlâ aynı yumuşak, alaycı tonda.

Yan tarafına yuvarlandı ve burunlarını birkaç santim ayırınca donakaldı. Adam onun üzerine eğildi, göğsünün soluk altın rengi teni yüzüne geliyordu yatakhane tabletini kaptığı gibi ışıkları kapattı.

Tekrar yerleştiğinde daha yakın görünüyordu, nefesi dudaklarını buğulandırıyordu.

"Şimdi bana düzgün bir doğum günü dile," diye fısıldadı, ses tonunda çakıl taşları vardı.

Göbeği bu sert talep karşısında nabız gibi atıyor, kalçaları birbirine sıkıca bastırıyor ama zihni panik içinde dönüyordu. Olma fikri Elijah ile yakınlaşmak nedense onu gerçekten korkutuyordu.

İçinden bir ses onun kendisini kıracağını söylüyordu. Kalen'den daha kötü, Mikel'den daha kötü.

Elijah onu milyonlarca parçaya bölecek ve sonra da bu parçaları botunun topuğuyla yere çakacaktı. O sırada

Güldü.

"Sadece bir öpücük, tatlı kız," diye fısıldadı ağzından. "Bu gece seni kırmayacağım."

Hemen zihinsel duvarını kontrol etti. Hâlâ yerinde duruyordu. Adam onun zihnini okumamıştı.

Zihni sakinleşirken titrek bir verdi.

Yapabileceği bir öpücük.

Aslında bir öpücük Elijah'ın ondan isteyebileceğini umduğundan çok daha fazlaydı. Bir elini yüzüne götürdü, yumuşak bir şekilde keskin, aristokrat elmacık kemiğini, güçlü burnunu, kanatlı kaşlarını... sert dudaklarını izledi.

Nefes alış veriş hızlandı, adamın karanfil ve odun dumanı kokusu başını döndürecek kadar ısındı ve yoğunlaştı. Dudaklarını onunkilere bastırdı ve onu usulca öptü. İkisi de derin derin nefes aldılar, kız daha da yaklaşp onu tekrar öperken göğsü titriyordu, üst dudağını ve sonra hafifçe çekiştirerek ağzına götürdüğü alt dudağını.

Bileğini sakince kavradı, yüzünden çekip arkasına döndürdü ve bu tutuşu kullanarak alt bedenini kendi bedenine doğru sürükledi.

Kalçasını onunkinin arasına soktu, tam göbeğine dayadı ve sonra öpücüğü devraldı, dilinin yavaş, uyuşturucu vuruşlarıyla ağzına hükmetti. Bileğini daha sıkı kavradı, kalçalarını kalçasına bastırmak için tuttuğu yeri sırtının alt kısmına bastırdı. Öpücüğü onu yavaşça hipnotize ederken, kalçasını bacaklarının arasından incelikle, sadece en küçük bir hareketle geçirdi. Bir ileri bir geri, uyku şortunun içinden nemli ve zonklayan etiyile alay ediyordu.

Vücudunun içinde yükselen gerilimi hissetmek onu şaşırttı, onu daha sıkı ve daha sıkı sarmaladı, onu sert ve uyuşturucu bir doruk vaat eden şey için çaresiz hale getirdi. Daha önce hiç bir *öpücük*le orgazm olmamıştı.

"Sadece bir öpücük," diye fısıldadı Elijah onun şişmiş dudaklarına, sanki yine aklını okuyormuş yaparak, "çünkü seni becerdiğimde, dizlerinin üzerinde sürünüyor ve tepeden tırnağa parçalanmak için *yalvarıyor* olacaksın." Kalçasını kızın göbeğine daha sıkı bastırdı ve dudaklarını ısırıldı. "Mahvolmuş." Bileğini bıraktı ve aniden yüzünü diğer tarafa çevirdi, eli içine girdi, ereksiyonu sert ve sıcak bir şekilde omurgasına doğru kıvrıldı. İki tane itti parmaklarını içine sokarak, onu havada asılı durduğu uçurumdan aşağı savurdu.

"Paramparça," diye fısıldadı, arkasına sokuldu, siki giysilerinin arasından ona sürtünüyordu.

Gözlerini kırıştırtarak kendine geldiğinde, yumuşak ve şaşkın bir çığlık attı.

Elijah, parmakları hâlâ kadının derinliklerine saplanmış halde, "Uyu," diye talimat verdi.

"Sen..." Gözlerini kapadı, titreyen bir nefes alarak adamın parmaklarının etrafında sıkılaştı, orgazmının artçı şokları hâlâ içinde dalgalanıyordu. "Onları orada mı tutacaksın?"

"Evet." Bu kelime, vücudunun her tarafına yayılan, kadının dalgalanmasına ve tekrar onun etrafında kenetlenmesine neden olan bir mırıltıydı.

Bu şekilde uyuyabilmesinin mümkün olmadığını düşündü ama Elijah tekrar boynuna sokulup bağ izlerinin çizgisine yumuşak, yatıştırıcı öpücükler kondurmaya başladığında Göz kapakları ağırlaşıyor, nefesi adamın göğsünün ölçülü, derin iniş çıkışına uymaya başlıyordu.

GÖRÜNÜŞE GÖRE ÇOK SAYIDA ÖĞRENCİ VE MÜRETTEBAT ALFA'YA YİĞİLMİŞTİ.

Teraslara sığmıyorlardı. Araba yoluna ve yukarıdaki sahanlığa dökülüyor, yer bulabildikleri her yerde toplanıyorlardı. Cooper yılın ilk A Koşuşu partisinin temasının "yazın son günü" olmasına karar vermişti, bu yüzden herkes mayo ve örtüler, parmak arası terlikler, güneş gözlükleri ve büyük, sarkık şapkalarla gelmişti. Güneş batmaya başlamıştı, bu yüzden bazı şapkalar ve güneş gözlükleri çıkıyordu ve insanlar bacaklarını çekiştiriyordu havuzun dışında.

Cian ve Kilian ilk performans için herkesin giymesini istedikleri kıyafetler üzerinde çalışmış, Market'ten kıyafet sipariş etmişlerdi. Hafta boyunca sokakta. Çocukların hepsi dar siyah kot pantolonlar ve siyah savaş botları giyiyordu, ki bu botlarla dans edebileceklerini son antrenmanlarında zaten göstermişlerdi. Üzerlerinde siyah gömlekler ve kamuflaj desenli kabarık ceketler. Isobel de savaş botları giymiş, yüksek belli paraşüt pantolonu da aynı kamuflaj desenine sahipti. Dar beyaz atleti siyah bir göğüs kemeri ile sıkıca bağlanmıştı, saçları omuzlarının üzerinde iki uzun örgü halindeydi.

Askeri tema elbette kasıtlıydı.

Bu bir bakıma onların ilk resmi savaş ilanı, ilk gerçek, kamuya açık isyan eylemiydi.

Sahneye ilk olarak Mikel ve Kalen çıktı ve havuzun ve bahçelerin etrafında parti yapmakla meşgul olan kalabalık yavaş yavaş sessizliğe büründü.

"Herkese iyi akşamlar." Kalen bir mikrofon tuttu, sakın dikkatiyle toplanan insanları taradı. "Hepinizin televizyonda gördüğü gibi *Ironside Show*'da Dorm A Alfalarımızı ve Sigma'mızı bir dizi görevden geçiriyor ve size özel bir program sunmaları için onları zorluyoruz. Bu akşamki performansımızla bu amacımıza ulaştığımıza inanıyorum, ama tabii ki... başarıları size bağlı, o yüzden kararı bırakıyorum." Mikrofonu, derin sesi kalabalığın üzerine yansıyan Mikel'e uzattı.

"Bu şarkının adı Trance. Moses Kane ve Oscar Sato tarafından yazıldı ve Kalen West ve benim tarafımdan üretildi. Lütfen sahneye hoş geldiniz: Eleven."

Alfa Teras'ın arka tarafına inşa edilen sahneye adım attıklarında Isobel midisinin bulandığını hissetti ve aşağıdaki kalabalığın arasından yayılan fısıltıları geldi. Kollarını serbest bırakmak için hepsinin kafasına kulaklıkları mikrofonlar bağlanmıştı, bu yüzden sahnede yerlerini alıp müziğin başlamasını beklerken hiçbiri konuşmadı.

Kalabalık ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü. Sessizlik Elijah'ın hafif kıkırdamasıyla bozuldu ve şarkının ilk kıtasını hızla söyleyerek heyecan yarattı hemen havalandı. Fon müziği son birkaç hafta içinde evrim geçirmişti. Grungy bir tonla başladı, yavaş yavaş yüksek, gürültülü ve komuta edici hale geldi, Elijah'ın hışırtılı, hızlı tempolu çizgileri herkesi dikkatini çekti.

Theodore melodiyi devraldı ve dans rutinlerine daldılar. Hareketleri tam olarak senkronize olmuştu - Isobel'in onları her şeyden çok zorladığı tek şey buydu. Farklı beceri düzeylerine rağmen kusursuz bir şekilde aynı hızda olmalarını, birlikte akmalarını istiyordu.

Nakarat öncesi için Cian ve Kilian seslerini Theodore'ununkinin üzerine katarak Moses ve Oscar'ın yazdığı sözlerle unutulmaz ve boğucu ama yine de enerjik bir ton getirdiler. Elijah'ın ilk mısradaki sözleri çarpıtması ve Gabriel'in köprüde sözleri manipüle etmesine rağmen şehvetli bir . Şarkı

yazdıkları kelimeler hala özlem dolu, gizemli ve Zaman zaman ürkütücü, diğer zamanlarda ısrarcı ve güçlü olan şarkının tamamı, her mısra boyunca devam eden inatçı, neredeyse öfkeli bir omurga ile zorlandı.

Isobel nakaratı aldı, Oscar ve Moses onun sesini alt tonlarıyla dokulandırdı, rutin enerji kazandı, formasyonlarını değiştirdikçe daha karmaşık hale geldi, farklı üyeleri vurgulamak için geriye düştüler veya öne doğru döndüler. Theodore ve Mikel, grubun geri kalanını desteklemek için en fazla dayanıklılığa sahip olduklarına karar verdiği için Isobel çoğunlukla ön tarafta kaldı. İkisi de

Koreografinin daha karmaşık bölümlerinde dans ederken sesleri üzerinde daha istikrarlı bir kontrol sağlayabildiler, ancak diğer Alfaların benzersiz tınıları, tonları ve vokal stilleri olmasaydı, bu kadar özel olmazdı.

Ve onlar mikrofonlara doğru nefes nefese, ter içinde selam verirken, bunun özel bir şey olduğunu biliyordu.

Onlar tökezleyerek sahneden inerken ve toplanan kalabalığın gürültüsü yeri göğü inletecek kadar artarken, bir şey *yaptıklarını* biliyordu.

Alfalara yaklaşmak için birbirini ezen insan kalabalığının arasından geçmeye çalışırken Isobel, olayı kaydetmek için toplanan mürettebat üyelerinin bile performans şok olmuş gibiydi. Birbirlerine sokulmuşlar, ekipmanlarını koruyorlar, panik içinde konuşuyorlardı. ne yapacaklarını bilemediler. Alfalar ve Isobel'in yatakhaneye doğru ilerlediklerini görür görmez bağırmaya başladılar. ve yollarını bulmaya çalışıyorlar.

Yatakhaneye girdiklerinde, dışarıdaki gürültünün şokuyla etrafta durdular ve sonra yavaş yavaş gergin, bitkin gülümsemelere başladılar.

Isobel, "En acımasız Üstün Yetenekli tanrılara yemin ederim ki," diye uyardı, yüzleri arasında gezinerek, "eğer şu anda hepiniz bir kez daha kibarca alkışlarsanız, ben-"

Niko gülerek onun sözünü kesti ve birkaç şaşkın bakışı üzerine çekti. Daha rahat görünüyordu. En iyi şekilde tükenmişti. Her şeyini ortaya koymuş, kafa karışıklığını ve çektiği eziyeti enerjiye dönüştürmüştü ve bu Niko'nun anlayabileceği bir şeydi. Ona sırtı ve bir anlığına da olsa, o da gülümsediğinde güzel ela gözleri berraklaştı.

Kalen onlara kaşlarını , "Performansı gözden geçirme zamanı," dedi. "Yoksa şimdi başardığınızı mı düşünüyorsunuz?"

Oscar gözlerini devirdi. "Önce yemek yiyebilir miyiz?"

Mikel, "Yemekhaneden yiyecek ve içecek sipariş edeceğim," diye teklif etti. "Dışarı çıkmak için çok kaotik bir ortam var. Herkes duş alsın ve salonda buluşalım."

Isobel merdivenleri hızla çıkarken Cooper'ın ofisine girdiğini, telefonunu kulağına dayadığını ve aceleyle konuştuğunu fark etti.

Onu bir döngü içinde görmek güzeldi.

DORM A BABALAR

ISOBEL DUŞTAN ACELEYLE ÇIKTI VE BOL, KIRPILMIŞ BİR ELBİSE GIYDI.

Koyu yeşil kamuflaj desenli gömlek.

Yüksek belli, esnek egzersiz şortuyla eşleştirmek için performanslarının teması. Bir şişe su içti, vücudu soğuk bir duştan sonra bile hala ter üretmeye çalışıyordu ve diğer herkesle buluştu Salonda.

Kalen ve Mikel, televizyonun karşısındaki kanepenin arkasına bir yemek masası getirmişlerdi ve masa ağzına kadar abur cuburla doluydu.

Mikel masaya üşüşen Alfalara, "Sadece bu ," diye nasihat etse de Isobel onun yemek yemelerini çok da kötü denetlemediğini biliyordu.

Onlara yemek planları gönderdi ve dönem başladığından beri ona da gönderdi.

-Ve haftada bir ayarlama gerekip gerekmediğini kontrol ederdi. Ama bu konuda zorlayıcı değildi.

Isobel erimiş peynir ve tuzlu baharatla boğulmuş bir kutu patates kızartmasını aldı, kolunun altına bir kutu kola sıkıştırdı ve yere yerleşti. Alfalar ona her zaman kanepede bir yer verirdi; bu haksızlık gibi gelmeye başlamıştı. Theodore, Moses ve Oscar arkasına oturdu ve Kilian bir yanına, Gabriel de diğer yanına düşerken o da sırtını Moses ve Theodore'un bacaklarına yasladı.

Görünüşe göre Gabriel masadaki tek salatayı bulmuştu ama onu bir şişe maden suyuyla eşleştirmişti, belki de her şeye rağmen kutlama yapıyordu.

Mikel çektiği görüntüleri televizyon ekranına aktarmayı çoktan başarmıştı ve kumandayı Elijah'a uzatarak, önsöz söylemeden oynatmaya başladı.

Isobel dansı analiz etmeye çalıştı. Gerçekten denedi. Ama sahnedeki Alfaların katıksız atletik çekiciliği dikkatini dağıtmaya devam etti. Zıplamaları, tekmelemeleri, hatta kameralara *sırıtmaları*. Kasları seğiriyor ve şişiyor, nefesleri gittikçe zorlaşıyor, terleri tenlerini tozluyor, gözleri yoğunlaşıyordu.

Kendini yelpazelemeye başladı, vücudu giderek ısınıyordu.

Theodore ona sempati duyarak omzunu sıktı, yetenekliydi, karşı *konulmaz, küçümseyici pislik*.

"Oscar ve Moses'ın daha sıkı olmaları gerekiyor," dedi Elijah çekimi durdurarak. "Hareketleri o kadar keskin değil."

"Dostum, şarkıyı biz yazdık," diye yakındı Moses. "Başka ne istiyorsun?" Gerçekten şikâyet ediyor görünmüyordu, daha çok laf olsun diye arkadan konuşuyor gibiydi.

Elijah da aynı fikirdeydi, çünkü videoyu yanıt vermeden tekrar oynattı.

"İşte." Isobel ve Theodore'un tekrar grubun en önüne geçtiği ve dansa ara vererek şarkının en yüksek notasını birlikte söyledikleri bir sahnede bir kez daha durakladı. "Neredeyse mükemmel," diye övdü Elijah. "Ama Theo Isobel'i eziyor. Projeksiyonun üzerinde çalışmalısın." Elijah ona bir bakış fırlattı ve o da hemen başını salladı.

"Notaya tam güç vermekten çok korktum çünkü bazen yalpalıyorum."

"Üzerinde çalışmaya devam edeceğiz," diye söz ona, kaydı tekrar çalarken.

Moses öne doğru ilerlerken durakladı, ses tonu ona özgü hırıltılı bir hal aldı.

"Ses geçişi iyiydi," dedi Elijah ama bir an durakladı bir süre daha düşündü. "Birkaç kişinin bunu bir klibe dönüştürmek üzere olduğundan şüpheleniyorum."

Kaydı beşinci kez dinlediklerinde Isobel telefonunu çıkardı ve yeterince incelediklerine karar verdi

bir gece için. Sosyal medya uygulamalarından birine girdi ve performansın resimleri ekranına akın etmeye başladı. Ironside politikası gereği henüz video yoktu ama fotoğraflar bir hikaye anlatmak. İçinde neredeyse seksen resim varmış gibi görünen bir başlığa tıkladı ve yorumlar arasında gezindi.

@DormADaddies: *Elijah Reed az önce dans mı etti, yoksa beni televizyon ekranımdan mı becerdi?*

@who_is_lily98: *Oscar Sato'yu dans ederken görmeden önce Bacaklarımı kırdı. Şimdi de belimi kırabileceğini düşünüyorum. LÜTFEN BELİMİ KIR.*

@jessleeXYZ: *Carter anne.*

@filmfrenzy: *Baba sorunlarım var, çünkü artık kimin baba olduğunu bilmiyorum. Theodore mu yoksa Moses mı?*

@lonely-hart: *Benim rahmim bile yok ve sanırım Gabriel Spade beni hamile bıraktı.*

@sjohn021: *Isobel Carter kafamı koparıp beni peygamber devesi gibi yiyebilir.*

Theodore kraldır.

@KaneClub32: *Tüm bu performans cinselliğimi sorgulamama neden oldu.*

@IronsideIsAlpha: *RE: @KaneClub32: Tüm bu performans sadece cinselliğim oldu.*

@HartHQ: *Niko gerçekten de 'ha, kandırdım seni' dedi ve tenis çantasından koca bir persona çıkardı.*

@The_Reel_Ironside: *Bunca zamandır bu kadar yeteneği nasıl saklıyorlardı???*

@hollywoodhighlights: *Carter'ın arkadaşı saklanmalı. Hiç şansı yok.*

Yorumları okurken telefonunun üst kısmında bir grup mesajı belirdi.

Dahlia'ya varmamıza 30 dakika var.

Hemen üstünü değiştirmek için ayağa kalktı ama Kalen başını salladı, koluna dokundu ve eğilerek kulağının dibinde alçak sesle mırıldandı. "Üstü kalsın. Onu ve ona uygun bir külot istiyorum."

Midesi altüst oldu ama o cevap veremeden adam ondan uzaklaşıyordu. İlk kez onun kostüm seçimlerine karışmıştı ve nedenini merak ediyordu.

Bunun nedeni, onu o platforma götürdüğü sırada müşterilerinin fotoğrafları görmüş olması mıydı, yoksa ...

Başını salladı, yüzüne renk gelmişti.

Hayır, bu doğru değildi.

Kalen onu izlerken diğer Alfaları izlerken heyecanlandığı gibi heyecanlanmazdı. Kalen heyecanlanmadı.

Yine de... kayıkhaneye doğru yürürlerken bu düşünce onu rahatsız ediyordu ve Kalen ipleri bacaklarına dolamaya başladığında bile aklından çıkmamıştı ama Kalen ona her zamankinden daha fazla dokunmamıştı. Onu daha sert yakalamadı ve gözleri daha fazla yanmadı. Aksine, her geçen hafta kendini *daha fazla* kontrol ediyor gibi görünüyordu,

Oysa sürekli çözülen, ona daha fazla dokunmasını dileyen, gösteriden sonra onu soyunma odasına taşıırken bacaklarının arasında oluşan sızıyı dindirmesi için çaresizce çırpınan kendisiydi.

Onun kucağına sarılmak, parmaklarının saçlarını yatıştırması ve bacaklarına masaj yapması en sevdiği kısımdı.

Ama bu bir işkenceydi.

Mikel'le geçirdiği geceden beri bu sınırı bir daha aşmamış, yavaş ama emin adımlarla onu çıldırtmaktan memnun olmuştu.

"Gidip dövüşlerden birini izleyebilir miyiz?" diye sordu, kamuflaj üstünü hızla çıkarırken -şimdi kırıışmış ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı, çünkü bazen ya iplerden indirildikten sonra serbest bırakıldığı için ya da Kalen'in ona dokunması için çaresizlikten ağlıyordu. Bu gece hangisinin olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu. Her şey biraz bulanıktı. Başının üzerindeki ipek elbiseyi silkti ve içeri girerken giydiği gümüş topuklu ayakkabılara adım attı.

"Sanırım sürekli hayır diyemem." Kalen eşyalarını toplarken huzursuz . "Sana olan sponsorluğum sona ermek üzere. Eğer Sizinle özel bir görüşme talep etmek isteyen olursa, bunu hâlâ odada olmakta ısrar edebileceğim bir zamanda yapmalarını tercih ederim." Telefonunu kontrol etti. "Oscar'ın dövüşü başlamak üzere. Yetişebiliriz."

Onu odadan dışarı çıkardı ama daha bir sonraki koridora geçmemişlerdi ki üç takım elbiseli adam yollarına çıktı. Kulaklık takıyorlardı ve insan gözleri vardı.

"Bir konuk Isobel Carter ile görüşmek istiyor," dedi içlerinden biri. *Şey.. bu hızlı oldu.*

Kalen içini çekerek çenesini ovuşturdu. "Peki. Yolu göster."

Üç adamı koridor boyunca takip ettiler ve Geçit - Eve'in birkaç hafta önce götürüldüğü geçidin aynısı. Bir kapının önünde durdular, içlerinden biri ona ve Kalen'e yaklaştı.

"Sensiz içeri girecek," dedi adam, Kalen'in göğsüne bastırmak için bir elini uzatarak, Kalen'in onun üzerinde yükselmesine ve onu bir ayı kucağına alıp kemiklerini ezebilecekmiş gibi görünmesine rağmen.

Ama Kalen insan değildi.

Güçsüzdü.

Kızgın ama güçsüz.

"Ben onun sponsoruyum," diye hırlamaya başladı Kalen, ama insan onu kesti.

Kapalı.

"Bu iki görevli ona eşlik etmek üzere seçildi. sponsorunun." Arkasında duran adamlara başıyla işaret etti. "Burada bir sorunumuz mu var West?"

Kalen zihnine daldı, duvarını LEGO'dan yapılmış gibi yıktı ve öfkeli bir hışımla zihninin tam ortasına oturdu, sözleri kafasının etrafında dönen bir hırıltıydı.

Bana bağlı kal. Tamam, geri döndü.

"Hiç sorun değil." Kalen ellerini kaldırarak geri çekildi. "Ben burada bekleyeceğim."

Kapıyı açtılar ve onu içeri aldılar, iki adam hemen geldikleri kapının karşısındaki kapıdan çıkarak Isobel'i yalnız bıraktılar...

Babasıyla birlikte.

"On iki kez daha arayabilirdin," diye paniğini bastırarak.

O benim babam, dedi Kalen'e.

Yardıma ihtiyacınız olursa seslenin, dedi.

"Çok komik," diye tersledi Braun Carter. Öfkeliydi, kumaş bir koltuğun arkasını tutuyordu, sanki ona karşı hissettiği şiddetli dürtü yerine kadifemsi malzemeyi yırtabilir ve iç organlarıyla oynayabilirdi.

"Sanırım gösteriyi duydun?" diye sordu tırnaklarını incelerken. "Sana her şeyin kontrolüm altında olduğunu söylemiştim."

"Aptal kız!" Sandalyeyi kaldırdı ve tekrar yere çarptı.

Kalen'in zihnindeki ısrarcı varlığı onu telaşlandırdı ve Braun'la ilgilenmesine izin vermesi için ona dikkati dağılmış bir yalvarış gönderdi.

"Yetkililere meydan okuyamazsın," diye hırladı babası. "Tüm lanet şebekeye karşı *savaş* ilan . Bu sadece bir

Aptal küçük reality şov seni lanet olası aptal. Bu *Ironside*. Bu *kapitalizm*. Burası dünyanın süper gücünün ekonomisi ve sen de bir *varlıksın*. Batık bir maliyet olduğunu kanıtlarsan, onlara herhangi bir zarar vermeden önce *seni satarlar*."

"Ama batmış bir maliyet değilim, değil mi?" diye sordu sakince, adamın üzerine çöken öfkenin kızıllığını ve göğsüne çarpan bir fırtına gibi göğsüne çarpan duygularının zehirli kabarışını inceleyerek Bir deniz fenerinin duvarları, aralıksız, ağır dalgalarla.

Nasıl yaşadı?

Babası artık tüm Alfaları değerlendirdiği standart değildi. O artık dışlanmış biriydi ve hayatında ilk kez, onun nesi olduğunu gerçekten merak ediyordu.

Ağır ağır nefes almaya devam etti, sandalyeyi bir sonraki adımda duvara fırlatacaktı gibi kavradı ve kadının kendini açıklamasını bekledi.

"Az önce Ironside tarihine geçtiğime eminim." Omuz silkti. "Ya da en azından o bölümü yayınladıklarında yayınlayacağım - ki yayınlamak zorundalar çünkü biz çektik. Onlar yayınlamazsa biz yayınlayacağız."

Braun başını salladı, yüzündeki öfkenin bir kısmı hafiflemişti. Belki de bir kez olsun kazanmaya gerçekten yatırım yapmış gibi konuştuğunu duymuştu.

"Anlamıyorsun, Isobel. Seni öyle ya da böyle yıkacaklar. *Onların* oyununu *onların istediği* şekilde oynamalısın, yoksa seni bitirirler."

"Gerçekten bilmiyorum," dedi, onu kırmaya çalışıp çalışmadıklarını merak ediyordu. *Bu yüzden mi bu kadar emindi?* "Neden umursuyorsun ki?" diye ekledi. "Neden beni batık bir maliyet olarak görüp satmıyorsunuz? Neden beni karışmaya devam mı edeyim?"

"İstediğin bu mu?" Sandalyeyi bıraktı, yüzünü ve vücudunu garip, ürkütücü bir sakinlik kapladı. "Nereden geldiğini unutmak mı istiyorsun? Senin için yaptığım her şeyi unutmak mı? Feda ettiğim her şey mi?"

Adam ona yaklaştı ve kadın kendine sağlam duracağına dair söz verdi ama adam elini başının üstüne koyduğunda yine de irkildi.

"Sen benim kızımsın," dedi. "Bu yüzden önemsiyorum."

Ve sonra bunu hissetti.

Onun zihnine girdiğini hissetti.

Bellamy kafasının içinde konuşmaya çalıştığında ya da Kalen bilincine girdiğinde ya da

Adamlar herkesi zihnine çekerek tüm gruba hitap etti, sanki çok sayıda kapısı olan büyük ve yankılı bir odaymış gibi.

Babası içeri girdiğinde, hayalet gibi bir el hafızasındaki görüntüleri koparıp ayıkladı ve sıraladı. Kilian'ın onun elini tuttuğu küçük bir anı topladı ve

Braun'un hayalet gibi kavrayışı görüntünün etrafını sardı, kül olana kadar sıktı, gölgeli parmaklarının arasından süzüldü ve o anın ne olduğunu tam olarak hatırlayamadı.

Bir tane daha kopardı ve Braun tepki veremeyecek kadar sersemlemişti; Theodore'un çarpıcı gülümsemesinin anısı Braun'un hayalet avucuna bir kez daha yerleşirken vücudu şaşkınlık ve şokla donup kalmıştı, ezilmişti. Küllerin süzülüşünü izledi ve bir an önce neden üzüntü hissettiğini merak etti.

Hatırlayamadı.

Sonra adamın ne yaptığını fark etti, vücudu harekete geçti, elleri adamın elini başından ayırmak için yukarı fırladı.

"Kımıldama," diye hırladı Alfa sesiyle. "Eğer mantıklı yapmazsan, tıpkı annene seni unutturduğum gibi sana da onları unuttururum."

Tıpkı annene seni unutturduğum gibi.

Annesi bu yüzden ziyarete gelmemişti.

Çünkü sonuçta babasının bir Alfa yeteneği vardı ve bu yırtıcılık değildi.

İçindeki ezici öfke dışarıya doğru patladı, kanını yaktı ve ellerinin seğirmesine, bileğini sıkıca kavramasına neden oldu.

"Kıpırdama," diye tekrar bağırdı, Alfa sesi içindeki *itaat* etme ihtiyacını daha da artırıyordu.

Ama kendini kadar güçlü hissetmiyordu. Ve itaat edemeyecek kadar kızgındı.

Elini vahşi bir tıslamayla geri çekerken, tırnaklarını adamın derisine batırdı, derin bir tünel açıp kolunu oydu.

"Yapma dedim-"

"Ne dediğin umurumda değil," diye bağırdı ona. "Bana bir daha dokunursan bu beni son görüşün olur."

Konuşamayacak kadar şok olmuş gibiydi, öfkesi hâlâ vücudunda titreşiyordu.

"Sen benim gerçek babam mısın?" diye sordu. "Yoksa annemin *gerçek* eşi babam mıydı? Nasıl olur da bu dünyaya gelebilirim anlamıyorum.

senden. İçinde seni çürüten kokuşmuş bir şey var. *Bunun* nasıl hayat doğurabileceğini anlamıyorum."

Bir adım geri çekildi, yüz hatlarını şok kaplamıştı. ", " dedi. "Ama sen... daha önce." Yutkundu. "Ben hastalanmadan önce sen vardın."

Birdenbire tüm öfkesi kayboldu ve sanki bir hayalet görmüş gibiydi. Kolundan aşağı kan damlıyordu ama o bunu fark etmemiş gibiydi. Doğruca ona baktı.

"bir his olduğunu bilmiyorsun." Ondan uzaklaşması gerekiyormuş gibi birkaç adım geri çekildi. "Onu kaybettim."

"Onu sen öldürdün," diye karşı çıktı Isobel, ses tonu belirsizdi. Bu boş, kırık adamı tanııyordu.

Sanki onun hiç ziyaret etmediği bir parçasının kilidini açmıştı, onun da en az onun kadar yabancı olduğu bir parçasının.

"Annen değil." Ona salladı. "Eşim." Isobel sıkıca yutkundu. "Ne?"

Adam içini çekti ve kadın onun yeniden öfkesine kapıldığını görebiliyordu.

Konuşmalarından ve hissettiği şeyden kaçmak için tekrar öfke ve şiddete dalmak üzereydi, bu yüzden hızlıca "Bana ondan bahset" diye ekledi.

Birkaç dakika önce neredeyse parçaladığı sandalyeye yığıldı ve eliyle yüzünü sildi.

"Kötü olduğumu mu düşünüyorsun?" İçi boş bir şekilde güldü.

"Babam sigara izmaritlerini bacaklarımın üzerinde söndürürdü.

Öksürük şuruplarını karıştırırdı,

gargara, temizlik ürünleri, eline ne geçerse.

-Sadece kafayı bulmak için kahvesini içerdi. Hissettiğim bu öfkeyi bize o *öğretti*, bana ve kardeşime. Bizi dövdü. Ama ..."

Isobel yüksek sesle, "Ama ağabeyin daha kötüydü," diye fark etti.

Bir şeytanı vardı.

"Caran *bana* aşıktı." Braun'un sesi sert ve düzensizdi.

"Ironsides'dayken beni bekledi, ama ben mezun olmadan önce hastalandı ve bilin bakalım onun yanında kim vardı?"

Isobel ne diyeceğini bilemedi. Sessizce koltuğa çöktü.

Karşısında, babası olan yabancıya bakıyordu. Sanki daha önce hiç yüksek sesle söylememiş gibi kelimelerinde tökezledi.

"Kardeşim onun eşiydi," dedi. "Ama beni hâlâ seviyordu.

Hamile kaldığında ... şey ... ona gerçeği çok korkuyordu. Yapardı...

İçinde lanet bir *iblis* vardı. Bu

Gözlerini karartır, yakınındaki herkese saldırmasını sağlar. Birkaç kez neredeyse beni, bir kez de onu öldürüyordu. Onu sakın tutmak zorundaydı. Sonra bir gece -sadece birkaç yaşındaydın- öğrendi. Ona söylemesini emretti ve o da söyledi. Ona senin benim olduğunu söyledi ve o da kontrolünü kaybetti."

Gözleri bulutlandı, odaklanamaz hale geldi, yüzü acıyla . "Anıları silmeye çalıştım ama yapamıyorum. Kendi kafamda işe yaramıyor." Elllerine baktı. "Onlarla, onlar için inşa ettiğim evde buluşmam gerekiyordu.

Ironside maaşı. Üç gün önce mezun olmuşum ve ben yokken seninle ve onunla ilgilenildiğinden emin olmak istedim. Bağlarımı koparacaktım. Onunla, seninle, onunla, babamla.

"Artık acıya dayanamıyordum. Ama o gece kapıdan içeri girdiğimde öfkeliydi, her yeri , herkesi öldürmekle tehdit ve gözlerinin karardığını görebiliyordum. Seni ve Caran'ı bir odaya çektim ve kapıyı kilitledim.

komşu ..." Nefesi titredi. "O... tüm bu gürültüyü araştırmak için geldi."

Elleri kucağında yumruk şeklinde kıvrıldı, yavaş yavaş zehirli öfke duman gibi vücuduna geri süzölmeye başladı ve tanıdık, rahatsız edici bir basınçla göğsüne doğru kıvrıldı. "Onu öldürdü," dedi Braun açıkça. "Onu parçalara ayırdı ve sonra cesedini hâlâ inşaat halinde olan arka odanın zeminine atmaya çalıştı ama ayağı takıldı ve başını çarptı. Caran seni arabama kilitledi ve beni evden dışarı sürükledi. Bir şey vardı.

İçimdeki çaresizlik eve geri dönmemi istiyordu.. Ben anlamadım. Caran bana bağıırıyordu, sen ağlıyordun ve arabadan çıkmaya çalışıyordun... Ben sadece... içgüdülerimi görmezden geldim. Yetkilileri bulduk ve yerleşim kliniğini işleten aileyi uyandırdık. Sonra seni ve Caran'ı arabamın arkasına sakladık ve ikinizi de yerleşim yerinden çıkardım."

Parmak eklemlerini kırdı, acı yüzüne kazınmıştı. "Otelime vardığımda gördüm. Gözüm değişmişti." Aynı bal sarısı tonunda iki gözle ona baktı. "Aynada koyu kahverenginin bu renge dönüşmesini izledim ve karanlık

o zamandan beri benimle birlikte." Göğsüne dokundu. "O benim eşimdi. Tam oradaydı. Onu parçalara ayırmadan önce onu *göremedim* bile. Bana ihtiyacı vardı ve Caran beni uzaklaştırdı. Hepsi benim kızım *olduğun* için." Gözleri daraldı ve Caran'ın bakışını inceledi.

Yüzünde dehşet vardı. "Sende karanlık yok, değil mi Isobel? Bu zehri bilmiyorsun, bu eşinin hiç de kayıp olmadığı anlamına geliyor. Onların kim olduğunu çok iyi biliyorsun."

"," diye .

Altında geniş, keskin bir mengene gibi açılan zeminin, onu aşağıda bekleyen ölümün nezaketine bile aldırmandan düşmesi için acı ve keder dolu bir uçurumun içine çekmesi hissini asla unutamazdı.

Babası uzun zamandır düşüyordu.

"Alfalardan biri mi?" diye sordu ona ve o da bunu düşündü onunla yaptığı en sakın, en yetişkin sohbet olabilirdi.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Kim olduğunu bilmiyorum."

"Seni onlardan ayırmaya çalışmayacağım." Dişlerini sıktı, Gözlerinde yine acının yankısı vardı. "Onlardan biri eşinse değil, ama neden sakladığını bilmem gerek."

"Benim hakkımda bir şey bilme hakkını kaybettin." Gitmek için ayağa kalktı ama bakarken kendini keder ve pişmanlıkla dolu buldu Bu işkence görmüş, çarpık adamın Niko olabileceğini fark ederek ona geri döndü.

Ve belki de hala olabilir.

"İçindeki o karanlıkla yaşamak zorunda olduğun için üzgünüm," dedi, "ama artık bunu bir bahane olarak kullanamazsın, ne kendine ne de başkasına karşı. Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Eğer bana ya da zihnime bir daha elini sürersen, acı içinde ölmeni sağlarım.

Tek başına, yanında kimse yokken ve sonsuz azabı hafifletecek en ufak bir ışık kırıntısı bile yokken o karanlık, karanlık delikten aşağı yuvarlanmak İçinizde."

"Peki ya ?" diye sordu sertçe, sanki bu sözler bir suç itirafıymış ve bunları söylemek ona acı veriyormuş gibi. "Ya sana bir daha elimi sürmezsem?"

"O zaman sonunda bir kızın olduğunu fark edebilirsin," dedi. "Ve ona başından beri sahiptin. Senin yanında olmak için para almayan biri. Hayatta kalmak için seninle kalması gerekmeyen biri. Onu incitmeseydin, korkutmasaydın ve zorbalık etmeseydin seni saf ve fedakârca sevecek biri. Karanlıkta hiçbir zaman gerçekten yalnız olmadığını fark edebilirsin."

Ona cevap vermedi, çenesi gergindi, ıstırabı ve öfkesi bir sarmala dönüşmüştü ve onu sürüklemekle tehdit ediyordu.. ama... çekti

geri döndü. Kendini nasıl kontrol emin olamayarak çırpındı, işkencesi derisine geri batarken yüzünü buruşturdu, muhtemelen her zaman içinde oturduğu aynı mide bulandırıcı ağırlıkla oturuyordu.

Uzun bir süre ona baktı ve sonunda aşağı bakarak yere bıraktı. "Kimsin sen?" diye sordu, kızın gözleriyle buluşmadan. "Üç yıl önce korkmuş küçük bir kızı bıraktım ama artık onu görmüyorum. Senin kim olduğunu bilmiyorum."

"Ben biraz sendenim," diye itiraf etti, onun tanıdık gözlerini tekrar yukarı çekerek. Gözlerinde inatla düşmeyi reddeden yaşlar vardı. "Ve biraz da ondan. Ama çoğunlukla hâlâ o korkmuş küçük kızım."

"Bence bu oyunu kazanabilirsin, Isobel." Bu zorlayıcı bir ifade değildi. Neredeyse meraklı bir gözlemci. "Benim yardımımıyla ya da yardımım olmadan."

"Bu oyunu kazanacağım," dedi ona. "Senin yardımınla ya da yardımın olmadan."

Devam edecek ...

Bonus Sahne
IHBARCI

ANNALISE TEAK KONFERANS SALONUNA GİRDİ.

Kapı usulca arkasından kapandı. Diğer herkes çoktan toplanmıştı ve Callum onun içeri girdiğini görünce herkesin sessiz olmasını işaret etti. Aceleyle boş bir sandalyeye oturdu ve kreatif direktör Tilda'ya sessizce başını salladı.

Callum boğazını temizledi ve bir düğmeye basarak projektör ekranına bir görüntü getirdi. Bu, duraklatılmış bir Gözetim videosu. Taş Dahlia'da bir yerde bir oda, eğer kaba taş duvar bir şey ifade ediyorsa, taşta çivilenmiş garip dişli kolyeler Dahlia'nın dekoruna pek uymuyordu.

Bu kötüydü.

Eğer o çağrıldıysa, o zaman Carter'la ilgiliydi... ve Callum Rowe oradaysa, masanın başındaysa, o zaman... belki de Carter'ın arkadaşı sonunda bulunmuştu.

Yetkililer tarafından bulundu. Carter belli ki kim olduğunu zaten biliyordu.

Callum'un yönetici asistanı Olivia Frisk'in yanı sıra Ed Jones, Jack Ransom ve diğer bazı yetkililer de oradaydı.

"Hepinizin bildiği gibi," diye söze başladı Callum, küçük gözleri masanın üzerinde gezinirken etli bir eli yanındaki görevlinin omzuna düştü, "Yulia yeni kalıcı program kapsamında Stone Dahlia'ya birkaç öğrenciye sponsor oldu. Onlardan birinin Isobel Carter'ın eşi hakkında bilgi sahibi olabileceğinden şüpheleniyordu ve... şey, kendiniz de görebilirsiniz."

Ekranı net görebilmeleri için geri çekilerek videoyu başlattı ve Annalise bir kızın kalın bir metal tasmaya bağlı altın bir zincirle odaya götürülüşünü izledi. Annalise'in dilinden öfke aktı ama yüz ifadesini bozmadı. Ed ve Jack'in aksine, ikisi de gözle görülür bir şekilde irkilmişti.

Ironside Show'un sunucuları

Dahlia'nın sunduğu avantajlardan yararlandılar, ancak kulübün karanlık tarafının tadına .

Kız bir koltuğa oturtuldu ve Annalise'in kime baktığını anlaması için gözlerinin üzerindeki yamalara kaşlarını çatarak bakması birkaç dakika sürdü.

Eve Indie.

"Gözlerine ne oldu?" Jack projeksiyona kaşlarını çatarak sordu.

"getirilmesinin nedeni de bu," diye karşılık verdi Yulia.

Maskeli birkaç adam yanlarında büyük, ağır çantalar taşıyarak ekrandaki odaya girdi. "Onu hastanede bulduğumda ağrı kesicilerin etkisindeydi ve onları ne kadar kızdırdığını anlatıp gülüyordu. Diğer insanların yanı sıra Carter'ın arkadaşı hakkında konuştuğunu hissettim, bu yüzden onu takip ettirdim. Ama.. kimse ona yaklaşmadı, ben de dün gece onu sorgulamak için getirmeye karar verdim."

"Bunu kolay yoldan deneyeceğiz," diye bir kadın sesi videoda.

Yulia. Kadraja girdi, o da bir maske takıyordu. "Bana Isobel Carter'ın eşinin kim olduğunu söyle."

Maskeli görevliler Eve'in kollarını arkadan çekerek birbirine bağladılar ve ardından ayak bileklerini sandalyenin ayaklarına bağladılar.

"Bilmiyorum," dedi Eve, sesi aynı soruya cevap vermekten sıkılmış gibi düzdü.

Görevlilerden biri kızın at kuyruğunu tutup başını geriye çekti, bir diğeri de çenesini sıkı ve inatçı bir şekilde kavradı.

Bir üçüncüsü odaya sürükledikleri çantalardan birinden şıyrıdayan bir kova çıkardı ve Yulia eğilerek kapağını açtı. Eğilip ağır, ıslak bir bez çıkardı ve katlayıp Eve'in yüzüne örttü.

Hemen Eve'in vücudu sarsıldı, ağzı açılıp panikle nefes almaya çalışırken bez parçalandı. Yulia başka bir çantaya uzanarak büyük bir su şişesinin kapağını açtı. Eve'in yüzüne döktü, kız umutsuzca sarsılıp kıpırdanmaya çalışırken bezi daha da ıslattı. Şişe boşaldığında, Yulia bezi sıyırdı ve Eve kırık, seslerle öksürdü ve sıçradı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Bilmiyorum. Ben-"

Yulia bezi tekrar yüzüne kapattı ve Eve'bezin içinden çılgınca hava emmeye çalışırken çıkardığı ıslak sesler Annalise'in midesini bulandırdı.

Hasta olacaktı.

Yulia bir şişe su daha boşalttı ve bu kez bezi çıkardığında Eve üzerine kustı. "Hepsi," hıçkırdı. "Carter... bağlandı... hepsi."

"Kimin hepsi?" Yulia bir adım daha yaklaşarak sordu.

"Alfalar," diye öksürdü Eve. "On arkadaşı var. Tüm... A Koğuşı'ndaki tüm Alfalar."

Yulia kızı inceledi. "Sır saklamakta pek iyi değilsiniz, değil mi Bayan Indie?"

"Lütfen." Eve daha sert hıçkırdı, ağzından su damlıyordu.

"Lütfen, bildiğinizi onlara söylemeyeceğim. Onları uyarmayacağım ya da başka bir şey-"

Yulia bezi tekrar yüzüne örttü. "Hayır," dedi bir şişe daha alarak. "Yapmayacaksın."

Annalise gözlerini projeksiyon ekranının hemen altındaki bir noktaya dikti ve homurdanmalar, tekmeler ve şırıltılar devam ederken kulaklarını da kapatabilmeyi diledi. Bezin Indie'nin ağzına doğru çekilirken çıkardığı su dolu sesi hâlâ duyabiliyordu.

Video bittiğinde bile hala .

Başını kaldırdığında kızın cansız, yığılmış bedeninin duraklamış görüntüsünü gördü ve görüşü bulanıklaştı. Titreyen ellerini masanın altına sakladı ve Callum adını söylerken görmeyen gözlerle yukarı baktı.

"Bu mümkün mü?" diye soruyordu.

Yalan söyleme. Seni test ediyorlar.

"Eş bağları söz konusu olduğunda her şey mümkündür," diye cevap verdi, sesinde hafif bir titreme vardı. "Bir İpin bu kadar çok Çapaya bağlandığını ne gördüm ne de duydum, ama hayır... imkânsız değil."

"Şüphelendiğimiz gibi." Callum başını salladı. "Buna bir son vermemiz gerekiyor. İçlerinden biri *Ironside Show'u* kazanırsa, sözleşmeye göre arkadaşlarına özgürlük vermek zorundayız. On bir kazananı ödüllendirmek zorunda kalacağız. Bu durdurulmalı."

Tilda kaşlarını çatarak, "Onları kontrol etmenin çok zor olduğunu kanıtlıyorlar," dedi. "Yeterince destekleri var, eğer onlara ekran süresi vermezsek kendi videolarını yayınlamaya başlayacaklar ve insanlar *Ironside Show* yerine onlara yönelecek."

Callum, "İşte tam da bu yüzden onları kontrol etmeye çalışmayacağız," diye karşılık verdi. "Hayır, bu işe yaramaz. Biz onları

A Koşuşu'nu ve herkesi ortadan kaldırın. Bir gaz patlaması - bu yapılabilir mi?" diye sordu Yulia'ya.

"Temiz bir iş olduğundan emin olmak için bir aya ihtiyacım var," diye cevap verdi. "Bir ay o ." Callum başıyla onayladı. "Theodore Kane'in

Bu olduğunda binada olacak. En çok izleyiciyi o getiriyor ve onun Ironside ailesinin yasını tutmasını izlerlerse seyirci puanlarımız artar. Elbette kazanmasına izin vermeyeceğiz. Ama rakamlar için onu burada tutalım."

"Anlaşıldı," dedi Yulia, ayağa kalkarken telefonunu çıkardı. "Hemen işe koyulacağım."

Masadakiler yerlerinden kalkıp kapıya doğru ilerlerken Callum Annalise'e, "Kane'i eşi olmadan hayatta tutmak için senin uzmanlığına ihtiyacım olacak," dedi. "Sadece mezun olana kadar."

Annalise başını salladı. *Kendini toparla, sadece birkaç dakika daha.* "Olmuş bilin," dedi.

"İyi iş." Onu sırtından alkışladı. Rahat etmesi için omurgasının biraz fazla aşağısına. "Eşine sevgilerimi ilet, olur mu? Umarım ikiniz de sağladığımız konaklamada rahatsınızdır?"

Tehdit gibi geldi.

"Çok rahat, teşekkür ."

"Mükemmel, ." Adamın eli biraz daha aşağı kaydı ve kadın kapıya doğru aceleyle ilerlerken kışına sürtündü.

Konferans odasının hemen dışında sessizce konuşan diğer yetkililerden kaçındı - onlar için ofiste sadece başka bir gün, programlarındaki *insanları* sanki yaşamıyorlarmış, nefes almıyorlarmış gibi tartışıyorlardı.

Bilinçli varlıklar, ama bir oyundaki kuklalar.

Çok pahalı bir oyun.

Yüzleri asık ve ayakları biraz titreyen Ed ve Jack'in yanından hızla geçti. Üstün Yeteneklilerle diğer memurlardan daha fazla zaman geçiriyorlardı. Aceleyle ofisine gitti, nefesleri göğsünde hızlı ve sert bir şekilde şişiyordu.

Kapısını kapattı ve masasına oturdu, telefonunu çıkarırken parmakları titriyordu. Carter'ın numarasının onda olmaması gerekiyordu. Yetkililerin bildiği kadarıyla, Carter'ı görmesi ve konuşması emredildiğinde onunla görüşmüş ve Carter'ın söylediği her kelimeyi rapor etmişti.

Annalise'in onlara yalan söylediğini bilmiyorlardı. Asla bilemezlerdi.

Isobel'in numarasını tuşladı ve kalbi hızla çarparak bir mesaj yazdı.

Eve Indie öldü. Yetkililere eşlerinizin kim olduğunu söyledi. Onlar hepinizi öldürmeden önce bağınızı dünyaya duyurmanız gerekiyor. Bağt dünyaya duyurursanız, bir kaza hepinizi öldürürse çok şüpheli olur. Şimdi yapın. Bu mesajı silin. Cevap vermeyin.

Mesajı gönderir göndermez sildi ve telefonunu masasına bırakarak titreyen parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Artık tüm kartlar masadaydı.

Ironsides Show alevler içinde kalmak üzereydi.

Kibriti çaktı, diğerleriyle birlikte yanabileceğini çok iyi biliyordu.

BONUS SAHNE

WHI STLEBLOWER

ANNALISE TEAK KONFERANS SALONUNA GIRDİ.

Kapı usulca arkasından kapandı. Diğer herkes çoktan toplanmıştı ve Callum onun içeri girdiğini görünce herkesin sessiz olmasını işaret etti. Aceleyle boş bir sandalyeye oturdu ve kreatif direktör Tilda'ya sessizce başını salladı.

Callum boğazını temizledi ve bir düğmeye basarak projektör ekranına bir görüntü getirdi. Bu, duraklatılmış bir Gözetim videosu. Taş Dahlia'da bir yerde bir oda, eğer kaba taş duvar bir şey ifade ediyorsa, taşta çivilenmiş garip dişli kolyeler Dahlia'nın dekoruna pek uymuyordu.

Bu kötüydü.

Eğer o çağrıldıysa, o zaman Carter'la ilgiliydi... ve Callum Rowe oradaysa, masanın başındaysa, o zaman... belki de Carter'ın arkadaşı sonunda bulunmuştu.

Yetkililer tarafından bulundu. Carter belli ki kim olduğunu zaten biliyordu.

Callum'un yönetici asistanı Olivia Frisk'in yanı sıra Ed Jones, Jack Ransom ve diğer bazı yetkililer de oradaydı.

"Hepinizin bildiği gibi," diye söze başladı Callum, küçük gözleri masanın üzerinde gezinirken etli bir eli yanındaki görevlinin omzuna düştü, "Yulia yeni kalıcı program kapsamında Stone Dahlia'ya birkaç öğrenciye sponsor oldu. Onlardan birinin Isobel Carter'ın eşi hakkında bilgi sahibi olabileceğinden şüpheleniyordu ve... şey, kendiniz de görebilirsiniz."

Ekranı net görebilmeleri için geri çekilerek videoyu başlattı ve Annalise bir kızın kalın metal bir tasmaya bağlı altın bir zincirle odaya götürülüşünü izledi. Annalise'in dilinden öfke aktı ama yüz ifadesini bozmadı. Ed ve Jack'in aksine, ikisi de gözle görülür bir şekilde irkilmişti.

Ironside Show'un sunucuları

Dahlia'nın sunduğu avantajlardan yararlandılar, ancak kulübün karanlık tarafının tadına .

Kız bir koltuğa oturtuldu ve Annalise'in kime baktığını anlaması için gözlerinin üzerindeki yamalara kaşlarını çatarak bakması birkaç dakika sürdü.

Eve Indie.

"Gözlerine ne oldu?" Jack projeksiyona kaşlarını çatarak sordu.

"getirilmesinin nedeni de bu," diye karşılık verdi Yulia.

Maskeli birkaç adam yanlarında büyük, ağır çantalar taşıyarak ekrandaki odaya girdi. "Onu hastanede bulduğumda ağrı kesicilerin etkisindeydi ve onları ne kadar kızdırdığını anlatıp gülüyordu. Diğer insanların yanı sıra Carter'ın arkadaşı hakkında konuştuğunu hissettim, bu yüzden onu takip ettirdim. Ama.. kimse ona yaklaşmadı, ben de dün gece onu sorgulamak için getirmeye karar verdim."

"Bunu kolay yoldan deneyeceğiz," diye bir kadın sesi videoda.

Yulia. Kadraja girdi, o da bir maske takıyordu. "Bana Isobel Carter'ın eşinin kim olduğunu söyle."

Maskeli görevliler Eve'in kollarını arkadan çekerek birbirine bağladılar ve ardından ayak bileklerini sandalyenin ayaklarına bağladılar.

"Bilmiyorum," dedi Eve, sesi aynı soruya cevap vermekten sıkılmış gibi düzdü.

Görevlilerden biri at kuyruğundan tutup başını geriye çekti, bir diğeri çenesini sıkı ve inatçı bir şekilde kavradı. Üçüncüsü odaya sürükledikleri çuvallardan birinden şıyrıdayan bir kova çıkardı ve Yulia eğilerek kapağını kaldırdı. Eğilip ağır, ıslak bir bez çıkardı ve katlayıp Eve'in yüzüne örttü.

Hemen Eve'in vücudu sarsıldı, ağzı açılıp panikle nefes almaya çalışırken bez parçalandı. Yulia başka bir çantaya uzanarak büyük bir su şişesinin kapağını açtı. Eve'in yüzüne döktü, kız umutsuzca sarsılmaya ve kıpırdanmaya çalışırken bezi daha da ıslattı. Şişe boşaldığında, Yulia

bez soyuldu ve Eve kırık, hırıltılı seslerle öksürdü ve sıçradı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Bilmiyorum. Ben-"

Yulia bezi tekrar yüzüne kapattı ve Eve'bezin içinden çılgınca hava emmeye çalışırken çıkardığı ıslak sesler Annalise'in midesini bulandırdı.

Hasta olacaktı.

Yulia bir şişe su daha boşalttı ve bu kez bezi çıkardığında Eve üzerine kustu. "Hepsi," hıçkırdı. "Carter... bağlandı... hepsi."

"Kimin hepsi?" Yulia bir adım daha yaklaşarak sordu.

"Alfalar," diye öksürdü Eve. "On arkadaşı var. Tüm... A Koğuştaki tüm Alfalar."

Yulia kızı inceledi. "Sır saklamakta pek iyi değilsiniz, değil mi Bayan Indie?"

"Lütfen." Eve daha sert hıçkırdı, ağzından su damlıyordu.

"Lütfen, bildiğinizi onlara söylemeyeceğim. Onları uyarmayacağım ya da başka bir şey-"

Yulia bezi tekrar yüzüne örttü. "Hayır," dedi bir şişe daha alarak. "Yapmayacaksın."

Annalise gözlerini projeksiyon ekranının hemen altındaki bir noktaya dikti ve homurdanmalar, tekmeler ve şırıltılar devam ederken kulaklarını da kapatabilmeyi diledi. Bezin Indie'nin ağzına doğru çekilirken çıkardığı su dolu sesi hâlâ duyabiliyordu.

Video bittiğinde bile hala .

Başını kaldırdığında kızın cansız, yığılmış bedeninin duraklamış görüntüsünü gördü ve görüşü bulanıklaştı. Titreyen ellerini masanın altına sakladı ve Callum adını söylerken görmeyen gözlerle yukarı baktı.

"Bu mümkün mü?" diye soruyordu.

Yalan söyleme. Seni test ediyorlar.

"Eş bağları söz konusu olduğunda her şey mümkündür," diye cevap verdi, sesinde hafif bir titreme vardı. "Bir İpin bu kadar çok Çapaya bağlandığını ne gördüm ne de duydum, ama hayır... imkânsız değil."

"Şüphelendiğimiz gibi." Callum başını salladı. "Buna bir son vermemiz gerekiyor. İçlerinden herhangi biri *Ironside Show'u* kazanırsa, sözleşmeye göre arkadaşlarına özgürlük vermek zorundayız. On bir kazananı ödüllendirmek zorunda kalacağız. Bu durdurulmalı."

Tilda kaşlarını çatarak, "Onları kontrol etmenin çok zor olduğunu kanıtlıyorlar," dedi. "Yeterince destekleri var, eğer onlara ekran süresi vermezsek kendi videolarını yayınlamaya başlayacaklar ve insanlar *Ironside Show* yerine onlara yönelecek."

Callum, "İşte tam da bu yüzden onları kontrol etmeye çalışmayacağız," diye karşılık verdi. "Hayır, bu işe yaramaz. Biz onları

A Koğuşu'nu ve herkesi ortadan kaldırım. Bir gaz patlaması - bu yapılabilir mi?" diye sordu Yulia'ya.

"Temiz bir iş olduğundan emin olmak için bir aya ihtiyacım var," diye cevap verdi. "Bir ay o ." Callum başıyla onayladı. "Theodore Kane'in

Bu olduğunda binada olacak. En çok izleyiciyi o getiriyor ve onun Ironside ailesinin yasını tutmasını izlerlerse seyirci puanlarımız artar. Elbette kazanmasına izin vermeyeceğiz. Ama rakamlar için onu burada tutalım."

"Anlaşıldı," dedi Yulia, ayağa kalkarken telefonunu çıkardı. "Hemen işe koyulacağım."

Masadakiler yerlerinden kalkıp kapıya doğru ilerlerken Callum Annalise'e, "Kane'i eşi olmadan hayatta tutmak için senin uzmanlığına ihtiyacım olacak," dedi. "Sadece mezun olana kadar."

Annalise başını salladı. *Kendini toparla, sadece birkaç dakika daha.* "Olmuş bilin," dedi.

"İyi iş." Onu sırtından alkışladı. Rahat etmesi için omurgasının biraz fazla aşağısına. "Eşine sevgilerimi ilet, olur mu? Umarım ikiniz de sağladığımız konaklamada rahatsınızdır?"

Tehdit gibi geldi.

"Çok rahat, teşekkür ."

"Mükemmel, ." Adamın eli biraz daha aşağı kaydı ve kadın kapıya doğru aceleyle ilerlerken kışına sürtündü.

Konferans odasının hemen dışında sessizce konuşan diğer yetkililerden kaçındı - onlar için ofiste sadece başka bir gün, programlarındaki *insanları* sanki yaşamıyorlarmış, nefes almıyorlarmış gibi tartışıyorlardı.

Bilinçli varlıklar, ama bir oyundaki kuklalar.

Çok pahalı bir oyun.

Yüzleri asık ve ayakları biraz titreyen Ed ve Jack'in yanından hızla geçti. Üstün Yeteneklilerle diğer memurlardan daha fazla zaman geçiriyorlardı. Aceleyle ofisine gitti, nefesleri göğsünün içinde hızlı ve sert bir şekilde şişiyordu.

Kapısını kapattı ve masasına oturdu, telefonunu çıkarırken parmakları titriyordu. Carter'ın numarasının onda olmaması gerekiyordu. Yetkililerin bildiği kadarıyla, Carter'ı görmesi ve konuşması emredildiğinde onunla görüşmüş ve Carter'ın söylediği her kelimeyi rapor etmişti.

Annalise'in onlara yalan söylediğini bilmiyorlardı. Asla bilemezlerdi.

Isobel'in numarasını tuşladı ve kalbi hızla çarparak bir mesaj yazdı.

Eve Indie öldü. Yetkililere eşlerinizin kim olduğunu söyledi. Onlar hepinizi öldürmeden önce bağınızı dünyaya duyurmanız gerekiyor. Bağınızı dünyaya duyurursanız, bir kaza sonucu hepiniz ölürseniz bu çok şüpheli bir durum olur. Şimdi yapın. Bu mesajı silin. Cevap vermeyin.

Mesajı gönderir göndermez sildi ve telefonunu masasına bırakarak titreyen parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Artık tüm kartlar masadaydı.

Ironside Şov alevler içinde kalmak üzereydi.

Kibriti çaktı, diğerleriyle birlikte yanabileceğini çok iyi biliyordu.

I HOPE YOU ENJOYED RELEVER!

BOOK FOUR

Bu kitap hakkında sohbet etmek veya bir sonraki kitabımla ilgili tüm tanıtımları yakalamak istiyorsanız, aşağıdaki okuyucu grubuma göz atın.

[WASHINGTON KULÜBÜ](#)

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Bağımsız yazarlar, inanılmaz okuyucularımızın desteğine güveniyor ve sizler olmadan yayıncılığa devam edemezdik. Teşekkürler indie topluluğu için yaptığınız her şey için!

Teşekkür !

Jane xx

CONNECT WITH JANE WASHINGTON

Jane'in web sitesini, sosyal medyasını, yayın duyurularını ve hediyelerini görmek için bağlantıyı takip edin.

[BURAYA TIKLAYIN](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.